

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Thomas H. Block - Orbita.PDB

PDB Name: Thomas Block - Orbita
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.3.2002
Modification Date: 21.3.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ORBITA

Block, H. Thomas

Věnováno Eileen, jako vždy, když se dostaneme o krok dál.

Postavy a situace v této knize jsou pouze smyšlené a jakákoliv jejich podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

První kapitola

Chtěl bych poděkovat pracovníkům NASA, kteří byli tak laskavi a ukázali mi svou techniku, mému lékaři, právníkovi a přátelům, kteří mi poskytli odbornou pomoc, kdykoliv jsem ji potřeboval, a také třem moudrým vydavatelům R. M., R. C., N. W. - kteří mne po celou cestu vedli a byli mi oporou.

"Tak už jsme hotovi s tím kontrolním listem - kromě paliva?" zeptal se kapitán Donald Collins, ačkoliv o tom vlastně ani nepochyboval. Pohlédl před sebe na palubní desku, přejížděl očima jeden přístroj za druhým. Krátkým pohledem také zkontroloval celý prostor pilotní kabiny. Pak se na svém sedadle otočil tak, aby uviděl na místo, kde proti stěně za sedadlem druhého pilota vyčnívala deska palubního inženýra.

"Ano, pane. Všechno je hotovo," odpověděla palubní inženýrka Katie Grahamová, když se k ní kapitán obrátil. Ukázala na velký měřicí přístroj téměř uprostřed ovládacího pultu před sebou. "Už máme i palivo pro proudové motory: Jedenáct tisíc kilo. Ještě se tankuje raketové palivo. Budou to mít tak za minutu nebo dvě." Během její řeči postoupila tenká bílá ručička na černém pozadí přístroje víc než o půl centimetru.

"Dobře. Pak mi řekněte." "Samozřejmě." Collins se spokojeně usadil ve svém kapitánském křesle hypersoniku Star Streak. Chvilku pozoroval kapky deště dopadající na asfaltový povrch rampy, pak vrhl pohled na digitální hodiny na přístrojové desce. Luminiscenční číslice oslnivě blikaly. Osm padesát jedna. Do odletu zbývalo devět minut.

Collins skončil s kontrolou pilotní kabiny už před patnácti minutami, a tak mu zbyla chvilka na to, aby představil posádce Paula a Chris Diederichovy. Čím déle Collins na Chris myslel, tím víc příjemných vzpomínek si vybavil. Před čtrnácti lety začala pracovat u aerolinií jako letuška a často létala právě s Collinsem. Po svatbě s prací ve své profesi skončila a teď doprovázela manžela na cestě do Austrálie, kde se měl zúčastnit vědeckého sympozia. Když o tom tak Collins uvažoval, docela ho těšilo, že na ně v letištní hale narazil.

O dalších osm minut později byl čas nastartovat motory. Do té doby neměl Collins nic na práci. Pohlédl na druhou stranu pilotní kabiny. Druhý pilot Ernie Briscoe zadumaně seděl se svěšenými rameny a skloněnou hlavou a mračil se.

Koutkem oka zahlédl kapitánův pohled. Do prdele s ním. Briscoe byl ještě znechucený Collinsovým posledním příkazem: přeprogramovat ručně navigační počítač. Bylo to vyslovené zbytečné buzerování, jenom další ukázka Collinsovy tuposti a podivínství.

Collins nepatrně zavrtěl hlavou. Až moc dobře si uvědomoval, co si o něm druhý pilot myslí. "Tak hotovo, Ernie?" zeptal se. V Collinsově hlase zazníval nuceně smířlivý tón a zároveň vyčerpání. Měl pocit, že ten den už trvá snad sto let, přestože bylo teprve ráno.

"Skoro." Briscoe ani nezvedl oči od mapy rozložené v klíně.

Katie Grahamová cvakla vypínačem na desce palubního inženýra a otočila se k oběma pilotům. Oba muži strnule seděli a předstírali, že se nestarají jeden o druhého. Připomínali zvířata, která na chvíli přerušila boj, aby si olízala rány. Věděla, že za chvíli budou zas v sobě. Z těch dvou byl Katii sympatičtější Ernie Briscoe. To, co jí Briscoe říkal o kapitánu Collinsovi, bylo samozřejmě přehnané - dalo se s ním docela dobře vyjít, nechoval se ani agresivně nebo panovačně. Byl ale jaksi podivně rozháraný. Bez ohledu na to byl však pořád kapitánem a podle toho bylo nutné s ním jednat. Katie by byla nejraději, kdyby Briscoe bral kapitána takového, jaký je - vyřešily by se tím všechny problémy. Ale věděla, že toho Briscoe není schopen. Věděla také, že se bude muset snažit zmírňovat napětí v pilotní kabině, jinak by se mohlo stát, že zatáhnou do výbuchů svých emocí i ji. Ted by však dala přednost snad čemukoliv před tímto ponurým mlčením. "Vi někdo z vás něco víc o X-15?"

"Jistě," odpověděl Briscoe. Provokativně se usmál. I ze svého sedadla pozoroval smyslné křivky jejího pasu zdůrazněné uniformou šitou na míru. Krásná Katie. Měla kaštanové vlasy, které jí v bohatých vlnách splývaly na ramena. Její snědá plet působila neobyčejně hladce a jemně. Tvář s výrazem dítěte zvýrazňovaly tmavé oči a malý ohnutý nos. "Co bys chtěla vědět?"

"Hodně jsem toho o X-15 četla," obrátila se rovnou na Collinse. Přála si především, aby se do hovoru zapojil kapitán. "Vždycky mi připadala fantastická. Tak úžasně předběhla svou dobu."

"To máte pravdu." Collins usilovně lovil z paměti vědomosti o tom letadle. Zkušební letoun s raketovým pohonem, s krátkými tupými křídly a štíhlým špičatým nosem. Celé černé, jako by v něm bylo až něco ďábelského. Létalo z Edwardsovy letecké základny v kalifornské poušti. "Začátek šedesátých let, že?"

"Ano. V šedesátém třetím ho dostali do výšky skoro devadesát šest tisíc metrů. Šestkrát rychlejší než zvuk. To je až neuvěřitelné, že?" Katiin hlas se zachvíval nadšením, zčásti upřímným a trochu předstíraným. "Letěli o třicet dva tisíce metrů výš než my s naším Star Streakem, a také urazili za hodinu o pár set kilometrů víc. A to všechno před dvaceti lety."

Briscoe se ušklíbl. Připadalo mu směšné, že se dostala až k práci na palubě letadla. Představoval si, jak asi vypadal její dívčí pokoj. Růžové polštáře s výšivkou raketového letounu X-15. Byla to nejpřitažlivější holka, kterou kdy potkal, a jejím největším zájmem byl jenom kus rychle létajícího železa. Téměř vybuchl smíchem.

"Vzpomínám si na to," řekl Collins vliďně, ale bez většího zájmu. Zkušební letadlo. Záznamy. Všechno to pro něj nic neznamenalo. "X-15 nevzbudila moc zájmu na veřejnosti. Zastínil ji pak vesmírný program."

"Ano. Ale X-15 přišla se spoustou novinek." Ukázala na malou rukojeť na prostředním ovládacím pultu kousek vlevo od regulátoru škrtících ventilů. Zařízení vypadalo spíš jako černá rukojeť řidítek jízdního kola než jako ovladač nejmodernějšího letadla. "Peroxidové posilovače. V X-15 vypadaly podobně."

"Opravdu?" Collins se díval na černou plastovou rukojeť. Vyčnívala asi patnáct centimetrů nad pultem, se základnou zapuštěnou do závěsu z lesklé oceli, tak, aby se mohla volně otáčet všemi směry. Collins začínal používat tento malý ovladač místo běžného řízení až v okamžiku, kdy se dostali do výšky nad dvacet pět tisíc metrů. Ve větších výškách byl už vzduch příliš řídký na to, aby stačilo obvyklé ovládání. "Měli nějaké problémy, když to zkoušeli poprvé?"

"Ovšem. Hromadu," zasmála se Katie. "Právě proto je nemáme my. Vychytali tomu všechny mouchy."

Collins otevřel ústa, jako by chtěl něco dodat, ale pak si to rozmyslel. "A co chlazení křidel?" zeptal se místo toho. "Řešili to na X-15 stejně jako my?"

"Myslíte ablativní povlak? Ne. Ten pochází z původního programu pro raketoplány."

"Mám na mysli chladicí systém na bázi kapalného vodíku." Collins ukázal na sadu krytých spínačů na desce palubního inženýra. Uváděly do činnosti čerpadla, která umožňovala, aby trubkami na náběžné hraně křidel a ocasu letadla mohl proudit podchlazený kapalný vodík. "Používali ho na X-15?"

"Ne. Konstrukteři si nedělali starosti s nějakými náklady, hmotností a únavou materiálu. Náběžné hrany X-15 byly vyrobeny ze speciálních kovů. Velmi těžkých. A velmi zvláštních."

"Ano," přisvědčil Collins a pak se otočil k čelnímu oknu. Vzápětí se zas ponořil do vlastních myšlenek.

Katie se podívala zblízka do jeho tváře zbrzděné neobvykle hlubokými vráskami. Váčky pod očima jako by stahovala dolů nějaká neviditelná síla. Očividně nebyl ve své kůži. Collins byl doslova učebnicovým příkladem schopného pilota a tíha jeho zodpovědnosti na něm byla vidět tak zřetelně jako u většiny pilotů jejich sluneční brýle nebo výložky. Katie už viděla piloty zachvácené strachem. Jejich odvaha postupně klesala jako odvíjející se pružina, až jim nezbyla žádná. Zachvátila je jakási psychická rakovina a zničila jejich duši. Katie také věděla, že ti, kteří měli strach z létání, už se jej

nezbavili. S tím se nedalo nic dělat. Pohlédla zpět na panel palubního inženýra a všimla si, že ukazatele dosáhly potřebné výše. "Kapitáne, už máme i kapalný kyslík," řekla mírně. "Sto tisíc kilogramů. Systém pracuje normálně. Všechny ventily jsou uzavřeny."

"Děkuji." Collins odpověděl na tuto běžnou informaci nuceným úsměvem. Máme už i kapalný kyslík. To už ani není normální letadlo, ale spíš nějaká pitomá raketa. Ablativní vrstva na trupu a hranách křídel. Kapalný chladicí systém, který využívá jednu ze složek raketového paliva, kapalný vodík, aby se přední hrana křídel nezbortila nesmírným žárem při ultravysoké rychlosti. Dva raketové motory v ocasu Star Streaku, které se začaly používat místo čtyř proudových motorů poté, co letoun překročil rychlost zvuku. Právě tyto raketové motory byly prvkem, který vadil Collinsovi víc než cokoliv jiného. Nebylo to vlastně nic víc než dvě obrovské rachejtle. Collins doufal, že jeho nechuť k tomu novému výmyslu po několika měsících pomine - věděl až moc dobře, co ji způsobilo, ale jeho pokusy překonat všechno racionálním myšlením s tím nic neudělaly. Místo toho se zdálo, že je to ještě horší. Přál si, aby ho znovu jeho práce začala těšit tak, jako tomu bylo před lety.

"Kapalný vodík také v pořádku," oznámila Katie při pohledu na další ukazatel. "Sedmnáct tisíc kilo. To znamená včetně tří set šedesáti kilogramů rezervy na chlazení křídel."

"Fajn." Nebyly to vlastně raketové motory samotné, co trápilo Collinse. Zdálo se, že jejich konstrukce je vyhovující a dají se dobře ovládat. Na Star Streaku bylo ale něco mnohem podivnějšího. Když Collins v poslední době zvyšoval rychlost a výšku letadla na maximum, necítil se ve své kůži. Šest tisíc tři sta kilometrů za hodinu a jednašedesát tisíc metrů nad zemí. Jednašedesát kilometrů. Nebyl už ani dopravním pilotem, stalo se z něj něco jako kosmonaut.

"Letová dráha je naprogramována," oznámil suše Briscoe. "Díky."

"Kapitáne, start je připraven," hlásila Katie, když dostala telefonickou zprávu ze země.

"Prima." Collins se rozhlédl po kabině. Všechno bylo v pořádku. "Běžný postup při startu."

Briscoe četl body na kontrolním listu. Kapitán a palubní inženýrka postupně odpovídali. Po dlouhodobé praxi měli už oba sled operací při startu letadla v krvi. Všichni tři si pak vyměňovali úsečné fráze, které by nezasvěceným připadaly jako řeč v nějakém cizím jazyce. Kontrolky blikaly a ručičky jednotlivých ukazatelů se zvedaly do příslušných výšek. Postupně se spouštěly proudové motory.

"Předstartovní kontrola je ukončena," řekla Katie.

Když se Collins soustředil na manévrování se Star Streakem, aby ho dostal z jeho těsného parkovacího prostoru, Briscoe s někým hovořil rádiem. Pomalu se rozjížděli k otevřené rampě, špička levého křídla se pohupovala sotva čtyři metry od letištní budovy.

"Sleduj boeing USAir." "Kde je?"

"Na vnější pojezdové dráze".

Collins se podíval nesprávným směrem. "Nevidím ho." Briscoe se škodolibě usmál. Těšilo ho, když měl nad Collinsem vrch, i když se jednalo o něco bezvýznamného. Briscoe cítil ke Collinsovi mírnou nechuť už od prvního okamžiku, kdy se s ním před lety setkal v místnosti pro posádku, ale v průběhu let se tato nechuť změnila v utkvělou zášť. Kdyby tak Collins konečně udělal něco, co by je vystavilo nebezpečí, a Briscoe by byl nucen převzít velení a letadlo zachránit. Jedině naděje, že se mu takové zbožné přání jednou splní, mu umožňovala snášet spolupráci s Collinsem. "Tam," řekl sarkasticky Briscoe a přehnaným gestem ukázal k boeingu na pojezdové dráze. "Ten červenobílý. Se stříbrnými křídly. A s černými pneumatikami."

Collins jeho sarkasmus ignoroval. Pohlédl na boeing a začal otáčet Star Streak směrem k němu. Mířili tím směrem ke konci ranveje a přitom dokončovali úkoly spojené s předstartovní kontrolou. Collins posunul regulátory o kousek vpřed, aby zvýšil pojezdovou rychlost. Konstrukce letadla se roztrásla rytmickými tepy vyššího výkonu.

Katie odložila telefon spojující je s kabinou. "Kapitáne, kabina je v pořádku. Počet cestujících souhlasí. Devadesát jedna dospělých, šest dětí, jeden kojenec."

"Děkuji." Déšť zesílil. Valil se v nepřetržitých proudech. V newyorské oblasti bylo zataženo už celých devět dní z posledních čtyřiceti. Dnešní mraky visely nízko, jakoby na dosah a připomínaly stanovou celtu. Letiště bylo ponořeno do pochmurné říjnové šedi, která způsobovala, že se časné ráno podobalo podvečeru. Collins se podíval na hodinky. Devět nula šest. Vyhlédl na dlouhý pruh betonu, který tvořil severovýchodní ranvej. Její vzdálený konec zakrývala clona deště. Když boeing před nimi začal s rolováním, Collins popojel se Star Streakem na dráhu číslo jedna.

"Připraven?" Collins pohlédł na svého společníka. Mladý. Drzý. Arogantní. Jeho dlouhé a vzpurné zrzavé vlasy docela dobře rámovaly úšklebek, který měl neustále na tváři. Sedmatřicetiletý puberták. Syčák. Collins ani na chvíli nepochyboval, že hraní s raketovými letadly na okraji meziplanetárního prostoru patří spíš do životní náplně lidí jako Ernie Briscoe, než jako je on sám. Člověk musel být trochu cvok nebo zůstat dítětem, aby se mu to líbilo. "Ano. Připraveni."

"Consolidated, let číslo čtrnáct je připraven k odletu, příjem," hlásil Briscoe do věže.

Když Collins mířil na ranvej, vrhl pohled na páku ručního řízení. Na bílé tabulce u ní byl tučným černým písmem vyveden nápis „United Aerospace a pod ním červeně zářila slova Star Streak.

Přestože motory okamžitě zareagovaly, zdálo se, jako by štíhlý elegantní trojúhelníkový Star Streak neměl chuť k odletu. S plnou zásobou tryskového a raketového paliva v nádržích a s palubou téměř plně obsazenou cestujícími to znamenalo vynést do vzduchu celkem tři sta čtyřicet sedm tun.

Když Collins nasadil plný výkon, čtyři proudové motory začaly nasávat tisíce krychlových metrů vzduchu. Motorové kompresory z titanu a oceli neprodyšně stlačovaly vzduch. Nasávaly tryskové palivo a zažehovaly směs. Směs spálených plynů, proudící rychle ven dočervena rozpálenými výtokovými otvory, vyvolávala tlakovou vlnu, která naplňovala okolní prostor nepřetržitým burácením. Letištní budovy se otřásaly vibracemi a hlukem.

Při další jízdě po ranveji projelo letadlo několika hlubokými loužemi. Brázda zpěněné vody stříkala ve velkých obloucích za jeho trupem. Proudové motory polykaly hektolitry dešťové vody, která nepozorovaně mizela v jejich horkých útrokách.

Zdálo se, že pojiždění Star Streaku po dráze trvá příliš dlouho. Vypadalo to, že snad dojede až na konec ranveje, když se náhle Star Streak zvedl. Aerodynamický nos letadla, který už tak byl natočen o několik stupňů nahoru, sevřel s oblohou neskutečný úhel. I síla a výhon hypersoniku byly tak nesmírné, že se mohl okamžitě rozběhnout na plné obrátky, což by pro menší stroje byla jistá sebevražda.

Čísla na Collinsově výškoměru se točila téměř tak rychle, jak byl schopen je číst. "Zařadit vyšší rychlost," velel v okamžiku, kdy byl let číslo 14 obklopen spodní vrstvou mraků. Tři sta metrů. Collins se zběžně rozhlédl po kabině, aby si ověřil to, co mu říkaly jeho instinkty: všechno bylo v pořádku. Žádné kontrolky neblíkaly, žádné ukazatele neoscillovaly. "Výkon pro stoupání." Ucítil pokles výkonu, který zkorigovala palubní inženýrka ještě předtím, než se objevil na ukazateli.

Šest set metrů. "Klapky jsou zataženy," hlásil Briscoe. Ted už mohli spustit naplno výkon pro stoupání. Tisíc metrů. Tisíc osm set. Dva a půl tisíce. Při takové hodnotě stoupání, které teď dosahovali, mohli během dalších deseti vteřin dosáhnout výšky nejvyšších hor světa. Byli nejrychlejším výtahem do nebes.

Star Streak se dostal do oblasti silného deště a obrovské kapky hlasitě tloukly o přední sklo., Křídla se kolébala v důsledku vzrůstající turbulence. "Dostali jsme se na kurz," řekl znuděným hlasem Briscoe.

Collins přikývl. Pomalu otáčel řídicí pákou. Cesta hustými mraky probíhala celkem hladce, jen s jedním náhodným záchvěvem.

Tři tisíce metrů. Sedan set padesát šest kilometrů za hodinu. Pořád zrychlovali. Všechno byla zatím rutina, přesně jako podle příručky. Collins se cítil dobře. S téměř neomezenou silou v jedné ruce a poslušným řízením letadla v druhé se mohl soustředit jen na blížící se okamžik.

Děšť ustal a mraky nad mini prořídly. Šedivá barva za oknem pilotní kabiny se změnila na špinavě bílou. "Už to bude," řekl Collins, jako by vyslovil jejich společnou myšlenku. Všichni tři seděli vpředu a všichni očekávali stejnou událost. "Už jsme skoro tam," dodal. Podíval se na výškoměr. Právě se přehoupl přes šest tisíc sedm set metrů.

Najednou, jako by někdo náhle cvakl po vypínači, zaplavil - pilotní kabinu sluneční jas. Prorazili horní clonu mraků a dostali se do plného denního světla. Za nimi plulo zářící dopolední slunce a vrhalo ostrý černý stín Star Streaku na polštáře bělavých mraků pod ním.

Byli obklopeni rozptýlenými skupinami mohutných nadýchaných kumulů, které se začaly objevovat vysoko nad plochou clonou oblačnosti. Jejich nejbližší seskupení, v jehož zbarvení se prolínala bílá s temně šedivou, leželo pár kilometrů před nimi. "Řekni řízení letového provozu, že budu manévrovat kolem nich," řekl Collins a začal otáčet Star Streak západním směrem. Jako důvod udával, že se chce vyhnout tyčícím se oblakům, aby zachoval hladký průběh letu, ale tento důvod nebyl jediný.

"Říkají, že odchylka kurzu je v pořádku," oznámil Briscoe a odložil mikrofon zpět do držáku.

"Dobře." Donald Collins zatoužil využít chvilkového nápadu, který byl příliš lákavý na to, aby od něho upustil. Počkal, dokud se mu první z vertikální clony oblaků nezdál dost blízko na dotyk, pak stočil Star Streak do mírného náklonu. Svislá stěna načechraných bílých oblaků prolétla překvapivě rychle kolem nich. Pocit relativního pohybu - něco, co piloti moderních dopravních letadel prožívají jen málokdy - byl nádherný. Jako lyžař kličkující dolů po slalomové dráze začal Collins prolétat let číslo 14 určeným kurzem. Sloupce mraků byly jeho slalomovými brankami. "Nádhra, že?" podotkl Collins a zašklebil se. Pohrával si dál s jedním sloupcem kumulů za druhým, jako by na obloze dováděl mytologický bůh.

"Máš pravdu," odpověděl upřímně Briscoe. Takový okamžik byl nakažlivý a na chvíli setřel i rozdíl mezi členy posádky, které člověk nemiloval, a těmi, které měl rád. Let 14 letěl db jednoho z těch nádherných stále se měnících koutů oblohy a Briscoe věděl, že pomine ještě předtím, než si toho bude schopen všimnout někdo další. Měli teď soukromý výhled na její trojrozměrné plátno. Dynamika tvarů a barev patřila pouze jim. "Úžasné," vydechl tiše Briscoe. Nic jiného nebylo třeba říkat. Neexistovalo výstižnější slovo.

"Moc pěkné," přidala se po chvíli ticha Katie. Byla také stržena fascinující podívanou, ale teď se její myšlenky vrátily k praktičtějším záležitostem. Výškoměr ukazoval, že už brzy bude čas na další z jejich kontrolních listů. Chtěla to připomenout Collinsovi, ale zároveň si přála, aby její sdělení znělo víc jako návrh než jako hlášení. "Kapitáne, jsem připravena s transonickým seznamem," oznámila.

"Ano. Dobře." Collins postupně otáčel Star Streak zpět do původního kurzu.

"Řekněte mi, až to budete mít hotovo," řekl stručně Briscoe a pohrával si přitom s jedním z tlačítek na svém navigačním pultu. Jeho krátký projev vstřícnosti - stejně jako svislé sloupce kumulovitých oblaků - byl dávno ten tam.

"Už to bude." Collins váhavě sáhl po spínači autopilota a zapnul ho. Chvilka snění pominula. Ještě v něm doznívalo překvapení nad tím, jak nádherně se při tom bavil. "Fajn, jsem připraven na transonickou kontrolu," řekl v okamžiku, kdy se Star Streak vyšplhal do výše třináct tisíc metrů. Collins věděl, že jejich letový plán vyžaduje, aby dosáhli rychlosti zvuku ve výšce dvacet tisíc metrů. Pak zapnou chladicí systém křídél a ocasu, zažehnou raketové motory a jejich rychlost přesáhne rychlost zvuku. Všechno probíhalo podle pravidel. Vlastně lépe než podle pravidel. Nakonec z toho bude nádherný den letu.

"Mach jedna," oznámil věcně Briscoe. "Ukazatel dosažen."

Collins sledoval na displeji počítače symboly, které zobrazovaly přesně to, co tvrdil druhý pilot. Během další minuty dosáhli rychlosti Mach 2 - dvojnásobku rychlosti zvuku. Ted letěli rychlostí dva tisíce dvě stě padesát kilometrů za hodinu ve výšce třináct tisíc metrů a oba ukazatele dále prudce stoupaly.

"Ventily chladicí kapaliny jsou otevřeny," oznámila Katie. Pohlédla na měřicí přístroje na svém panelu. "Hlavní čerpadla jsou zapnuta. Tlak má hodnoty pět set šedesát kilopascalů na křídlech a pět set patnáct na ocasu."

"V pořádku." Collins stáhl ruku ze čtyř regulátorů, kterými ovládal proudové motory, a přesunul ji k páce řízení připomínající řídítka jízdního kola, která byla připojena ke speciálním posilovačům. "Prima. Řekněte mi, až se zažehnou raketové motory." Celá procedura by se dala přirovnat k navlékání jehly ve vichřici až na to, že všechno bylo řízeno automaticky. Monitorovat systém, říkal kontrolní list. Byl to zdvořilý způsob, jak upozornit piloty, aby od toho dali pryč svoje ztracené pracky.

"Probíhá zapalování," potvrdila Katie. "Palivo přitéká." Sledovala přístroje, které začaly registrovat přítok kapalného vodíku a kyslíku do komor uvnitř dvou raketových motorů.

Collins ucítil známé tupé a tlumené zadunění, jehož ozvěna se nesla konstrukcí letadla. Raketové motory začaly pracovat normálně. "Dokončíme kontrolní list," řekl, protože věděl, že za několik vteřin bude výkon raketových motorů stabilizován. Pohlédl na hodinky. Devět dvacet čtyři. Vždycky byl rád, když měl tuhle část letu za sebou.

"Automatické řízení nepracuje." Katiin hlas ztratil obvyklý klidný a rozvázný tón, na který vždycky pečlivě dbala. Když události probíhaly jinak než přesně podle plánu, její hlas zněl vždy nervózně, i když sama nervózní nebyla. "Pokusím se o reset," řekla s nuceným klidem. Znakem skutečného pilota profesionála byla jeho chladnokrevnost v mimořádných situacích a Katie věděla, že je schopná jí dosáhnout. Přes výjimečné hloupé zachvění hlasu cítila, že má na to, aby se vyrovnala těm nejlepším. Sáhla na tlačítko resetu a stiskla. S údivem zjistila, že vůbec nereaguje. "Kapitáne, došlo asi k nějakému problému s vyhodnocením údajů," řekla a její hlas se zvýšil o půl oktávy. Sklouzla očima na nápis pod místem, kde měla prst. Znovunastavení raketových motorů. Jednoznačně to bylo správné tlačítko.

"Co se kruci děje?" vyštěkl Collins. Nespouštěl oči z řídícího panelu přímo před sebou. Rychlost letu a výška se mírně

zvedly nad počítačový profil. Něco nebylo v pořádku. Cítil, jak pomalu a soustavně vzrůstají aerodynamické síly. Létal už tolik let, že byl schopen ostře vnímat sebemenší změny pohybu.

"Proboha!" ozval ze rozzlobeně Briscoe, když si uvědomil, že je zatlačován hlouběji do sedadla. "Výkon je nějak ztraceně vysoký." Ohlédl se přes rameno na Katii Grahamovou. "Na kolik jsi to nastavila?"

"Normálně. Na dvacet procent." Ukázala na automatické řízení. "Podívej se," ukazovala jakoby v sebeobraně, přestože Briscoe byl příliš daleko, než aby mohl přečíst údaje na panelu. Kontrolní značka na číselníku nepochybně pevně seděla na správném čísle. "Mám přejít na manuál?"

Ručky na přístroji ukazujícím výkon raketových motorů dále stoupaly. Třicet procent. Třicet pět procent. Ozval se hlasitý varovný signál.

"Ano," řekl pomalu Collins. "Předěte na manuál." Musel křičet, aby ho bylo v hluku zvonění slyšet. Nepřetržitě kovové vyzvánění naplňovalo každý kousek prostoru malé pilotní kabiny a násilím pronikalo do jeho mozku. Bez ohledu na to, jak usilovně se snažil přemýšlet, výstražný zvuk zvonku vytlačoval z jeho vědomí cokoliv. Nebyl schopen myslet. Bylo to jako hrát šachy na rockovém koncertu. "Už se výkon snížil?" zeptal se Collins.

"Ne," odpověděl tentokrát Briscoe. Seděl úplně ztuhle ve svém křesle, jeho ruce pevně svíraly čalouněné opěrky, oči utkvěle upíral na ukazatel výkonu raketových motorů. Oba raketové motory zvýšily výkon na čtyřicet pět procent. Nemožné. Raketové motory byly zcela nezávislé, neměly spolu vůbec nic společného. Ale Briscoe věděl, že zatím se ještě nesetkali s poruchou přístroje nebo indikace. Také už létal dost dlouho, aby cítil zvýšenou úroveň tahu motorů skoro ještě předtím, než se ukázala na měřicím přístroji v pilotní kabině.

Výškoměry teď ukazovaly třicet tisíc metrů. Let číslo 14 se vyšplhal do výšky třicet kilometrů a okraje vzdáleného horizontu se viditelně zaoblily. Z této výšky už Země připomínala glóbus, o který se vědci přeli po celá staletí. Bylo zřetelně vidět demarkační čáru dělící sytě modré tóny oblohy od ponuré temnoty vesmírného prostoru. Pod cestujícími a posádkou letu číslo 14 byly mraky, déšť a vzduch, který se dal dýchat. Nad nimi byla nekonečná prázdnota, hluboké a nepřátelské vzduchoprázdno.

Star Streak se otřásl v důsledku zvyšujícího se výkonu. Jeho přední část vibrovala v krátkých trhavých pohybech nahoru a dolů. Ručky měřicích přístrojů na panelu v pilotní kabině se zmítaly ve svých rámečcích a už je skoro nebylo možné přečíst. "Kolísání v přetlaku." Collinsova ruka zvlhla potem. Prožíval horké chvíle, když se snažil pevně držet knipl a přitom ovládat speciální regulátor ve snaze dostat letadlo pod kontrolu. Zvedl nos letadla tak vysoko, jak se odvážil. "Zastavte raketové motory!" křičel hlasitěji, než bylo zapotřebí. "Použijte nouzový přeběh."

Nouzový přeběh. Ta slova zasáhla Katii jako rána pěstí a vytrhla ji z upřeného zírání na měření výkonu raketových motorů. Nikdy nezažila nouzovou situaci jinde než při výcviku. Vzpomínala si na postup při nouzovém přerušení chodu raketových motorů a najednou si nebyla schopná nic z toho vybavit. V hlavě jí zmateně vířily útržky myšlenek. Otočila se a pohlédla na panel palubního inženýra plný měřicích přístrojů. "Nemůžu ho najít," řekla hlasem tak tichým, že ji muži ani neslyšeli.

"Rychle. Zavřete to."

Katie zaváhala. Její oči rychle přejížděly palubní panel. Byl přeplněn nekonečnými řadami přístrojů a ovladačů a každá řada jako by byla přesnou kopií řady nad ní a pod ní. Žádný štítek na panelu jí nedával smysl. Během svého zoufalého pátrání se Katie už dvakrát dívala na správný spínač, aniž si uvědomila, že právě ten hledá.

"Zmáčkní ten ztracený přeběhl" řval Collins.

"Počkejte!" Katie měla na krajičku pláč. Jak mohla být tak hloupá? Zpoždění, které trvalo sotva pár vteřin, jí připadalo jako celé hodiny. Konečně ho spatřila. "Už to mám!" Rychlým pohybem strhla bezpečnostní krytku a stiskla tlačítko.

Vedoucí letuška Gayle VanCroftová seděla v přední kuchyňce letu 14. Za posledních třináct let si už zvykla na sezení v opačném směru letu a její oči nepřítomně zíraly přes uličku směrem k zadní části letadla. Všimla si, že většinu cestujících tvoří osaměle cestující podnikatelé, přestože měli na palubě také několik manželských dvojic, a dokonce pár dětí. U okna seděl chlapec oblečený v elegantním námořnickém svetru se znakem školy na horní kapse a tiskl čelo ke sklu. Byl to běžný vzorek cestujících. Všichni působili zdvořile a příjemně - což byl na palubě Star Streaku také obvyklý jev. Letadlo přitahovalo lidi na úrovni. Jenom majetní si mohli dovolit letět nadzvukovou rychlostí za takovou cenu.

"Už jsi viděla rozpis letů na listopad?" zeptal se Carl Tyson a poposedl v malém sedadle v přední kuchyni.

"Ne." Gayle zavrtěla hlavou a shrnula si dozadu dlouhé plavé vlasy. "Už je venku?"

"Ne. Ale brzo by měl být. Možná až se vrátíme." "Možná." Gayle potlačila zívnutí. Než se zvedne rychlost letadla na nadzvukovou a oni budou moci začít s přípravou jídla, nebude mít co dělat. Pohlédla zpět do kabiny.

Interiér Star Streaku vypadal čistě a asepticky. Vlastně sterilně. Dávala přednost staré sedmsetčtyřicetsedmičce, kde byl alespoň salónek první třídy na horní palubě proveden v pravém dřevě, s kůží a mosazným kováním. Ale takový styl patřil minulosti. Moderní aerolinie byly přísně funkční. Sklolaminát a plasty.

Kromě dvou umývárén, umístěných na obou stranách v polovině uličky, tvořila kabinu pro cestující nepřetržitá řada sedadel. Sedadla samotná, seřazená po dvou na každé straně uličky, byla pohodlná, s vysokým měkkým čalouněním a potahem příjemně modré barvy. Nad řadami oken na každé straně stěny trupu byl dlouhý zavazadlový prostor. V zadu byla třetí umývárna a nástěnný věšák.

"Máš zítra volno?" zeptal se Tyson.

"Ne. Dělán." Dnes byly těmi šťastnými Nancy a Adrienne. Vytáhly si umístění C a D, což znamenalo, že budou pracovat spolu v zadní kuchyňce, protože měly na starost zadní část letadla. Gayle doufala, že příště dostane lepšího partnera. "Počkej. Neslyšíš něco?"

"Ne. Co?"

"Nevím." Zdálo se, že něco není v pořádku. Sedadla přední kuchyně byla dost blízko pilotní kabiny, aby tady bylo slyšet některé zvuky, které z ní pronikaly ven, a Gayle uslyšela slabý zvuk zvonění. To samotné nebylo tak neobvyklé. Ale ještě něco nesedělo. "Nemíříme příliš prudce nahoru? V nějak moc ostrém úhlu?" zeptala se a ukázala dlaní nahoru, aby věděl, jak to myslí.

Tyson civěl dolů chodbičkou. "Ne. Mně to připadá normální."

"Tak dobře." Gayle pozorovala cestující. Upoutali ji manželé Diederichovi, kteří se znali s kapitánem, a sledovala je, jak tiše sedí a soustředěně se dívají z okna.

"Podívej." Gayle se otočila. "Co?"

"Tam." Tyson ukázal na polici v kuchyňce kousek vlevo od nich. "Sleduj ty vibrace," řekl nervózně. Velká kovová nádoba naplněná kávou se trhavě pohupovala na svém stojanu až k mezi, kterou jí umožňovaly upevňovací pásy. Náhle z malého přepadu nahoře vystříkla kapka horké černé tekutiny.

"Ano." Gayle se zamračila. "Něco opravdu není v pořádku." Jenom dlouhé roky strávené soustavným uklidňováním cestujících jí umožnily, že automaticky řekla méně, než si ve skutečnosti myslela. Ucítila záchvěvy vzrůstajících vibrací a celé letadlo se začalo otřásat. Něco rozhodně není v pořádku. A není to žádná maličkost.

"Nefunguje to!" vykřikla Katie. Její ruka bušila znovu a znovu do havarijního vypínače, ale vůbec nic se nedělo. "Co mám dělat?"

Briscoe probíral v duchu nejružnější řešení, ale jeden nápad za druhým zavrhoval už v okamžiku, kdy se mu mihl hlavou. "Přerušovače obvodů!" řekl konečně.

"Ano, ano," rychle souhlasil Collins. "Přerušit přívod elektrické energie." To by mohlo zabrat, pokud si nechají dostatek energie pro ovládání letadla.

"Spodní panel. Tam dole," odpověděl Briscoe a zuřivě zamával rukou. "Rychle. Nemáme moc času." Pohlédl na ukazatel výkonu. Zvýšil se na šedesát pět procent, což byl více než trojnásobek běžného výkonu. Rychlost letadla se zvedla na pět tisíc sto padesát kilometrů za hodinu. Byli ve výšce dvaapadesát tisíc metrů a stále stoupali.

Collins sotva slyšel, co říkali ti dva. Objevil se jiný problém, který musel měřit. Na výšku, ve které byli, letěl Starty Streak příliš rychle. Collins věděl, že by se měli buď dostat do větší výšky, nebo zpomalit - a že by to měli udělat velmi rychle. Začal zvonit varovný signál a jeho tón byl ještě pronikavější než předtím. Zbývalo jim jen několik sekund do okamžiku, kdy letadlo překročí rychlost, pro kterou je konstruováno. Ohromný proud vzduchu nadělá puchýře na vnějším titanovém povrchu letadla a zdeformuje ho, pak tlak vzduchu sloupne z křídel a ocasu vnější vrstvu a nakonec se Star Streak začne podobat oloupanému kousku přezrálého ovoce. Podle výstražných světel na svém panelu zjistil, že chlazení kapalným vodíkem pro náběžnou stranu křídel je už příliš zatíženo. Automatické řízení chladicích čerpadel se nedokázalo vyrovnat s tak rychle stoupajícím teplem. Pokud okamžitě Collins něco nepodnikne, rozpadnou se ve vzduchu.

"Zpomalím," řekl váhavě Collins. Kontrolní list s postupem měl právě proti sobě. Tištěná slova teď vypadala

neuvěřitelně naivně. Snížit výkon, říkaly instrukce. Stránka nouzových opatření v manuálu se však už nezmiňovala, co dělat v případě, když snížit výkon není možné.

"Ne!" řekl Briscoe, když si uvědomil, co chce Collins udělat. "Počkej na přerušení obvodů." Experimentování s neověřenými postupy bylo příliš riskantní.

"Už nemůžeme čekat. Ani minutu." Přesto však Collins vyčkával. Vrhл pohled na svůj panel. V rohu se rozzářila další červená kontrolka a Collins věděl, že její rozsvícení měl na svědomí on sám. Divokým otáčením kniplu už použil příliš mnoho peroxidového paliva pro speciální posilovače.

"Vyčerpáme palivo pro řízení," řekl Briscoe, když jeho oči spočinuly na stejném červeném světle. Jeho hlas byl plný strachu. Sálh po řízení letadla jednou, podruhé, ale pokaždé stáhl ruku zpět.

"Není jiná možnost. Je to jediná šance, jak udržet řízení." Ještě během jejich rozmluvy Briscoe viděl, že jejich cenné rezervy ubývá v důsledku prudkého manévrování, které Collins prováděl se Star Streakem. Udržování letadla v poloze, kdy se nos zvedal přímo proti enormnímu atmosférickému tlaku, odčerpalo všechny výkon, který posilovače řízení mohly poskytnout. Kdyby vyčerpali peroxid ještě předtím, než se zastaví raketové motory, skončili by neovladatelným pádem střemhlav. Při této rychlosti by se zarazili do země tři sta metrů hluboko.

"Už mám ty jističe!" vykřikla Katie zezadu. Sáhla na spodní panel a vypnula přívod proudu do každého obvodu, který měl něco společného s raketovými motory. "Všechny jsou vypnuty," řekla a otočila se, aby se podívala na ukazatel výkonu.

Ukazoval osmdesát procent a stále stoupal. Zdálo se, že raketové motory mají svůj vlastní mozek a pokračují ve své práci, jako by se nic nestalo.

"Ach můj Bože. To ne," zašeptala Katie.

Rysy Collinsovy tváře jako by stahovala dolů ohromná aerodynamická síla. Cítil, jak se mu z hlavy odčerpává krev. Let číslo 14 se dal do divokého a nespoutaného tance. Collins pohlédl přes ztěžklá víčka na ukazatel rychlosti. Ručička ukazovala sedm tisíc dvě stě kilometrů za hodinu. Star Streak ještě nikdy neletěl tak rychle. "Zpomalím!"

"Ne." "Ano." Collins trhl kniplem zpět. Nos letadla se ještě zvedl. Pokud se jeho týkalo, byl přesvědčen, že už čekali příliš dlouho. Nic víc nemohli ztratit. Jedinou možností, jak zabránit dalšímu zvyšování rychlosti - tedy jistě sebevraždě bylo ještě rychleji stoupat, stejně jako řidič nákladáku rozjíždí soupravu do kopce. Jeho instinkt pilota mu říkal, že zamiřit nos Star Streaku ještě výš je jejich jediná šance. "Zabiješ nás!"

"Zavři zobák." Collins přitáhl knipl tak daleko, jak to bylo možné, pak otočil hlavu a podíval se směrem k levému křídlu. Zdálo se, že náběžná hrana dostává temně červenou i barvu jako pohrabáč rozžhavený ohněm. Collins se obrátil zpět k ukazateli rychlosti. Ručička se vyšplhala na sedm tisíc šest set, pak na sedm tisíc osm set kilometrů za hodinu a nakonec se zastavila. Pak zůstala bez hnutí stát, zdálo se, že li celou věčnost. Nakonec se ručička ukazatele rychlosti začala otáčet zpět. Sedm tisíc čtyři sta. Sedm tisíc dvě stě. Sedm tisíc. "Ovládáme rychlost!" křičel Collins. "Všemohoucí Bože. Máme to."

Ale Ernie Briscoe se zaměřil na něco jiného. "Výška." Druhý pilot zpozoroval, že to, co ubrali na rychlosti, projevilo se nechtěně vysokým úhlem stoupání. Briscoe s hrůzou pozoroval, že let 14 vystřelil ze své letové hladiny ve výšce jednašedesát tisíc metrů jako divoké zvíře ve zděšeném úprku. A ve svém nespoutaném stoupání pokračoval Star Streak dál a dál.

Briscoe nevěřicně zíral na ukazatele na panelu. Star Streak se dostal do vertikálního směru, který téměř přesahoval měřicí schopnosti přístrojů v kabině. Přetížení - které teď ukazovalo pětinasobek normální gravitační tíže - ho přitlačovalo k zemi jako čísi neviditelná ruka. Jeho svaly se marně vzpíraly váze těla, která se zvedla na hodnotu přes čtyři sta padesát kilogramů. Briscoe si začal představovat děsivou situaci v kabině cestujících, které tato ohromná síla násilím vtlačuje do jejich sedadel.

Katie se dívala oknem pilotní kabiny přímo vpřed, do pusté prázdnoty vesmíru. Po několika vteřinách obrátila oči zpět k výškoměru. Devadesát jeden tisíc metrů. Věděla, že mohou být ještě výš, protože výškoměr už přesáhl limit své stupnice. Přerušovaný zvuk zvonku v pilotní kabině se změnil na nepřetržitý tón a přiměl ji, aby se podívala na panel palubního inženýra. "Vyčerpali jsme peroxid," řekla otupěle. Indikátor ukazoval, že ve speciálních nádržích už nezbylo vůbec nic.

Ještě než mohl Collins odpovědět, knipl v jeho ruce ochabl. "Řízení už nefunguje." Samotného ho překvapilo, jak klidně se mu podařilo vyslovit tato děsivá slova.

Ale Star Streak nezačal padat. Už dávno se dostal za hranici normálních aerodynamických zákonů. Když se let 14 přehoupl přes jednadevadesát tisíc metrů nad zemí, ocitli se na okraji vesmírného prostoru. Obloha, která je obklopovala, obsahovala ještě rozptýlené molekuly vzduchu, ale jeho obsah byl příliš nepatrný, aby to něco znamenalo. Let 14 se stal balistickou střelou poháněnou raketovými motory, uvězněnou na dráze podléhající pouze komplexu zákonů orbitální fyziky.

Stlačovala je sedmkrát, pak osmkrát a devětkrát větší gravitační síla, a raketové motory pořád vydávaly na vertikální stoupání stoprocentní výkon své obrovské energie. Zdálo se, že obě Collinsovy ruce mají k sobě připevněno nejméně dvacetikilové závaží, jeho hrudník a ramena klesaly pod tíhou, která mohla dosahovat skoro půl tuny. Namáhavě dýchal a začínal ztrácet vědomí. Collins věděl, že cestující se slabší kondicí asi vědomí ztratili. Oni měli větší štěstí. "Ernie? Slyšíš mě?"

"Ano," zamručel Briscoe, neschopen ze sebe vydat víc. Collins byl šťasten, že ho Briscoe zaregistroval.

Myšlenka, že by snad jen on mohl být při vědomí, Collinse děsila. Připadalo mu to děsivější než smrt. Collins se pokoušel otočit hlavou, ale nebyl schopen se ani pohnout při ohromné síle, která ho doslova přibíjela k jeho pilotnímu křeslu. Před očima se mu zatmívalo a obrysy se začaly rozplývat. Nezbyvalo nic, co by snad mohl někdo z nich udělat, než čekat. Čekat na smrt. Collins se začal modlit, aby byla rychlá a bezbolestná.

Nejprve se zrychlení raketových motorů zdálo normální, ale brzy se hluk motorů Star Streaku zvýšil na nesnesitelnou úroveň. I cestující, kteří létali jen málokdy, jako Linda Lewisová na sedadle 23D, věděli, že se děje něco strašného. Když letadlo zamířilo nosem přímo k nejtemnější části oblohy, Linda zaječela. Pak začali křičet i ostatní. Konstrukce začala vibrovat o okamžik později, zpočátku mírně a potom tak prudce, že Linda i ostatní se začali zmítat ve svých sedadlech. Ti na sedadlech u oken neustále naráželi na stěnu letadla. Lindina hlava a horní část těla se začaly vlastní silou a setrvačností otloukat o sklolaminátové panely, ze kterých byly vyrobeny vnitřní stěny Star Streaku. Její bradu zasáhla klika okenní rolety.

Michael Lewis spočíval v náručí matky. Prsty měl zatáaté do pěstiček a své drobné paže držel zvednuty před hrudí. Zdálo se, jako by chtěl tleskat rukama. Ale Michael ve svých osmi týdnech vůbec neměl takové úmysly. Jeho schopnosti byly ještě dost omezené. Reagoval zcela automaticky. Jeho pláč, hlasitý a trvalý, byl přímým důsledkem nepříjemných podnětů, které působily na jeho křehké tělo. Tíha aerodynamických sil dále zvyšovaná neustálým stoupáním letu 14 vzhůru ho stlačovala dolů. Michaelovo malé tělíčko se pevně a soustavně tisklo k matčině hrudi.

Linda svírala své dítě v náručí. V okamžiku, kdy vibrace ustaly, zvedla hlavu a rozhlédla se s hrůzou po kabině. Cestující křičeli a naříkali. Někteří z nich vydávali směsici obojích zvuků, která byla tak děsivá, jako hrůza, kterou byli nuceni snášet. "Michaeli. Ach, Bože, Michaeli," volala hlasitě Linda, jako by ji vyslovení jména dítěte mohlo probudit z neuvěřitelného příšerného snu. Očekávala, že se ocitne doma, po boku se spícím Andym, a se psem stočeným u postele. Místo toho se děsivá síla ještě stupňovala.

"Pomoc! Pomozte nám někdo! Manželovi není dobře." Křik pocházel z řady za Lindou a valil se jako vlny hnané vichřicí po prázdné pláži. Ale i kdyby chtěla pomoci, nemohla. Linda, stejně jako všichni ostatní na palubě Star Streaku, byla pod vlivem nesmírné síly způsobené nespoutanou akcelerací. Najednou Linda ke svému zoufalému zděšení zjistila, že se může sotva pohnout, stěží zvednout ruce nebo otočit hlavu. Podařilo se jí jen s největším vypětím pevněji sevřít ruce kolem Michaela.

"Pomoc!" Lindino bezmyšlenkovité volání se připojilo k hlasitému sboru hlasů zasažených hrůzou.

Cestující instinktivně volali o pomoc, která nemohla přijít. Během několika vteřin všichni na palubě letu 14 viděli, že jejich životy se v důsledku nějakého stupidního nekonečného vrtochu moderní techniky proměnily v děsivý přízrak.

Linda pohlédla na dítě. Na jeho modrých bavlněných dupáčkách uviděla krvavou skvrnu. Byla to její vlastní krev. Vytékala jí z velké rány táhnoucí se přes spodní část obličeje.

Linda pevně držela děťátko, stejně jako tehdy, když jí poprvé podal Michaela lékař v nemocnici. Ale tohle nebyla nemocnice. Tady nebyly starostlivé sestřičky ani lékaři šířící kolem sebe důvěru. Cestující v kabině letadla byli ponecháni sami sobě bez výstrahy a bez vysvětlení.

Linda stále krvácela. Vibrace najednou začaly znovu a její hlava a ramena začaly zase narážet do laminátové boční stěny. Nárazy spolu s rostoucím přetížením začaly vybírat svou strašlivou daň. Linda omdlévala. Polohlasně sténala. Zdálo se, jako by její hlas přicházel z druhého konce prázdného tunelu. Ztrácela vědomí.

V záblesku jakéhosi vnitřního jasu si Linda uvědomila, co by se mohlo stát. Michael. Z posledních svých sil se pokusila dostat nožky nemluvněte pod bezpečnostní pás, který ji obepínal. Téměř se jí to podařilo, ale Michael kopnutím zase nohy uvolnil. Pokusila se o to podruhé, ale přetížení příliš pevně přitlačovalo pás do jejího klína. V

pažích cítila palčivou bolest, jako by jimi neustále procházely elektrické šoky. Její prsty už nereagovaly. Ruce se jí bezděčně na několik vteřin roztráslly, pak těžce klesly do klína. "Ne. Ach, Bože." Oči se jí naplnily slzami a pak se propadla do prázdného světa bezvědomí.

Chvilí se Michael nehýbal. Do matčiny náruče jej přibíjely síly akcelerace, když Star Streak stoupal výš k černé obloze. Ale pak se vyčerpalo palivo raketových motorů a náhlá ztráta tlaku uvedla do chodu zcela odlišnou soustavu sil. Když náhle ustala akcelerace Star Streaku, bylo to, jako by někdo dupl na brzdy. Každý předmět, který nebyl bezpečně zajištěn, byl vržen kupředu. Z Michaela Lewise se stalo torpédo o váze pěti a půl kilogramů. Byl vymrštěn z matčiny náruče. Nejprve narazil do polstrované zadní části sedadla devatenácté řady. Odtud se odrazil a letěl vzhůru, až narazil do sklolaminátového stropu. Kosti v jeho obou nohách praskly jako větvičky v bouři.

Kabáty, boty, kabelky, kufříky, polštáře, časopisy, knížky, pera, tužky, karty a další volně ležící předměty všech možných tvarů a velikostí uchopil vír pohybu a hnál je v souladu s podmínkami nulové gravitace. Michaelovo tělo rychle odplouvalo spolu s přívalem věcí. Několikrát se převálil vzhůru nohama, jako fotbalový míč nešikovně vykopnutý přes hlavy desítek vydešených cestujících, z nichž většina už ztratila vědomí nebo tomu byla blízko.

Michael směřoval přímo k rohu stěny umývárny v prostřední části letadla. Jeho lebka by byla narazila do stěny, ale ještě předtím ho zasáhla hromada těžších předmětů. Jeho dráha se tak mírně změnila, protože do něj narážely předměty na své cestě kabinou vpřed.

Michaelova hlava minula stěnu snad o centimetr. Pokračoval v cestě dál, stále se náhodně převracel, stále se zmítal v soustavném křečovitém pohybu, až už nebylo kam se dostat. Jeho tělo spolu se stovkami dalších větších i menších předmětů, které vířily před ním, tvrdě narazily do přepážky oddělující prostor pro cestující od pilotní kabiny.

Paul Diederich ze svého sedadla 2B zahlédl, jak Michaelovo tělo pluje vzduchem. Ale nic z toho, co se kolem něho hnalo, neviděl zřetelněji než rozmazanou skvrnu. Diederichovi i jeho manželce se podařilo udržet si nepatrný zbytek vědomí. Před očima měl temnou mlhu a hlava ho bolela.

Když z vysoce výkonných motorových čerpadel vytryskly poslední kapky kapalného kyslíku raketového paliva letu 14, raketové motory se automaticky zastavily. Než by člověk řekl švec, oba motory přešly z plného výkonu na nulu. Řev a vibrace ihned ustaly.

"Co se stalo?" Když Collins promluvil, byl při vědomí jen částečně. I když ustal řev raketových motorů a kabinu naplnilo hrozivé ticho, v uších mu ještě zvonilo od hluku, který již ustal.

"Bože. Já nevím."

Byl to Katiin hlas, který Collins uslyšel. Chtěl se vzpamatovat, ale nemohl. Měl pocit, jako by se jeho tělo zmítalo ze strany na stranu, přestože oči mu říkaly, že jejich pohyb se relativně ustálil. Rozeznával pruh Země rotující uprostřed výhledu z čelního okna v mírném, pomalém pohybu. "Ztratil jsem orientaci." Nebyl schopen vypravit ze sebe nic víc, bylo mu zle od žaludku a točila se mu hlava. "Převezmi řízení." Collins zapomněl, že už delší dobu tu není vůbec nic, co by mohli řídit, protože už vyčerpali všechno palivo posilovačů řízení.

Také Briscoe trpěl stejným pocitem závratě. Ale jeho zkušenosti vojenského pilota vysoce výkonných stíhaček mu napověděly, co ten pocit znamená. Jeho tvář zbělela jako křída, když si uvědomil, v jaké situaci se ocitli. Vyhlédl předním oknem ven, aby si svou myšlenku ověřil, a pak se otočil ke Collinsovi. Trvalo mu několik vteřin, než byl schopen zvládnout křeč, kterou se mu sevřelo hrdlo, a promluvit. "Jsme v nula G. Žádná gravitace."

"Cože?" "Říkal jsem ti přece, abys to nehnal nahoru, ty pitomče." "Nerozumím." Collins si protřel oči a pohlédl dolů na přístrojovou desku. Údaje na ní byly buď nesmyslné, nebo přesahovaly daleko svou stupnicí. Zíraly na něj jen děsivé zeleně světélkující číslice hodin - jediného přístroje, který se zdál být v pořádku. Devět třicet pět. "Kde to jsme?" Collins párkrát zamrkal. Prudká nevolnost pominula a závrať také pomalu slábla. Vyhlédl z okna, ale to, co viděl, mu nedávalo žádný smysl. "Co se stalo?"

Briscoe mávl rukou směrem k Zemi dole pod nimi. I když se to zdálo neuvěřitelné, věděl, že je pouze jediné vysvětlení. "Na oběžné dráze," řekl sevrženě. Zíral na Collinse, v jeho výrazu se mísil strach se zlostí. "Ty idiote. Vynesl jsi nás na nějakou nízkou oběžnou dráhu kolem Země."

Druhá kapitola

Ben Robinson, technický ředitel společnosti United Aerospace, stál u okna ve velké jednací místnosti, do které byl uveden před půl hodinou. Paže měl založeny za zády a jeho tělo se rytmicky pohupovalo dopředu a dozadu. Z vysokého patra budovy komplexu Crystal City Office měl široký výhled na roviny, které obklopovaly oblast hlavního

města Washingtonu.

Ale místo toho, aby se díval severovýchodním směrem, kterým se obvykle návštěvníci dívají na Washington Monument, Capitol a další vládní budovy, stočil Robinson svůj pohled vpravo, směrem k Washingtonskému státnímu letišti. Jak se tak díval, na ranvej vyjíždělo jedno letadlo za druhým a zvedalo se k pochmurně zatažené obloze. Sally Robinsonovou poslední vývoj situace těšil, ale jeho ne. Myšlenky mu odbíhaly pryč od jednotlivých bodů, které měl projednat na očekávaném jednání s Astrex Corporation, a vracely se zpět ke vzpomínkám na dny strávené v pilotní kabině. Ani si nevšiml, že se za ním otevřely dveře jednací místnosti.

Do místnosti tiše vstoupil Ray Lee, hlavní právní poradce United Aerospace. Pohlédl na stoh papírů, ležící na dubovém stole, pak popošel k oknu. "Už jsem tu," řekl, aby připomenul svou přítomnost.

Robinson se otočil. "To jsi zvládl rychle. Našel jsi je?" "Ne. Pořád jenom ty stejné sekretářky říkající jedno a totéž. Ten mladík, který se s námi setkal na recepci - Mervis, že?" "Tak nějak."

"Jeho sekretářka říká, že se zdržel v nutné záležitosti. Vypadá to, že všichni lidé, se kterými jsme měli v plánu se setkat, se zdrželi v neodkladných záležitostech." Lee pohlédl Robinsonovi přes rameno ven z okna. Ten teď sledoval letadlo stoupající k mrakům. "Pozoruješ? Vzpomínky na minulost?"

"Asi tak." "Chybí ti to?"

"Ne." Robinson se otřásl. Automaticky zalhal, lež mu vyklouzla z úst, než ji mohl zastavit. "Vlastně ano," opravil se. "Zatraceně mi to chybí." Rozhlédl se v rozpacích po místnosti s dubovým obložením.

"Zdá se, že ano." "Moc?"

"Dost hodně." Lee odmítavě mávl rukou. "Kdybych to nevěděl, nikdy bych tomu nevěřil. Tváříš se zrovna tak příjemně jako většina našich ředitelů."

"Jasně. Něco takového mám v popisu práce."

"To je závažný důvod." Lee vyhlédl z okna, pak se podíval opět na Robinsona. "Jak se cítíš?"

"Trochu líp. Občas se to objeví a pak to zas přejde." "Zčistajasna, že."

"Tak." Přestože to nedělal cílevědomě, Robinson se přistihl, že se vždycky snaží zkrátit hovory o své chorobě - i s nejbližšími přáteli.

"Chápu." Lee zaregistroval jeho nechuť. Zkřížil ruce v gestu, které mělo naznačit přerušení hovoru. Předchozí téma bylo u konce. Je načase obrátit list. "Vypadá to, že devět čtyřicet pět je moc brzo na to, aby mohla začít schůze, která se měla konat v devět třicet," řekl, když se podíval na hodinky.

"Určitě budou mít dobrou výmluvu."

"Výmluvu mít budou, ale mizernou." Lee vysunul židli a posadil se. "Říkal jsem ti, jestli si vzpomínáš, že nás nechají chvíli dusit se ve vlastní šťávě vzadu na plotně. To je součást podnikové filozofie Astrex Corporation. Slyšel jsem, že v poslední době platí ohromné částky poradci, který stanovuje nejvýhodnější psychologický postup u smluvních jednání. Přesvědčil je, že předmět jednání není tak důležitý jako celkový vnější dojem a že získají víc, když jejich partner bude předem otrávený a znechucený."

Robinson si vytáhl pro sebe židli. "Nechat nás o samotě není nic tak strašného." Přejel si rukou po straně hlavy, aby si uhladil prořídle pramínky černých vlasů, které rámovaly jeho zvětšující se pleš. Závrat při záchvatu Meniérovovy choroby, která ho postihla před hodinou, už pominula, i když ještě cítil slabou nevolnost. Alespoň však zmizel pocit dezorientace a zvonění v uších.

"Většina lidí nemá o sobě moc dobré mínění. Samota je obvyklý způsob, jak vzbudit v člověku pocit méněcennosti." Robinson se posadil, zaklesl paže o zadní část opěradla židle a přenesl dozadu váhu svého podsaditého hranatého těla. "To zní přímo ďábelsky. Určitě to vymysleli na Východě."

"Slyšel jsem to od svého otce. Poté co se mi podařilo zvládnout nevyzpytatelný výraz, měl pocit, že by mi mohl svěřit další tajemství předků. Orientální původ - i když v druhé generaci - má občas své výhody."

"Svoje prádlo bych ti nikdy nesvěřil."

Oba muži se srdečně rozesmáli, ale jejich smích vyvolaly spíš okolnosti než samotný obsah poznámky. Kdyby tady nebyli sami a nebyli tak dobrými přáteli, netoleroval by Lee nic, co by jen trochu připomínalo zesměšňování rasy. V mladších letech býval Lee zachvacován pocitem pýchy a zároveň méněcennosti v souvislosti se svým orientálním původem. Ted, když dovršil padesátku, už toho měl dost. Jeho vzhled Číňana, orientální chování a způsoby byly příjemné a zároveň nudné - stejně jako rituály Dálného východu, které stále dodržoval jeho dvaosmdesátiletý otec. "Mimochodem, pozdravuje tě můj otec. Jestli ti dá Sally příští víkend volno, doufám, že pojedáš zase se mnou, až se vypravím na další čtvrtletní pout do San Francisca."

"Mohla by. Už je čas?" "Už brzo. Příští měsíc."

"Pokusím se přijet. Rád uvidím tvého otce. Taky ho pozdravuj." Robinson se nervózně zavrtěl v židli. "Není tady ledárna?" otázal se a bezděčně se zachvěl. Zastrčil ruce do kapes u kalhot. "Tohle je taky část jejich podnikové psychologie? Vymrazit nám zadky?"

Lee se zasmál. "Možná. Ale o tom jsem ještě neslyšel." Robinson vrhl pohled na hodinky. Devět čtyřicet devět. "Jak dlouho si s námi budou ještě takhle zahrávat?" Z jeho hlasu se ozývalo podráždění.

Ještě než Lee odpověděl, zazvonil telefon na stole. "Čekáš nějaký hovor?"

Robinson zamračeně hleděl na vyzvánějící telefon. "Já čekám telefon pořád." Od té doby, kdy převzal funkci technického ředitele, vždycky, když byl nablízku zvonícího telefonu, předpokládal, že je pro něho. Často tomu tak bylo. Naklonil se dopředu a vytáhl sluchátko z vidlice. "Robinson," řekl stručně.

"Bene, to jsi ty?"

"Ano." Robinson ten hlas ihned poznal. Byl to jeho šéf Mike Ferrera, ředitel divize United Aerospace ve Phoenixu. "Odkud voláš?"

"Z Phoenixu. Vlastně z domu. Stihli mě tady, ještě než jsem odejel do práce."

"Co se děje?"

"Hrůza, Bene. Radši se na to posad. Sedíš?"

"Je mi jasné, že to nebude nic dobrého. Tak ven s tím." Robinson sebral se stolu prázdný list papíru, poznamenal si na něj jméno Ferrera a ukázal papír Leovi. Lee kývl hlavou.

"Jedná se o Star Streak. Neuvěřitelný případ." "Která společnost?"

Robinsonsi přitáhl papír k sobě a začal psát. "Consolidated."

Robinson se zastavil. "Znáš jména posádky?" V jeho hlase se objevil osten nervozity.

"Ne. Ještě ne. Zjistím to a pak tě budu informovat. Ale nepředbíhej. To není běžná nehoda. Ještě není konec." "Nerozumím ti."

Na druhém konci telefonu bylo ticho, jako kdyby muž ve Phoenixu váhal, jestli má nebo nemá pokračovat s vysvětlováním. Odkáslal si a pak váhavě spustil. "Let Consolidated číslo 14. Zablokovaly se raketové motory, když zrychlovaly na cestovní rychlost. Oba motory jely na stoprocentní výkon. Nemusím ti říkat, jak silný tah dovedou ty motory vyvinout. Stačilo to k tomu, aby vynesly letadlo do výšky sto šedesáti kilometrů."

"Sto šedesát kilometrů! To není možné."

"Ano. Já vím. Ale došlo k tomu - a to ještě není to nejhorší," odmlčel se znovu Ferrera. Potřeboval si další větu ještě jednou nechat projít hlavou, než se přinutil ji vyslovit. Sám tomu nemohl uvěřit. "Letadlo je pořád v té výšce." "Cože?"

"Dostalo se na nízkou oběžnou dráhu kolem Země," dodal Ferrera tak samozřejmě, jako kdyby oznamoval, že letadlo během přistání praskla pneumatika.

"Všemohoucí Bože. Víš to jistě?" "Bohužel je to tak."

Robinsonovi poklesla ruka se sluchátkem a nepřítomně zíral na Lea. Svým vnitřním zrakem najednou viděl Star Streak, řítící se černým vzduchoprázdňným vesmírným prostorem, vzdalující se atmosféře a běžným hodnotám gravitace. "Je to Star Streak," říkal Leovi. "Aerolinky Consolidated. Zablokováné raketové motory. Uvázl na oběžné dráze."

"Na oběžné dráze? Jako kosmická loď?" "Ano."

"Bože." Lee zavrtěl hlavou. Jako právní poradce si zvykl na každodenní dávku problémů - běžných problémů společnosti - i na občasně tragédie. Jeho postavení spolu s nedostatkem technických znalostí ho obdařilo přirozenou lhostejností. Raye Lea už nic nevydělalo a nic nepřekvapilo. Ať se vyskytlo cokoli - hloupé fámy, absurdní shody okolností, tragické události - Lee všechno od sebe odrážel s vědomím, že už něco takového zažil alespoň tucetkrát. Ale pomyslení, že jeden z největších hypersoniků společnosti je uvězněn nad Zemí na nějaké zatracené oběžné dráze, bylo šokem i pro Lea. "Je to možné?" zeptal se nevěřícně, doufal, že se jedná o nějaký Robinsonův žert - a zároveň věděl s určitostí, že tomu tak není.

"Nevím. Asi ano. Určitě." Robinsonovým mozkiem vířily útržky technických údajů. Na začátku programu Star Streaku býval hlavním zkušebním pilotem. Později, když byly ukončeny počáteční testy, postoupil na místo vedoucího nově vytvořené obchodní divize - na místo, ve kterém mohl spojit nejlepší ze svého talentu s obrovskou dávkou zaujetí a nadšení. Během realizace projektu žil Robinson se Star Streakem ve dne v noci. V jeho průběhu se podílel na každém klíčovém

rozhodnutí týkajícím se konstrukce letadla. Jiní lidé v United Aerospace sice ovládali svou specializaci lépe než Robinson, nikdo však toho nevěděl celkově o Star Streaku víc než on. "Bene? Haló? Jsi tam?"

"Ano. Pokračuj." Robinson si přitiskl sluchátko pevněji k uchu a pokoušel se soustředit se na podrobnosti, které mu začínal sdělovat Ferrera. Ale v podvědomí Robinson stále bojoval se základním poznatkem, totiž že mu Ferrera naznačil jeho odpovědnost za nehodu. Oba raketové motory se zablokovaly při stoprocentním výkonu. Nemohl tomu uvěřit. Nemohl to připustit. Bylo to víc než nemožné. Věděl, že je to eventualita, proti které byla konstrukce zajištěna.

"Jistě chápeš situaci," dodal Ferrera, když skončil s těmi neúplnými informacemi, které měl. "V tomto okamžiku stanice na Zemi nemají spojení s letem. Zachytili tísňové volání a odpověděli na něj. Pak se spojení ztratilo."

"Možná se už rozpadli." Robinson si dobře uvědomoval obrovskou sílu, která působila na rychlé nadzvukové letadlo. Sotva si však dovedl představit, kolik další námahy může letadlo vydržet při takových splašených motorech.

"Snad. Ale říkají, že to není pravděpodobné. První zpráva o havárii přišla, když se dostali do výšky oběžné dráhy, takže nejnebezpečnější část stoupání měli už za sebou."

"To je pravda." Robinson si připomněl z četby technických časopisů, že jakmile se jednou loď ocitne na orbitě, už na její konstrukci nepůsobí žádné síly. Ale při stoupání - a, což je horší, při klesání - je konstrukce vystavena enormnímu působení tepla a tlaku.

"Dalším faktem je," pokračoval Ferrera, "že jsem se dověděl, že armáda průběžně pozoruje neznámé těleso na nízké oběžné dráze kolem Země - nepochybně Star Streak. Je zřejmé, že se nerozbit, alespoň zatím. Problémem, pokud vím, bude dostat ho dolů. Zřejmě mají na palubě kyslík na několik dalších hodin."

"Fajn." Robinson se nejspíše odmlčel. "Co bychom měli dělat dál?"

"Poslední informace, které jsem dostal od aerolinek, byla taková, že se všechno bude koordinovat z Goddardova ústavu NASA. Mají pro takové věci nejlepší komunikační vybavení. Máme alespoň trochu štěstí v neštěstí, že Goddard je od tebe i tak asi třicet kilometrů."

"Jasně. To je štěstí jako hrom," řekl Robinson.

"Nech mě, abych ti to vysvětlil," řekl Ferrera spíš jako příkaz než jako žádost. Obdivoval Robinsona pro jeho poctivost a racionální přístup - to byly důvody, proč prosadil sedmačtyřicetiletého bývalého pilota na místo technického ředitele, když ho zdravotní problémy vystrnadily z pilotní kabiny. Ale někdy dovedl být Robinson krátkozraký. A vznětlivý. "Máme opravdu štěstí. Je důležité, abychom byli při ruce v každé fázi záchranné operace. Doufám, že ti nebudu muset vysvětlovat naši právní zodpovědnost."

"Ne. Chápu." Robinson nechápal a bylo mu to fuk. Byl vděčný za to, že hlavní ředitelé se zabývali právními otázkami sami, protože Robinson je nepovažoval za nic jiného než za hovadiny. Připadalo mu, že zákony jsou tady teď proto, aby nadělaly z právníků boháče, a ne aby prosazovaly spravedlnost. Robinsona víc zajímal Star Streak a lidé na jeho palubě.

"Ještě je tady něco, o čem nevíš," pokračoval Ferrera. Jeho hlas začínal být unavený. "To letadlo, letadlo číslo 35 bylo tady ve Phoenixu minulý měsíc čtrnáct dní na údržbu." "Čeho se týkala?"

"Nový nátěr a modernizace elektroniky." "Do prdele."

"Taky říkám. Jasně jsme si vědomi své zodpovědnosti. Nejenže jsme ten zatracený krám postavili, ale byli jsme taky poslední, kdo na tom dělal nějakou větší práci. Taky práci na elektronice, a to je pořádný průser."

"Chápu tvé stanovisko." Robinson si byl dobře vědom, že většinou každý kritický systém moderního letadla, včetně řízení raketových motorů Star Streaku - je ovládán elektronicky. Ale soudce a porota - s pomocí výřečných advokátů, jejichž odměna pohltí velkou část nákladů - budou vidět pouze podobnosti a vyvodí zřejmý, ale ne bezpodmínečně správný závěr, že příčinou je práce United Aerospace na letadle měsíc předtím, než ke katastrofě došlo.

"Máme na své straně alespoň malou výhodu," pokračoval Ferrera a snažil se, aby to znělo optimisticky, "totiž to, že ty a Ray Lee jste právě ve Washingtonu. Jsi určitě ten nejlepší, kdo dokáže posoudit technickou stránku věci, a Lee může mít pro nás právní aspekty hned z první ruky. Všechna zjištění mohou mít později význam. Je tam s tebou Ray?"

"Je." "Dej mi ho k telefonu."

"Dobře." Robinson podal sluchátko Leovi, pak vstal ze židle a zamířil k oknu. Déšť ustal, ale obloha měla stále ocelově šedivou barvu. Robinson sledoval, jak se z ranveje zvedá tryskové letadlo Mc Donnell Douglas, míří nosem vzhůru a stoupá k mrakům.

Modernizace elektroniky. Ta slova probíhala kouskem Robinsonovy mysli, když se pokoušel připomenout si všechny aspekty jejich posledního programu. Na jedné straně si byl jist, že jejich poslední práce neměla nic společného s raketovými motory, ale také si vzpomínal, že se něco mohlo stát ve spodním oddělení elektroniky, kde bylo umístěno ovládání raketových motorů. Do obvodů spouštějících raketové motory, umístěných ve spodním prostoru, bylo zabudováno bezpečnostní zařízení, které mělo zajišťovat elektronickou ochranu motorů.

Robinson potřásl hlavou. Celá záležitost pěkně smrděla. Shoda okolností. Robinson prožil mnohá léta jako zkušební pilot a učil se mít nedůvěru ve shodu okolností. Fungování letadla zajišťují zákony příčiny a důsledku, ne náhoda nebo štěstí. Právě to po léta trpělivě vysvětloval Sally, i když mu nikdy ani na okamžik neuvěřila. Pro ni - stejně jako pro většinu leletců - byla letadla jenom nebezpečnými, nevyzpytatelnými tvory, kteří vás štípnou do zadku, když to nejmeně čekáte. Robinson trávil celý život tím, že dokazoval, jak nesmyslný je to názor.

Robinsonovi něco říkalo, že práce v hangáru United Aerospace právě na tom Star Streaku a dnešní porucha ovládání obou motorů mají spolu souvislost. Podle rozhovoru s Ferrerou o zodpovědnosti United Aerospace soudil, že Ferrera si myslí totéž. Ale čím víc o tom Robinson přemýšlel, tím víc se zdálo nemožné uvěřit, že by nějaká chyba - bez ohledu na to, jak velká - mohla způsobit zablokování obou raketových motorů. Kontrolní obvody byly příliš složité. Příliš citlivé. Po jakýchkoliv modifikacích byla kvalita analyzována a ověřována počítačem. Pokud by obvody raketových motorů byly prostě poškozeny nedbalým dělníkem, neprošly by kontrolou. Během desítek předletových bezpečnostních testů, které byly prováděny v posledních týdnech po údržbě letadla, by se muselo na závadu přijít. Ukázala by se každá chyba a něco by se s tím dělalo. Neexistovala prostě žádná možnost, která by mohla způsobit nehodu, pokud by nebyly vyměněny ovládací články v elektronickém spodním oddělení Star Streaku. Jednotlivé nezávislé články by musely být úmyslně spolu propojeny. To byla nemožná náhoda - ledaže by to nebyla náhoda, ale záměr.

Sabotáž. V Robinsonově mysli došlo k explozi. Ovládání raketových motorů muselo být úmyslně poškozeno. V duchu neviděl žádnou jinou možnost, žádné jiné přijatelné vysvětlení. Prudce se otočil a mával na Lea. "Chci ještě mluvit s Ferrerou, až skončíš," šeptal. Když to Robinson řekl, všiml si, že mu srdce tluče silněji a ruce se mu začínají potit. Místnost se najednou začala zdát teplá a dusná.

Lee přikývl, ještě pár vteřin hovořil a pak podal sluchátko Robinsonovi stojícímu u stolu.

"Miku, to v žádném případě nemůže být nehoda," řekl prudce Robinson.

"Co říkáš?"

"Ty obvody musely být poškozeny úmyslně. Jsem si tím jist."

"Proboha, neblázni. Uvědomuješ si vůbec, co říkáš? Takové řeči nechci ani slyšet."

"Možná je nechceš poslouchat, ale je to pravda. Jsem přesvědčen, že porucha raketových motorů byla způsobena úmyslně. Je to sabotáž."

»Ne!" "Ano." Robinson cítil, že se pohybuje na vratké půdě. Možná se příliš ukvapil, možná jednal neuváženě. Ale hluboce uvnitř byl přesvědčen, že má pravdu. Všechno tomu nasvědčovalo. Bylo to příliš zřejmé, než aby to mohl

ignorovat. Zhluboka se nadechl. Z druhého konce telefonu slyšel jen ohromené ticho. Ve sluchátku se ozývala jen ozvěna Robinsonova vlastního dechu.

"Máš nějaký nápad, kdo nebo proč?" zeptal se konečně Ferrera.

"Ne. Nenapadá mě vůbec nic." Robinson věděl, že musí přijít s něčím, co by Ferreru přesvědčilo, aby přijal myšlenku o sabotáži i jen jako pouhou možnost. "Takový druh zásahu by pro většinu techniků byl příliš složitý. Ten, kdo to udělal, musel mít solidní znalosti elektroniky. Také musel mít neomezený přístup k spodnímu oddělení elektroniky v době, kdy bylo letadlo ve Phoenixu, případně také k testům kontroly kvality. Někáký čas by to trvalo - myslím tak pár hodin - než by nainstaloval nové zařízení nebo nahradil existující komponenty. Spodní oddělení pod pilotní kabinou je to místo, kde jsou umístěny ovládací obvody raketových motorů."

"Jestli to byla sabotáž - a netvrdím, že tomu věřím - proč se nevyskytla při předchozích letech. Kde mají Consolidated hangár pro údržbu? V New Yorku? Jsem si jist, že letadlo létalo v posledních týdnech přes New York dost často."

"Ano. Myslím, že máš pravdu." Robinson si setřel kapku potu z čela. "Je možné, že k sabotáži mohlo dojít v New Yorku." Ale tomu Robinson nevěřil. Ohromující shoda okolností - že letadlo číslo N35CA strávilo čtrnáct dní ve Phoenixu - byla příliš silná. Závada sama o sobě byla příliš složitá, než aby mohla být způsobena nějakým námezdním mechanikem v hangáru. Kdo to udělal, rozuměl nejen tomu, jak obvody pracují, ale i tomu, jak jsou konstruovány a jak jsou testovány. Alespoň Robinson si myslel, že to tak musí být. Ale mohl se mýlit, když tak vypálil od boku. Možná hledal nějakou výmluvu na obranu konstrukce letadla. Jeho letadla. Možná hledal výmluvu proto, aby se mohl zase dostat ke svému letadlu.

"Fajn, Bene. Je mi jasné, co jsi mi řekl. Tvoje teorie nevypadá moc pravděpodobně, ale připouštím, že je to možné. Proto chci, abys měl oči otevřené a sledoval všechno možné, co by mohlo poskytnout nezvratný důkaz o tom, co jsi mi řekl. Ale upozorňuji tě, že dokud nepřijsi s něčím jistým, musíš držet své podezření pod pokličkou. Jestli tvoje myšlenka na sabotáž vyjde najevo, mohli bychom se dostat do ošklivého postavení po právní stránce. Z tohoto důvodu tvrdím - a jsem si tím jist - že za žádných okolností bys tuto teorii sabotáže neměl probírat s nikým jiným než se mnou nebo s Rayem Leem. Je ti dost jasné moje stanovisko?"

"Ano." "Dobře. A teď se vraťme ke konkrétnějšímu problému. Lee souhlasil s mým návrhem, že k tomu přivedeme co nejvíc našich technických odborníků - jednak z praktických důvodů, a pak také vzhledem k právním důsledkům, které s tím budou spojeny. Nemá cenu posílat lidi z továrny - přijeli by, až by bylo po všem. Pokud vím, máme v současné době na východě jen jednu skupinu techniků."

Robinson byl vděčný za jakoukoliv pomoc, kterou mohl Ferrera poslat. Čím víc lidí ze společnosti, tím líp. "Kdo to je?" "Tři vedoucí týmu elektronického inženýrství - Beckerová, McBride a Krause. Jednají na zastupitelství Martina v Baltimore. Spojím se s nimi co nejdříve a pošlu je, aby se s tebou setkali v Goddardu."

"Dobře. Fajn." Robinsona potěšilo, že uslyšel právě ta tři jména. Beckerová. McBride. Krause. Ti tři rozuměli elektronickým komponentům Star Streaku víc než kdokoliv jiný z United Aerospace.

"Zkusím je chytit v hotelu, ale je možné, že už odjeli. Nepočítám s tím, že je najdu dřív, než se ukážou na jednání u Martina. Má začít v půl dvanácté vašeho času. Vlastně za hodinu a půl."

"To bude stačit. Mezitím budu potřebovat kompletní přehled provozu toho letadla. Palubní deníky, speciální údaje, chod stroje. Taky technické manuály."

"Pošlu ti údaje přímo do výpočetního střediska v Goddardu. Pokoušíme se získat kompletní soubor technických manuálů z kanceláří Consolidated v New Yorku. Věděl jsem, že se ti budou hodit. Consolidated najaly zvláštní letadlo, které je přiveze až k tobě - budou v Goddardu brzo potom, co tam dorazíš."

"Dobře. Zavolám ti z Goddardu, až se tam dostanu." "Ano. Budu chtít, abys dal zřídit přímou linku, ať můžeme zůstat v blízkém kontaktu."

Chceme, aby ti podnik mohl pomáhat ve všem, v čem budeš potřebovat. Jakýkoliv požadavek, který nám pošleš, bude mít absolutní prioritu. Budeš plně oprávněn zastupovat společnost," řekl Ferrera a zpomalil řeč, aby dodal s důrazem, "s jedinou výjimkou. Téma, o kterém jsme spolu diskutovali před chvílí - teorie sabotáže - je tabu."

"Chápu." "Fajn. Hodně štěstí."

"Díky." Robinson zavěsil a otočil se k Leovi. "Jak se nejlíp dostaneme do Goddardu?"

"Já ne - jenom ty. Ferrera chce, abych tu zůstal a jednal s těmi imbecily z Astrexu. Můžeme být spolu během dne v

telefonním spojení. Večer bychom se mohli sejít a probrat si podrobnosti. Do té doby už bude situace jasná - ať už tak nebo tak."

"Ano. Tak nebo tak." Robinsona zlobilo to, že všichni včetně jeho samého - byli psychicky připraveni na definitivní katastrofu.

Lee pokrčil rameny. "Abych se vrátil zpět k našemu prvnímu problému, pořád potřebujeme vyřešit tvůj přesun do Goddardu. Mohli bychom si půjčit auto, ale pak bychom museli vysvětlovat, co se stalo."

"To není dobrý nápad."

"Ne. Tisk to sice i tak dost brzy roznese, ale není třeba, abychom prali naše špinavé prádlo dřív, než bude nutné. Naši kamarádi tady v Astrexu by okamžitě využili naší překerní situace ve svůj prospěch. Pokusím se to jednání úspěšně zvládnout bez tebe, dřív než to vyhmátnou."

"Ano. Snaž se toho získat co nejvíc."

"Jasně." Lee chvilku nepřítomně zíral do prázdna, pak se obrátil zpátky k Robinsonovi. "Co se týká toho, jak se dostat do Goddardu, myslím, že by sis měl vzít taxíka. Je to dlouhá cesta - máš u sebe dost peněz, abys to mohl zaplatit?"

"Mám." Robinson poklepal prsty na stůl z tvrdého dřeva. "Dovedeš vymyslet nějaké vysvětlení pro tamty?" ukázal prstem na dveře. "Musíme jim uvést nějaký důvod, proč jsem musel vypadnout z naplánovaného jednání. Snaž se mluvit co nejobecněji."

"Nemusíš právníkovi říkat, aby mluvil obecně. Dám jim takové vysvětlení, že si za tím budou moct představit cokoliv od žaludečního záchvatu až po bankrot."

"Dobře." Robinson myslel na své vlastní vysvětlení vlastně tušení - toho, co všechno se mohlo stát letu Consolidated. Vůbec netušil, odkud by měl začít s pátráním potvrzujícím sabotáž, ale cítil, že brzy na to někde narazí. Myšlenka na to, že někdo úmyslně poškodil ovládání raketových motorů Star Streaku, se ho dotýkala tak bolestně, jako by mu někdo zarážel pod kůži ocelový špendlík.

Lee pozoroval výraz na Robinsonově tváři. Dovedl si představit, co všechno se mu odehrává v hlavě. "Nezapomínej na historii Titaniku," řekl nevýrazným hlasem Lee, když sbíral se stolu papíry a skládal je do své aktovky.

"Cože?" "Titanik. Nepotopitelná loď, která šla ke dnu při své první plavbě."

"O tom jsem už něco slyšel," řekl ironicky Robinson. Mávl rukou, aby dal najevo, že ho trápí jiná, naléhavější myšlenka.

"Když jsem to slyšel poprvé," pokračoval Lee a ignoroval odmítnutí, "myslel jsem, že se jedná o nějakou lacinou historku, nějaký hloupý námět spisovatele na román. Ale to je skutečně jasný příklad toho, jak pravda může být podivnější než fikce."

Robinson pohlédl na Lea. Zamračil se. "To mi taky bylo řečeno. A několikrát. Tvůj názor asi vychází z toho, že i když jsme měli speciální zajištění proti zablokování řízení raketových motorů, není důvod si myslet, že by se to nemohlo stát."

"Přesně tak."

"To je kravina." Robinson se začal přesouvat ke dveřím. "Ale budu si pamatovat, co jsi mi říkal."

"To je všechno, co chci." Lee se odmlčel. "Kromě jedné další věci."

"A čeho?"

Lee popošel k Robinsonovi a položil ruku příteli na rameno. "Vím, jak moc tě bolí ztráta tvé pilotní licence," řekl Lee jemně. "Uvědomuji si, že to bylo taky příčinou pořádných spona mezi tebou a tvou ženou. Nepusť tu ránu na povrch ve formě fantazie o sabotáži, o úkladech, které někdo provádí proti tobě a tvému letadlu. To je všechno, co jsem k tomu chtěl říct, alespoň zatím."

Bez dalšího slova vyšel Robinson z jednací místnosti do prázdné chodby. Sabotáž. Bez ohledu na to, co říkal Lee a Ferrera, byl absolutně přesvědčen, že nějakým způsobem a z nějakého neznámého důvodu byl na let Consolidated 14 úmyslně spáchán vražedný útok.

Třetí kapitola

"Ach Bože! Co se děje?" zaúpěla Chris Diederichová. Otevřela oči, ale pocit závratí a převrácení se ještě zhoršil. Zavřela znovu oči. "Paule, budu asi zvracet." Hledala ruku svého manžela a sevřela ji tak pevně, že se mu její nehty bolestivě zaryly do masa. Nikdo z nich nepromluvil.

"Nedotýkej se svého bezpečnostního pásu. Nechej si ho zapnutý," vypravil ze sebe Paul Diederich, přemáhaje závrat' a nevolnost. "Bude to v pořádku. Zachovej klid." Také cítil potřebu zvracet: Nezbývalo nic jiného než čekat - jako zvířata v pasti. Konečně se mu podařilo udržet otevřené oči. Smysly mu říkaly, že se letadlo pořád převrací z jednoho konce na druhý, ale oči ho přesvědčovaly, že tomu tak není. Otočil se k oknu.

V dálce spatřil Zemi. Okraje jejího horizontu symetricky klesaly. Vyhlížela jako mohutná koule, jako obrovský nafukovací míč vyhozený do vzduchu. Útvary na zemském povrchu - mraky, oceány, zemské masivy všech možných velikostí, tvaru a barev - se pomalu a líně otáčely. Kupodivu však Zemi viděl nad špicí jejích křídla. Letadlo zcela jasně udržovalo kurz na jejím boku mírně směrem dolů. Bylo zavěšeno v náklonu, který byl o něco víc než vertikální.

Paul Diederich se nemohl zorientovat. Podivný úhel zhoršoval jeho nevolnost. Nechal klesnout víčka a potlačil nutkání ke zvracení. Po několika dlouhých vteřinách otočil hlavu jinam a přinutil se zase otevřít oči.

Pohled na kabinu byl děsivý. Ve vzduchu se vznášely stovky předmětů, velkých i malých. Obrovská země věci knihy, oblečení, velké kusy laminátu, přikrývky, boty - to vše se vznášelo v těsném shluku kolem přední kuchyňky, necelé čtyři metry od místa, kde seděl Diederich. Při pohledu na to víření se zdálo, že všechny ty neživé předměty získaly vlastní vůli.

Diederich najednou spatřil něco děsivého. Byl to dámský vlněný plášť vznášející se v prostoru, jako by viseli na tenkých neviditelných nitích v luxusním výkladu na Páté avenue. Ale tady nebyly ani nitě, ani výkladní skříně. Plášť se pohyboval hrůzostrašně směrem k nim, rukávy mu vlály, jako by v něm sídlil duch. Přízrak pekla. Paul mohl sotva uvěřit tomu, co viděl. "Bože. Podívej se," řekl v úžasu.

"Nemůžu." Chris si tiskla ruce k hlavě a oči měla pevně zavřené. Věděla, že kdyby se hnula jen o centimetr, neovládla by pocit nevolnosti.

Paul Diederich sledoval plášť se zděšeným údivem. Zdálo se, jako by klouzal po vzdušných proudech. Když se přiblížil, zvedl ruce a odtlačil ho od sebe. K jeho překvapení plášť zůstal viset ve vzduchu, ale bez zjevného úsilí změnil svou dráhu pohybu. Začal plout směrem k jinému koutu kabiny. Byl pevný, ale bez tíže. Beztíže. Diederich si představil to jediné slovo tučně vytištěné v textu středoškolské učebnice, ze které učil. Pod tím slovem byla fotografie tří kosmonautů z orbitální laboratoře Skylab, kteří viseli ve vzduchu uvnitř kosmické kabiny. Ta představa zasáhla Diedericha jako výstřel z pistole. "Ježíši."

"Mám strach, Paule." Chris měla otevřené oči, ale hlavou se opírala o čalounění. Také ona upřeně hleděla na směsici věcí, která se vznášela v uličce a u kuchyňky.

"Vydrž. Jen klid," Diederich poslouchal. Cestující převážně mlčeli. Ozvalo se jen zasténání a dušené zvuky pláče a vzlykání. Byl tu až přílišný klid. Připomněl si okamžiky podobné tomuto, které prožíval po bojích ve Vietnamu. Mrtvé ticho. "Už je to lepší?" zeptal se manželky.

"Ano. Myslím, že ano."

"Nevím, co mám dělat." Diederich sáhl na svůj bezpečnostní pás. Jeho paže mu připadaly podivně lehké, bez tíhy. Měl pocit, že cítí své nohy tak lehké, jako by právě usínal. Ignoroval tyto vjemy. Zatoužil udělat něco, cokoliv, co by vrátilo jejich svět zase do běžného stavu.

Kapitán Donald Collins v pilotní kabině se opatrně propracovával dozadu. Manévroval přes pilotní kabinu, rukama se postupně přidržoval míst, kterých bylo bezpečné se dotýkat. Měl obavy, že by mohl bezděčně narazit do některého z ovládacích spínačů. Dotknout se něčeho v kabině mohlo narušit veškerou jemnou rovnováhu, které dosáhli, porušit jemné vlákno, které je v této osidlné rovnováze drželo. "Buď opatrný," řekl Collins hlasitě, přestože ta slova byla určena jemu samotnému. V pozadí slyšel Briscoa opakujícího znovu a znovu volání o pomoc.

"Mayday! Mayday! Let čtrnáct Consolidated volá mayday! Slyší nás někdo? Let čtrnáct se dostal na oběžnou dráhu. Naše raketové motory se zablokovaly při plném výkonu. Jsme bez paliva. Odpovězte na naše volání, sakra!" Briscoe praštil rukou do svého audiopanelu, vyladil jinou frekvenci, pak další. "Mayday," začal znovu a opakoval zoufalou

výzvu.

"Žádná odpověď?"

"Ne. Nic. Ani jedno mizerné slovo na všech frekvencích VKV, nic kromě té krátké odpovědi, kterou jsme dostali na první zavolání."

"Zkus pásmo HF." První odpověď byla příliš zkomolená, než aby si mohli být jisti, že pozemní stanice rozuměla jejich zprávě. Mrtvé ticho z rádia bylo ještě děsivější než stav beztlíže. Pohyb ve stavu beztlíže učinil z Collinsovy cesty z kapitánského křesla ke dveřím pilotní kabiny - vzdálenost sotva přesahující tři metry - pomalou a namáhavou výpravu. Briscoe zrušil rozsah, který zkoušel, přeladil na další a začal znovu vysílat.

Collins se obrátil ke dveřím, pomalu a opatrně je otevřel. "Všemohoucí Bože."

"Co se děje?" Briscoe odložil mikrofon. Jeho košile byla provlhlá potem. Kolem jeho tváře v úrovni očí se vznášela tužka. Odrazil ji rukou pryč. "Prokrista, co se děje v kabině?"

Collins visel ve vzduchu. Jednou rukou se přidržoval I skříňky s jističi, aby se udržel na jednom místě. "Změt všeho možného. Je to všude kolem. Nevidím dál než na dva metry." Otočil se k palubní inženýrce. "Zavolej ještě jednou palubním telefonem kuchyň. Obě kuchyně."

Katie na něho pohlédla. Její tvář byla naprosto bledá, bílá. Rty měla lehce pootevřeny a strhaný výraz její tváře svědčil o tom, že má opravdový strach. "Pokouším se o to. Nikdo neodpovídá ani v přední, ani v zadní kuchyni."

"Zatraceně." Collins držel dveře pilotní kabiny otevřené na škvíru sotva širší než pár centimetrů. Přední část kabiny pro cestující tvořilo rumišť. Zavřel dveře. V pilotní kabině se jen pár nezajištěných předmětů - baterky, tužky, mapy - vyprostilo nahodile ze svých míst v pouzdrech a kapsách sedadel. "Posbírej ten svinčik. K něčemu to přivaž. Nebo to někam ulož. AE to tu nelítá kolem." Alespoň špetka pořádku by byla lepší než úplný chaos jejich malého světa.

"Jak to vypadá v kabině?" opakoval Briscoe.

"Posbírej to svinstvo hned!" vykřikl Collins. Jeho hlasitý třesoucí se hlas se odrážel od stěn malého uzavřeného prostoru pilotní kabiny. "Nesmí to narazit do tlačítek. Mohl by z toho být pěkný průšvih."

"Už jeden pěkný průšvih máme," řekl vyzývavě Briscoe. Ale pak začal sbírat roztroušené předměty a ukládat je. Katie Grahamová dělala totéž.

Briscoe se najednou naklonil ve svém sedadle. Přitlačil pevněji k uším sluchátka, jako kdyby z nich chtěl vytlačit poslední kapku zvuku. "Počkejte. Něco jsem zaslechl." »Co?"

"Volají nás! Všemohoucí Bože, je to tak! Opravdu nás předtím slyšeli. Vědí, co se stalo."

"Ano. Taky je slyším," prohlásila Katie vzrušeným, chvějícím se hlasem, když si přitiskla k uším sluchátka. "Něco 0 NASA. Je to zmatené, ale zkusím z toho něco zachytit."

"Ticho, proboha." Briscoe sklonil hlavu a ruce s pootevřenými dlaněmi složenými do kornoutu přiložil k uším. "Nějak se to rozpadlo. Nějaká vojenská stanice, jméno jsem nezachytil."

"Odpověz jim. Rychle."

"Dobře." Briscoe počkal pár vteřin, pak zvedl mikrofon a začal vysílat stručnou odpověď. Přitiskl znovu sluchátka pevně k uším a čekal na odpověď. Zamračil se. Zmáčkl tlačítko mikrofonu a znovu začal hovořit, tentokrát déle.

Collins neslyšel, co Briscoe říkal, ale pochopil z jeho výrazu, že se objevil nějaký problém. "Katie, co se děje?" Katie se také mračila.

"Slyšeli naši první zprávu. Ale teď nás neslyší." "Zatraceně." Collins potřásl hlavou. Kdyby alespoň mohli uvést do provozu spojení vnějším světem, to by byl alespoň první krok. První krok? K čemu? Zatlačil pryč tu zneklidňující myšlenku. "Zkus to znovu."

Briscoe už znovu vysílal. Výsledek ale, dá se říci, byl ještě horší. "Nemá to význam," řekl Briscoe. "Alespoň ne teď. Ztratili jsme je. Ale zmínili se o NASA. Také říkali, že můžeme čekat ztrátu spojení na určitou dobu každých devadesát minut."

"Devadesát minut?"

"Děláš si legraci?" Nic z toho nedávalo Collinsovi smysl, ani problémy s rádiem, ani Briscoova slova. "Nechápu to."
"Jsme na oběžné dráze, ne?"

"Ano, ale..."

"Takže určitou dobu poletíme po nesprávné straně zeměkoule vzhledem k dosahu jejich antén." Briscoe důrazně zakroužil jednou rukou, zatímco ve druhé držel mikrofon. "Trvá to devadesát minut, než objekt obletí Zemi - nebo nevíš ani to?" Vzrůstající nápor Briscoova strachu a zlosti ho nutil být ještě jedovatější. "Kde jsi sakra trčel posledních dvacet let?"

"Trvá to devadesát čtyři minuty," přerušila je Katie. Chtěla tak zastavit Briscoa. "Vzpomněla jsem si na ten údaj," řekla klidně a snažila se potlačit v hlase jakékoliv emoce. "Devadesát čtyři minutý na jeden oblet."

"Ano. Díky." Briscoe na ni kývl, pak pohlédl opět na Collinse. "Devadesát čtyři minuty. Je to úplně jednoduché," řekl, jako kdyby poučoval desetiletého školáka. "Nemůžeme hovořit s jejich satelity, protože nepoužívají letecké frekvence a naše přístroje nemají jejich kanály."

"Ano. Ovšem. Máš pravdu. Ježíšikriste." Collins si setřel z čela kapky potu.

"Měli bychom zůstat na této frekvenci. Jsem si jist, že budou pokračovat ve vysílání, dokud je neuslyšíme." "Jasně." Collins se pokusil o úsměv, aby ukázal alespoň kousek uspokojení z toho, že se jim podařilo seznámit s jejich problémem zbytek světa. Ale snaha byla marná. Collins se rozhlédl po palubním panelu. Utržená kapsa s mapami se vznášela v protějším rohu. Všude kolem nich, na každém kroku bylo něco zvráceného. Na okamžik zatoužil vědět, s jakým šílenstvím se setká v kabině pro cestující. Uvědomoval si, že jeho zájem o rádiové spojení je alespoň částečně způsoben nechutí jít zpět k cestujícím. Ale už to odkládal příliš dlouho. "Fajn. Jsme na rádiovém spojení nebo tam brzo budeme. Výborně."

"Ano. Jsme na spojení, to je snad to jediné, s čím se dá počítat." Briscoův hlas překypoval opovržením.

Collins jeho komentář ignoroval. "Zůstaň u rádia. Katie, vy sledujte funkci pomocných jednotek motorů a přívod kyslíku. Jdu do kabiny cestujících."

"Ano, pane," řekla Katie. Briscoe mlčel.

Collins otevřel dveře jen na pár centimetrů. "Gayle," vykřikl. Přes hromady vznášejících se předmětů pořád nic neviděl. Jediná ze čtyř letušek na palubě letadla, kterou Collins dobře znal, byla Gayle Van Croftová. Vždycky mu připadala příjemná a přátelská. "Gayle. Slyšíte mě? Jste v pořádku?" Žádná odpověď. Collins se ohlédl. "Pokoušejte se o spojení s kuchyňkami palubním telefonem," přikázal.

"Zkousím to. Pořád se nikdo neozývá," odpověděla Katie. "Jdu zpátky." Ale Collins neudělal jediný pohyb, aby otevřel víc dveře. Lámal si hlavu nad důvodem - nějakým přijatelným důvodem - proč personál letadla neodpovídá. Palubní telefon byl v provozu, slyšel jeho vyzvánění ještě na tři metry. Odešli z kuchyňky. Odešli do kabiny. Samozřejmě. To by bylo vysvětlení. Collins odmítal uvažovat nad jiným vysvětlením. "Zkontrolujte, že se dveře za mnou zavřely. Nedovolte, aby se ta veteš dostala do pilotní kabiny." Collinsův hlas zněl sotva slyšitelně dokonce i jemu samotnému. Všiml si, že se mu začínají třást ruce. Collins se zhluboka nadechl, jako kdyby se měl potopit do bazénu, pak rychle vyrazil ven do přední části kabiny pro cestující.

Kolem něho vířily hromady předmětů. Jakási karta - srdcový spodek - se vznášela v úrovni očí. Collins předpokládal, že se ocitl v nejhustší části směsice, ale přesto měl strach postoupit dál. V dálce slyšel vzlyky, pláč a hlasitou změt hlasů. Jeden hlas - patřící muži - se zdál šílet strachem. Přeskakoval, jako by hovořil ze spaní. "Slyší mě někdo?" překřikoval Collins hluk z kabiny.

"Ano! To je pilot? Pomozte nám!"

"Zůstaňte na svých místech. Přijdu zpět." Collins se vznášel ve vzduchu uprostřed převalujících se hromady veteše, neschopen vidět tak daleko, aby si udělal představu o situaci v kabině. Sbirka předmětů - knihy, časopisy, boty, nádobí z kuchyně, polštáře a příkrývky - se otírala Collinsovi o obličej. Jednou rukou si chránil oči a odrážel směsici od sebe. Rukáv pláště se omotal kolem jeho nohy jako had. Roztrásl se hrůzou. "Nehýbejte se," vykřikl. "Řekněte letuškám, že se vracím zpět."

"Pospěšte si. Pomozte nám."

Collins si najednou uvědomil, že úplně zapomněl na komunikaci s cestujícími palubním rozhlasem. "Zatraceně." Měl ho využít nejdříve, aby je uklidnil. Znovu je ujistit, že letadlo je pod kontrolou - nebo přesněji, že podmínky se stabilizovaly. Uvažoval, že se vrátí zpět do pilotní kabiny k palubnímu rozhlasu, ale pak se rozhodl jinak. Bylo příliš pozdě. Zapřemýšlel nad tím, kolik dalších logických kroků opomenul. Collins proklel svou vlastní hloupost, pak se pokoušel přimět sám sebe nemyslet na své obavy. Uklidni se, proboha. Věděl, že by měl začít jasně uvažovat a začít plánovat svůj další postup.

V přední kuchyňce je mikrofon palubního rozhlasu. I když ji Collins nemohl vidět, věděl, že kuchyňka je jen tak dva nebo dva a půl metru od něj doleva. Měl by najít mikrofon, sdělit krátkou zprávu a pak postoupit do kabiny.

Když odrazil od sebe změt drobných předmětů, zachytil Collins letmým pohledem něco, co ho vrátilo zpět. Dlouhé prameny plavých vlasů. Vlnily se chaoticky všemi směry, přímo v kuchyňce - právě na místě, kde byla sedadla letušek. "Ach můj Bože." Celé jeho tělo se roztřásl. Pohnul se vpřed trhavými, váhavými pohyby, zpoceně ruce znovu a znovu klouzaly po těch několika málo výčnělcích na stěně, na které se mohl zavěsit.

"Kapitáne? Jste to vy?"

Collins se zastavil. Obrátil se ke kabině. Přes změt předmětů vyslal prchavý pohled na muže v zeleném sportovním saku. Člověk, který se ozval, se houpal ne víc než tři metry od Collinse, na vnějším konci vznášející se hromady. "Vraďte se. Sedněte si," řekl Collins.

"Kapitáne, tady je Paul Diederich."

"Kdo?" Do Collinsovy hlavy narazila ze strany elegantní dámská kabelka. Odsunul ji až příliš prudce a pohyb jeho paží rozvířil směsici věcí, jako by to byla hromada listů zmítaného vichřicí.

"Diederich. Paul Diederich."

Collins si nejasně začal vybavovat jméno, ale nevzpomněl si proč. Nezajímalo ho, kdo to je. Poslední věc, kterou potřeboval, bylo to, aby ho rušil nějaký cestující. "Vraťte se, prokrista. Zůstaňte sakra na svém místě," křičel Collins. Vypustil jméno toho muže z hlavy a soustředil se na to, aby se dostal ke Gayle.

Když se Collinsovi podařilo postoupit o kousek dál, spatřil stevarda. "Všemohoucí Bože." Ted už viděl, proč nikdo neodpovídal na zvonění telefonu. Mladý muž byl ještě upoután na sedadle vedle Gayle, s hlavou zhroucenou dopředu a pažemi houpajícími se bezvládně jako u loutky. Collins se pokoušel vzpomenout si na jeho jméno, ale bylo to marné. Když se prodíral kupředu, narážela do jeho obličeje další směsice věcí. Bylo to jako procházka kůlnou plnou závějí pavučin.

"Gayle. Slyšíte mě?" Shluk vířícího prachu a úlomků laminátu se houpal před ním. Collins zavřel oči a držel si jednu ruku před nosem a ústy, aby se chránil před vdechnutím úlomků při postupu vpřed, druhou ruku pevně ovíjel o boční zábradlí, o kterém usoudil, že je dost pevné, aby se o ně mohl opřít. Když konečně odsunul hromadu od sebe, klesal pomalu dolů stejně opatrně, jako kdyby byl na úzkém můstku člnu zmítajícího se ve vichřici, přestože se v letadle neprojevovala sebemenší známka turbulence.

"Gayle. Slyšíte mě?" Collins ji odsunul z klína roztrhaný časopis. Uviděl podlitinu po straně její hlavy s malým pramínkem zaschlé krve kolem. Kolem nich plulo bezpočet láhví a jídelních tácků, cokoliv z toho mohlo být příčinou jejího zranění. Collins se natáhl a uchopil ji za rameno. "Gayle."

Pomalou otevřela oči. Zvedla hlavu a pohlédla na Collinse, spíš zmatená, než vyděšená. Potřásla hlavou, aby se vzpamatovala. "Co se stalo?"

"Jste v pořádku?" Collinsovi bušilo srdce.

"Já nevím." Cítila se, jako by spala pod vlivem narkotik. "Myslím že ano." Otrřela si čelo. "Au. Zatraceně." Kromě podlitiny měla na obličeji četné škrábance. Jeden z nich dlouhá hluboká čára růžové barvy, táhnoucí se od jejího levého oka až k bradě - začal bolet. Stlačila ho dlaní své ruky. "Jsem pořezaná?"

"Ano. Ale není to nic hrozného."

"Zřítíli jsme se? Jsme na zemi?" upírala stále oči na Collinse, jako by nebyla schopna pochopit nic víc.

"Ne." Collins ji nedokázal říci pravdu.

"Tak co se stalo?" Její paměť se najednou dala do pohybu a všechno se jí vrátilo jako proud ošklivých snů. "Bože.

Ne." Ten divoký let Star Streaku nosem obráceným přímo vzhůru. Ta hrozná síla, která z ní vysávala krev. Ten vyčerpávající pocit překlánění těsně předtím, než ztratila vědomí: "Stalo se něco během stoupání? Srazili jsme se s někým ve vzduchu? Letíme ještě?" Chrlila slova jedním dechem, vršila jedno za druhým tak rychle, jak rychle je byla schopna vyslovit. Chytila ho za paži a naklonila se dopředu. Přitiskla tvář k jeho hrudi a začala plakat.

"Ne, nebyla to srážka. Pořád letíme." Cillins jemně pohladil zezadu její dlouhé plavé vlasy, když mu v náručí vzlykala. Uvažoval, jak dlouho ještě bude dávat takové mlhavé odpovědi. Přemýšlel, co ho vede k tomu, aby před ní skrýval pravdu. Možná aby chránil sám sebe. Myslel na přístrojový panel v pilotní kabině. Žádný ukazatel na panelu už neměl význam, kromě hodin. Letěli tak rychle, že nebylo možné rychlost změřit. Tak vysoko, že ukazatel výšky byl daleko za hranicí své stupnice, a nebyl tak k ničemu. Collins neměl žaludek na to, aby jí to všechno vysvětlil. Alespoň zatím ne.

Gayle se odsunula zpátky a poprvé si všimla věci před sebou. Odtlačila od sebe několik listů novin, které kroužily kolem ní. Papír se pohyboval, jako by byl unášen větrem, ale ona žádné proudění větru necítila. "Kde se to tu vzalo? Co se stalo?" Pak si všimla větších předmětů, které pluly kolem. Otevřela ústa, oči se jí rozšířily a začala neovladatelně vzlykat, protože ji zachvátila první vlna nevýslovného strachu.

"Přestaňte. Buďte klidná. Pomozte mi ho dostat odtud." Collins ukázal na stewarda.

"Koho?" Gayle se otočila a na sedadle vedle sebe spatřila Carla Tysona. "Carle!" Kymácel se bezvládně vpřed. Zapomněla na něj, ale teď si všechno vybavila. Začala znovu naříkat, hlasitě, lapala po dechu. Zmocňovala se jí hysterie.

"Přestaňte, sakra!" křičel Collins. Chytil ji za rameno a prudce s ní zatřásl. "Vzpamatujte se." Collins ucítil, že jeho vlastní sebeovládání má namáhe.

"Carle. Bože, ne." Pohlédla na Tysona. Byl ve stejné poloze, v jaké ho viděla naposled, paže natažené, hlavu skloněnou. Bylo to několik vteřin předtím, než se propadla do tmy. "Všechno na nás začalo létat." Hovořila téměř nesrozumitelně. "Bylo to strašné. Zvedla jsem ruce, abych se před tím chránila."

"Ano. Buďte klidná. Vyprostíme ho teď z jeho pásu." Gayle si setřela slzy z očí, pak se otočila. "Carle? Co je s tebou? Slyšíš mě?" Zatlačila jeho bezvládné tělo zpátky do sedadla.

"Buďte opatrná," řekl Collins jen okamžik předtím, než spatřil nůž.

"Bože! Ach ne!" Gayle jej uviděla také. Hluboko z jejího hrdla se jí vydral primitivní neartikulovaný křik. Uvolnila sevření Tysonova těla.

"Všemohoucí Bože." Collins nevěřil svým očím. Tysonovo tělo se naklonilo dopředu, ale jen lehce. V podmínkách nulové gravitace jeho váha nic neznamenal. Kymácel se ve své zhroutené poloze, paže stále nataženy, hlavu kývající se nahoru a dolů, jako by naslouchal něčemu hovořícímu. Uprostřed jeho hrudi vyčnívala stříbrná čepel kuchyňského nože.

Collins se podíval za něho na kovové zásuvky na druhé straně kuchyně. Mnohé z nich byly otevřené, jejich západky polámané. Dovedl si snadno představit, jak prudké stoupání k obloze vymrštilo nůž ze zásuvky a vrhlo jím na krátkou vzdálenost. Pohlédl zpět na dřevěnou rukojeť nože. Pokrývaly ji velké kapky krve, které na ní ulpěly jako rosa na vnější straně chladného skla.

Gayle nespouštěla z Tysona oči.

"Je mrtvý." Collins viděl neklamné znaky smrti. Tysonova tvář byla křídově bílá. Nůž směřoval tak, že jistě zasáhl přímo srdce. To vysvětlovalo, proč tu nebylo moc krve. Zemřel téměř okamžitě. Collins si jazykem přejel po suchých, vyprahlých rtech. Už nemohl dál skrývat skutečnost. Carla Tysona zabilo jeho rozhodnutí vyrazit se Star Streakem vzhůru. To bylo jasné. "Rozepněte si pás. Vstaňte."

Gayle seděla bez hnutí. Pořád hleděla na Tysona, jako kdyby očekávala, že vstane a vrátí se ke svým povinnostem v kuchyni. Nesouvislé útržky myšlenek jí vířily v hlavě. Slyšela ještě jeho slova, viděla jeho tvář. "Nechtěla jsem, aby si tam sedal," vyhrkla. "Carl si vybral to místo."

"Vstaňte," ozval se hlasitě Collins. "Okamžitě."

Gayle poslušně rozejpala pás. Vzala Collinse za ruku a nechala ho, aby ji vytáhl nahoru. "Co se děje? Bože! Stůjte!" Pocit beztíže, kterého si ani pořádně nevšimla, když seděla upoutána v sedadle, ji teď vyděsil. Chytila se Collinse, jako kdyby se topila.

Stav beztlíže. Nulová gravitace. Buďte klidná, nic se vám nestane."

Pohybovali se spolu na druhý konec kuchyně, kde bylo méně harampádí. "Vylétli jsme příliš vysoko."

"Cože?" "Jsme na oběžné dráze kolem Země." "Na oběžné dráze?"

Collins se snažil uhnout očima. "Ano."

Gayle přikývla, jako by jí kapitán nevysvětlil nic neobvyklejšího, než že se musí vyhnout špatnému počasí nebo přistát na jiném letišti. "Kdy se dostaneme dolů?"

Collins ignoroval její otázku. Pokynul jí, aby mlčela. "Poslouchejte." Z kabiny bylo slyšet hlasité sténání a někde z dálky se ozývalo něco, co připomínalo ječení nebo křik. "Vzadu se něco děje."

"Ano." Gayle se rozhlédla po kuchyňce. "Zavolejte palubním telefonem zadní kuchyň." Ukázala na černý plastový přístroj upevněný na stěně kuchyňky.

"Dobře." Sáh po sluchátku. Vytočil zadní kuchyň. Letuška Adrienne Brownová se pokoušela rozepnout svůj bezpečnostní pás, ale už jen minimální úsilí ji vyčerpávalo. Seděla vzadu na svém sedadle v zadní kuchyňce ještě dalších pár vteřin a snažila se nabrat novou sílu. Byla potlučená a pohmožděná od úderů, které se na ni sesypaly, když se uvolnil stoh jídelních tácků. Adrienne na okamžik zatoužila vědět, odkud se všechny ty tácky vzaly. Kromě několika jednotlivých talířů, lahví a pár kousků nádobí se kuchyňka zdála prázdná.

Když Adrienne zavřela oči, zadní část letadla najednou naplnil šilený křik jakési ženy. "Bože. Co to je?" Adrienne slyšela z kabiny hlasité volání a nepřetržitý pláč. Otočila se k letušce vedle sebe, která konečně otevřela oči. "Nancy, jsi v pořádku?"

Nancy Oehlbecková seděla na sousedním sedadle pro letušky v zadní kuchyňce. Neodpovídala. Asi metr a půl před ní se líně šplhala po svislé nerezové stěně kuchyňky miniaturní lahvička likéru, jako by jí narostly nohy. Nancy sledovala jako u vytržení její úděsný pohyb vzhůru. "Co se s námi stalo?" otázala se hlasem plným slz.

"Nancy?" Nancy se otočila a pohlédla na přítelkyni. Nepřítomně na ni zírala. Pak konečně přikývla. "Ano. Jsem v pořádku. Myslím že ano" odpověděla chvějícím se hlasem. "Bolí mě paže. A ramena." Znovu byla na pokraji slz. Když se dotkla ramene, uvědomila si, že je má pohmožděné. "Nevím, co se stalo," zavzlykala.

Ještě než mohly obě letušky říci něco dalšího, zazvonil telefon. Adrienne se po něm natáhla. Když brala sluchátko, uvědomila si, jak jí připadá lehké, jak málo úsilí musela vyvinout, aby ho zvedla z vidlice. "Haló?"

"Kdo je tam?" ozval se ostrý mužský hlas.

"Adrienne. Zadní kuchyňka. Co se stalo?" Uvědomila si, že hlas patří kapitánovi.

"Jak to vypadá tam vzadu?" zeptal se úsečně. Ignoroval její otázku.

"Nevím." Adrienne pohlédla do uličky. "Kabinou létají předměty. Takový podivný úkaz. Lehkost. Levitace.. Všechno se vznáší."

"Ano. Beztíže. Buďte bez obav, je to dočasná záležitost." Adrienne pohlédla na Nancy, která stále zírala před sebe. "Obě jsme ztratily vědomí. Slyším hlasité hlasy a jedna žena pláče."

"Je v letadle něco poškozeno?"

"To vám nemohu říct." Adrienne se podívala směrem k hromadě úlomků laminátu, které se pohupovaly u stropu jako hejno hmyzu. "Jsou tu kusy všeho možného, ale nezdá se, že by se rozbilo nějaké okno. Světla v kabině svítí. Myslím, že pracuje i klimatizace. Ale to nevím jistě."

"Fajn. Pokuste se všechny uklidnit. Udržte je na sedadlech. Přijdu tam co nejdřív." Zavěsil sluchátko, ještě než mohla odpovědět.

Adrienne neměla představu, co dělat dál. "To byl kapitán. Říkal, že stav beztlíže je jen dočasný."

"Beztíže?" Pro Nancy to bylo nicneříkající, nesmyslné sdělení.

"Ano. Neboj se." Adrienne se dotkla jejího ramene. "Chce jen, aby všichni zůstali na svých místech." Listovala v

duchu stránkami manuálu, ale nezdálo se jí, že by se dalo něco uplatnit. Nakonec se rozhodla využít běžný postup informování cestujících palubním rozhlasem. Zmáčkla tlačítko na přístroji a začala hovořit. "Zůstaňte prosím na svých místech," požádala hlasem, který byl kupodivu klidný, téměř lhostejný. "Z bezpečnostních důvodů si ponechejte zapnuté pásy."

Ale její oznámení mělo zcela opačný účinek. Hlasitá slova, která zazněla z reproduktorů u stropu, probudila mnohé cestující z jejich psychické letargie. Několik z nich slovětem letušky nerozumělo. Jiní se rozhodli je ignorovat. Po celé kabině se začala probouzet řada lidí a rozepínat své bezpečnostní pásy.

"Nancy. Podívej se!"

Přímo naproti zadní kuchyňce, na sedadle číslo 28B, se ze svého sedadla vznesl Peter Martinez jako nafukovací balónek. První pohyby ho překvapily. Než se mohl otočit, byl už z dosahu opěradla. "Všemohoucí Bože. Becky. Chyt' mě," volal na manželku.

"Tady." Becky Martinezová se natáhla co nejdál, ale její bezpečnostní pás ji držel mimo dosah manžela. "Nejde to!" Bála se odepnout si pás, aby mu pomohla.

Martinez stoupal pomalu nahoru, až se přiblížil horní polici na zavazadla. Jeho tělo svíralo s podlahou kabiny podivný úhel. Začal se pomalu posouvat dozadu. Pažemi i rameny se otíral o strop, ale neuvědomil si, že by se mohl od stropu odrazit směrem dolů.

"Zastav mě!" zařval Martinez. V duchu se pokoušel přesvědčit sám sebe, že není v žádném zjevném nebezpečí. Necítil žádnou fyzickou bolest a žádné očividné ohrožení.

Tu informaci z mozku však překonávaly jiné, primitivnější pocity. Všechno bylo neočekávané. Neznámé. Martinez si uvědomil naprostou bezmocnost a neschopnost se bránit.

Několik připoutaných cestujících začalo křičet na Martineze a ostatní. Na pár vteřin se zdálo, jako by vznášející se cestující pluli v moři vzduchu. V divokém zoufalství kopali nohama a mávali pažemi.

Ale pak to skončilo skoro stejně rychle, jako začalo. Všude v kabině cestující, kteří zůstali na svých sedadlech, chytili ty, kteří se odpoutali. Stáhli je dolů do bezpečí jejich pásů.

V přední kuchyňce Collins uslyšel, že rozruch konečně ustal. "Vypadá to, že kabina je pod kontrolou. Díky Bohu." Do jeho ramene narazil prázdný plastový kelímek a on ho

odstrčil stranou, jako by se zbavoval dotěrného hmyzu. Collins zoufale toužil vrátit se do pilotní kabiny, zůstat mimo

další nápor hrůz, se kterými se jistě setká v kabině pro cestující. Ale věděl, že jeho povinností je zkontrolovat kabinu. Bylo jeho povinností se postarat o cestující.

"Ano. Uklidnili se." Gayle pohlédla na Collinse, utišila se natolik, že byla schopna rozumně uvažovat a analyzovat situaci, která nastala. V očích kapitána se odrážel strach a ruce se mu třáslly. Byla to normální reakce na neuvěřitelnou děsivou situaci. Představovala si, že vypadá stejně vyčerpaně jako Collins, jestli ne víc. Ale její reakce nejsou důležité, zatímco Collinsovy ano. Věděla, že by kapitán byl schopen pevně se ovládat, kdyby věděl, jak se dostat z tohoto blázince. Gayle toho moc nevěděla o technických problémech a zvláště ne o situaci, do které se dostali - ale uvědomovala si, že vězí po krk v problémech. "Je letadlo poškozeno?"

"Ne. Znamky poškození tu nejsou. Vylétli jsme příliš vysoko a vyčerpali jsme raketové palivo. To je všechno." "Máme na palubě dost kyslíků?"

"Ano." Ještě na pár dalších hodin. "Nebojte se."

Gayle přikývla. Jeho podbízivá odpověď jí řekla, že kyslík bude jedním z jejich hlavních problémů. Oběžná dráha. Stav beztlaku. Bez raketového paliva. Kyslík. Otrásla se, když si uvědomila, jaké další problémy se ještě mohou vyskytnout.

"Podmínky se stabilizovaly," oznamoval nepřesvědčivě Collins.

"Ano." Uvědomila si, že začíná myslet patologicky, možná že tak uvažují i cestující. "Asi byste jim měl něco říci." Gayle ukázala na mikrofon palubního rozhlasu.

"Bože, to je pravda." Collins na to znovu zapomněl. Kousl se do rtu. "Chtěl jsem to udělat už předtím."

"Udělejte to teď." Klidná slova Gayle zněla spíš jako příkaz.

"Ano. Jasně." Collins vůbec nevěděl, co řekne. Hlavou mu probíhaly útržky vět. Všechny mu připadaly jako parodie na běžná oznámení v letadle. Nikdy to dobře neuměl a myšlenka na to, že má přesvědčit kabinu plnou rozumných a inteligentních lidí o tom, že situace není beznadějná, se mu zdála být nad jeho síly. Nemožný úkol.

"Rychle. Než zase začnou zmatkovat." Kabina byla poměrně klidná, ale Gayle věděla, že to nemusí trvat dlouho.

"Dobře." Collins doufal, že cestující uvěří tomu, co jim řekne. Už se s tím setkal. Kdokoliv v elegantní uniformě nebo s úředně znějícím titulem může říci cestujícím cokoliv a oni to spolknou. A rádi. Collins se rozhodl začít s tím oznámením okamžitě, jako skokem do chladné vody. Zvedl mikrofon a stiskl tlačítko.

"Tady kapitán." Odmlčel se. Myslel na to, co vidí cestující z oken. Na levé straně se dole pod nimi líně otáčela ve fantastickém úhlu Země, slunce ozařovalo vrcholky mraků tisíce metrů pod nimi, bylo vidět hlubokou modř oceánů, zelené a hnědé skvrny pevniny. Z pravého okna byly vidět stovky jasných hvězd jako v zářivém denním světle. Obloha sama byla křišťálově čistá, jasná - a přesto černá. Collins se zachvěl.

"Pokračujte s hlášením," šeptala Gayle.

Collins přikývl. Na čele se mu perlily krůpěje potu. Mezi ním a Gayle se vznášel polštářek, bota a zbytky jídla. Nevšiml si toho. "Tady je kapitán," oznámil znovu. Slyšel kovovou ozvěnu svého vlastního hlasu přenášenou reproduktorem v kabině pro cestující. Všemohoucí Bože, pomoz nám. Těžce polkl, pak pokračoval. "Není důvod k obavám. Naše situace je neobvyklá, ale nikoliv kritická. Dostali jsme se dočasně za hranici atmosféry a momentálně jsme na oběžné dráze kolem Země. Ale podmínky se stabilizovaly. Nejbezpečnější v naší situaci bude neuspěchat náš návrat. Jakmile budeme mít v úmyslu provést jakékoliv manévry, budu vás informovat. Zažíváme momentálně beztlisový stav a je důležité, abyste zůstali na svých místech a neodepínali si bezpečnostní pásy. Ujišťuji vás, že se nemusíte ničeho obávat. Zůstaňte prosím klidní."

Collins zavěsil mikrofon, zavřel oči a snažil se zapřít se o přepážku. Podmínky se stabilizovaly. Tomu by se mohl leda zasmát, kdyby pravda nebyla tak děsivá. Podmínky byly pořád stabilní. Byli uvězněni na oběžné dráze bez paliva, se kterým by se mohli dostat dolů, a se zásobou kyslíku na šest hodin.

"Řekl jste to hezky," ozvala se Gayle. Na okamžik zatoužila vědět, jestli něco z toho může být pravda. Rozhodla se nezeptat se. Místo toho se otočila. "Jdu do kabiny."

"Fajn."

Gayle začala postupovat kolem změní předmětů ven z kuchyňky. Během své cesty spatřila ranec pohupující se v rohu. Vypadal jinak než ostatní předměty. Mířil směrem k nim. Upřeně ho sledovala.

"Co to je?" zeptal se Collins, když spatřil tázavý pohled v jejích očích. Když se výraz jejího obličeje změnil na udivený, Collins se obrátil. Spatřil modrou zavínovačku směřující horním koncem dolů. V jejích záhybech bylo nemluvně.

"Kristepane." Odrazil se od stěny kuchyně a mířil k němu. Předloktím rozrážel drobné předměty, které se vznášely mezi ním a dítětem. "Mám ho." Oči dítěte byly zavřené. Neviděl žádné známky života, přestože ani nevěděl, jak by je měl hledat. Nemotorně uchopil nemluvně. Ucítit teplou vlhkost dětských plenek pronikající přes rukáv jeho košile.

"Co je s ním?"

"To nevím." Collins lehce přitiskl dítě k hrudi. Mezi drobnými předměty plujícími kolem proplouval ven z prostoru kuchyně. Posouval se kolem úložných polic. Ve vzduchu před ním se kroutil jako tápající chapadlo vlající rukáv šedého svrchníku. Collins jej odsunul stranou. Pohyboval se zároveň s Gayle směrem do nechráněného prostoru kabiny za kuchyňkou.

Před ním se objevil muž v zeleném saku. "Potřebujete pomoc?"

"Říkal jsem, abyste zůstal na místě." Collins na něj hněvivě hleděl několik vteřin, než si uvědomil, kdo to je. Paul Diederich. Manžel té bývalé letušky. Collins se s ním seznámil před startem. Z jejich krátkého rozhovoru si vzpomněl, že Diederich toho ví o letadlech hodně. Mohl by být užitečný.

"Dovolte mi, abych vám podal ruku," řekl Diederich, jako by ignoroval kapitánovu první poznámku. Pohlédl dolů na balíček v Collinsových pažích. Dítě, sotva dvouměsíční. "Zatraceně. To děcko bylo tam?" otázal se Diederich a ukázal na masu vznášejícího se harampádí.

"Ano."

"Žije?" "Nevím." "Co uděláme?"

Collins zavrtěl hlavou. Byl zvyklý na stroje, ne na lidi. I v těch nejlepších časech toho moc nevěděl o lidských potřebách - ať už z lékařského nebo psychického hlediska. Metody, jak zacházet s problémy člověka, byly pro něj příliš spekulativní. A výsledky příliš nejisté.

"Podejte mi to dítě."

Collins se otočil. Malý podsaditý muž s kulatou andělskou tváří stál v uličce, ruce zapřeny o řady sedadel po stranách. Přes čelo se mu táhla rána a tvář měl bledou.

"Jsem lékař. Dejte mi to dítě. Podejte mi ho tak, abych se nemusel zvednout."

"Jste v pořádku?" zeptal se Collins.

"Ovšem." Doktor pohlédl na nárameníky na Collinsově košili, pak se dotkl hlubokého šrámu na své hlavě. "Vždycky mám rád, když se mi něco takového přihodí, kapitáne. Alespoň není při letu nuda."

"Jenom jsem myslel..."

"Podejte mi to mrně." Doktor pohlédl na Collinse s neskrývaným podrážděním. "Nechte mě, ať se mohu chovat jako doktor. A vy se starejte, abyste se choval jako pilot."

"Tady je." Collins mu rád předal dítě. Paul Diederich uchopil doktorův pás.

Lékař strhl z dítěte modrou zavinovačku, pak ho zvedl a přitiskl ucho na jeho hrudníček, jako by naslouchal tikání hodinek. Po několika vteřinách ho sundal dolů a oznámil prázdným, nevýrazným hlasem. "Srdce tluč. Slabě, ale pravidelně. Zatím žije."

"Nemá něco zlomeného?"

"Jak to mám ksakru vědět?" Doktor pohlédl vyčítavě na Collinse a otočil se zpátky k dítěti. Rozbalil ho ještě víc a pokračoval ve výzkumu. "Myslíte, že mám v prstech rentgen?" mručel dost hlasitě, aby to všichni slyšeli. "Počítáte s tím, že ho prohlídnu uprostřed letadla, zatímco se vznáším v prostorů? Pekelně mě bolí hlava."

"Počkejte okamžik, doktore." Collins pocítil potřebu se bránit. Všichni poslouchali. Cítil na sobě jejich zraky. "Ani já tady nechci zůstat."

"Tak nás, proboha, dostaňte dolů." Než mohl Collins odpovědět, lékař se podíval na bezvládné dítě. Kulatá tvářička děcka byla rámována chomáčky rozčepýřených hnědých vlasů. Blažené, spící nemluvně - až na to, že tohle dostalo ránu, která ho uspala do bezvědomí, a možná nemá daleko k smrti. "Jsou tu asi částečné zlomeniny kostí. Na nohách. Vidíte? Tak to alespoň vypadá. Může mít taky otřes mozku, ačkoliv fyzické poškození lebky nevidím. Zabalím ho do zavinovačky a pak už nemůžeme dělat nic, než držet ho v teple. Alespoň ne do té doby, než se dostaneme k patřičnému zařízení. Na většinu léků je moc malý. Moc malý vlastně na jakýkoliv zákrok. Buď přežije, nebo ne. Potřeboval by přebalit. Kde je jeho matka?"

"Nevím." Gayle napadlo, proč na to nepomyslel už předtím. "Gayle, vy to víte?"

"Ano. Myslím, že vím. Vzpomínám si, když nastupovala. Mladá žena, sedí někde vzadu." Gayle uvažovala, proč žena své dítě nehledala.

"Fajn. Běžte za ní." Collins se odmlčel, pak se naklonil dopředu, blíž k doktorovi. "Co jí máme říct?" zašeptal.

Doktor se zamračil. "Řekněte jí, že prohlížím dítě. Nic víc. Řekněte jí, že jí ho brzy přinesu."

"Ano. Udělejte, co říká doktor." Collins se nechtěl zdržovat s doktorem déle, než musel. Podíval se dolů do uličky. V zadní části kabiny zahlédl nějaký větší pohyb. Nedaleko zadní kuchyně spatřil tmavou pleť letušky Adrienne, která se opatrně obracela. "Zavolejte mě, když budete potřebovat pomoc. A dejte mi vědět, kdybyste uviděli nějaké poškození konstrukce."

"Ano, pane." Gayle se začala opatrně spouštět dolů do uličky a její ruce pevně svíraly držadla nad opěrkami hlavy, když postupovala do zadní části letadla. "Zůstaňte na svých místech. Zachovejte klid. Všechno je pod kontrolou," opakovala znovu a znovu, především aby ujistila ty cestující, kteří až teď plně nabyli vědomí, a také proto, aby

zabránila tomu, že by snad někdo chtěl klást otázky, na které by nedokázala

odpovědět. Věděla, že pokud bude mluvit a pohybovat se, nemusí se ničeho bát. Gayle byla překvapena, jak dobře všichni v kabině snášeli stres. Mnoho lidí bylo ještě omámených a pociťovali závratě. Zdálo se, že někteří budou potřebovat lékařskou pomoc, ale celkem to nevypadalo špatně. Lépe než očekávala.

"Slečno. Potřebujeme nějaké hygienické sáčky."

"Ano, pane. Přinesu je." Přinutila se k úsměvu, pak pokračovala v cestě dozadu. Svírala rukojeti nad sedadly tak pevně, že ji svaly na rukách začínaly bolet. Musela dát cestujícím víc hygienických sáčků, jinak by kapénky zvratků, které tu a tam poletovaly kolem, mohly mnohonásobně narůst. Pomyslela na podivnou smrt Carla Tysona. Měli vlastně oba stejnou šanci. Mohlo se to zrovna tak dobře stát jí. Carl dokončil svoji přípravnou práci dříve, takže se usadil v sedadle jako první. Prudce ji zamrazilo v páteři a to způsobilo, že se téměř pustila opěradel.

"Letuško. Manželka je zraněna na paži. Potřebujeme obvaz."

"Máme na palubě lékaře. Bude tu za okamžik." "Díky."

Gayle přikývla. Cestující se zdáli podivuhodně klidní. Téměř pasivní. Vypadalo to, že psychicky přijali kapitánovo vysvětlení. Většina z nich se dívala z okna. Někteří mezi sebou tiše rozmlouvali. Jen pár jich sténalo nebo hlasitě plakalo. Ale už se neozýval hlasitý křik. Žádné panické ječení. Gayle by ráda věděla, jak dlouho jejich slepá povolnost potrvá.

"Slečno. Prosím, zastavte se."

Muž, tak kolem pětadvaceti, ji zatáhl za sukni. Gayle se váhavě k němu otočila.

"Ten člověk," šeptal, když byla blízko. "Myslím, že je mrtvý." Ukázal na staršího muže v obleku s vestou, který seděl u okna.

Gayle viděla, že jeho pleť má stejně bledý nádech jako u Carla Tysona. Výraz obličeje byl zkřiven do grimasy bolesti. Natáhla se k němu a chytila ho za zápěstí, aby nahmatala puls. Nic necítila. Jeho ruka byla studená a vlhká. Tentokrát se ani neroztřásla hrůzou, ani nepocítila větší strach. Byla příliš ochromená, než aby cítila cokoliv. "Ano," zašeptala, "máte pravdu. V letadle je doktor. Řeknu mu o tom. Nechte si to, prosím, pro sebe."

"Samozřejmě." Pokračovala v cestě kabinou, kývala hlavou, usmívala se a pronášela stejný banální proslov, který tak dobře zabral. "Zůstaňte na svých místech. Zachovejte klid. Všechno je pod kontrolou." Ale uvnitř cítila všechno možné, jen ne klid - a měla podezření, že pod kontrolou není vůbec nic. Byla tak napjatá, že se jí žaludek svíral jako obrovská prázdná dutina. Hlas jí připadal cizí. Takže - byli tu dva mrtví, a navíc snad kriticky zraněné dítě. Když procházela kolem umývárny uprostřed kabiny, spatřila mladou ženu, která nastupovala s dítětem. Seděla dále vzadu na pravé straně. Zdálo se, že je v bezvědomí, s hlavou nepohodlně opřenou o stěnu. To vysvětlovalo, proč nehledala své dítě. Gayle se hrnula k ní.

"Moje dítě," řekla Linda Lewisová přerývaným, vyčerpaným hlasem.

"Je v pořádku. Je tam vpředu, u lékaře."

"U lékaře?" Linda vyloudila mírný prázdný úsměv. Živé vzpomínky na nemocnici, staré sotva dva měsíce, se jí vrátily a mísily se se vzpomínkami na zážitky z letu. Z dálky se ozývaly hlasy doktorů a sester. Nad sebou viděla jasné světlo. Každý, kdo procházel kolem, měl na sobě bílý plášť a roušku. "Paní doktorko, jak je mu?"

"Dobře," lhala Gayle. Začala zkoumat ženu.

"Spočítali jste mu prstíčky?" blouznila Linda. "Není nádherný?"

"Je." Žena měla na tváři dvě modročerné podlitiny a z brady jí visel kus roztržené kůže. Gayle utrhla kus polštářku z prázdného sedadla vedle sebe. "Přitlačte si to k hlavě. Takhle." Přitiskla plátno k otevřené čerstvé ráně.

"Viděl už Andy malého?" pominula Linda předchozí slova. Pokoušela se zvednout hlavu z opěradla. Pohnula se o pár centimetrů, ale brzy klesla zpět. "Ukažte mi moje dítě."

"Hned to bude." Gayle viděla, že Linda ztratila mnoho krve. Vedle ní byla neuvěřitelná spousta krve, která se slila

do rudé koule o průměru baseballového míče. Vznášela se v prázdném prostoru mezi sedadlem ženy a řadou před ní.

"Přidržujte si plátno na obličej. Hned se vrátím." Gayle měla v úmyslu přivést doktora. Věděla, že krvácení by se mělo ošetřit co nejdříve. Rychle. Odrazila se od řady a obrátila zpět. Když to udělala, uviděla, že směrem do přední části kabiny postupuje několik lidí.

"Rychle! Dusí se!"

Chris Diederichová byla uprostřed uličky, rukama si držela krk, ústa široce rozevřená. I z místa, kde stála Gayle, bylo vidět, že ženiny oči jsou vytřeštěny hrůzou.

"Něco vdechla! Zatraceně!" Doktor podal zabalené nemluvně jednomu z cestujících, pak se začal posouvat směrem k dusící se ženě tak rychle, jak dokázal.

Paul Diederich dorazil ke své manželce první. Její barva se už měnila. Tvář jí začala charakteristicky modrat.

"Ach, můj Bože."

Vzhlížela na něj v utrpení. Tiskla si co mohla nejsilněji vpředu krk v marném pokusu dostat ven to, co jí v něm uvízlo. Nic z jejího marného úsilí nemělo úspěch. Cítila, že předmět, veliký a válcovitý, zůstává vězet v její průdušnici. Věděla, že umírá.

Paul nevěděl, co dělat. Chytil Chris za paži a otočil k sobě, pak ji bouchl do zad, jak nejsilněji mohl. Jeho pohyb způsobil, že byl vržen zpět, pryč od ní. Viděl, že se stále dusí. "Pomozte jí někdo. Prosím!" Když se hnál napříč kabinou, natáhl se k protější stěně, aby se mohl od ní odrazit zpět.

Chris se posouvala dopředu k prázdné řadě sedadel. Plíce se jí těžce stahovaly, ale nebyly schopny dostat přes překážku ani kousek vzduchu. Její tělo zoufale volalo o vzduch. Krev jí zmizela z tváří. Zdálo se, jako by její hrdlo a hrud' měly explodovat.

"Tady!" Lékař ji vytrhl ze sedadla, obrátil a vklouzl za ni. "Prokrista, připoutejte nás někdo," křičel doktor držící Chris, když se oba začali vznášet směrem do uličky.

Collins se dostal dost blízko, aby mohl uchopit záda doktorovy košile. "Můžete. Držím vás." Volnou ruku zaklesl za horní opěradlo.

"Ztratila vědomí."

Chrisina hlava se trhavě pohupovala nahoru a dolů a její paže se bezvládně vznášely před ní.

"Honem." Collinsovi připadalo, že se začíná podobat Carlu Tysonovi, když ho objevili v kuchyňce. Neživá loutka. Doktor objal Chrisin trup. Jednu ruku sevřel v pěst a druhou ji uchopil. Pak zatlačil na její břicho rychlým, nahoru směřujícím tlakem. Heimlichův manévr. Vyvolat tlak na její bránici. Doktor věděl, že většinou vzduch z plic oběti postačí k tomu, aby vytlačil překážku ven z průdušnice. Cizí předmět uvězněný v Chrisině průdušnici se nepatrně pohnul. Ale přílišná velikost a nepravdivý tvar mu bránily, aby se dostal ven. Chris Diederichová se dusila dál.

Doktor opakoval Heimlichův manévr ještě třikrát. Nakonec to vzdal. "Musíme to udělat rychle." Otočil Chris a zatlačil ji do prázdného sedadla. Zašátral v kapse a vytáhl malý kapesní nůž. "Držte ji. Zvedněte ji hlavu."

"Ano." Collins chytil Chris za hlavu a táhl ji zpět k sedadlu. Její tvář se zbarvovala výraznou temnou modří. Collins se začal silně potit.

"Kristepane. Rychle."

"Klid." Doktor otevřel nožik a namířil jím k hrdlu Chris. "Zvedněte ji bradu."

"Co to k čertu děláte? Mé ženě!" Paul Diederich vyrazil vpřed proti doktorově ruce.

"Nechte toho, sakra!" Doktor se otočil stranou k Diederichovi, aby se dostal z jeho dosahu. "Držte ho někdo dál ode mne! Kruci, odtáhněte ho!"

Dva cestující zezadu uchopili Diedericha a drželi ho. Lékař se opět pohnul k Chris. "Držte ji bradu. Držte ji pevně, proboha."

"Ano. Snažím se." Collinsovi se trásly ruce. Zaklínal nohy do sousední řady, aby získal větší stabilitu. "Dobře. Můžete." Doktor přejížděl prsty po spodní části Chrisina krku. Rychle našel měkké místo a hned nad ním prstenčitou

chrupavku. Dvěma prsty roztáhl tkáň, co mohl nejvíc. Zvedl nůž. "Držte." Bez váhání zanořil nůž odborným pohybem do masa.

Výteklo trochu krve, kapky byly odnášeny do prostoru jako hrst broků. "Bože." Collins odvrátil zrak, protože se mu jeho vlastní krev hrnula do žaludku. Měl pocit, že omdlí.

"Pořád ji držte. Pevně." Doktor otočil nožikem, aby vytvořil v ženíně průdušnici řez tak velký, aby jím mohl volně proudit vzduch. "Tady." Ucitil, že pod jeho prsty se začínají ozývat první záchvěvy dechu. "A je to. Dýchá." Sám zhluboka vydechl. "Ted máme chvíli čas." Doktor se s uspokojením rozhlédl. "Podejte mi pinzetu. Nebo něco podobného. Musím vyndat ten předmět."

Během několika vteřin měl doktor dlouhou pinzetu. Pustil se znovu do práce. "Otevřete jí ústa. Ano. Tak je to správně." Vytáhl jí jazyk.

Ano, už to vidím. Ještě minutku. Tady. Už to mám. Vydržte. Tak, už je to venku."

Lékař vytáhl předmět z Chrisina krku. Zvedl ho nahoru jako trofej. Byl to ulomený nepravidelný kousek umělé hmoty velký asi jako čtvrt dolar. "Tady to je," oznámil.

Někde se ozval potlesk.

Doktor se usmál. "Díky. Ale nemluvte nikde o tom, jak jsem zanedbával hygienu." Obrátil se k Paulu Diederichovi, který se přesunul k manželce. "Až zalátáme tu malou díрку, co jsem vytvořil, bude úplně v pořádku. Brzo nabude vědomí. Pak ji to asi bude bolet, ale ne moc. Mám nějaká sedativa, která jí mohu dát."

Paul Diederich otevřel ústa, ale zjistil, že nemůže ze sebe vypravit ani slovo. Krůpěje slz mu stékaly po tváři. "Díky, doktore."

"Fajn, dokončíme to." Doktor se naklonil k Chris a znovu se zcela pohroužil do práce, začal ji prohlížet a ovazovat. "Můžu ji pustit bradu?" nervózně se zeptal Collins.

"Ano. Ovšem." Doktor ani nevzhlédl.

"Půjdu zpátky do pilotní kabiny." Collins se jemně odrazil a manévroval kolem davu směrem ke Gayle.

"Neuvěřitelné," řekla Gayle. "Četla jsem o tracheotomii při první pomoci, ale nikdy bych to nedokázala."

Collins neodpověděl. Rozhlédl se po kabině. Z chaosu se už pomalu stával pořádek, ale zatím nedokonalý. Opravdové problémy byly dosud před nimi, ještě je vlastně ani nezačali řešit. "Řekněte všem, aby si dali pozor na vdechnutí předmětů," řekl. "Vyčistěte kabinu. Požádejte o pomoc cestující. Volně poletující předměty dejte do pytle. A uložte je do nádob na odpadky v kuchyňce."

"Ano, pane. V kabině jsou dva mrtví cestující."

"Dva?" Collins pohlédl dozadu. Adrienne se pokoušela uklidnit starší ženu. Vedle ní se zhrouceně nakláněl starý muž.

"Její manžel," řekla Gayle, když zpozorovala Collinsův pohled. "A ještě jeden starší člověk. Ten zřejmě cestoval sám. Co máme s nimi udělat?"

Collins měl pocit, jako by měl hlavu ve svěráku, jako by celé jeho tělo vězelo v úzkém temném tunelu, který ho všude obklopoval. "Bože, já nevím," řekl trochu příliš hlasitě. Několik lidí se k nim otočilo. "Ať rozhodne doktor. Ať s těmi třemi těly udělá, co chce. Je to lékařský problém." Collins se chytil držadla nad opěradlem a začal se přesouvat vpřed.

"Počkejte." Gayle se na něj podívala. "Jste v pořádku?" "Ano." Collins byl k ní otočen zády a pokračoval hbitě v cestě do přední části kabiny. Bez váhání se protlačil změtí předmětů u kuchyňky a přidržoval si přitom ruku před nosem a ústy. Místo aby vešel do pilotní kabiny, otočil se doprava a vstoupil do kuchyňky. Rychle minul Tysonovo tělo. Lehce se otlé o natažené stevardovy paže, ale ani si toho nevšiml.

Collins otevřel v kuchyňce zásuvku. Tápavě vytáhl hygienický sáček. Rychle ho rozevřel a přitiskl k ústům. Začal opakovaně zvracet. Žaludeční šťávy ho pálily na jazyku. Když konečně přestal, zavřel sáček a vložil ho do jedné z nádob na odpadky.

Koutkem oka zahlédl něco, co hledal. Něco, co potřeboval. Collins po tom předmětu chňapl do vzduchu, když plynul kolem něho po vnitřní straně vznášející se směsi. Pohlédl na předmět. Miniaturní lahvička Segrem's whisky, jejíž

barevná etiketa upoutala jeho zrak. Collins se za svých 25 let pilotování nikdy během letu nenapil. Ale tohle nebyl let. To byl krutý, děsivý sen. Collins odšrouboval uzávěr, přiložil si láhev k ústům a rychle si lokl. Cítil, jak mu do útrob proudí teplo a naplňuje jeho prázdný stažený žaludek. Mrštíł lahvičkou do hromady věcí v zadním koutě kuchyně. Pak zavřel oči, přitiskl si ruce k hlavě a nechal se pomalu unášet se zády a rameny opřenými o stěnu kuchyně. Donald Collins pochyboval, že vydrží ještě další minutu tohoto šílenství.

Čtvrtá kapitola

Dr. Ralph Kennerdale stál na zadním schodišti budovy Capitolu a díval se na parkoviště před sebou. Skupina dívčího skautského oddílu ve dvojstupu prošla kolem něj na své cestě nahoru po mramorovém schodišti. Po jeho levici stál hlouček japonských turistů, kteří hromadně mířili svými fotoaparáty na kopuli budovy. "S dovolením," mručel Kennerdale, když se prodíral mezi nimi. Útržky jejich zpěvavé konverzace plynuly kolem něho, když systematicky prohlížel poloprázdné parkoviště.

"Doktore Kennerdale. Tady."

Kennerdale se otočil. Ze sedadla řidiče služebního vozu NASA, parkujícího asi patnáct metrů od něj, na něho mával Gilbert Novak. Kennerdale scházel dolů po schodech. Teď, když skončila letní turistická sezóna, kolem poledne už nehrozila žádná zvláštní dopravní zácpa, kterou by se musel prodírat při své cestě do Goddardova ústavu. Z toho, co mu Novak říkal do telefonu, věděl, že čas bude klíčovým faktorem. Vždycky to tak je.

Kennerdale přistoupil k vozu na straně řidiče. "Kdo ještě o tom ví?" zeptal se, jakmile byl dost blízko, aby mohl hovořit normálním tónem. V poslední době v něm Novakův výraz tváře připomínající sovu vyvolával nepříjemný dojem a často litoval, že si tohoto mladého muže vybral za svého asistenta. Příště si najde někoho méně inteligentního, ale disciplinovanějšího.

"Nikdo. První telefon jsem zvedl já."

"Dobře." Kennerdale na okamžik zaváhal a pak popošel k zadním dveřím. "Sednu si dozadu," prohlásil, když se zasouval na zadní sedadlo cadillacu. Chtěl mít pár chvil klidu, aby si mohl všechno promyslet. Pořád měl dost času, aby změnil názor a hrál podle pravidel. Kdyby jeho plán nevyšel, Kennerdale věděl, že by to znamenalo přinejmenším konec jeho kariéry.

"Furgeson odlétá v deset patnáct," řekl Novak, když manévroval s vozem ven z parkoviště. Pohlédl do zadního zrcátka, ale uviděl jen stříbrošedé Kennerdalovy vlasy, protože zástupce šéfa se přesunul do rohu zadního sedadla.

"Z Dullesu?"

"Ano. Letí to nonstop."

Kennerdale přikývl, pak pohlédl na hodinky. Devět padesát pět. Za dalších dvacet minut poruší jednu ze zásad svého úřadu tím, že nebude informovat nejvyššího představitele v celé hierarchii. Irwin Lynch, ředitel NASA, odejel na služební cestu do Číny a zástupce ředitele Les Furgeson byl dalším v řadě. "Říkal jste něco Furgesonově sekretářce?"

"Ne. Jenom jsem si to zkontroloval. Ověřil jsem si čas jeho odjezdu i návratu."

"Fajn." Kennerdale si sundal brýle s kovovou obrubou a začal si třít kořen nosu. Od začátku nesnášel Lynche ani Furgesona a jako obvykle ho jeho tušení nezklamalo. Ředitel i jeho zástupce přišli do NASA v době, když nastupovala nová administrativa, a oba muži se projeví především tím, že zkrátí rozpočet. "Jaké informace jsi podal na ústředí?"

"Jenom to, že vás vyzvednu a pojedeme do Goddardu." "Dobrý nápad." Novakova hvězda byla na vzestupu. Možná, myslel si Kennerdale, že jeho mladý asistent bude nakonec přínosem.

"Díky." Kennerdale seděl vzadu na svém sedadle a přemýšlel o tom, co asi udělá a proč. Ještě víc než Lynch se stal mistrem vytáček v NASA Les Furgeson. Ten by nikdy nešel do něčeho, co by jen vzdáleně zavánělo rizikem. Úvahy o záchranné výpravě za letadlem v pasti, spolu s tím, jaké výhody by to mohlo přinést Úřadu, byly mimo dosah jeho přízemního myšlení. Ale protože Furgeson byl na palubě letadla směřujícího do Los Angeles, záchranná výprava se mohla začít připravovat přesně podle pravidel. Dr. Ralph Kennerdale, jeden z vysokých představitelů staré gardy z ústředí NASA, byl dalším článkem v hierarchii. "Slyšel jsi o tom letadle něco víc?" zeptal se Kennerdale a naklonil se dopředu.

"Ano." Novak vždycky počkal, až se Kennerdale zeptá, na co bude chtít. Informace z vlastní iniciativy byla nespolehlivější

cestou, jak ho naštvat. "Potvrdili to, co jsem vám říkal v telefonu," řekl Novak, když zatáčel auto na Constitution Avenue, pak se začal opatrně proplétat řídkým provozem. "Let číslo 14 Consolidated, trasa z New Yorku do Melbourne, byl vynesena na nízkou oběžnou dráhu. Raketové motory se nějak zablokovaly. První odhady označují výšku jejich oběžné dráhy na přibližně sto šedesát kilometrů."

"Jak se ksakru mohlo něco takového stát?" "To kdybych věděl," odpověděl Novak.

Kennerdale přikývl. Viděl už stroje dělat soustu neuvěřitelných věcí. Měsíce trápení mu způsobily problémy během letu Apolla 13. Alespoň že ta potenciální katastrofa dopadla dobře. Ale největší průšvih předtím, oheň v pilotní kabině nosné rakety při zkoušce prvního Apolla, znamenal téměř konec programu. Když vypukl požár - další absurdita podle techniků - byli v kabině kosmonauti Grissom, White a Chaffee. Ti tři shořeli na prach. V průběhu výzkumů, které následovaly, se zdálo, jako by celý program Apollo měl skončit stejně rychle jako ti kosmonauti. Nikdy nekončící zjišťování Kongresu, podružné technické úvahy a mea culpa lidí z NASA se skoro nedaly vydržet. Naštěstí se Kennerdalovi a několika dalším podařilo zapůsobit na ty správné lidi a program zachránit. "Možné je všechno," řekl Kennerdale, když znovu začal myslet na letadlo.

"Taky myslím."

"Dostali jsme nějaký odhad doby jejich návratu?" I když byl v podstatě úředník, naučil se Kennerdale během let u NASA tolik, že rozuměl alespoň základním pojmům vesmírného cestování. Ve výšce sto šedesát kilometrů letadlo nebylo dost vysoko, aby uniklo beze zbytku účinkům zemské gravitace. Po určité době letu na nízké oběžné dráze zase klesne dolů na Zemi. To bylo tak pochopitelné jako Newtonovo jablko.

"O době návratu jsem diskutoval s lidmi v Goddardu. Odhadují to tak na třicet hodin. Možná víc."

"A kyslík?"

"Zbývá jim ho na šest nebo sedm hodin. Aerolinky zpracovávají přesné údaje."

"Doprdele." Kennerdale poklepal prsty o plyšové sedadlo. "Máme méně času, než jsem si myslel."

"Ano. Vypadá to tak." Už na začátku, když zavzvonil v jeho kanceláři telefon s informací o nehodě, si Gilbert Novak uvědomoval jejich štěstí. Kennerdale nemusel dlouho přesvědčovat. Novak věděl, že kdyby se jim podařilo úspěšně provést záchrannou akci, všichni - včetně jeho samého - by získali podíl na zásluhách. Pokud by záchrana vybuchla, byl by to Kennerdalův průšvih. "A jak šlo dnes ráno projednávání rozpočtu?" zeptal se dychtivě.

"Nic moc." Kennerdale myslel na divoké ráno, které strávil na Kapitolu. Vesmírný dalekohled mohl rovnou odepsat a zrovna tak program raketoplánů druhé generace. Věci teď vypadaly tak, že nemohou počítat s žádnými starty na Jupiter ani s přistáním na Marsu. Ztracení politici. Kvůli hlasům by dali do freu i kardiostimulátor své matky.

"Která to byla skupina?"

"Výbor pro vzdělání. Hajzli. Chtějí víc audiovizuálních programů pro základní školy nebo podobné hovadiny. Ti malí smradi neumí číst, tak jim místo toho chtějí ukazovat obrázky. A ti blbci ze zdravotnictví a sociální péče si to celé fiasko berou na sebe." Jak se zdálo, podle Kennerdala, lobby ve Washingtonu si přála vyměnit budoucnost Ameriky vlastně budoucnost světa - za další balík programů na pendrek. To všechno znamenalo, že bude víc papírování a víc úředníků, kteří se tím budou zabývat. Kennerdale potřeboval způsob, jak dostat Kongres do nálady nakloněné vesmírnému programu, aby fandil NASA stejně, jako tomu bylo počátkem šedesátých let. Dramatická záchrana letadla pomocí raketoplánu NASA by mohla být dobrým začátkem. "Zmínil ses někomu o myšlence na záchranu raketoplánem?"

"Ne. Všechno, co jsem řekl, bylo to, že NASA může poskytnout komunikační vybavení a technickou pomoc. S tím počítají jako s naším příspěvkem k záchraně."

"Dobře. Budeme trvat na té myšlence s raketoplánem. Chci, aby se toověřilo. Když ti někdo něco takového navrhne, chtěl bych, abys to okamžitě odmítl. Řekni jim, že je to nemožné."

"Dobře." "Co dělají ti, co to v letadle přežili?"

"Jsou stále naživu, nebo alespoň před chvílí byli. Ted už to přesně nevíme."

"Proč?" "Problémy s rádiem." Novak se zamračil. Nesnášel technické věci. Studoval na Harwardu obchod, ne techniku, a netoužil trávit čas vykládáním o poruše rádia a vzdálenostech. "Ztratili jsme rádiové spojení hned po jejich prvním volání o pomoc. Ale stát se může všechno. Technici z Goddardu tvrdí, že za to mohla asi jejich poloha."

"Snad." Kennerdale sáhl do kapsy pro cigaretu. Technik mohl mít pravdu. Problémy s rádiem u kosmických orbitálních nosných raket byly často způsobeny polohou letícího tělesa vůči anténám na Zemi. Na druhé straně, pokud by na palubě letu 14 nikdo nepřežil, projevílo by se to stejně. Kennerdale usilovně přemýšlel, když tu zazvonil autotelefon. Odložil nezapařenou cigaretu a vrhl se po sluchátku. "Prosím?"

"Haló, Ralphe? Tady John Sample."

Kennerdale záupěl. Šéf Federální letecké inspekce nebyl právě člověkem, se kterým toužil hovořit. Ani teď, ani někdy později. "Ahoj, John," řekl bez nadšení. Kennerdale s ním nikdy dobře nevycházel a věděl, že Sample často chodí hrát tenis s Lynchem.

"Nevypadá to, že bys mě rád slyšel," řekl ironicky Sample. Také Kennerdale moc nemiloval. Jeho přítel Irwin Lynch mu často říkal, že Ralph Kennerdale ho pořádně sere. Nafoukaný byrokrat, který se chová, jako by byl něco víc než ostatní volení a jmenovaní úředníci.

"Neblázni, John. Co pro tebe můžu udělat?"

"Dověděl jsem se, že budeš zodpovědný za koordinaci záchrany letu Consolidated."

"Možná. Jestli k nějaké dojde." Kennerdale by rád věděl, jak se to Sample dověděl tak rychle. Asi z aerolinek. "Ještě je moc brzo, abych ti to řekl jistě."

"Ovšem." Sample se odmlčel. "Slyšel jsem, že Irwin Lynch je v Číně. Kde je Les Furgeson?"

"Na cestě do Los Angeles. Odjel dnes ráno." Kennerdale lhal. Pohlédl na hodinky. Deset nula pět. Kennerdale se ošil na sedadle. Pokud věděl, Les Furgeson mohl právě vstupovat do telefonní budky na letišti s kupou drobných.

"Pak tě nebudu zdržovat. Vím, že máš hodně práce. Předpokládám, že budeš mít k dispozici řídicí centrum v Goddardově ústavu?"

"Ano." Kennerdale vyhlédl z okna. Stadion Roberta F. Kennedyho byl už za nimi a právě měli projet East Capitol Street Bridge. Odtamtud to už do Goddardu byly asi tři kilometry, přímo k dálnici Baltimore-Washington. "V ústavu budu během patnácti minut. Budu tě průběžně informovat."

"To není třeba, ale oceňuji tvoji nabídku. Určím technického zástupce z FAA. Spojí se s tebou a můžeš přes něho navázat spojení s naší kanceláří."

"Počkej, John."

Kennerdale si nemohl vzpomenout na žádný způsob, kterým by ho mohl opatrně odmítnout. Rukou nervózně přejížděl po výstupku na okně. "Proč to neudělat jednodušším způsobem," řekl konečně. "Zavolám přímo tebe, když budeme potřebovat pomoc." Kennerdale několik vteřin naslouchal tichu z druhého konce telefonu.

"Nebud' směšný," smál se Sample, pak jeho hlas ztvrdl a zchladl. "Víš zatraceně dobře, že FAA má právní jurisdikci. Nechci to zdůrazňovat, ale nemám v úmyslu se nechat odstavit. Je to pořád letadlo, takže spadá do našich zájmů. Neztrácej čas tím, že nás nezavoláš. Můj člověk se s tebou spojí, až se dostaneš do Goddardu. A ještě jedna věc, Ralphe. Chtěl bych ti ještě něco navrhnout."

"A co?"

"Myslím, že by z tvé strany bylo rozumné, aby sis zatraceně dobře uvědomil, že Federální letecká inspekce bude pracovat jak se patří během tohoto pokusu o záchranu."

Než mohl Kennerdale odpovědět, ozvalo se jen cvaknutí telefonu. "Hajzl," řekl.

"Cože?" "To nic." Kennerdale podrážděně mávl rukou na svého společníka, pak se obrátil a díval se ven z okna. Když by do toho zainteresovali Federální leteckou inspekci, NASA by se musela dělit o část svých zásluh za úspěšnou záchrannou akci. A Kennerdale se nechtěl dělit s nikým. A už vůbec ne tam s těmi. Byli to všechno bezpátevní papíroví eskamotéři. Pijavice. Kennerdale měl sto chutí zabránit těm sviním, aby se starali o záchranu. Je jasné jako řádka, že to k ničemu nebude. Udělali by něco pro ně typického, jako třeba že by zadali k vypracování studii o proveditelnosti. Táhlo by se to déle, než by lidi na palubě mohli vydržet - pokud tam ještě nějakí přežili. Kdyby nebyl ve hře ohromný potenciál pro získání popularity NASA u veřejnosti, Kennerdale věděl, že by se vykašlal na celou záchranu. "Dej mi sirku, Gilberte," řekl a znovu vytáhl cigaretu.

"Myslel jsem, že už jste toho nechal."

"Ne. Nikdy jsem nic takového neřekl. To ty jsi tvrdil, že bych měl, ale já jsem na to nikdy nepřistoupil."

"Jasně." Novak se zasmál. Jednou z výhod, kterou mají šéfové, je to, že jejich paměť může být tak selektivní, jak chtějí. Kennerdale se natáhl a sáhl po krabičce zápalek. Zapálil si a zhluboka vdechl. Když vypustil dlouhý kroutící se oblak kouře, telefon zazvonil znovu. Kennerdale si ještě jednou šlukl a pak zvedl sluchátko. "Kennerdale," řekl stručně.

"Haló, Ralfé. Tady je Stuart Goldman. Slyšel jsem, že máme na krku nějaký problém."

"Ano." Kennerdalovi to začalo v hlavě vířit. Goldman byl osobní poradce prezidenta. Několikrát už s ním mluvil, ale jen krátce a vždy jen při oficiálních společenských příležitostech.

"Půjdu hned k věci," řekl Goldman. "Jakýkoliv pokus o záchranu cestujících a posádky toho uvězněného letadla je něco, o čem všichni víme, že má obrovský význam. Upřímně řečeno, je to politická bomba. Budu vás pravidelně kontaktovat, abych mohl průběžně informovat prezidenta. Chci, abyste věděl, že prezident přikládá záchranné akci velký význam."

"Děkuji." Kennerdale potřásl hlavou. Z jeho plánu se stávala cirkusová aréna. "Ale trochu mám starosti, že bychom se mohli příliš rozptylovat. Tím chci říct," pokračoval váhavě, "že moji lidé v Goddardu budou mít zatraceně moc práce. FAA také vyžaduje, aby byla informována. Personál v Goddardu není nejčtetnější a začínám si myslet..."

"Nemějte obavy," přerušil ho Goldman. "Mám v úmyslu hovořit jen s jednou osobou. S vámi. Jsem si jist," pokračoval suše, "že si vyšetříte chvilku na to, abyste mě informoval."

"Ano. Ovšem." Kennerdale ignoroval narážku. Věděl, že mu nezbyvá nic jiného, než přiklusat k telefonu pokaždé, když Goldman zavolá. Ale neměl chuť mu to příliš zjednodušovat a spolupracovat příliš iniciativně. "Všechno, co můžeme poskytnout, je koordinace. Nevím, jestli budeme schopni přijít na proveditelný plán na záchranu těch lidí. Modlím se, abychom na něco přišli," řekl Kennerdale, i když už měl pevný plán, jak je zachránit.

"Samozřejmě. Všichni si to přejeme." Pak si vyměnili několik formálních poznámek a Goldman zavěsil.

Kennerdale se zavrtal zpátky do tlustého čalounění sedadla. Viděl, že už jsou skoro u výjezdu z dálnice ke Goddardu. Odtud to už bude jen pár kilometrů, než se dostanou do ústavu NASA. Kennerdale vyhlédl za zadního okna a zvedl zrak k obloze. Roztrhanými mraky prosvítaly pruhy modré oblohy. Na okamžik zauvažoval, kde teď asi je letadlo na své oběžné dráze.

"Je deset patnáct," oznámil vážně Novak.

Kennerdale přikývl. Teď to bylo oficiální. Byl zodpovědnou osobou. Poprvé od doby, kdy před necelou hodinou začal hovor o záchranné akci, Ralph Kennerdale cítil, že si troufá příliš mnoho. Pokus o záchranu bude riskantní záležitostí. A co je horší, poskytl Johnu Samplovi a Stuartu Goldmanovi zbraň proti sobě samému, přestože si původně představoval, že bude dost snadné ututlat skutečnou dobu Furgesonova odletu do Los Angeles. Samozřejmě že v této záležitosti bude obětím beránkem Novak, pokud se na to přijde. Největším průšvihem v celé záležitosti ale bude asi to, že to všechno může být k ničemu. Kennerdale měl silné tušení, že na palubě letadla už budou všichni po smrti.

Ben Robinson seděl ztuhle na zadním sedadle žlutého taxíku, který se proplétal washingtonským provozem. Taxametr běžel, chladný vzduch svištěl kolem rachotících dveří a kapky vody, vystřikující z louží, které zbyly po nočních lijáku, se odrážely na okna. Robinson sledoval mladého řidiče, jak sahá po přenosném rádiu na přístrojové desce a ladí ho. Skřípavé, zneklidňující zvuky rockové hudby mísící se s běžným hlukem ulice prosakovaly k zadnímu sedadlu. "Pane," řekl hlasitě Robinson. Naklonil se dopředu. "Jak daleko je to ještě do Goddardů?"

"Ne moc. Tak třicet, pětatřicet minut."

"Děkuji." Robinson se opět usadil a sledoval řadu vládních budov lemující jejich cestu. Už z dálky bylo vidět palác Kapitolu. Nervózně poposedával ve svém sedadle, pak nedbale kopl do hromádky svinstva na podlaze špinavého taxíku.

Sabotáž. Když čekal na taxík, strávil ty minuty nečinnosti před budovou Astrexu snahou přesvědčit sebe sama, že jeho teorie je špatná, že důvody, které uváděl Lee, jsou správné. Ale čím víc na to myslel, tím víc věděl, že tu bude jediné vysvětlení. Každopádně tu bylo víc nepravděpodobností a náhod, než by se dalo uspokojivě vysvětlit, příliš mnoho vtíravých, znepokojujících otázek, na které by se dalo odpovědět, pokud by se jako výchozí stanovisko přijala varianta sabotáže.

Fajn. Vrat' se zpátky. Najdi další logický krok. Najdi motiv. Robinson si protřel oči, pak vyhlédl z okna na řadu ponurých domů natěsnaných podél ulice. V duchu začal probírat jednotlivé možnosti. Existovalo dost snadných způsobů, jak přivodit problémy United Aerospace a Consolidated Airways. Psychopat by udělal něco rychlého, třeba by nastražil podomácku vyrobenou výbušninu nebo se pokusil zavraždit nějakou významnou osobu. Netrávil by nekonečné hodiny promýšlením a konstruováním něčeho, co by bylo v podstatě jednorázovou zbraní.

Očernit firmu u veřejnosti? Způsobit jí finanční problémy? Odezva na tragickou událost by byla špatná a bezpochyby by si vyžádala náklady. Ale to všechno by bylo zjištělné. Veřejnost má krátkou paměť a finanční stabilita, ať již výrobce nebo letecké společnosti, by nebyla ohrožena. Největší částku by v každém případě zaplatila pojišťovna. Z ryze obchodního hlediska by sabotáž na Star Streaku neměla dalekosáhlý účinek. Robinson mohl vyloučit podivné finanční plány nebo velká spiknutí.

Peníze. Robinson se narovnal. Výkupné. Sevřel ruce v pěst. Rukojmí. Únos. Najednou to všechno sedělo. Někáký plán, jakýsi komplex toho všeho, by mohl být tím spojovacím článkem. Na palubě letadla byla téměř stovka pasažérů. Teď byli uvěznění na nedosažitelném místě. To byl dokonalý únos.

Robinson potřásl hlavou. Zdálo se mu, že účast NASA bude marná. Sabotér určitě počítá s nějakou možností, jak dostat letadlo z oběžné dráhy předtím, než na palubě dojde kyslík. To, že se záležitost začal zabývat Úřad pro letectví a kosmonautiku - že nabídl své komunikační prostředky a zaměřovací síť - by vlastně pomohlo plánům sabotéra. Unesené oběti my mohly použít nejrafinovanější způsob, jak poslat svou prosbu o pomoc. Ale nemohlo by se pro ně udělat nic. Stali se perfektně výhodnou zástavou. Nebylo pochyb o tom, k čemu by došlo, kdyby se nevyhovělo požadavkům únosce.

Dvě zařízení. Ovšem! Na palubě Star Streaku byla ukryta dvě zařízení. Jedno, aby je uvěznilo na orbitě, a druhé, aby se dostali zpátky! Bez tohoto druhého zařízení nebo alespoň záruky druhého zařízení by to první nemělo význam.

Robinson si vytáhl z kapsy saka zápisník a naškrábal pár důležitých poznámek. Technika potřebná k tomu, aby dostala Star Streak dolů z oběžné dráhy, se zdála méně komplikovaná než to, co už věděl o vynesení letadla nahoru. Robinson věděl, že jakákoliv z desítek možností - třeba zvláštní nádrž raketového paliva nebo nějaká speciální pohonná látka zašitá v nějakém nepřístupném místě a uváděná do činnosti kódovaným elektronickým signálem - by mohla být východiskem. Letadlo by mohlo odstartovat na cestu z oběžné dráhy zpět do atmosféry. Pak by se daly na Star Streaku zapojit běžné proudové motory, které by ho donesly domů. Vypěnou za výkupné by byla informace o umístění a činnosti tohoto druhého zařízení. Běžné schéma je jasné: životy za peníze. Robinson odložil zápisník.

Navzdory průvanu na zadních sedadlech taxíku smáčel Robinsona pot. Vytáhl kapesník a otřel si jím čelo. Pokud jeho teorie byla správná, sabotér by se měl brzy ozvat. Nabídka na výměnu ale bude muset přijít dost rychle, aby aerolinky mohly dodat peníze. K prvnímu kontaktu asi dojde velmi brzy.

Ale kdo by to mohl být? Zdálo se neuvěřitelné, že někdo mimo United Aerospace by mohl zkonstruovat a instalovat sabotážní zařízení a pak ho ještě zabezpečit proti počítačové kontrole kvality. Na světě bylo tak sotva pět šest lidí, kteří měli takové znalosti a schopnosti, jež by splňovaly tyto požadavky.

Beckerová. McBride. Krause. Robinsonův kapesník spadl na podlahu. Jeho čelisti poklesly, jak se spojily dohromady útržky a zlomky myšlenek. Věděl, že ti tři elektroničtí inženýři z United Aerospace se všichni dobrovolně hlásili na tu měsíční cestu do Baltimore. Všichni tři se ocitli jednoduše náhodou - na patřičném místě. A v patřičné době.

Beckerová. McBride. Krause. Každý z nich měl neomezený přístup ke Star Streaku, v době, když byl před měsícem ve Phoenixu, a neomezený přístup k technickým výkresům a počítačovým kontrolním programům. Každý z nich byl natolik podrobně seznámen se Star Streakem, že byl schopen navrhnout a zkonstruovat nějaký elektronický systém, který by mohl udělat přesně to, co se stalo letu Consolidated číslo 14 - něco, co by skoro nikdo jiný nedokázal. Robinson pohlédl na ruku. Třásla se mu. Naklonil se kupředu. "Pane. Mohl byste jet rychleji? Musím se do Goddardu dostat co nejdříve. Je to naléhavé."

"Je tu omezená rychlost."

Robinson sáhl do kapsy. Vytáhl svazek bankovek. "Tu máte dvacku, jestli na to šlápnete."

"Už mám dva záznamy v řidičáku."

"Tady je ještě dvacet." Robinson držel v ruce další bankovku. "Je vaše. Když mě dovezete ke Goddardu za patnáct minut."

Řidič zahlédl peníze ve zpětném zrcátku. "Jasně, šéfe." Když se taxi naklonilo doleva a vyrazilo před ostatní auta, Robinson už seděl zpátky ve svém sedadle. Věděl, že Ferrerův telefonát, který měl zastihnout zaměstnance United

Aerospace v podniku u Martina, by mohl být tím očekávaným prvním krokem. Byl to začátek dlouhého a komplikovaného sledu událostí, které byly určité předtím pečlivě naplánovány. Pokud Lee nemá pravdu a celá teorie o sabotáži není jen pouhá fantazie, která se vylihla z Robinsonovy osobní úzkosti a zklamání, sabotérem letu 14 Consolidated je jeden ze tří techniků United Aerospace, teti v Baltimore.

S manuálem upevněným před sebou k desce palubního inženýra dokončila Katie Grahamová poslední z bodů, které si měla ověřit.

"Kapitáne. Kontrolní list letového profilu je hotov. Mám ještě něco udělat?"

"Ne," odpověděl Collins, aniž se otočil ve svém křesle. Pokračoval v práci s řadou kontrolků na bočním stole. "Ještě ne. Možná za chvíli."

"Dobře." Katie seděla vpředu a zkoušela se dívat zblízka na profil Erniero Briscoa. Byl to hezký, energicky vyhlížející muž. Byl mladý a plný energie. Někdy hovořil příliš rychle, ale to zas tak moc nevadilo. Alespoň nebyl pokrytec. Ernie se prostě nikdy nenaučil přehlížet neschopnost a to bylo v pořádku - zvláště dnes. Katie byla ráda, že byl na palubě, byla ráda, že výsledek letu 14 nebude záviset pouze na kapitánu Collinsovi.

"Konec," oznámil Briscoe, s nádechem podráždění v hlase. Posunul se na svém křesle dozadu a pohlédl na Collinse. "Ještě něco bych měl udělat? Máš na mysli ještě nějaké životně důležité úkoly?"

Collins se díval na druhého pilota ještě několik dlouhých okamžiků, jako kdyby chtěl odpovědět na nepřátelský tón v Briscoově hlase. "Ne," nakonec bezvýrazně odvětil kapitán. "Dám ti vědět." Kapitán se obrátil zpátky k bočnímu pultu.

"To je dobře." Briscoe se napůl otočil ke Katie. Díval se na ni přímo, kývl jako na Collinse a znechuceně pokrčil rameny.

Katie se usmála a přikývla na souhlas. Souhlasila s tím, že Collins nedělá nic jiného, než hledá pořád další způsoby, jak promrhat čas čtením nesmyslných kontrolních listů, přestože ani ona neměla nějaký nápad, co by měli udělat.

"Souhlasí všechno v letovém profilu s limity?" zeptal se Briscoe. Pozornost kapitána zůstala soustředěna na panel po levici. Katie zvedla ruku, natáhla se přes krátkou vzdálenost mezi sebou a Briscoem a položila mu ruku na rameno.

"Přesně." Briscoe položil svou ruku na její. Měla jemné a elegantní prsty a z její kůže vyzařovalo neuvěřitelně smyslné teplo. Přejížděl očima upjaté tvary jejího těla, jemné křivky, které tvořila její hrud. "Až se dostaneme dolů, vezmu tě na největší drink, jaký jsi kdy pila."

"Radši na dva." "A co tak na tři?"

"Jasná věc." Katie se zasmála, její ruka sklouzla na Briscoovu a stiskla ji. Věděla, jak je ironické, že si dělá romantické plány na dobu, která možná nikdy nenastane. Ale konec konců to snad nebylo až tak ironické, snad bylo jen přirozené, že jeden ze základních pocitů - strach ze smrti kompenzovala jinými pohnutkami. Takhle to alespoň říkával její profesor psychologie. Také by zdůraznil, že to není nic, co by ji mělo uvádět do rozpaků. Přirozené lidské pohnutky. Nebylo špatné to tak postavit. Taky se to dalo docela dobře pochopit. Až se konečně dostanou se Star Streakem dolů z oběžné dráhy, uvažovala Katie, že hupne s Briscoem do postele a nevyleze, dokud nebude mít dost.

Kabina letadla získala znovu úhledný vzhled. Ve vzduchu se ještě vznášelo pár hromádek špíny a prachu, ale největší hromady nepořádku byly odstraněny a uloženy v kuchyni a v horních policích. Polámané kusy laminátu, polštářky, kabáty, časopisy a kousky jídla, které předtím všude poletovaly, už zmizely. Alespoň tu část problému měli za sebou. "Jsou ta těla připoutána?" zeptala se Gayle VanCroftová. Její tvář byla pokryta potem.

"Ano." "Dobře. Díky."

"Pořád je tma," ozvala se nervózně Adrienne, když vyhlédla z malého okénka v přední kuchyni. Před několika minutami vyšel měsíc a visel nízko na obloze jako obrovský bílý kotouč protkaný skvrnami šedivé a černé. Jeho záře částečně osvětlovala temnou oblohu, ale nebyla dost jasná na to, aby osvětlila Zemi pod nimi. Země zůstávala pohlcena ve zlověstné a neproniknutelné černi. "Možná, že jsme nad oceánem. Snad proto nevidíme žádná světla na Zemi."

Gayle pohlédla Adrienne do očí. Měly skelný lesk. Zdálo se, že má blízko k tomu, aby se přestala ovládat. Gayle věděla, že kdyby další člen posádky upadl do hysterie - jako se to stalo Nancy Oehlbeckové - byl by to konec nejistého klidu, který byl nastolen v kabině. "Jak se cítíš?" otázala se. Lehce se dotkla jejího ramene.

Adrienne se bezděčně zachvěla. "Dobře," řekla nepřesvědčivě. Adrienne se odsunula od okna kuchyně, ale když se nesla zpět, pozorně se snažila nedívat se k zadní části kabiny, kde napříč přes řadu sedadel ležela upoutána tři zakrytá těla. "Věř tomu nebo ne," přiznávala se Adrienne nervózně, "nikdy předtím jsem se nedotýkala mrtvol. Je to příšerný

pocit. Jeden z nich měl otevřené oči. Nevěděla jsem, co mám dělat."

"Dobře jsi to provedla," ujišťovala ji Gayle. Ona také měla obavy sáhnout na mrtvého muže a zatlačit mu oči. Chtěla, aby to udělal doktor, ale ten měl příliš mnoho jiné práce. Nikdo jiný k tomu neměl chuť. Představovala si tvář starce pod přikrývkou, jeho ošklivý pohled upřený přímo vpřed. Díky Bohu, že se dva muži z kabiny postarali o tělo Carla Tysona a zabalili ho do přikrývky. Gayle se zachvěla. Zdálo se ironií, že ve svých třiceti šesti letech se ještě nikdy přímo nesetkala se smrtí.

"Říkal doktor, co mohlo zabít ty cestující?" tiše se zeptala Adrienne.

"Ne." Doktor nevyslovil úsudek a Gayle neviděla žádný důvod, proč by se ho měla na to ptát. Odhadovala, že ti dva starší muži, kteří zemřeli během prudkého stoupání, dostali mrtvici nebo infarkt. Jestli je zabilo něco jiného - něco, co by snad mohlo působit na všechny - Gayle to raději nechtěla vědět. Brzy se to zjistí. "Víš, jak se jmenuje doktor?" zeptala se a rozhlédla se po něm přes kabinu. Spatřila ho, jak připoután v sedadle na zadním konci kabiny ovazuje paži nějaké ženě. "Neměla jsem možnost se ho na to zeptat."

"Akins. Je to oční chirurg."

"S nožem to umí dobře. Obě letušky pohlédly na místo, kde klidně seděla Chris Diederichová s očima otevřenými a s hlavou opřenou o čalounění sedadla. Kolem krku měla velký bílý obvaz. Akins už jí dal sedativa.

Žena sedící na sedadle 6B najednou vyrazila ostrý hysterický výkřik. Její manžel na ni hleděl se směsí starosti a údivu, pak uchopil její paže a násilím je přidržel dole. Ženu zasáhla kniha, která se objevila jakoby odnikud. Vznášela se kousek od ní. Nevšímal si svého muže ani ostatních, kteří se otočili a pozorovali ji.

"Podívej se, jestli ji můžeš uklidnit. Zvedne ze sedadel zase celou kabinu."

Adrienne se zamračila. "Nevím, co mám dělat. Je k smrti vyděšená."

"Já taky. Dělej, co umíš." "Fajn."

Gayle sledovala, jak se Adrienne pomalu a opatrně posouvá, její pohyb připomínal něco mezi pohyby plavce a lezením nemluvněte. Zastavila se kousek od horní police na zavazadla, tak, aby se jí mohla přidržet rukou. To byl nejlepší způsob, jak se otočit. Nulová gravitace byla děsivým zážitkem, protože pokud někdo dovolil, aby se dostal příliš daleko od stěny kabiny, mohl zůstat třet ve vzduchu. Pak už nic - ani mávání rukama, ani kopání nohama - nemělo sebemenší vliv na jeho pohyb. Nakonec, jako člun plující do přístavu, konečně proplul blízko něčeho, k čemu mohl vztáhnout ruku a zachytit se. Do té doby člověka přemáhal pocit naprosté bezmoci. "Adrienne," zavolala Gayle. "Skříň je otevřená. Vlevo od tebe." Jedna z horních polic zůstala pootevřená, což ukázalo, odkud přiletěla první kniha. Zatímco Gayle hovořila, vyklouzly z police dvě další knihy a hromada časopisů.

"Mám je."

Gayle sledovala vznášející se knihy, když se Adrienne posouvala směrem k nim. Ve vztahu k prostoru kabiny se knihy a časopisy začaly převracet. Pokud jste je sledovali pozorně, vypadaly, jako by byly stabilní ony a letadlo se pohybovalo kolem nich. To připomnělo Gayle myšlenku na reprodukce malíře M. C. Eschera, které jí věnoval její přítel. Fantastické, surrealistické zobrazení času a prostoru. Schodiště, které není ani vertikální, ani horizontální. Postavy, které se pohybují najednou všemi směry. Ty Escherovy kresby byly jako letadlo, ve kterém letěli. Nebylo jasné, kde je nahoře a kde dole. Každý úhel byl buď správný - anebo úplně chybný. Nedosažitelnost srovnání se skutečností bylo to, co způsobilo čistou hysterii Nancy Oehlbeckové, a byl to pravděpodobně také důvod paniky ženy na sedadle 6B. Gayle si protřela oči. Pokoušela se obrátit své myšlenky k praktičtějším věcem.

"Slečno?" Gayle se otočila. Byl to doktor. "Prosím?"

Přiblížil se k ní. "Mám u sebe více sedativ, o kterých jsem vám neřikal. Další láhev vstávilu," zašeptal, když zvedl malou lahvičku. "Nezmiňoval jsem se o tom ostatním. Je částečně prázdná a není tam toho víc než pro tři nebo čtyři lidi. Chtěl bych, aby zůstala v rezervě. Ale ta žena," řekl a pohlédl přes rameno k cestující na 6B, "je na tom tak špatně, že si jednu dávku zasloužila."

"Jak moc jste toho vydal?"

"Hodně." Akins se zamračil. Ukázal na ženu na sedadle 22C. "Většinu jsem dal té staré paní. Je v šoku ze smrti svého manžela. Čistá hysterie. Nebyla jiná možnost, jak ji uklidnit. Paní Diederichová také dostala pořádnou dávku. Celý zbytek z první láhve jsem použil na sedm nebo osm menších dávek." Akins mávl rukou směrem ke kabině. Všichni chtěli sedativum. Vypadalo to, že si myslí, že píchnutím jehly vyřeší jejich potíže. Život bez starostí pomocí té zatracené

chemie.

"Je to na vás, doktore. Používejte sedativa, jak uznáte za vhodné." Gayle neviděla důvod, proč by se měla míchat do věci, které mohl mít na starosti někdo jiný.

"Chci jen, abyste o tom věděla." Akins se dotkl obvazu, kterým si ovázal čelo. Hluboká rána pod ním začala pulzovat. "Jak dlouho bude účinkovat sedativum?"

"To záleží na množství. Čtyři hodiny. Možná déle."

Gayle pohlédla na Chris Diederichovou. Uklidňující prostředek, který ji doktor dal, zřejmě zabral velice dobře. Díky Bohu. Nemohli po ní chtít, aby další čtyři hodiny snášela takový blázeň. Nemohli to chtít od nikoho. "Nechejte trochu pro mne."

"Samozřejmě." Gayle se otočila a sledovala Adrienne. Ta posbírala uvolněné knihy, zavřela skříň a začala hovořit s ženou na sedadle 6B. Její hysterický křik nahradil plačtivý vzlykot. Adrienne hovořila dále a zdálo se, že se žena uklidňuje. "Zdá se, že je jí už lépe."

"Ne," řekl lékař energicky. "Ani trochu. To uvidíte za pár minut." Akins nerad vysvětloval svou diagnózu. Byl to mistr svého oboru a jeho pacienti pro něj nebyli ničím jiným než živými objekty existujícími výhradně proto, aby na nich mohl ukázat své chirurgické a lékařské schopnosti. Udělal si už názor na pacientku sedící na 6B. "Sebemenší podnět ji zas vynevrve. Věřím, že je vám jasné, jak je hysterie nakažlivá."

"Ano." Gayle si připomněla, co se stalo Nancy Oehlbeckové. Byla to scéna úplného duševního vykojení. Když se Nancy neuváženě začala vznášet vzhůru nohama, dala se do hysterického křiku. Už po několika vteřinách šlela polovina kabiny. Kdyby nějaký muž z kabiny nechtyl Nancy a neuklidnil ji, možná by se už nedalo šíření paniky nijak zastavit. "Uděláme to, co budete považovat za nejlepší."

Dr. Akins přikývl. To byla přesně taková odpověď, jakou očekával.

Gayle pohlédla uličkou na Nancy Oehlbeckovou, která byla stále ještě upoutána k sedadlu, v němž ji nechali. Zdálo se, že mladá letuška upadla do stavu apatické lhostejnosti.

Její tvář byla zmáčená slzami. "Doktore, dal jste sedativum té letušce?"

"Trochu jsem jí dal. Možná bych jí měl dát ještě." Dr. Akins se náhle otočil a začal se propracovávat k vzlykající ženě na sedadle 6B, rukama pevně svíraje vyčnívající konce horní mřížky na zavazadla.

Gayle se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, pak vyhlédla z okna. Měsíc stoupal po noční obloze a zdálo se, že obzor je osvětlován mdlým jasnem zespodu. Protlačila se blíže k oknu ve stěně kuchyně. Když její oči přivykly temnotě venku, uviděla Gayle stovky jemných záblesků světla daleko před nimi. Trvalo jí jen několik okamžiků, než si uvědomila, že to, co pozorovala, jsou světélkující blesky velké bouřkové oblasti. Několik bodů najednou zhaslo, a v další rozsáhlé oblasti se naopak rozzářily desítky dalších světél. Pyrotechnikům by trvalo několik vteřin a celá oblast by se propadla do tmy. Po přestávce trvající čtyři nebo pět vteřin řada záblesků spustila znovu. Někdy se celá ta část oblohy rozzářila, ale ne na tak dlouho, aby jí to mohlo stačit k identifikaci jakéhokoliv obrysu na Zemi.

Světelné efekty ji z jakéhosi důvodu uklidňovaly. Byl to první znak normálního světa. Gayle se otočila tak, aby lépe viděla. Když se její nohy sunuly po kuchyni, nechtíc zasáhla nohou horní část velké konvice na kávu na polici. Špička její boty kopl do svorky držící její víko. Gayle zaregistrovala nepatrný pohyb, ale ignorovala ho.

Vařící káva, nespoutávána běžnými podmínkami gravitace, začala nepozorovaně stoupat a dosahovat k hornímu okraji konvice. Neodmyslitelné povrchové napětí kapaliny, které při normální gravitaci bylo bezvýznamné, se stalo dominantním projevem hmoty. Černá kapalina získala podobu dokonalé koule, připomínající tvarem a barvou temnou a hrozivou planetu, a pak vyrazila z konvice ven do kuchyňské chodby. Proplula nepozorovaně kousek za Gayle.

Když Gayle skončila s vyhlížením z okna, odrazila se od něj a obrátila se k oknu na druhé straně kuchyně. Když se její tělo začalo otáčet, ocitla se tvář v tvář kulatému tvaru vřelé kapaliny. Pohybovala se pomalu, ale soustavně proti vznášející se kouli kávy. "Pomoc! Pomoc!" Křičela. Obrátila se zpátky ke stěně kuchyně, ale byla už příliš daleko na to, aby dosáhla na cokoli, čeho by se mohla podržet. Byla dále unášena bezmocně vstříc horké tekutině.

"Pomoc! Pomozte mi někdo!" Slyšela změt' vzrušených hlasů z kabiny. Už přicházejí. Ale vzdálenost mezi ní a horkou kapalinou už byla jen něco přes půl metru. "Rychle!" vykřikla. Zuřivě začala kopat nohama, ale na její pomalou dráhu, kterou se pohybovala, to nemělo žádný vliv. Kapalina se pohupovala čím dál blíže. Pětačtyřicet centimetrů. Třicet centimetrů. Patnáct centimetrů.

Gayle sklonila hlavu v pokusu dostat se pod vznášející se kouli kávy a podařilo se jí dostat čelo pár centimetrů pod horkou tekutinu. Sálající teplo vřelo na jejím povrchu. Gayle viděla, že káva propluje neškodně kolem ní, ale stejně nechala hlavu skloněnou o několik vteřin déle. Zůstala ztuhlá, bradu tiskla na prsa, jak mohla nejvíc.

Ale Gayle si nevšimla stopy, kterou tvořily její dlouhé plavé vlasy. Vznášely se nad ní a za ní, protože vzhledem k beztížnému stavu nemohly klesnout dolů. Koule kávy narazila do pramenů jejích vlasů. Nalezla si vhodný směr a klesala rychle dolů. Horká vařící tekutina zasáhla temeno Gayleiny hlavy, pak obalila její tvář, jako by obrovská medúza zachvacovala svou kořist. Tekutina jí překryla víčka, nos i ústa. Přilnula pevně k její kůži a spálila každý její centimetr a nadělala v něm puchýře navzdory jejímu divokému, hysterickému úsilí se jí zbavit.

Dr. Akins se do kuchyně dostal první, za ním následoval Paul Diederich. "Rychle! Přikrývku."

"Kde?" "Tamhle." Akins ukázal na červenou přikrývku z letadla nacpanou do sousedního oddělení. Akins vytrhl Diederichovi přikrývku a mrštil ji proti vařící kávě. Tekutina vystříkla všemi směry jako horký tuk z pánve a on ucítil spalující teplo, když se jeho kůže dotkla několik kapek. Po několika pokusech se mu podařilo dostat kávu z letušky, která upadla do bezvědomí. Vytáhl Gayle do kabiny. "

"Zůstaňte tady s pokrývkou," řekl bez dechu Akins. "Nechejte v tom kávu, dokud nevychladne."

"Dobře." Paul Diederich držel přikrývku před sebou jako štít. Zapřel se o šatník proti vstupu do kuchyně. Káva se rozdělila do stovek malých kuliček, které se vznášely neškodně proti druhé stěně kuchyně.

Akins se přesunul k prázdnému sedadlu ve třetí řadě a posadil do něho Gayle. Vytáhl bezpečnostní pás a připoutal ji. "Jak je jí?"

Akins ani nevzhlédl. "Špatně." Soustředil se na prohlídku letuškina obličeje. Krásná tvář. Neškolenému oku laika se mohlo zdát, že její tváři se nestalo nic víc, než že se ošklivě spálila při opalování na slunci. Ale Akins věděl, že má zničenou kůži. Uvařenou jako humr. Trauma bylo hrozné. Bude příšerně zjizvená, a pokud nedostane potřebné léky, možná zemře. Poradit si s těžkými spáleninami bylo vždy velkým problémem. Akins spáleniny neměl rád, protože bez ohledu na to, jaký měl talent, vždycky zde pak zůstal nějaký důkaz, že jeho práce nebyla perfektní. Byla to vada na dokonalosti jeho lékařského umu. Akins sáhl do kapsy, vytáhl poloprázdnou lahvičku vistarilu a naplnil jí injekci. Letušce v bezvědomí vstříkl dvojitou dávku.

"Bože. Co se stalo?"

Akins se ohlédl za novým hlasem. Přicházel od muže v uniformě s nárameníky, z nich každý měl tři zlaté pruhy. Druhý pilot, kterého Akins viděl už dříve, když se vrátil z pilotní kabiny, aby krátce promluvil s letuškou. "Opařila se. Horkou vodou. Máme na palubě nějaký led?"

"Tady je led," řekl Paul Diederich, když se protáhl přes řadu sedadel, kde byla připoutána bezvládná letuška. "Říkal jsem si, že to budete potřebovat." Podal Akinsovi kbelík s víkem.

"Co bych potřeboval, je nemocniční oddělení pro spáleniny," řekl doktor podrážděně. Vzal od Diedericha nádobu s ledem. Když ji chytil, nádoba se odkryla a několik kostek se začalo vznášet různými směry. "K čertu s tím. Nechte je plavat. Vypaří se." Akins sáhl po dalším ledu. Začal přikládat chladné vlhké kostky na Gayleinu kůži.

"Adrienne. Běžte do pilotní kabiny a přineste odtud lékárníčku," přikázal Briscoe. "Myslím, že bychom tam měli mít láhev masti proti spáleninám." Zjevně se bránil nutkání pohlédnout dolů na letušku v bezvědomí. Byla až příliš krásná na to, aby si zasloužila mít tak ošklivě zohyzděnou tvář. "Nezapomeňte říci kapitánovi, co se stalo," dodal Briscoe. Letuška chvějící se strachem se přitiskla k hornímu držadlu a sunula se kolem Briscoa dál směrem ke dveřím pilotní kabiny.

"Díky," řekl upřímně Akins. Byl rád, že ještě někdo na palubě ví, jak si zjednat autoritu.

"Vypnu proud v kuchyňce," řekl Briscoe. "Nechceme, aby se něco takového opakovalo. Je ještě něco, co bych mohl udělat?"

"Ano. Mohl byste nás dostat na zem." Akins se na chvíli odmlčel, než položil další otázku, tu, kterou měli na mysli všichni. "Jak dlouho to bude ještě trvat, než se dostaneme dolů?" řekl a vyslovil ta slova, jako by to nebylo nic víc než bezvýznamný dotaz během konverzace při čekání na podávání koktejlu nebo oběda.

Briscoe přešel pohledem desítky tváří, které očekávaly jeho odpověď. Několik cestujících se rozhodlo vyzkoušet stav beztíže a vznášeli se ve vzduchu poblíž Briscoa. "Nevíme to přesně. Ještě ne." Cítil se jako lump, když dával takovou

vyhýbavou, hloupou odpověď.

"Co to kruci znamená?" vykřikl jeden z cestujících. Kabinu naplnil sbor rozzlobených, vyděšených hlasů.

"Podržte to," ozval se Akins. Chtěl zabránit všem výbuchům, které by mohly vést k všeobecné panice. Doktor se odsunul od své pacientky a pokusil se zvednout k Briscoovi. "Je pravda to, co nám řekl předtím kapitán? Že bude nejlepší, když nebudeme spěchat se zpáteční cestou?"

"Ano. Přesně tak." Briscoe věděl, že je to pravda teď stejně jako předtím - ale že vůbec neměla být vyslovena. Vrátil se v mysli zpátky ke slovům Collinsova prvního oznámení, které kapitán pronesl v pilotní kabině. Podmínky se stabilizovaly. Naše situace je neobvyklá, ale nikoliv kritická. Nemusíte se ničeho obávat. Briscoe musel ocenit projev toho mizery. Ta řeč byla skvělou ukázkou uklidňujícího blábolu. Byly to kecy s patřičnou dávkou cukru.

"Pak náš nejlepší další postup," řekl Akins dost hlasitě na to, aby ho slyšela půlka kabiny, "bude takový, že počkáme, až nastanou dokonalé podmínky pro návrat?"

"Ano. O tom není sporu. Právě teď čekáme na odpověď ze Země na naši poslední zprávu." Briscoe dával pozor, aby se nezmínil o další skutečnosti, totiž že čekají na odpověď, protože rádio na Star Streaku vypovědělo službu. Možná budou čekat navěky.

"Očekáváte brzy odpověď?"

"Velmi brzy," zalhal. Jak to tak vypadalo, byli uvězněni na orbitě bez sebemenší možnosti komunikace s kýmkoliv na Zemi a se snižujícími se zásobami kyslíku. "Všechno probíhá uspokojivě," oznámil Briscoe hromadě cestujících. Cítil, že ho v žaludku začíná tláčit kámen. "Musím se vrátit do pilotní kabiny. Dám vám vědět, jakmile se něco dovím."

"Půjdu s vámi," řekl dr. Akins. "Potřebuji tu lékárníčku." Otočil se k nějaké ženě a ukázal na kbelík s ledem. "Dávejte jí pořad led na tvář. Nesundávejte víko z kbelíku, jinak budete honit kousky ledu po té zatracené kabině."

"Ano, doktore. Rozumím."

Akins se přidržel horního držadla a začal postupovat vpřed za druhým pilotem. Viděl, že při manévrování v nulové gravitaci si už všichni počínají lépe. Jakmile se člověk něčeho chytí, nebylo to tak zlé. Vlastně bez námahy. Bylo to zajímavé. Akins myslel na to, jak rychle se člověk dokáže přizpůsobit takovým zvráceným podmínkám.

"Vezmu pro vás tu lékárníčku, doktore," řekl Briscoe. "Nevím, co sakra mohlo zdržet tu letušku."

"Počkejte okamžik," řekl Akins tichým chraplavým hlasem. Byli v bezpečné vzdálenosti od ostatních. "Co za žvásty mi tady servírujete? Ti idioti jsou dost vyděšení na to, aby vám to zbaštili, ale já ne."

"Prosím?" "Přestaňte žvanit. Co se to snažíte ututlat?"

Briscoe se zachvěl. Z nějakého důvodu byl rád, že alespoň jeden z cestujících prohlédl celou tu šarádu. "Chcete slyšet pravdu?"

"Samozřejmě." Briscoe se v přítomnosti doktora cítil dobře. Vypadal jako striktní realista. Nemusel hledat zadní dvířka pro tvrdou skutečnost. "Je to špatné. Mohli jsme komunikovat se Zemí jenom pár minut, těsně poté, co jsme se dostali na tu zkurvenou oběžnou dráhu. Pak už jsme nemluvili s nikým." "Porucha rádia?"

"Nevím." Briscoe pokrčil rameny. "Mohlo se stát cokoliv. Nepracujeme v normálních podmínkách."

"Jak jsme se sem dostali?"

"Zablokovaly se raketové motory. Neuvěřitelná porucha. Jestli se z toho dostaneme, nakopu do zadku prvního leteckého technika, který se mi dostane do ruky..."

Akins si nemohl ubránit úsměvu. Druhý pilot se mu líbil. Byl to rozumný chlapík, stejně jako on sám. Člověk, který dovede jít přímo k jádru problému, muž, který nemá žádnou potřebu sentimentálně žvanit a hloupě vtipkovat. Byly to charakteristické vlastnosti, na které se dalo spolehnout. "Existuje nějaký plán na naši záchranu?"

"Myslím že ano. Je do toho zainteresována NASA." "Jakým způsobem?"

"Co já vím? Naše rádia přestala fungovat, než jsme se mohli něco dovědět. Proto jsme to nikomu neřekli," řekl Briscoe a

ukázal volnou rukou směrem ke kabině. Druhou rukou se držel přepážky kabiny. "Nechceme přiznat, že nemáme rádiové spojení. Kdybychom se zmínili o NASA, cestující by měli milion otázek, na které bychom nemohli odpovědět."

"To je chytré." "Byl to můj nápad."

"Jak se drží kapitán?" Akins si nervózně přejel bradu. Měl o tom člověku své pochybnosti už od okamžiku, který spolu strávili v kabině.

"Zeptejte se ho sám." "Řekněte mi to vy."

Briscoe si chvíli promýšlel odpověď. "Je to blbec," řekl konečně. "Poté co se raketové motory zablokovaly, byl to právě kapitán, kdo nás do toho dostal. Namířil to nosem přímo nahoru. Říkal jsem mu, aby to nedělal." Briscoe by rád věděl, co by se stalo, kdyby Collins neuposlechl jeho rady. Ale rychle tuto myšlenku vypudil z hlavy.

"Takže je to kapitánova chyba?"

"Více méně." Briscoe uvažoval, jestli neřekl příliš mnoho. Vždycky to však později může popřít.

Ale Akinse nezajímalo, na koho shodit vinu. Jeho zájem byl přímočařejší. Rozuměl dost základní lékařské psychiatrii, aby věděl, proč mu kapitán připadá jako paralyzován strachem. Má pocit vlastní viny za celou situaci. Vína. Mohl by se pokusit o něco pošetilého, aby je zachránil. Něco heroického, aby si zachoval tvář. Akins měl vždy hlubokou nedůvěru k hrdinům a rádobyreformátorům. Pocit viny před společností podmiňuje chování, které jednoznačně snižuje naději jednotlivce na přežití. A přežití jednotlivce považoval vždy za prvotní záležitost. "Jaké plány má kapitán? Je to rozumné?"

"Vůbec netuším. Mění svůj názor. Nic z toho, co říká, nedává smysl."

"Do prdele." Akins potřásl hlavou, pak se posunul blíže k Briscoovi. "Ten váš kapitán..."

"Náš," přerušil ho Briscoe.

"Ano," souhlasil doktor. On a druhý pilot měli stejný názor. Akins pocítil při rozmluvě s ním náznak vítaného uvolnění. "Ten náš kapitán je pod příšerným emocionálním tlakem. Už jsem to na něm viděl. Pochybuji, že to vydrží." "Já taky."

"Řeknu vám to bez obalu," řekl Akins. Cítil, že potřebuje mezi posádkou nějakého spojence, aby měl příležitost dostat se případně k nějakým důvěrným informacím v tomto boji o život. Druhý pilot vypadal, že by se s ním dalo o takových věcech jednat. "Kapitán se určitě pokusí o něco pořádně riskantního. Když budete mít pocit, že ztrácí kontrolu nad sebou a má v úmyslu provést něco, co by nás uvrhlo do nebezpečí, dovedeme si s tím poradit."

"Jak?"

Akins vytáhl z kapsy láhev vistirilu. Když to udělal, vypadly mu z kapsy dva desetníky, pár centů a svazek klíčů. "Ta zatracená beztíže mě sere," řekl Akins, když chytal klíče ve vzduchu a zasouval je hlouběji do kapsy. Mince nechal poletovat vzduchem.

"Mě taky." Briscoe sledoval mince, které líně vpluly do kuchyně.

"Tohle," řekl doktor, aby se vrátil k věci. Zvedl malou lahvičku. "To je utišující prostředek. Nechal jsem si jen dvě dávky. Kdyby o něj požádal kdokoliv v kabině, řeknu, že jsem už všechno vyčerpal. Zbude nám toho oběma dost, abychom si poradili s kapitánem, pokud ztratí rozum."

"Dobře." Poprvé od začátku celého utrpení se věci začaly obracet k lepšímu. "Podívejte se," řekl Briscoe a ukázal k oknu. "Předpokládám, že k tomu brzy dojde."

"Co je to?"

"Východ slunce. Konečně se vracíme do denního světla." Briscoe a Akins se směstnali k oknu, aby vyhlédli ven. Daleko nad obzorem se klenula záře jitřních červánků. Nahoře 4 se rozplývala do bledého jasu. Po zaoblené křivce Země prokvétala temně modrá linie a korunoval ji oranžově zlatý pás. Jak se slunce posouvalo k obzoru, pás se stával větší a jasnější. Nad černou křivku Země se vyhoupl tenký srpek žlutobílé ohnivé koule. Hluboké tóny červené, oranžové a modré začaly blednout. Za další minutu nebo dvě barvy vybledly a nahradila je tvrdá nelítostná záře jasného slunce. "Š "To je úžasná podívaná," řekl Akins, když se odsunul od okna.

Briscoe nepřítomně přisvědčil. Ten pohled ho nezajímal. Co ho zajímalo, byl fakt, že on spolu s doktorem přišli na

způsob, jak zabránit Donaldu Collinsovi, aby to zvorál ještě víc. "To by mohlo být řešení," řekl Briscoe spíš sám k sobě.

Kdyby jim mohla pomoci NASA. Kdyby vystačil kyslík. Kdyby konstrukce Star Streaku nebyla poškozena. Kdyby tisíce dalších detailů proběhly příznivě. "Dohlížejte pořádně na kapitána."

"Budu. Co vaše hlava?" zeptal se Briscoe a ukázal na obvaz na Akinsově čele.

"To se dá přežít."

"Dobře." Když na to pomyslel, musel Briscoe připustit, že k návratu domů mají zatraceně daleko. Pohlédl na hodinky. Deset čtyřicet pět. Byli na oběžné dráze něco přes hodinu a kyslík by jim měl stačit na dalších pět hodin. "Jdu zpět do pilotní kabiny."

"Nezapomeňte mě informovat."

"Jistě." Pilot se odrazil ke dveřím pilotní kabiny. Než je otevřel, vyhlédl znovu z okna. Slunce se už úplně vyhoupllo nad obzor a zářilo tak jasně, že nebylo možné se do něj podívat přímo. Obloha byla průzračně čistá. Briscoe viděl vlevo kulatou, obrovskou masu Země. Podíval se na ni a pak nechal myšlenky plynout stejně volně, jak volně se vznášelo jeho tělo. Ernieho Briscoa napadlo, kolik východů slunce ještě uvidí.

Pátá kapitola

Dr. Ralph Kennerdale vešel do horního patra operačního řídicího centra v Goddardově ústavu NASA, jako kdyby celé zařízení patřilo jemu, a ne vládě Spojených států. U jednoho z elektronických pracovišť vpředu spatřil vedoucího technika Kurta Reimana. Namířil si to přímo k němu. "Všechno v pořádku?"

Reiman se otočil i se svou židlí. "Ano pane. Přesně tak, jak jste žádal v telefonu, dal jsem příkaz, aby nastoupil personál v plném počtu." Reiman vynechal jen pár detailů. Dal příslušné příkazy, ale věděl, že nalézt všechny techniky zabere nějaký čas. Byli rozptýleni po celém Goddardu na ploše pět čtverečních kilometrů, mohli být v kterémkoliv z jednadvaceti budov. Reiman věděl, že kdyby pověděl Kennerdalovi o zpoždění, i když krátkém, nebyla by to odpověď, která by se šéfovi líbila.

"Dobře. Pěkná práce." Kennerdale pohlédl přes skleněnou stěnu balkónu do patra pod sebou. U mnoha stolů seděli technici. Několik mužů a žen postávalo u velikých temných obrazovek v přední části místnosti. Ale ke Kennerdalovu překvapení se zdálo, že je zde víc prázdných stolů než postávajícího personálu. Rychle začal v duchu počítat. "Počkejte moment, Reimane."

"Ano?" Reiman věděl, co bude Kennerdale chtít. Upíral oči na archy kontrolních listů před sebou, prsty se mu míhaly po stránkách. Tenhle den by bylo nejlepší strávit někde jinde. Reiman přišel toho dne do práce s bolením hlavy a proklínal sám sebe za to, že neposlechl radu své ženy a nezatelefonoval, že mu není dobře. Věděl, že než skončí den, bude mít pořádnou migrénu.

"Co se sakra děje?" řekl Kennerdale. Položil své papíry a mlčky zůstal stát. Nechtěl hovořit, dokud mu všichni nebudou věnovat pozornost.

Reiman váhavě odložil stranou archy kontrolních listů a otočil se.

Kennerdale ukázal na spodní patro. Zamračil se. "Očekával jsem, že u každého z těch stolů bude pracovník, když sem přijdu. Tam dole je příliš mnoho prázdných míst. Kde jsou ti lidé?"

"Volal jsem je. Jsou na cestě." Reiman pokrčil rameny, jako by absence jeho techniků byla pro něj naprostou záhadou. Pohlédl na hodinky. "Ale je to teprve něco přes patnáct minut, co jste volal. Slibuji vám, že tady budou už brzy." V duchu přísahal, že jestli někdo z jeho lidí nebude na svém místě během pěti minut, vyrazí s tím člověkem dveře. Možná že stejné dveře pak vyrazí Kennerdale s ním.

"To doufám, Kurte. Tady jsou v sázce životy lidí." Kennerdale věděl, že nejlepší způsob, jak získat absolutní respekt personálu, je trvat na tom, aby přišli přesně. Stanovil si bod, od kterého se pak mohl trochu odchýlit - jen o tolik, aby to vypadalo rozumně, aby nevypadal slabý. Jediným důležitým kritériem bylo to, jestli se ta věc udělá, nebo ne. "Během patnácti minut začneme s přípravným programem," řekl a věděl přesně, že chce začít za půl hodiny. Ještě potřeboval čas na to, aby vyřídil jeden telefonní hovor - hovor, který byl pro něho příliš kritický, než aby začal telefonovat ze zadního sedadla svého vozu.

"Ano, pane. Za patnáct minut."

Kennerdale sáhl po papírech a vybral si, co potřeboval. "Dr. Kennerdale?" Novak odložil telefon u zadního stolu a vydal se za ním.

"Co se děje, Gilberte?" Kennerdale podrážděně pohlédl na svého asistenta. Jenom doufal, že to neznamená, že se vynořil další problém.

"Skončil jsem s prací, kterou jste mi zadal. Pan Ferrera z United Aerospace mě ujistil o jejich všestranné spolupráci. Zastihl jednoho z ředitelů na jednání ve Washingtonu a ten sem brzy dorazí. Někáký pan Robinson. Je plně oprávněn zastupovat výrobce."

"Dobře." "Pokoušejí se také najít tři lidi z jejich technického personálu, kteří jsou na jednání tady na východě. Patřili k původnímu týmu konstruktérů Star Streaku, takže nám budou schopni poskytnout všechny technické údaje, které budeme potřebovat."

"Fajn. Předpokládám, že se můžeme na tu firmu obrátit, když budeme potřebovat nějaké další informace?"

"Ano. To už je zařízeno. Máme k dispozici přímou linku do jejich zařízení ve Phoenixu. Zařídil jsem, aby lidi z United Aerospace mohli používat jednu z prázdných jednacích místností v prvním patře."

Kennerdale zvedl obočí. "Je to nutné?" Mít četné publikum, které by sledovalo, jak velí záchranné operaci, nemusí být špatný nápad. "Nemohli by pracovat tady?" Ukázal na prázdné stoly v horním patře OPSCONu.

"To by mohli. Pokud chcete." Novak si potáhl límeček u košile. I když Kennerdale hovořil mírným tónem, jeho hlas měl stále ostrou hranu. "Ale nevíme, kolik techniků se ještě může objevit. A i když se aerolinky ještě nevyjádřily, možná že taky pošlou své lidi. Myslel jsem, že by se tento prostor lépe využil, kdybychom pracovali odděleně."

"To jste si myslel? A proč?"

Novak věděl, že si musí dávat dobrý pozor na to, co říká. Hledal vhodná slova. "Rozdělení podle klíče. Přidělili bychom tato stanoviště jenom lidem zapojeným - přímo zapojeným - do skutečné záchranné akce. Především personálu NASA, i když možná jeden by mohl používat zástupce výrobce."

Kennerdale se zasmál. Novak to přesně vystihl. Nemělo smysl kalit vodu, když šlo o to, která organizace bude hrát při záchrance hlavní roli. "Dobrý nápad, Gilberte. Rezervujte jeden stůl pro United Aerospace a další stůl nechejte v rezervě pro případ, že by se objevil zástupce aerolinií. Pochybuji ale, že by aerolinky někoho poslaly, protože se už vyjádřily, že budou všechno koordinovat z New Yorku. Jsem si jist, že se tam zahrabou, aby je bylo co nejméně vidět." "Co ta snaha znamená?"

"Čím méně se bude objevovat jméno Consolidated Airways, tím spíše veřejnost zapomene."

"Chápu." "Výrobce nemá to štěstí. Všichni si vzpomínají na havárii DC-10, ale to byl ten vzácný případ, kdy bylo možné obvinit příslušné aerolinky." Kennerdale odstoupil pár kroků od Novaka a popošel směrem k řidičímu pultu uprostřed balkónu. "Dovolíte, prosím," řekl, otočen k Novakovi zády, "potřeboval bych si nutně zatelefonovat."

"Samozřejmě." Kennerdale vyčkal, dokud neuslyšel, jak se zvuk Novakových kroků ztrácí v prázdné chodbě, pak se posadil u prázdného stolu, aby si ho prohlédl. Uprostřed zvýšeného kovového panelu zaujímala místo temná obrazovka o velikosti malého televizoru. Bloky tlačítek a několik skupin přístrojů s kruhovými stupnicemi obklopovaly obrazovku. Kennerdale očima rychle přejížděl tyto panely, protože většina mu absolutně nic neříkala. Ale byla zde přece jedna sekce, kterou uměl ovládat.

Kennerdale sáhl po sluchátku. Zvedl ho z vidlice. Naklonil se dopředu a pozorně začal studovat štítky nad dlouhou řadou přepínačů v čelní části stolu. Když našel přepínač, který hledal, zaváhal několik vteřin a pak ho konečně stiskl. Dlouho váhal, než se rozhodl začít s hovorem do místa, odkud brzy dostane odpověď na základní otázku, která stále visela nad operací. Za několik minut už bude Kennerdale vědět, jestli je naděje na vysvobození letadla z pasti.

Žlutý taxík sebou škubl a zastavil před kovovou závorou spuštěnou z boku budovy vrátnice. "Tady to je, šéfe. Goddard. Dál už nemůžu."

Robinson odloupl několik bankovek a upustil je na přední sedadlo taxíku. Vystoupil a kráčel ke vchodu vrátnice. "Mohu vám nějak pomoci, pane?"

Robinson přistoupil k mladému muži v uniformě stojícímu vpředu u pultu. Na jeho boku se houpalo pouzdro s pistolí.

"Ano. Jmenuji se Robinson. Z United Aerospace. Mám se dostavit do ..." Zalistoval v zápisníku. "Do OPSCONu." Neměl rád akronymy. "Jsem tady správně?"

"Ano, pane. Operační řídicí centrum." Strážný pohlédl dolů na tabuli u přepážky, pak zpátky na Robinsona. "Byl jste ohlášen. Můžete se nějak identifikovat?"

"Samozřejmě." Robinson ukázal služební průkaz United Aerospace.

"Fajn. Díky. Projděte prosím detektorem kovů." Robinson prošel zařízením, které se neozvalo.

S uspokojením mu strážný podal propustku pro návštěvy. "První budova vpravo. Pěšky tam budete rychleji." Pokračoval ve vysvětlování, kde je vstup do budovy a Jak se dostat nahoru do OPSCONu.

Robinson vyšel zadními dveřmi, zorientoval se bez problémů, pak se dal rychle do kroku po dlážděném chodníku, který vedl kolem drátěného plotu. Když chodník zatočil, stála přímo před ním budova číslo 12.

Robinson nebyl nikdy předtím v Goddardově ústavu NASA. Nic z toho si tak nepředstavoval. Kromě několika antén tyčících se na střechách, velkého stožáru pro příjem VKV před ním a rafinovaného bezpečnostního zařízení, které obklopovalo budovu, připomínalo všechno spíš poklidné prostory nějaké univerzity než centrum vědeckého výzkumu. Ještě když přistupoval ke vstupním dveřím budovy 12, vypadalo to spíš jako administrativní komplex než jako stavba, ve které má sídlo několik nejmodernějších elektronických zařízení.

Robinson otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Podle pokynů strážného pospíchal dlouhou chodbou, prošel kolem několika přeplněných velínů a přes malý vestibul. Vyjel nahoru výtahem a vydal se za zvukem hlasitého hovořu. Přicházel z tlumeně osvětlené místnosti ze vzdálenějšího konce úzké chodby.

"Kurte, vaše problémy mě nezajímají," řekl Ralph Kennerdale hřímavým hlasem, který přehlušoval chabé mužovy námitky.

"Ale pane, to vůbec nejsou problémy. Jen si myslím, že ..." Kennerdale mávnutím ruky přerušil muže. Včas zvedl zrak, aby uviděl vstupovat do místnosti holohlavého muže středního věku. Zamračil se. Jeden ze strážných hovořil s člověkem odpovídajícího popisu: silný podsaditý muž v modrém saku a světlehnědých kalhotách. Kennerdalovi se zdálo, že vypadá spíš jako mistr v ocelárně než jako jeden z ředitelů významného výrobce letadel. Kennerdale si povzdychl. Už teď byl znechucen výhledem na jednání s dalším člověkem, který ho bude zdržovat a okrádat o čas a soustředění. Rychle mu docházely i poslední zbytky trpělivosti, které ještě měl. Kennerdale se obrátil zpátky k technikům NASA před sebou. "Říkám to ještě jednou, Kurte. Posloucháte mě?"

"Ano, pane," odpověděl mírně technik.

"Dobře. Očekávám, že to nebudu muset opakovat potřetí. Každé pracoviště v této řídicí místnosti," řekl a rozmáchl se rukou široce před sebe, "bude během několika minut obsazeno kvalifikovaným personálem. Žádní nováčci. Nikdo, kdo nemá plnou kvalifikaci a schopnosti. Nezajímá mě, jaké další projekty jste museli zabalit. Tento úkol má absolutní prioritu. Vyhlase bezpečnostní stav čtyři nula, jestli je zapotřebí. Jen zajistěte, aby byli všichni na svých místech. Řekl jsem to jasně?"

"Ano, pane."

"Výborně." Kennerdale upíral ostrý pohled na muže o něco déle, než bylo zapotřebí. Pak se konečně otočil. Muž odklusal.

"Dr. Kennerdale? Jmenuji se Ben Robinson, z United Aerospace." Napráhl ruku.

"Přijel jste dříve, než jsme očekávali," řekl Kennerdale. Uchopil nabízenou ruku a krátce jí potřásl. "Ještě jsme neměli čas připravit se na váš příjezd." Kennerdale si nedělal starosti s tím, aby se začal tvářit příjemněji. Neviděl žádný důvod, proč by měl chtít, aby měl Robinson pocit, že je vítán. To by jen přidalo další problémy jeho autoritě.

"Byl jsem nedaleko odtud, když mě volali z kanceláře." "Byl jste už někdy v Goddardu?"

"Ne." "Mrzí mě, že nemáme čas na prohlídku." Kennerdalův hlas byl bezvýrazný, neutrální. Přistoupil k sousednímu stolu a listoval v hromadě papírů.

"To jsem ani nečekal." Robinson se zvědavě rozhlížel po horním a dolním patře OPSCONu. Zaznamenával tváře lidí, které tu viděl. Pokoušel se nalézt nějaký záchytný bod k tomu, že se jeho předtucha o potřebě výkupného splnila. Všichni ale vypadali klidně, věcně. "Došlo k nějakému vývoji? Někaké nové zprávy?"

"Zprávy? Pro vás?"

Robinson přisvědčil. "Ano." Z Kennerdalovy odpovědi usoudil, že sabotér ještě nepředložil žádné požadavky. Než k tomu dojde, Robinson věděl, že toho není moc, co by mohl říci. A ještě méně je toho, co by kdokoliv z nich mohl udělat.

"Žádné zprávy. Alespoň jsem nic neslyšel." Kennerdale se podíval do spodní části OPSCONu. Jak si všiml, plnila se dalšími techniky NASA. Viděl, že téměř všechna stanoviště jsou již obsazena. To bylo dobré. Mohli by velmi brzy začít úvodní odpočítávací program - až na to, že Kennerdale musí vyřídit ten jeden kritický telefonát. Kousl se do rtu. Ten zatracený Ty Bellman nebyl v kanceláři. Lidé na mysu slíbili, že ho co nejdříve najdou a vyřídí mu, aby se ozval. To bylo téměř před deseti minutami. Dokud Bellman neodpoví na jeho telefonickou výzvu, Kennerdale věděl, že všechny ty přípravy neznamenaají ani ň. Možná, že z toho nakonec nebude nic jiného než cvičný poplach, plýtvání časem ve velkém. Obrátil se k Robinsonovi. "Mám hodně práce," řekl Kennerdale úsečně.

"To si dovedu představit."

"Posaďte se. Pozorujte to tu. Vráťím se za pár minut a budu vás informovat. Mezitím, pokud budete mít nějaké dotazy, obraťte se na mého asistenta Gilberta Novaka." Kennerdale ukázal na svého asistenta, který tiše seděl v zadní části místnosti.

"Ještě okamžik. Řekněte mi jen, jaký je současný stav letadla."

"Beze změny. Pořád není rádiové spojení." Přestože se to snažil skrývat, Kennerdale začínal vypadat vyčerpaně a strhaně. Chybějící spojení bylo dalším otevřeným problémem, který by bylo třeba brzy vyřešit. Pohlédl na nástěnné hodiny nad temnou obrazovkou uprostřed přední stěny. "Ale očekáváme, že se spojení brzy obnoví, hned jak se dostanou na oběžné dráze dál a vrátí se zpět do postavení, které mohou zachytit antény." Snad.

"Jak brzy?"

"Velmi brzy. Každou chvíli." Kennerdale mávl rukou, jako by ho odbýval. "A teď mě prosím omluvte," řekl a odkráčel, aniž by čekal na odpověď.

"Ovšem." Když Kennerdale zahnul za roh, Robinson se rozhlédl po místnosti, aby si ji prohlédl podrobně. Stál na balkónu ohrazeném skleněnou stěnou v zadní části velké dvoupatrové budovy. Před ním byly srovnány za sebou tři řady stolů s elektronikou, ovládacích panelů a obrazovek. Za tím vším se až do spodního patra táhla stěna plná speciálních displejů. Uprostřed bylo zasazeno pět temných obrazovek. Nad nimi se prostírala rozměrná barevná mapa světa s hodinami vyznačujícími časová pásma. Vyplňovala celý zbývající prostor. Nad tím vším se skvěl jasně červený nápis Systém Goddardova ústavu. Bylo to jak vystřižené z Hollywoodu. "Velice působivé," řekl, když přišel do zadní části místnosti a usedl vedle Novaka. Rád by věděl, kolik toho všeho bylo postaveno jako fasáda pro televizní zpravodajství.

"Technici sedí v úrovni pod námi," ozval se sám od sebe Novak. "Tohle je řídicí stanoviště. Odtud máme stálý přístup ke všem zařízením NASA na celém světě."

"Opravdu?" Ani trochu ho nezajímaly žvásty pro veřejnost. Novak vypadal přesně jako ten typ asistenta, který má plnou hubu oficiálních keců. Robinson se ohlédl a všiml si malé jednací místnosti bez oken vyčnívající do chodby. V ní stálo několik mužů popíjejících kávu a hovořících spolu tichými hlasy.

"Většinou si lidé myslí, že hlavním zařízením NASA je Kennedyho kosmické středisko na Floridě, ale není to pravda," drmolil mechanicky Novak. "Všechno, co má Kennedyho středisko na starosti, je provést start." Odmlčel se a čekal, že Robinson něco řekne. Robinson seděl tiše.

"Po celé zemi máme třináct hlavních zařízení. Každé má významnou úlohu."

"Opravdu?" zdvořile se usmál Robinson. Řekl by, že Novak takovou řeč pronesl už tisíckrát. Robinson začal znovu bloudit zrakem po místnosti. Přes sklo, které obklopovalo balkón, viděl dolů na podlahu spodního patra. Většina techniků, sedících v řadách u stolů, vypadala lhostejně, téměř znuděně. "Pracují ti lidé běžně v této místnosti?"

"Jenom během startu. To je jediná doba, kdy je využíván OPSCON. Nikdy se nepokoušíme o start ohlášený tak krátce předtím. Kdyby záležitost nebyla tak závažná, nedělali bychom to."

"Starty?" Trvalo okamžik, než to slovo dorazilo k Robinsonovi. "Co tím myslíte?" narovnal se. "Co chcete odstartovat?"

Novak se začal potit. Bylo jasné, že toho řekl příliš mnoho a příliš brzy. Kennerdale bude zuřit. "To je zatím důvěrné," zamumlal v pokusu o ústup.

"Samozřejmě." Robinson se naklonil dopředu, dává najevo, že počítá s tím, že se toho doví víc. Ztišil svůj hlas téměř do šepotu. "Tak co chcete odstartovat?" opakoval otázku. Přistoupí na Novakovu hru, až mu dá informace, které potřebuje.

Novak pochopil, že už nemůže ustoupit. Pokud neodpoví, ten muž se prostě postaví před Kennerdala s otázkou o startu. To by bylo ještě horší. Novak proklínal svoji zbrklou hloupost. Mohl by se už naučit držet zuby. "Raketoplán. Setká se s letadlem. Může mu přivést palivo a kyslík."

"Kristepane." Robinsonovy myšlenky ubíhaly jako 0 závod. Raketoplán. NASA nezajišťovala jenom spojení, chystala se na skutečnou záchrannou akci - jako kdyby letadlo obíhající kolem Země bylo jen loď uvízlou na moři. Titanik. Nepotopitelná loď, která šla ke dnu při své první plavbě. Slova Raye Lea zaznívala Robinsonovi v hlavě. Pravda mohla být opravdu někdy podivnější než fikce. Ale ta myšlenka se mu brzy vytratila z hlavy.

"Bez raketoplánu to nevypadá, že by těm lidem zůstala nějaká naděje."

"Máte pravdu." Alespoň že se NASA pokouší udělat něco rozumného, pozitivního - něco, na co snad sabotéři ani nepomysleli. Byla to jejich jediná šance, jak dostat ty lidi dolů, aniž by museli jednat s psychopatickým lumpem. Beckerová. McBride. Krause. "Dokáže to raketoplán? Dá se odstartovat včas? V letadle zbývá kyslíku už jen na několik hodin."

"Já vím. Je ještě předčasné to potvrdit." Novak vyhlížel nervózně dolů do prázdné chodby. Očekával, že se Kennerdale objeví každým okamžikem. "To záleží na různých faktorech. Uděláme, co bude v našich silách."

Ty Bellman seděl u svého pultu v Kennedyho kosmickém středisku, nohy na stole před sebou, otáčecí židli sklopenou dozadu, skoro tak daleko, až se zdálo, že se převrhne. Náhodnému pozorovateli by se mohlo zdát, že v pohodě odpočívá. Ale v ruce křečovitě držel sluchátko. Pevně svíral rty. Sotva mohl věřit tomu, co slyšel. "Ralphe, neblázni. To nepřipadá v úvahu. Je to absolutně nemožný."

"Nic není nemožné," odpověděl rychle Kennerdale. Najít Bellmana trvalo deset minut a uplynulo dalších pár minut, než dostali spojení. Už na začátku jejich hovoru podráždilo Kennerdala Bellmanovo jižanské zpěvavé protahování, a teď se ještě začal z telefonu ozývat vzdálený praskot. "Slyšíš mě dobře?"

"Ano. Samozřejmě."

"Tak to je asi tady u mne," vyštěkl Kennerdale. Nikdy ho nepřestalo udivovat, jak komunikační síť všemohoucí NASA umí dosáhnout zázračně čistého spojení tam, kde se rozsah vzdáleností měří na světelné roky, ale požadovat obyčejný hovor bez poruch na Floridu by asi bylo příliš mnoho. "Ty, musíme se na to podívat. Požadavek přišel přímo seshora. Sám prezident se mnou mluvil ani ne před deseti minutami," přeháněl Kennerdale. Vrátil se v duchu zpátky ke krátkému hovoru s Goldmanem. To už bylo v politických kruzích tak blízko, aby si mohl myslet, že má právo na to, co řekl.

"Je mi jedno, kdyby s tebou mluvil třeba Jindřich Osmý, ale neexistuje možnost, že bych mohl odstartovat ten raketoplán během dalších několika hodin." Bellman se otočil na své židli a pohlédl na ohromná okna pracoviště pro řízení startů číslo 2. O kus dál, přes pár set metrů zakrslého floridského trávníku, písku a štěrku stál jiskřivě bílý raketoplán.

Seděl na vrcholku pojízdného podvozku, monstrózní plochy s dieslovým pohonem, která vezla obrovský stroj na odpalovací rampu 39A. "Možná jsi zapomněl, Ralphe, ale ten zatracený podvozek ujede tak kilometr a půl za hodinu. Bude to trvat..." Bellman pohlédl na nástěnné hodiny.

"Nezapomněl jsem," rychle vpadl do odmlky Kennerdale, "ale my máme tolik času. Mají nejméně na šest hodin..." "Potrvá to další dvě hodiny, než se podvozek dostane na rampu," začal znovu Bellman, jako kdyby Kennerdale neřekl ani slovo. "Tři dny, Ralphe, tolik zabere předstartovní kontrola. Možná by se to dalo stihnout za dva dny, kdybysme sebou hodili. Podepíšeš nám přesčas?"

"Běž do prdele s přesčasem!" řval Kennerdale do telefonu. Byla to provokativní poznámka a on to věděl. Vždycky puntičkářsky sledoval náklady na projekt a byl přesvědčen, že všechny, možné testy, na kterých trvali technici, jen zbytečně protahují práci a zvedají náklady. Ani ne před dvěma měsíci strávil hodiny a hodiny právě s Bellmanem při řešení problémů s přesčasy zaměstnanců. "Jaký je konkrétní stav raketoplánu?" zeptal se, aby změnil téma.

Bellman se zhoupnul ve své židli dopředu a sáhl pro tabuli připnutou na straně pultu. "Kosmická loď nula dvě je jediná na

podvozku. Má odstartovat za tři dny na opravu meteorologického satelitu a bude mít za úkol umístit na oběžné dráze tajný náklad pro ministerstvo obrany. Máme hotovou poslední předstartovní kontrolu a všechno je zatím v pořádku."

"Takže pokud tomu dobře rozumím, loď je perfektně připravená k okamžitému startu?"

"Ne." Bellman zaskřípal zuby. Ti úředníci ze severu byli úžasní experti na kosmické technologie, až na to, že nerozeznali jeden konec rakety od druhého. "To není tak jednoduchý. Musíš mít rozum. Raketoplán je zatraceně složitá technika."

"To je mi jasné."

"Tak po mně nechtěj, abych s tebou šel do nějakých pitomých husarských kousků!" Bellman zpozoroval, že desítky techniků v místnosti se otočily k němu. Přitáhl si telefon blíž k sobě a zhoupal se v židli dál od nich.

"Jaký je stav další lodi?" Kennerdalova slova zněla klidně, lhostejně, věcně.

"Loď nula jedna má být zítra stažena z orbitální do montážní budovy." Bellman vzhledl k mohutné budově po své levici. Obrovské ocelové dveře, vysoké asi sto čtyřicet metrů, byly otevřeny právě tak, aby viděl temnou prázdnotu uvnitř. Brzy se tam objeví jiskřivě bílý trup raketoplánu nula jedna. "Přistála přede mnou. Mají z ní ještě něco vykládat po předchozím letu."

"Takže jedinou naší nadějí je nula dvojka?" Kennerdale cílevědomě hnal Bellmana do pasti, aby přiznal, že naděje existuje. Možná malá naděje, ale taková, které by se měli chytit, jak si Kennerdale myslel. Raketoplán byl skoro na rampě. Kdyby ho mohli vypustit dříve, než je v plánu, mohl by přivést palivo a kyslík letadlu uvězněnému na oběžné dráze. A mohl by přivést dolů cestující.

"Kolik cestujících je na palubě toho letadla?" zeptal se Bellman.

Kennerdale byl rád, že Bellman konečně začíná spolupracovat. Nechtěl použít přímý příkaz, pokud to nebude bezpodmínečně nutné. Očekával, že jeho plán na záchrannou akci vzbudí nadšení alespoň u některých lidí ze staré gardy NASA na mysu. "Skoro stovka, plus posádka."

"A jak si myslíš, že je všechno dostaneš na palubu raketoplánů? Do kabiny se vejde maximálně dvanáct lidí."

"Využijeme raketoplán na to, aby jim přivezl kyslík a vzal zpátky pár cestujících. Pokud jim dáme takové vybavení, aby mohli přežít, lidi z Goddardu vypočítali, že letadlo samovolně klesne dolů během dalších třiceti hodin."

"Tak oni vypočítali čas sestupu? To je fantastický," řekl sarkasticky Bellman, přidávaje slovům další podtón svým jižanským přízvukem. "A vypočítali taky něco takového, jako jak rychle si ti lidi usmaží mozek při zpáteční cestě?"

"Cože?" "Teploty návratu kosmický lodi do atmosféry, nebo jsi o takovém jevu neslyšel?" Bellman z pozadí zaslechl zvuk tužky čmárající po papíře. Dovedl si představit Kennerdala, jak si píše poznámky. Bylo mu to skoro k smíchu.

"Takže letadlo na zpáteční cestě shoří?" zeptal se Kennerdale. "Viš to jistě?"

"Ne. Nejsem jasnovidce." Bellman se naklonil dopředu a dotkl se obrazovky před sebou. Právě v tom okamžiku kontrolovala stav raketoplánu nula dva, který seděl na vrcholku pásového podvozku. Postupně se na obrazovce objevovaly řady zelených číslic. Bellman stiskl tlačítko a změnil displej na jinou obrazovku. Ale většina číslic zůstala zelená. Tu a tam se objevilo několik zlatožlutých čar, ale to bylo běžné. S tím se, dalo počítat. Přál si, aby se alespoň jedna z těch čar - něco nesporně kritického - zbarvila do červeně. To by byl konec té šílené konverzace. "To je můj názor, Ralph. Můžu všechno jen odhadovat. Tvůj návrh nám nedává dost času na to, abysme všechno zkontrolovali. Je mi líto, ale tak to je. Kdybych se měl sázet, řekl bych, že to letadlo - je to jedno z těch Star Streaků od United Aerospace?" "Ano."

"Vsadil bych se, o co chceš, že zahřátí při návratu nesnese. Víš, že hypersonik má ablativní obložení dole na křídlech a na trupu. Taký víro, že má nový systém chlazení kapalným vodíkem na náběžné straně křídla a ocasu. Stejný typ, který jsme chtěli, abys ohodnotil pro případné použití na raketoplánu."

"Drž se věci. Jestliže má hypersonik chlazení kapalným vodíkem, proč by tedy měl při návratu shořet?"

"Protože," řekl podrážděně Bellman, "to letadlo je stavěné pro menší rychlost. Nižší teploty. Nižší tlak. Nepočítá se s tím, že se dostane mimo atmosféru do vnějšího prostoru. Možná ti to nepřipadá jako velký rozdíl, ale dej na mé slovo - je to rozdíl jako nebe a peklo. Vsadím se o flašku Jacka Danielse, že chladicí systém hypersoniku nemá takový výkon, aby si poradil s tak velkým teplem. Je to, jako bys chtěl po žacím stroju na trávu, aby táhl stejný pluh jako traktor s pohonem čtyř kol."

Kennerdale viděl, že se nikam nedostane, ale přesto si poznamenal, že se má později vrátit k problému s teplem při návratu. "Fajn, Ty. Řekl jsi mi svůj názor. Tvůj protest jsem patřičně zaznamenal. Teď ti něco řeknu já." Kennerdale se odmlčel a zhluboka se nadechl. Hluboko v mozku mu zasvítilo varovné světélko, jakýsi vnitřní signál, snažící se mu říci, aby se stáhl. Aby poslechl, co řekl Bellman. Někde v jeho mysli se podvědomě zvažovaly proměnné a závěrem bylo, že to všechno přesahuje hranice možností.

"Ralphe. Prosím tě. To je šílenství," naléhal Belhnan. "Ne. Je to zakalkulované riziko." Celá ta situace byla příliš lákavá. Příliš svůdná. Kennerdale se v posledních několika letech každý den modlil, aby nastala taková příležitost. Jedním smělym gestem mohl vyřešit veškeré své problémy veškeré problémy Úřadu. Dělal to vlastně spíš pro NASA než pro sebe.

"Riziko je příliš vysoké. Nedá se odhadnout."

"Ne." Kennerdale ze zkušenosti věděl, že je schopen dotlačit lidi, aby udělali víc, než jsou schopni si představit. Lidi se dali přesvědčit pro věc. Mazáním medu kolem huby. Nebo zastrašováním. "Přikazuji ti, abys začal pracovat na mimořádném startu lodi nula dvě. Pro záchranu lidí v letadle a ve prospěch Úřadu. Chci, aby ta loď byla za další čtyři hodiny ve vzduchu."

"To není možný. V tak krátké době nemůžeme udělat ani desetinu z potřebných bezpečnostních kontrol. Žádným způsobem."

"Ten způsob se najde, a ty se o to budeš snažit zatraceně rychle," odvětil Kennerdale chladným ocelovým hlasem. Za šestnáct let práce u NASA rozuměl Kennerdale lidem, se kterými pracoval, ale ne strojům. Zdálo se mu, že stroje buď fungují, nebo ne, a Kennerdale neměl ponětí proč. Získal nechuť ke každému nejnovějšímu typu, od raketoplánu až po elektrické otevírání své garáže. "Pověst Úřadu je každému na očích. Na té záchranné akci může docela dobře viset naše financování na příštích deset let. Vždycky hystericky ječíš, když přijde na peníze, ale když máš možnost něco pro to udělat, dostaneš strach."

"Ale bezpečnostní testy..."

"Co se týká bezpečnostních testů," dodal Kennerdale ještě ostřejším tónem, "zapomeň na ně. Udělej všechny testy, které zvládneš, a tím skonči. Od tebe se jen čeká, že ta tvoje drahá hračka nezklame svou pověst. Bude se chovat podle svých zatracených parametrů, když už jsme do toho vrazili takové prachy."

Ke svému údivu uslyšel Ty Bellman jen klapnutí telefonu. "Hajzl!" Bouchl pěstí do stolu. Přišpendlená tabulka se zatřásla a sluchátko vypadlo ze stojanu na dlaždici na podlaze. Bellman si toho ani nevšiml. Upíral zrak na pásový podvozek, který se dál sunul vpřed s raketoplánem 02 a pomalým, ale nepřetržitým pohybem směřoval k rampě 39A.

Když se Kennerdale vrátil do OPSCONu, namířil si to rovnou k Benu Robinsonovi. "Pokusíme se skutečně o záchrannou akci." Na jeho tváři se objevil krivý úsměv. "Použijeme raketoplán."

"Ano. Já vím."

Kennerdale pohlédl rozzlobeně na Novaka, pak se otočil zpátky k Robinsonovi. "Přijel už váš technický personál?" Robinson nahlédl do malé místnosti za chodbou, pak se podíval do spodního patra. Jeho tři technici nebyli nikde vidět. "Zdá se mi, že ne."

"Nemůžeme spoléhat na zdání, pane Robinsone." Robinson se zamračil. Už poskytl Kennerdalovi až moc volných kopů. Nechal se urážet tak dlouho, pokud byl schopen to tolerovat. "Zatraceně dobře víte, co jsem tím myslel." Upřeně hleděl na šéfa NASA a mezi nimi ve vzduchu jiskřilo napětí. Robinson definitivně dospěl k názoru, o jaký druh lidí se v případě Kennerdala jedná, a ze svých zkušeností věděl, že pokud udělá krok zpět, aby vyhověl takovému člověku, bude to zároveň první krok k definitivnímu ústupu. "Až se sem moji technici dostanou, nebudou se schovávat ve skřini. Uvidíte je stejně brzy jako já. Možná i dříve." Především jednoho z nich. O tom člověku uslyšíte velice brzy.

"Nerozčilujte se. Jenom rád vím, na čem jsem, to je všechno."

"Já se nezlobím." Robinson ucítil v uších slabé zvonění a prázdné svírání žaludku. Byly to neklamně první příznaky té zatracené Meniérovovy choroby. Lékař ho upozorňoval, že při psychickém vypětí by k tomu mohlo dojít. Robinson se pokusil svoje pocity ignorovat. "Řeknu vám, až tady uvidím svoje techniky," řekl klidně.

"Fajn," usmál se mile Kennerdale. Robinson nevypadá jako člověk, kterého je možné si otočit kolem prstu. Pokud dojde na ostří nože, bude třeba vymyslet nějakou taktiku. "Udělali jsme přípravy na to, aby vaši lidé mohli pracovat ve zvláštní místnosti pro komunikaci," pokračoval přátelským tónem Kennerdale. "Vy nebo člověk, kterého si vyberete, si můžete sednout k jednomu ze stolů tady v řídicím patře." "Dobře."

"Co se týká plánu akce, raketoplán nula dva se připravuje na mimořádný start. Setká se s uvězněným letadlem a předá mu potřebné jídlo a kyslík, aby cestující a posádka přežili a nic jim nechybělo. Přibližně třicet hodin od této chvíle letadlo samovolně klesne dolů." Kennerdalovou myslí znovu probleskl problém s teplem při návratu. Bude si to muset brzy prověřit.

"Opravdu?" To bylo pro Robinsona překvapující. Pokud věděl, objekty buď byly na oběžné dráze, nebo ne. "A proč?" "Protože jsou na oběžné dráze jen ve výšce sto šedesát kilometrů. To je v dosahu gravitační přitažlivosti Země. Působí mírný vliv gravitace, dá se říct." Kennerdale se usmál. Vždycky ho těšilo, když mohl utrousit nějakou informaci zasvěcených. "Letadlo se vrátí zpět stejným způsobem, jako se vrátil náš slavný Skylab."

"Doufám, že Star Streak bude mít lepší osud než Skylab." "Nebojte se. Jakmile letadlo klesne do atmosféry, mohou ho piloti zase začít ovládat. Skylab neměl křídla, neměl letové řízení ani posádku, takže se to nepodařilo." Kennerdale jen doufal, že má pravdu. Obrátil se k Novakovi a poprvé od okamžiku, kdy se vrátil, začal hovořit přímo k němu. "Jak vypadá navázání spojení s ministerstvem obrany?"

"Navázat spojení bude teď možné kdykoliv." Jakoby na povel, velká obrazovka s mapou světa uprostřed na několik okamžiků pohasla a pak se znovu rozžářila. "Tady to máme," řekl Novak. Byl rád, že se konverzaci podařilo odvést od jeho předchozího prozrazení plánu s raketoplánem Robinsonovi.

Na levé straně barevné mapy světa se objevil jasně bílý bod. "Ta bílá tečka," oznámil Kennerdale Robinsonovi hlasem hlasitějším, než bylo zapotřebí, "označuje místo letadla na oběžné dráze. Jak vidíte, letadlo právě přelétá nad jihozápadním okrajem Aljašky, nedaleko Aleut."

"Je to něco jako radar?"

"Ne tak docela. Je to počítačová mapa z ministerstva obrany, vycházející z několika elektronických monitorovacích zařízení." Kennerdale se usmál. Kouzla bílého muže. I když toho Robinson samozřejmě věděl o potřebných technických záležitostech dost, nikdy nepřestalo Kennerdala udivovat, jak jinak racionálně uvažující dospělí lidé přijímají jakékoliv vysvětlení obsahující nejnovější odborné termíny. Radar. Počítače. Elektronika. Pro většinu lidí nic z toho nebylo víc než mlhavé pojmy - otřepané, a přece tajemné fráze. Bůh nezemřel. Prostě se zapsal do kurzu přírodních věd. Tohle stálo za to si zapamatovat - a také vhodně použít. Mnohé taktické úspěchy NASA po celou dobu vycházely přesně z tohoto předpokladu. "Postup té tečky je názor počítače na to, kde se nachází letadlo v každém okamžiku svého obletu."

"Chápu," mumlal Robinson.

Kennerdale přešel k řídicímu pultu. Stiskl tlačítko domácího telefonu. "Kurte," ozval se a jeho hlas, zesilovaný ozvěnou z reproduktorů namontovaných na zdech, se rozléhal po obou patrech OPSCONu. "Dej tam třicetiminutovou projekci postupu."

"Ano, pane."

Během několika vteřin se bod protáhl do bílé křivky. Čára se klikatila mezi barevnými tvary zemských masivů a nad nimi. "Dali jsme příkaz počítači, aby zobrazil dráhu postupu na dalších třicet minut," poučoval Kennerdale Robinsona. Věděl, že ukázka umění NASA je vždycky dobrý trik. "Jak vidíte, během dalších dvaceti minut povede tato oběžná dráha letadlo nad středem Spojených států na severovýchod. Odtud poletí přes Karibské moře a dolů přes východní část Jižní Ameriky."

"Za jak dlouho se může podařit spojení?" zeptal se Robinson.

"Každým okamžikem." Kennerdale pohlédl opět na nástěnnou mapu. Podle předchozích odhadů by se letadlo mělo dostat zpátky do oblasti spojení, ještě než dosáhne okraje Aleut. Zřejmě tomu tak nebylo. To znamenalo, že buď se jedna z jejich počítačových projekcí poněkud mýlí, nebo se s letadlem něco stalo. Nezbyvalo nic jiného, než čekat a dívat se.

Novak se protlačil ke Kennerdalovi. Počkal, dokud Robinson neobrátil pozornost k mapě. "Chtěl bych s vámi na moment mluvit," zašeptal. "Soukromě."

Kennerdale slabě přikývl, pak si odkašlal. Robinson se otočil. "Musím vyřídit ještě pár věcí," oznámil Kennerdale. "Mezitím tu máte hromadu dálhopisů, které jsme dostali od Consolidated Airways. Možná by vás to mohlo zajímat."

"Ano. Děkuji." Robinson si vzal haldu papírů od Kennerdala a vydal se k místu v zadní části místnosti.

"Mám nápad," řekl Novak okamžitě, když byl Robinson z doslechu. "Ale mohlo by to být nebezpečné."

"Všechno je nebezpečné. Tak povídej." Kennerdale si byl jist, že ho Novak zná příliš dobře, než aby ho zbytečně zdržoval. Možná že si jeho asistent už konečně zaslouží svůj plat.

"Co kdybychom zkusili zajistit skutečný televizní přenos? Neznám sice potřebný postup, ale vím, že máme na oběžné dráze několik satelitů se zabudovanými videokamerami. Možná bychom mohli změnit oběžnou dráhu jednoho z nich a dostat ho k letadlu - alespoň tak blízko, aby mohl zajistit slušný obraz."

Kennerdale pohlédl směrem k čelní stěně, kde byly pod nástěnnou mapou zasazeny tři temné nepoužívané obrovské televizní obrazovky. Obvykle sloužily při sledování důležitých operací. Procházky vesmírem. Spojení Apollo-Sojuz. Přistání na Měsíci. Hardware byl vlastně na místě. Dráhy satelitu mohly být řízeny přímo z Goddardu. Byl to fantastický nápad a Kennerdale si myslel, že ví, jak to zařídit. "Ne. To nepůjde," řekl Novakovi. "Je to příliš složité. Moc riskantní. Zapomeň na to."

Novak pokrčil rameny. "Tak promiňte."

"To je v pořádku." Kennerdale se otočil. Rychlým krokem zamířil do chodby. "Kdyby mě někdo hledal, vrátím se za pár minut." Věděl, že mu nebude trvat dlouho, než přiměje správnou osobu v místnosti pro řízení satelitů, aby začala s rychlou analýzou proveditelnosti setkání jednoho z jejich satelitů vybavených kamerami s nešťastným letadlem. Nemusel za to dávat zásluhu Novakovi, protože teprve samotná realizace nápadu si žádala skutečného génia. Na druhé straně, pokud by plán dopadl špatně, při dotazech šéfů, které by jistě následovaly, by se všechno dalo v plném rozsahu hodit na Novaka.

Novak zmateně sledoval, jak Kennerdale opouští OPSCON. Stál trapně uprostřed místnosti, nervózně se rozhlížel, pokoušeje se přijít na kloub Kennerdalově změně nálady. Nic z toho, co ten člověk dělal, se nedalo předvídat. Novak pomalu kráčel k místu, kde seděl Robinson. "Můžete využít něco z údajů od Consolidated?" zeptal se, aby řeč nestála.

"Zatím ne. Jsou to běžné údaje. Potřeboval bych něco specifictějšího." Robinson nahlédl do další stránky. "Moment." Očima rychle přelétl dokument. "Pane na nebi."

"Co je tam?" "Jména posádky." "Znáte je?"

Robinson zbledl a z tváře mu zmizela krev. "Ano. Znáám kapitána." Odložil papíry stranou. Už když se Ferrera poprvé zmínil o Consolidated Airways, Robinson si okamžitě vzpomněl na Collinse - a stejně tak rychle ten nápad pustil z hlavy. "Znáám ho velmi dobře. Donald Collins. Je to kamarád. Byl to jeden z prvních pilotů na Star Streaku. Osobně jsem ho zacvičoval, tehdy když jsem měl na starosti většinu leteckých výcviků. To už je víc než dva roky."

"Vy jste byl pilot?"

"Ano. Byl jsem." Robinson si dovedl představit zřetelně Collinsovu tvář, jako by ten člověk stál vedle něj. Pak si představil prostředí, situaci, ve které se Star Streak ocitl. Robinson se zachvěl.

"Je Collins dobrý pilot?"

"Ano. Umí to se Star Streakem moc dobře. Ale to tam teď nestačí." Na tu chvíli Robinson zapomněl, že mluví s úplně cizím člověkem. Záchvěv emocí, poté co uslyšel Collinsovo jméno, způsobil, že začal dávat najevo osobní pocity, se kterými by se normálně nesvěřoval. "Vycházel jsem s Collinsem velmi dobře hned od začátku. Zůstali jsme ve styku. Až dosud jsme se několikrát navštívili. Cítil se mnou, když jsem přišel o pilotní licenci vzhledem ke zdravotním problémům. Vždycky jsem se u něj zastavil, když jsem byl v New Yorku." Robinson se odmlčel. Pomalu zavrtěl hlavou. "Naposled, když jsem se s Collinsem setkal, vypravil jsem se k němu mimořádně. Před šesti měsíci. Na pohřeb jeho manželky."

"To je mi líto," zareagoval automaticky Novak.

"Mně taky." Robinsonovi začalo hučet v hlavě. Odložil stranou dálnopisy, zavřel oči a začal si třít spánky. Situace cestujících a posádky letu 14 mu najednou začala připadat beznadějná. Kennerdalovo prohlášení o záchraně pomocí raketoplánu znělo jako striktní rutina, ale Robinson věděl, jak komplikované a nebezpečné to ve skutečnosti je.

"Ty návrhy na úspěšnou záchranu se zdají být docela dobré," řekl Novak a pokoušel se zvládnout své vlastní negativní myšlenky.

"Ano," odpověděl Robinson také nepřesvědčivě. V situaci, kdy Star Streak zůstal bez raketového paliva, neexistoval způsob, jak by se mohl sám dostat z oběžné dráhy dolů. A zbytek jejich vzácného kyslíku rychle mizel. Letadlo také zůstávalo z jakýchsi neznámých důvodů pořád mimo dosah rádiového spojení. Ti tři technici z United Aerospace - z

nichž jeden je, s největší pravděpodobností sabotér - musí konečně přijet. Únosce přece musí vyslovit své požadavky. Robinson tušil, že skutečné naděje na úspěšnou záchranu jsou absolutně nulové. Než uplyne den, bude se moci začít připravovat na pohřeb kapitána Donalda Collinse.

Šestá kapitola

Když se najatý světlehnědý buick se třemi elektroinženýry z United Aerospace vynořil z tunelu na severním břehu řeky Patapsco, Ed McBride si pravou rukou protřel oči, zatímco levou řídil. Dírami v rychle se rozplývající oblačnosti proudily sluneční paprsky. Pohlédl na hodinky. Deset padesát. "Vyjasňuje se přesně podle předpovědi," řekl s radostí, když zašilhal do slunce.

"Ano. Přesně podle předpovědi," odpověděl Alex Krause. Pohlédl na oblohu. Bylo říjnové ráno jak malované. Dešťové přeháňky se už přehnaly přes Baltimore, přesně podle předpovědi, a přinesly za sebou ostrý severozápadní vítr a pokles teplot. Krause přesunul své těžiště, pak opatrně srovnal polohu nohy, jejíž spodní část, obalená sněhobílým sádrovým obvazem, vyčnívala z jeho rozpárané nohavice.

"Není tady pro tebe moc teplo?" zeptal se McBride. Viděl Krausovo nepohodlí.

"Ne, je mi dobře," odpověděl Krause.

Bonnie Beckerová se naklonila ze zadního sedadla. "Nechejte zapnuté topení. Tady vzadu je chladno." "Nemůžeš mít trochu ohled?" pohlédl na mladou ženu do zadního zrcátka McBride. "Pustili ho teprve před pár týdnů z nemocnice."

"Nedělejte si se mnou starosti. Je mi fajn."

"Nechtěla bych onemocnět. Takhle člověk nejlíp chytí zápal plic." Bonnie neměla v úmyslu snášet ani trochu nepohodlí kvůli Alexu Krausemu nebo Edu McBridovi.

"Řekni, kdyby ti bylo moc horko," opakoval výzvu Krausemu McBride, jako by žena na zadním sedadle neřekla ani slovo.

"Je mi dobře. Opravdu."

"Dobře." McBride se ohlédl přes levé rameno, stočil vůz do levého pruhu a pak se znovu podíval na Krauseho. "Jen jsem si všiml, že se ti ještě nikdo nepodepsal na tvoji sádru. Můžu být první?"

"Jistě," zasmál se Krause.

"Prima. Napíšu ti tam nějakou sprostěárnu. Budeš muset nosit overal." McBride se zachechtal a poškrábal na překypujícím břichu. S bolestí si uvědomoval, že přes léto mu přibýlo pár kilogramů, a ještě jednou si slavnostně slíbil, že velmi brzy začne s dietou. McBride pohlédl na štíhlé, vypracované Krausovo tělo. S udržováním váhy na tom Krause nebyl o nic hůř ani po třech týdnech pobytu, na nemocniční posteli. McBride věděl, že kdyby se jednalo o něj, strávil by celou tu dobu sledováním sportovních přenosů v televizi a přitom by se cpal. Pak by přibral tak dvacet kilo a přišel o dalších deset táců. Vždycky, když se necítil dobře, dopadlo jeho sázení mizerně, a jedinou věcí, kterou by teď McBride nejméně potřeboval, byly další dluhy k těm, které už měl. "Mimoходом," řekl McBride, když se jeho myšlenky vrátily k hlavnímu tématu. "Jak se má ten vedoucí, co byl zraněn s tebou? Jak se jmenuje?"

"Gary Murphy. Ještě je v nemocnici, ale vypadá to s ním dobře. Musím mu zavolat, až se vrátíme." Krause myslel na člověka, který se zranil zároveň s ním a sdílel i stejný nemocniční pokoj. "Jeho rameno na tom není tak špatně, jak si doktoři napřed mysleli. Za týden ho pustí."

"To je fajn."

Krause během těch tří týdnů strávených v nemocnici neustále proklínal svoji smůlu, která ho postihla na tak zvláštním místě v hangáru, když se vedle něj zřítíl portálový jeřáb. Ještě teď, když se k tomu vracel, uvědomoval si, že oni Murphy měli mimořádné štěstí. Při všech těch tunách oceli padajících kolem nich se jen jednomu malému kusu podařilo je zasáhnout. Kromě zlomené nohy se z toho Krause dostal jen s několika ošklivými modřinami na zádech a na boku. Bůh stál toho dne při něm. "To bylo nejlepší placené volno, které jsem kdy měl. Jenom jsem jedl, pil a spal."

"Firma ti to určitě naučtuje. Sníží ti plat. O dolar týdně." "Jasně." Krause se zasmál a McBride se k němu přidal. Krause si všiml, že Bonnie pořád ignoruje jejich rozmluvu a odvrací se stranou. Předstírala, že sleduje loděnice po pravé straně. Ale Krause se už dávno naučil, jak se vyznat v ženách, jako byla ona. Neustálý výraz znučeného nezájmu, který se odrážel v její tváři, byl průhlednou maskou. Jako většina žen, které Krause ve svém životě potkal, Beckerová vždycky

na něco myslela, vždycky něco kombinovala. Krause začal mít nepříjemný pocit.

Její krátce střižené větrem rozfoukané vlasy a výrazné rysy obličeje připomínající modelku se podobaly jedné Krausově bývalé přítelkyni. I v jiných věcech si byly zarážejícím způsobem podobné. Její arogantní úsměv. Její falešná povaha. Co se týká charakteru, ty dvě by mohly být dvojčaty. U United Aerospace ho štválo to, že firma přijala a prosadila takovou mrchu, jako byla Bonnie Beckerová. Krause nikdy neměl pocit, že by byla po technické stránce tak schopná jako jiní technici. Možná že měly pravdu ty řeči, které tvrdily, že ji asi brzy vyhodí. Krause v to doufal. Tak by se alespoň dosáhlo určité paradoxní spravedlnosti.

"Tady bych se ztratila," začala Bonnie a konečně přerušila mlčení. "Ještě nikdy jsem v Baltimore nebyla."

"To se divím, že to přiznáš," odpověděl McBride jedovatě. Moc dobře věděl, co ji naštválo. Výstřední muži byli dost hrozní na to, aby se s nimi dalo pracovat, ale mít ve své skupině výstřední ženu bylo víc, než byl schopen snášet. Zvláště dnes. "Řekneme každému, jak se Bonnie na téhle cestě plazila před muži."

Krause neodpověděl.

"Nebud' blázen," ozvala se Bonnie. "Nezapomeň na závěrečné usnesení Výboru pro rovnoprávné uplatnění v zaměstnání týkající se sexuálního ponižování. Jsem si jistá, že by ti to připomněli. Jestli budete takhle pokračovat, budu si na vás stěžovat. Na oba."

Krause se obrátil a upřel na ni zrak s výrazem napůl mezi hněvem a úžasem. "Jdi do háje."

"Ty máš ale drzost." Bonnie pohlédla na Krauseho s neskrývanou záští. Byl to lump. Všichni to byli lumpi. Pokoušeli se, a ne jednou, ji v práci znemožnit. Jednali s ní, jako kdyby byla nějaká zvláštnost, exot, pouťová atrakce. Ne mínila se s tím smířit. Nepotřebuje nikoho z nich - ani Krauseho, ani McBrida, ani nikoho z těch lidí v United Aerospace. A oni to brzy poznají na vlastní oči.

Několik minut jeli mlčky.

"Letiště Martin je na konci téhle cesty," řekl McBride. "Jak daleko to ještě máme?"

"Tak asi dvanáct kilometrů."

Krause se pokusil posunout se o pár centimetrů. Když se mu to povedlo, z boku mu projela do nohy bolest ostrá jako nůž. Zkřivil tvář bolestí.

"Jsi v pořádku?"

"Ano," odpověděl Krause a zavřel oči.

"Nevypadáš moc dobře." McBride pochopil, že Krause pociťuje trvalou bolest.

"Ne, to nevypadá," řekla Bonnie. Podařilo se jí udržet na uzdě svůj hněv, ovládnout svůj temperament. Bez ohledu na to, jak ji to bylo proti mysli, uvědomovala si, že by se měla pokusit chovat se trochu přátelsky. Vývolávat spory by teď bylo zbytečné. Dost brzo by z toho vyplynulo, jaké pocity má vůči nim. Naklonila se dopředu. "Chceš, abychom zastavili?"

"Trochu to bolí," řekl Krause, když zase popadl dech. "Ale už je to lepší. Nezastavujte."

"Jen klid." "Jasně." McBride doufal, že Krause neuspěchal svoji rekonvalescenci. Poradenská práce pro Martin Corporation byla Krausovým prvním výletem po návratu do práce. Přestože se do Baltimore dostali už včera večer, McBride nepřestával vyhlížet nemocnice a policejní stanice. Zdravotní potíže ho znervózňovaly.

"Doktoři mi říkali, že můžu čekat něco takového," vysvětloval rozpačitě Krause. "To zas přejde. Určitě." Rozhodl se změnit téma. "Neměli bychom ještě něco probrat?"

"Ne. Myslím, že jsme na nic nezapomněli. Přišel jsi večer s některými pěknými fintami." Od okamžiku, kdy byl McBride jmenován šéfem elektroniků, cítil potřebu neustále své podřízené chválit. Měl pocit, že je to ten správný způsob, jak s nimi v práci jednat.

"Díky. Jsem rád, že jsem mohl pomoci."

"Nepočítám s tím, že by lidi z Martina nějak odporovali," řekl McBride, jako by se dělil o důvěrnou informaci z nejvyšších míst, kterou ovšem všichni tři už dobře znali. "Slyšel jsem, že dost fandí novým nápadům."

"Ano." "Všechno, co je naším úkolem, je odpovídat na otázky. S trochou štěstí nás nepřistihnou při ničem, co bychom nedovedli do konce přímo na místě."

"Věřím, že to zvládneme."

"Neměli bychom se pouštět do diskuse o subsystémech." "Jasně."

McBride zahrnul s vozem do levého pruhu. "Díry," řekl. Ukázal na partu dělníků pracujících bez zájmu v přilehlém pravém pruhu. "V téhle zemi to jde od deseti k pěti. I ty cesty se rozpadají." Zpomalil vůz za kolonou aut natěsnaných do jediného volného pruhu.

"Je to tak," souhlasil Krause. Ukázal na skupinku mužů stojících u cesty a opírajících se o lopaty. "Tak jak se to stalo v Římě."

"V Itálii?"

"Ve starém Římě. Nakonec ničeho neměli dost a zlenivěli. To se dnes také děje. Nikdo nedělá svoje povinnosti pořádně. Pokoušejí se žít na účet jiných lidí."

"Je to pěkná ostuda," souhlasil McBride. "Kristepane, to se táhne celé kilometry." Pojízděli velmi pomalu vpřed, McBride se dostal nepříjemně blízko za vůz před sebou. "Není to typické?" rozčiloval se. "Mají tady čtyři shnilé mizery opírající se o lopaty, a zavřou kilometry té zatracené dálnice."

"Jo, to je typické," přidal se Krause. "Přesně tak." "Mimochodem, jak ses připravil na svůj víkend v New Yorku?" zeptal se McBride. Jeho vlastní myšlenky sklouzly zpátky k vlastním plánům, které si dělal dlouho před svou očekávanou cestou na východní pobřeží. McBride strávil

mnoho měsíců promýšlením detailů a připadalo mu téměř nemožné uvěřit, že ten čas už skoro přišel.

"Ano. Telefonoval jsem dnes ráno." "Přítel z fakulty, že?"

"Ne. Ze střední školy." Krause se zasmál. "Když jsem říkal starý kamarád, nedělal jsem si legraci. Zůstali jsme v kontaktu celé ty roky. Byl jsem mu svědkem na svatbě. Nějakou dobu jsem ho neviděl. Těším se na něho."

"Vypadá to, že se budeš mít dobře."

Bonnie otevřela ústa, aby něco dodala ohledně svých vlastních plánů na víkend, jen pro případ, že by Krause nebo někdo jiný z United Aerospace - v té záležitosti něco zjišťoval. "Taky se chystám tenhle víkend do New Yorku. Nakupovat."

"Taky?" McBride zdvořile zakašlal, aby zakryl nedostatek zájmu na rozvíjení konverzace.

"Ano," odpověděla Bonnie a vyhlédla znovu z okna. "Mimochodem, zapomněl jsem ti něco říct ohledně oběda," řekl McBride. "Protože budeme pracovat přes poledne, objednal jsem nějaké obložené chleby." Zašklebil se. "Musíme se držet ve formě na tyhle tvrdé technické debaty." "Jasně."

"Říkal jsem jim, aby připravili chleby s hovězí pečení a se šunkou a s nějakým rajským salátem. Bude to tak dobré?" K čertu s dietou, pomyslel si McBride. Nebyl schopen rozumně uvažovat, když měl hlad.

"Jistě. Pro mne jo," odpověděl Krause.

"Jenom zaříd', aby pečeně byla krvavá," řekla Bonnie a naklonila se dopředu, jako by se chtěla stát bližší součástí skupiny. "Nesnáším maso moc propečené."

McBride ji ignoroval. "Doufám, že budou mít i hořčici a majonézu. Obložené chleby bez toho nejsou dobré." McBride upřeně zíral na řadu vozů před sebou. "To už bude konec toho opravovaného úseku. Už je načase." Hned když mohl, dupl na plyn a auto vyrazilo do řádnoucího provozu. "Doufám, že nepřijedeme pozdě. To je špatný začátek každého jednání."

"Ztratili jsme spoustu času."

Dalších deset minut pokračovali v cestě převážně mlčky, s výjimkou příležitostných poznámek McBrida, když ukazoval na místa, která považoval za pozoruhodná, a občasných nespokojených poznámek Bonnie. Krause zapnul autorádio, zkoušel vyladit nějakou vhodnou stanici, a když se mu to nepovedlo, zase je vypnul. Když vjížděli do závodu Martin Corporation, zastavili se u vrátnice, kde dostali propustky. O několik minut později už byli zpátky ve voze. Projížděli komplexem dál až na parkoviště u budovy technické projekce.

"Podívejte se. Tamhle je Ron Schneider." McBride ukázal na muže stojícího u obručníku.

"Kdo?" "Schneider. To je člověk, za kterým jdeme." McBride stáhl okénko. "Ahoj, Rone," vykřikl, když se dostali blíže. Dělal tu oficiální uvítací výbor?" Než mohl Ron Schneider odpovědět, všiml si McBride z jeho výrazu, že něco není v pořádku. "Co se děje?"

"Problém. Pro vás, hoši." Schneider opřel ruku o okenní parapet a naklonil se do vozu. "Pro vás všechny," opravil se, když zpozoroval na zadním sedadle ženu. "Před hodinou nám volali z vašeho podniku. Hledají vás."

"Zastavili jsme se na snídani."

"Jsou problémy s jedním z vašich Star Streaků. Z Consolidated Airways."

"Nebudete tomu ani věřit," začal Schneider. "Alespoň věřím, že to není nějaký kanadský žertík."

"Proboha, Rone. Co se stalo?" Jeden z vašich Star Streaků. McBride nervózně poposedl na svém sedadle, pak pohlédl na Krauseho. Zdálo se, že Alex neposlouchá. Ucítil, že se k němu přiblížila Bonnie. Dýchala mu přímo na krk. "Tak co?" "Letadlo uvízlo na oběžné dráze."

"Cože? Zbláznil ses?"

"Poslyš," řekl Schneider a jeho hlas ochladl. "To je informace z vašeho vedení. Udělejte si s tím, co chcete." Schneider sklopil zrak k papírům, které držel v ruce. "Consolidated, let čtrnáct - letoun třicet pět - během stoupání došlo k zablokování obou raketových motorů při plném výkonu. Letadlo se dostalo na nízkou oběžnou dráhu kolem Země. Národní úřad pro letectví a kosmonautiku provede v nejbližší době pokus o záchranu lidí na palubě. Akce bude řízena z řídicího stanoviště v Goddardově ústavu v Marylandu. McBride, Krause a Beckerová se mají okamžitě dostavit do Goddardu, aby poskytli technickou pomoc. Neposkytovat žádné informace sdělovacím prostředkům. Vedení doufá, že se podaří dopravit do Goddardu co nejdříve další techniky." Schneider zvedl oči. "Člověk, se kterým jsem mluvil, se mi představil jako Ferrera. Říkal, že v Goddardu se s vámi setká nějaký pan Robinson. Bude to mít na starosti."

"Jak daleko je Goddard?" zeptal se McBride. Na čele se mu perlily kapky potu.

"Mezi Baltimore a Washingtonem. Pár kilometrů na východ od dálnice. Uvidíte ukazatele. Nepotrvá vám to déle než tři čtvrtě hodiny. Hodně štěstí."

"Díky." McBride mávl jen letmo Schneiderovi na rozloučenou, když otáčel vůz a zamířil přímo k hlavní silnici. Usilovně přemýšlel, co by měl vhodného říci. "Kristepane. Nikdy jsem neslyšel o něčem tak neuvěřitelném. Je to vůbec možné?" ptal se McBride, spíš aby prolomil napětí, než že by očekával odpověď.

"Letoun třicet pět byl ten, na kterém jsme před měsícem pracovali," ozvala se ze zadního sedadla Beckerová. "Nechápu, jak jsme se mohli dostat přes počítačové kontroly, jestli tam bylo něco tak zvrhaného."

"Taky to nechápu," přidal se Krause a napůl se otočil, aby viděl na oba své spolence. Z Krausovy tváře se zdálo, že jím otřásla zpráva o tom, co se stalo letounu třicet pět. "Ta porucha se musela stát nějaký čas potom, co letadlo opustilo Phoenix," vyhrkl přerývaně. "Není pochyb, že počítačové kontroly by zjistily jakékoliv nesrovnalosti z výroby." Krause byl technik, který vymyslel počítačové kontroly kvality, jež United Aerospace používal vždy, když Star Streak procházel cyklem údržby. Byl to důmyslný a všestranný program, za který získal Krause malou prémii a okamžitě poskytnutí na vedoucího technika.

"Jsem přesvědčen, že máš pravdu," řekl povzbudivě McBride. "To se nemohlo stát ve fabrice."

Krause pohlédl přímo na McBrida. "I když nechápu, jak je to možné," řekl a začal si v duchu promítat technická schémata. "Ty řídicí obvody pro raketové motory mi připadaly blbovzdorné."

"Zřejmě nejsou."

Když se trojice řítily přes území Marylandu, každý byl pohroužen ve svých vlastních myšlenkách.

Kapitán Donald Collins opatrně směřoval kolem vchodu kuchyně ke dveřím pilotní kabiny. Děkoval Bohu, že byl schopen se konečně uklidnit. Začal zas myslet jasně a racionálně. Vzadu na jazyku cítil doznívající příchut' po té trošce alkoholu, kterou vypil. Byla to ještě deprimující připomínka toho, jak blízko měl k úplné ztrátě sebeovládání.

Ještě že ta miniaturní lahvička likéru byla schopna udělat takové kouzlo. Brzo poté, co ji vypil, byl schopen se sebrat a začít přemýšlet nad technickými problémy v pilotní kabině. O chvíli později se přinutil vrátit se do kabiny, aby si znovu promluvil s doktorem, aby se podíval, jak je na tom Gayle, viděl Chris Diederichovou a prohlédl si další detaily. Získal také dost duchapřítomnosti, aby si načrtl hypotetický plán, který by minimalizoval zbytečná rizika a šetřil jejich tenčící se zdroje.

Collins položil ruku na knoflík dveří pilotní kabiny, aby stabilizoval svoji polohu v beztlisném stavu, pak se naposledy ohlédl po uličce kabiny. Všechno se zdálo být v pořádku, alespoň v tom okamžiku. Poslední zbytky vznášející se zmrzliny byly posbírány a uloženy v bezpečí. Ti cestující, kteří měli dost odvahy zkusit pohybovat se v beztlisném stavu, už převážně ztratili zájem. Většina jich seděla klidně ve svých sedadlech, často se zavřenýma očima. Kdyby Collins kabinu vyfotografoval, neuviděl by žádný rozdíl ve srovnání s běžným pohledem do kabiny při běžném letu. Jen pohled z okna letadla napovídal něco o hráze, ve které se ocitli.

Po levé straně měli výhled na zemský povrch. V té době přelétali nad východním okrajem nedozírného oceánu. Zcela jistě to byl severní Pacifik. Rozlehlé plochy země a vrcholky plochých bílých mraků vybíhaly proti nim.

Při pohledu z okna na pravé straně viděli jenom oslňující žlutobílý slunce. Zdálo se mnohem větší, než když je člověk pozoroval ze Země, a stoupalo dále na obloze po své neměnné dráze. V tom okamžiku slunce viselo jen asi 15 stupňů nad linií horizontu. Collins věděl, že to znamená, že v místě na Zemi pod ním je přibližně osm hodin ráno místního času. Pravděpodobně severozápadní pobřeží Kanady, někde u Aljašky. Collins pohlédl na hodinky. Dvě minuty po jedenácté. Při rychlosti, kterou letěli, budou mít slunce přímo nad hlavou během patnácti minut. V tomto blázcinci nastane právě poledne, zkrácený den, který pak sotva za devadesát čtyři minuty skončí. Collins strčil do dveří pilotní kabiny a vsunul se dovnitř.

Katie se právě odepírala ze svého sedadla, když Collins vstoupil do pilotní kabiny. Když ho spatřila, zacvakla zase zpátky přezku svého bezpečnostního pásu. "Chtěla jsem právě jít pro vás. Chytili jsme je na rádiovém spojení. Ernie s nimi právě teď mluví."

"Je to dobře slyšet?" Než Collins odešel z kabiny, zachytili jen několik zkomolených zpráv.

"Ano, pane. Jasně a zřetelně." Katie zdůrazňovala každé své slovo, šťastná, že může oznámit pro změnu dobré zprávy. "To je dobře." Collins to očekával. Briscoova analýza jejich potíží s rádiem dávala smysl a podle toho, co rozšifrovali ze zkomolených rádiových zpráv, jim to stanice na Zemi potvrzovaly. "Jak dlouho už vysílají?"

"Dvě minuty. Ernie všechno zapisuje."

"Dobře." Collins určil podle sledování slunce, hvězd a úseků Země, které byl schopen identifikovat, že jejich oběžná dráha je eliptická. Odhadoval, že před krátkou chvílí opustili nejsevernější bod jejich protáhlé elipsy. Vždy když se ocitnou příliš daleko na sever nebo na jih od běžných letových drah, budou mimo rádiový dosah. Ale během své cesty nad středními šířkami zeměkoule bude rádiový příjem normální. Ukázalo se, že ta teorie je správná. "Co je to za stanici?" zeptal se Collins, když se protlačil dopředu. Jeho tělo se nahnulo nad horní část panelu palubního inženýra.

"Komunikační stanice NASA v Goddardově ústavu v Marylandu," odpověděla Katie. "Dostali jsme se přímo na ně." Collins se chytil za opěradlo svého kapitánského křesla, opatrně se protáhl kolem a spustil nohy na zem. Upevnil si svůj pás, aby se nevznepěl nahoru, pak pohlédl na Briscoa. Druhý pilot měl skloněnou hlavu a upíral oči na zápisník na klíně. Čmáral do něho další poznámky a soustředěně naslouchal zprávám z rádia. Collins sáhl pro svá vlastní sluchátka.

"Počítáme s tím, že přibližně za dvě hodiny odstartujeme raketoplán z Kennedyho mysu," pokračoval úředně znějící hlas, když Collins zapnul spínač, aby mohl naslouchat hovoru z rádia. Dutý, kovový hlas toho člověka mu matně někoho připomínal. "Raketoplán se s vámi setká třicet minut po startu. Přiveze vám všechno, co potřebujete." Hlas v rádiu se na okamžik odmlčela pak znovu pokračoval. "Vrátil se už kapitán do pilotní kabiny?"

"Ano. Je vedle mne." Briscoe pohlédl na Collinse. "Chtějí tebe."

Collins nahmatal mikrofon po straně svého stolu. Ruce měl vlhké a lepkavé, v hrdle mu vysychalo. Zmáčkl tlačítko. "Pokračujte, Goddarde. Tady kapitán."

"Donalde. Tady je Ben. Ben Robinson." "Bene? Ty jsi v Goddardu?"

"Ano." "To je skvělé." Collins se odmlčel. Zvuk hlasu jeho přítele v něm vyvolal zvláštní pocit. Obavy. Byl to

nepříjemný dojem, jako kdyby nebezpečí najednou přesáhlo předpokládané hranice. Collins se pokusil ten pocit potlačit tím, že začal myslet na něco jiného.

"Donalde? Jsi tam ještě?"

"Ano." Collins vyhlížel předním oknem ven. "Slyším tě jasně a zřetelně." Mraky pod nimi najednou zmizely, nechávající za sebou rozlehlou oblast pískově zbarvené plochy země lemované v dálce horami. Poušť nebo vyprahlá náhorní plošina. "Pokračuj ve vysílání."

"Přijem." Robinson se zhluboka nadechl. Svoji řeč ke Collinsovi měl napůl připravenou. "Získali jsme plnou podporu NASA, zařízení a personál, plus naše vlastní lidi pro zajištění technické pomoci." S nikým nemluvil o myšlence na sabotáž, ozývala se mu v hlavě Ferrerova slova. "Jak jsem už řekl, máme v úmyslu využít raketoplán NASA, abychom vás vybavili vším, co potřebujete. Bohužel, raketoplán není dost velký na to, aby se do něho vešlo najednou víc než několik vašich cestujících, takže může vzít dolů jenom ty lidi, kteří jsou zraněni, ale mohou být bezpečně přepravováni. Vaše letadlo začne samovolně klesat ze své oběžné dráhy přibližně za třicet šest hodin."

"Opravdu? Za třicet šest hodin?" "Ano."

Collins nevěděl, co si má z toho vybrat. Momentálně nebyla taková informace skoro k ničemu, protože to neznamenal nic víc, než že jim přivezou další kyslík.

"Za jak dlouho tady bude raketoplán?" zeptal se. Robinson zaváhal. "Brzy," odpověděl konečně a zakoktal se přitom. Věděl, že přes veškerá ujišťování Kennerdala hluboko uvnitř pochybuje, jestli bude raketoplán schopen dostat se ke Collinsovi včas. "Předpokládáme, že do dvou hodin budeme mít pro vás kyslík, jídlo, vodu a léky. Uvědomujeme si, že na palubě máte kyslík, který vydrží na tři a tři čtvrtě hodiny. Abych nezapomněl, začneme používat východní čas, aby nedošlo k nějakým nedorozuměním."

"Rozumím. Kolik teď máte hodin?"

Robinson pohlédl na hodiny umístěné uprostřed čelní stěny, pod elektronickou mapou Země, na které se pohyboval bílý bod označující vzdálené letadlo. "Jedenáct nula osm a dvacet vteřin."

"Jedenáct nula osm, dvacet," opakoval Collins, když seřizoval hodiny v pilotní kabině. Až na několik vteřin ukazovaly přesný čas.

"Jak vypadá vaše další situace?" pokračoval Robinson hned, když měl volný kanál.

"Jsou tu tři mrtví a tři vážná zranění. Hodně dalších lidí má pohmožděniny nebo odřeniny."

"To vím. Už mi to říkal druhý pilot. Jaký je momentální stav těch tří těžce zraněných?"

"Letuška na tom není dobře. Lékař říkal, že potřebuje okamžité nemocniční ošetření. Dítě je pořád pod kontrolou, doktor se na to dívá optimisticky. Další žena - Chris Diederichová - už je na tom líp. Předmět, který jí ucpal průdušnici, byl odstraněn a po tracheotomii by neměly zůstat žádné následky. Je slabá a pod sedativy, ale jinak v pořádku." Collins byl rád, že může podat příznivou zprávu alespoň ohledně Chris. Jestli se budou schopni dostat z oběžné dráhy a pak bezpečně dolů na zem, Chris bude v pořádku. Děkoval za to Bohu.

"Fajn," odpověděl Robinson. "A jak vypadá technika?" Collins se rozhlédl po pilotní kabině. "Dobře. Stabilizované." Když se otočil směrem ke stolu palubní inženýrky, Katie se zamračila a ukázala na ukazatel teploty, o kterém ti dva diskutovali předtím. Collins přikývl. "Pomocná jednotka klimatizace nula jedna," řekl do mikrofonu, "pořád ukazuje stav přehřátí. Zkusili bychom ji zastavit."

"To je skvělé," ozval se Briscoe. Druhý pilot mávl rukou směrem k panelu palubního inženýra, pak se obrátil ke Collinsovi. Kromě předávání zpráv ze Země to bylo poprvé za poslední půlhodinu, co Briscoe promluvil ke kapitánovi přímo. "Co když další náhradní jednotka vybuchne? Pak chcípne zároveň s ní? Tohle bys chtěl?"

Collins hned neodpověděl. Na tváři mu zůstal neutrální, nic neříkající výraz. Ale věděl, že Briscoe přišel s reálnou námitkou. Vyřazení systému, který špatně funguje, byl běžný postup, ale zbývalo příliš málo zařízení, na kterých byli závislí, než aby mohli z vlastní vůle zastavit některé z nich. Bez použitelných letadlových motorů jim zbývalo jen málo rezerv. Budou muset spoléhat na štěstí, hrát na počet pravděpodobností. Nic z běžných klasických leteckých postupů nelze už uplatnit.

"Váš problém s pomocným klimatizačním systémem nula jedna může být jen chybná indikace," řekl Robinson, jako by přesně sledoval tok pilotových myšlenek. "Radil bych vám, abyste nic nezastavovali. Alespoň dokud si nebudete

úplně jisti, že je to kritické."

"Rozumím." Collins ucítil, jak mu na čele vyrazil chladný pot. Ruka se mu zase začala třást a dech začal být příliš rychlý. Klid. Snažil se dýchat pomalu a pravidelně. Collinsova pracně udržovaná odvaha najednou vypadala jako plochá a vyprahlá země tisíce metrů pod ní. Hovor s Robinsonem způsobil, že se Collins cítil zranitelnější než dříve. "Obě pomocné klimatizační jednotky budou v pořádku," ozval se najednou Collins. "Mám v úmyslu nechat nula jedničku běžet."

"Dobře. Tak bych to udělal," řekl Robinson a pokoušel se, aby to znělo povzbudivě.

"Zdá se, že všechno ostatní na palubě funguje bez poruch," vysílal Collins. Zavřel oči a otřel si čelo. Převzmi velení. Ta ironická, povýšená, pompézní slova prosakovala znova do Collinsových myšlenek stejně jako dřív. Oficiální slova, oficiální žvásty.

"Už jsem dal druhému pilotovi seznam bodů ve spodním oddělení, které bych chtěl zkontrolovat. Potřebuji výrobní čísla a stav těch součástek, jestli s tím souhlasíš."

"Je to tam, kde došlo k poruše raketových motorů?" zeptal se Collins. Možné příčiny původní poruchy mu už několikrát přišly na mysl, ale byl příliš zaměstnán na to, aby se tím začal soustavně zabývat.

"Je to možné. Ale vlastně chci ty údaje proto, že to může pomoci našemu záchrannému plánu," lhal Robinson. Přesně tak, jak vyžadoval Ferrera, neměl v úmyslu říkat nikomu dokonce ani Collinsovi - jaké jsou jeho skutečné důvody a podezření. Řekl Kennerdalovi a lidem z NASA, že by chtěl požádat o údaje ze spodního oddělení prostě proto, aby zaměstnal posádku, aby v nich vzbudil dojem, že se skutečně něco iniciativně podniká. Připadalo mu, že zvlášť Kennerdale skočil na takové vysvětlení. "Umožníš palubní inženýrce, aby pro mne našla ta výrobní čísla?"

"Ano. Ovšem." Collins kývl na Katii, pak sledoval, jak si odepíná bezpečnostní pás, převzal seznam od Briscoa a podal ji ho do zadní části pilotní kabiny. Uvolnila západku, která uzavírala přístupové dveře v podlaze, pozorně je zvedla a s velkou opatrností se začala soukat dolů. "Jde do spodního oddělení teď hned."

"Fajn. Ty údaje, které nám dáš, by mohly pomoci v naší technické analýze," opakoval Robinson. Doufal, že odrazí všechny další otázky, alespoň protentokrát. Plný úzkosti očekával dokumentaci letadla, která byla právě odeslána do Goddardu. Snad by se v ní mohlo vyskytnout něco, co sabotér přehlédl, nějaká možnost, jak by se Star Streak mohl dostat ven ze své oběžné dráhy. Robinson potřeboval čas, aby mohl vyřešit těch několik otázek, které mu vyplynuly z jeho podezření. "Pokud nemáš žádné další otázky, skončím s vysíláním a budeme na příjmu, dokud mi nebudeš moci dát ty údaje."

"Ne. Počkej." Collins náhle pocítil potřebu udržovat hovor, jako by mohl elektronickými impulsy vysílání splétat pevné lano spojující je se životem. Nechtěl ani tak poslouchat, jako mluvit, aby ho někdo slyšel, aby s ním někdo jednal. "Chtěl bych ti říct pár věcí. Mohlo by to být důležité."

"Jasně. Pokračuj."

Collins zmáčkl tlačítko mikrofonu a začal znovu vysílat, nejprve fakta provázející jejich start na oběžnou dráhu, pak některé obecnější záležitosti. Svá slova vyslovoval pomalu a zajímavě, každá věta byla konstatováním sama o sobě, ale žádná z nich neobsahovala nějaké významné sdělení. Collins věděl, že by měl zůstat klidný, aby mohl zhodnotit a přijímat racionální rozhodnutí. Co teď potřeboval, byly reakce neovlivněné emocemi a nezatížené nesmyslnými úvahami srovnatelnými na psychické úrovni s jejich stavem bez tíže. Ale Collins měl pocit, že se jeho mozek zanášá bahnem a jeho mysl pracuje pomalu. Jako by uvízla v tuhoucím betonu. Převzmi velení. Fráze znovu zalomcovala jeho prázdnou mysl. Ta dvě slova spolu neladila, protože předem předpokládala možnost volby, a Collins věděl, že takovou možnost nikdy neměl. Velení bylo oficiálně na něm, ať už se o ně staral, nebo ne.

"Rozuměl jsem ti dobře?" zeptal se Robinson, hned když se dostal ke slovu. Soustředil se na jedno z Collinsových nesouvislých prohlášení. "Ty jsi řídil to letadlo - ten stejný hypersonik, N3SCA - ve kterém právě teď letíš, když letěl před měsícem do našeho údržbářského hangáru ve Phoenixu? To je ale náhoda." Náhoda. Ta slova se vynořila znovu.

Collins okamžik zauvažoval o Robinsonově konstatování, než odpověděl. "Ne tak úplně. Consolidated má jen tři Star Streaky. Máme jen devatenáct pilotů, kteří mají kvalifikaci kapitána hypersoniku. Za normálních okolností tedy připadá v úvahu jeden z devatenácti. Ale pak se určovaly služby." Collins hovořil nenuceně, jako by s někým klábosil někde v pokoji, a ne přes nekonečné hlubiny vzduchoprázdného prostoru. "Sám jsem se přihlásil na dopravu letadla do Phoenixu. Bylo to jmenování v posledním okamžiku, neměl jsem toho dne nic na práci - oba moji kluci byli pryč - a myslel jsem, že by to mohla být příležitost k tomu, abych se s tebou zase uviděl."

"Fakt? Nevzpomínám si, že bys mi volal."

"Nebyl jsi tam. Hodinu předtím, než jsem ti telefonoval, jsi odletěl do San Franciska. To mi řekla tvoje hospodyně. Sally taky nebyla doma. Mohl jsem ještě zavolat, když jsem z New Yorku odjížděl, ale to bylo ve čtyři ráno místního času." Collins se odmlčel, ale stále držel zmáčknuté tlačítko mikrofonu. "Počkej. Vrátila se Katie. Tady je seznam, který jsi chtěl. Podám ji mikrofon."

"Fajn. Díky." Robinsona něco rozrušilo, když uchopil zápisník a tužku. Náhoda. Souhra okolností. Posadil se ke stolu. Odletěl do San Franciska. Potlačil ve své mysli znepokojující otázky a začal přepisovat řady čísel, které mu četla do mikrofonu palubní inženýrka.

Collins vyhlížel z okna pilotní kabiny, když Katie pokračovala ve čtení nekonečného seznamu výrobních čísel. Už měli za sebou skoro celé území Spojených států a chystali se přeletět nad Floridou. Collins se ve svém křesle trochu posunul, aby lépe viděl zem pod sebou. Přes několik roztroušených mraků mohl lehce rozeznat záliv Tampa, jezero Okeechobee a Everglades. Vlevo na jihozápadním pobřeží Floridy zřetelně vyčníval ostrý výstupek Fort Myers. I z výšky stovek kilometrů se topografie zdála překvapivě blízká a známá.

Collins rozeznával jednotlivé pláže, po kterých se tolikrát procházel během idylické dovolené se Susan.

Susan. Zvuk toho jména mu pronikl do mysli a znamenal konec jeho chladnokrevnosti. Účinek byl vždy stejný. Její jméno se mu zdálo být spojeno nejen s tělem a duší jeho ženy, nejen s jejím životem a památkou. Nějak to bylo spojeno s životem a časem jako takovým. Susan. Miloval ji celou svou bytostí, vroucně a něžně. Collins se zvedl na svém sedadle, pokud mu jeho zapnutý pás dovolil. Oči upíral stále na to zapomenuté nostalgické místo na Zemi, když letěli nad ním. Na několik okamžiků nevnímal nic jiného, než to, co měl před sebou, a vzpomínky, které v něm ty pohledy vyvolávaly.

"Kapitáne," ozvala se Katie a prolomila svým hlasem hradbu Collinsových myšlenek. "Mám pokračovat s druhým seznamem?"

"Seznamem?" "Ano. S tím druhým seznamem výrobních čísel. Chcete jim ještě něco říct, než začnu zase vysílat? Něco k tomu dodat?" Držela mikrofon a čekala.

Collins si lehce odkašlal. Nevymyslel už nic, co by mohl říci Robinsonovi - nebo někomu jinému z lidí na Zemi k té záležitosti. Bylo ještě předčasné vysílat zprávu, kterou by měli předat jeho synům. Bylo příliš brzy začít jenom myslet na takové věci. Collins zavrtěl hlavou. "Ne. Pokračujte s těmi ostatními výrobními čísly." Když začala znovu vysílat, obrátil svou pozornost zpátky k floridskému pobřeží.

Masivy země již pomalu mizely za nimi, za lehkým sklonem na okrajích temně modrého horizontu. Pod nimi nebylo už nic kromě pár rozptýlených ostrovů - Baham - a nekonečné plochy oceánu pokropené několika skvrnami vzdouvajících se bílých oblaků. Rakovina. Bohužel. Vaše žena má rakovinu. Přátelská a důvěrná slova lékaře se mu vrátila jako nesmazatelný záznam na pásce. Ta děsivá slova - tak známá, jako byla tehdy - se mu přesto zdála cizí, nepatřičná. Rakovina. Ten výraz byl příliš prostý, než aby z něj bylo zřejmé všechno to trápení a hrůza. Collinsovi se zdálo, že to bylo sotva před několika dny, co se naposled dotýkal Susaniny tváře a jemně hladil její křehká ramena a paže. Zdálo se, že neuplynulo víc než pár hodin od doby, kdy sledoval poslední výdechy jejích slabých plic, které provázely její cestu do tichého osamění smrti. Zdálo se mu, že teprve před několika minutami vcházel do nemocniční chodby, aby toho slunečného jarního rána řekl svým synům, že jejich matka odešla navždy. Ztraceně dobře věděl, že jeho vlastní rozháranost v posledních dvanácti měsících měla svůj počátek krátce po sdělení diagnózy Susaniny choroby. Ale ani žádné racionální uvažování na tom nic nezměnilo. Collins nebyl schopen zbavit se své lítosti, nedokázal potlačit slzy bez ohledu na to, jak usilovně se o to pokoušel.

"Kapitáne, skončila jsem s tím seznamem," řekla Katie. Stále držela před sebou mikrofon. "Mám se zmínit o návrhu pana Diedericha? O tom nápadu s mícháním paliva?"

Collins nebyl schopen přinutit se k tomu, aby něco řekl. S každou míjející minutou a kilometrem se jejich úsilí zdálo marnější, bezvýhodnější a křehčí. Držel oči stranou od těch dvou v pilotní kabině a sotva znatelným pohybem přikývl.

Katie znovu stiskla tlačítko mikrofonu a začala vysílat zprávu.

Collins poslouchal její slova a sledoval Robinsonovy odpovědi. Ke Collinsovu překvapení zněl hlas jeho přítele nadšeně a zaujatě. Diederichův návrh si konec konců zasloužil ocenění. Pokusit se o smíchání části paliva pro proudové motory na bázi ropy s dýchatelným kyslíkem, aby se vytvořila směs, která by mohla být spalována v raketových motorech, bylo teoreticky možné. Kdyby to udělali, měli by cestu k tomu, jak se dostat z oběžné dráhy. Collins se spěchem sáhl po mikrofonu a stiskl tlačítko pro vysílání. "Je ten nápad s namícháním paliva skutečně proveditelný?"

Na druhém konci bylo chvilku ticho, než Robinson odpověděl. "Ano. Myslím, že ano. Ale potřebovali bychom to tady vyzkoušet. Dám ti vědět. Nepokoušej se o to sám - je to příliš nebezpečné. Problém je v tom, že je třeba namíchat správný poměr. Ozvu se ti."

"Fajn. Dobře." Ale Collins věděl, že z Robinsonovy odpovědi má všechno možné, jen ne dobrý pocit. Za Robinsonovými slovy se skrývalo něco víc, než říkal jejich obsah - a Collins tušil, že ví, jaká ta zpráva skutečně měla být. Všechny zprávy ze Země - povzbuzení ohledně namíchání paliva, plány na pokus o záchranu raketoplánem - mu najednou připadaly jako pouhé představení zdramatizované jen proto, aby oběti neztratily dobrou náladu, než nastane ten nevyhnutelný okamžik. Nebylo to nic víc než přetvářka, humbuk - jako Susanina chemoterapie.

"Doufám, že jsi ke mně upřímný," vysílal Collins.

"Ovšem." Robinson chvíli mlčel, než začal opět vysílat. "Budeš vědět o všem, co dělám. Budu tě pořád informovat." Věděl, že už se, podle Ferrerova příkazu, nezmíní o teorii sabotáže. Robinson by rád věděl, u kolika dalších bodů by ještě zjistil, že je nutné je pominout.

"Fajn." Briscoe se dotkl Collinsova ramene. "Připomeň jim, že jsme právě dokončili jeden oblet," řekl.

Collins pomalu zavrtěl hlavou, pak pokrčil rameny. "Jaký je v tom kruci rozdíl? To je čistě teoretická záležitost." Během posledních devadesáti čtyř minut obletěli kolem dokola Země. Za dalších pár minut se znovu ponoří do tmy, když budou prolétat nad odvrácenou stranou Země během svého druhého obletu. Brzy poté se ocitnou mimo dosah rádiového spojení, alespoň na chvíli. To byla nezvratná fakta a žádné řeči na tom nemohly nic změnit.

"Nic ti to neudělá, když jim to připomeneš," protestoval Briscoe. "Nevíme, jaké informace tam dole zpracovávají. Kromě toho," dodal a přešel do sarkastičtějšího tónu, "bude pro ně snazší sledovat průběh, když je začneme počítat. Třikrát dokola a dost."

"Cože?" Katie si držela mikrofon kousek od úst, ale její prst ještě nezmáčkl tlačítko vysílání. Pohlédla zmateně na Briscoa. "Nerozumím. Jaký průběh?"

"Tři další oblety," rychle odvětil Collins. Vyrázil ta slova dříve než Briscoe. Pocítil škodolibou radost nad tím, že předběhl Briscoa v jednoznačné pointě jeho poznámky. Collins bezvýrazně hleděl ven z předního okna k temnému horizontu, který ohraničoval začátek noční oblohy. Přestože si to nechtěl připustit, uvědomoval si, že on a Briscoe, navzdory své předstírané odvaze a siláckým řečem, došli ke stejnému základnímu závěru o jejich vyhlídkách na přežití. "Ještě tři oblety a dojde nám kyslík," řekl Collins, když se naklonil dopředu a ukázal prstem na hodiny na svém panelu. "Tři oblety, a pak konec."

Sedmá kapitola

Ben Robinson odložil tužku. Žlutý zápisník před ním byl plný naškrábaných poznámek. Formuloval je tak pečlivě, že jen on sám mohl dešifrovat jejich skutečný význam. Bylo to další opatření - snad ani ne nutné - které se rozhodl dodržovat v rámci omezení, jež vyžadoval Ferrera. Neříkej nic o teorii sabotáže. Robinson měl zcela v úmyslu dodržet svůj slib, přestože by ho zajímalo - ještě jednou - jestli by byl schopen uvěřit něčemu, co není pravda.

Robinson se zhluboka nadechl, pak pohlédl do horního patra OPSCONu. Seděl u stolu proti pravé boční stěně na řídicím stanovišti, dvě řady za předním okrajem zaskleného balkonu. Z místa, kde seděl, byl Robinsonův výhled do spodního patra poněkud omezen - jak to bylo zcela určitě Kennerdalovým záměrem. Ale Robinson byl rád, že pro něho Kennerdale vyhradil ten zvláštní stůl. Vzdálenost čtyř a půl metru mezi ním a Kennerdalovým předním centrálním stanovištěm - kde v tu chvíli soupeřilo o Kennerdalovu pozornost několik techniků NASA - stačila. Robinson věděl, že z místa, kde seděl, mohl získat lepší přehled o záchranné akci, a, což je ještě lepší, být dost daleko od lidí, kteří by mu mohli nahlížet do věcí, které by raději udržel pod pokličkou.

Televizní obrazovka na Robinsonově panelu se rozsvítila. Objevila se řada čísel. Byla to nabídka, o které říkal Novak, že ji očekává. Robinson se naklonil blíž a začal studovat nápisy. Každá řádka obsahovala speciální instrukce o tom, jak získat z počítače další údaje. Vybral si oblast, která ho především zajímala, pak vytákl do klávesnice kódový znak. Monitor na okamžik oslepl, pak se začal naplňovat slovy a čísly, jako by je na obrazovku někdo sypal. Byla natěsnána do úzkých řádků tvořených šedobílými body.

Ty údaje byly běžné souřadnice uvízlého letadla. Pod nimi byl uveden očekávaný čas obnovení rádiového spojení. Robinson vzhlédl k obrovské mapě uprostřed místnosti, aby si porovnal informace, které mu dávala obrazovka. Viděl, že jsou pravdivé. Uspokojen tím, že letadlo je právě tam, kde mu říká NASA, vytákl na klávesnici další kód.

Obrazovka se naplnila novými čísly, tentokrát o dráze letu a předpokládané době poklesu z oběžné dráhy. Třicet čtyři hodiny, čtyřicet šest minut. To je podle vesmírných expertů doba, po kterou bude letadlo uvězněno na oběžné dráze, než samovolně klesne dolů. Robinson se opět usadil a hlavou mu začala probíhat klíčová slova. Čas poklesu. Návrat. Ty fráze se mu zdály skutečnější než skutečnost, kterou měly označit. Navzdory době strávené ve vzduchu a tisícům hodin zkušebního létání, pojmy o letech do kosmu už nebyly jeho doménou. Zrovna tak by mohl diskutovat o ponorkách a mořském dně. Robinsonovy myšlenky přerušilo ostré zazvonění telefonu na jeho stole. Zmáčkl svítící tlačítko, pak zvedl sluchátko. "Robinson."

"Pane. Přijeli vaši lidé. Chcete, aby přišli za vámi nahoru?"

"Ano." "Už jdou."

"Dobře." Robinson zavěsil, pak se znovu posadil. Uklidni se. Nedej na sobě nic znát. Věděl, že musí být opatrný - velice opatrný - aby neprozradil nic ze svého podezření. Ať už byl sabotérem kterýkoliv ze tří techniků, on nebo ona by měl být prvním člověkem, kterému by měl dát najevo, že na to přišel. Robinson se obrátil ke své televizní obrazovce a přinutil se dál projíždět očima slova, soustředit myšlenky na věty a čísla na obrazovce. Chtěl, aby to vypadalo, že je zcela ponořen do technických detailů, až ti tři technici přijdou. Robinson stiskl tlačítko, aby se vrátil k obrazovce s nabídkou, pak zvolil jinou obrazovku a začal ji studovat.

"Bene?"

Robinson se otočil se židlí směrem za zvukem hlasu. Tři elektroinženýři stáli tři metry za ním, u vchodu do balkonové části OPSCONu. Robinson ucítil, jak se mu sevřel žaludek, ale přinutil se k úsměvu. "Ano. Tady jsem, Ede." McBride stál dva kroky před ostatními. Krause pokulhával za ním, levou nohu obalenou sádkou, sahající od chodidla až po stehno. Beckerová se loudala za nimi. Robinson vstal, aby se s nimi přivítal. Jeho zdánlivě nedbalý, lhostejný pohled na nové příchozí byl ve skutečnosti rychlým a přesně mířeným hodnocením, soustřeďujícím se na detaily od McBridových obnošených bot až po kruhy pod oříškově hnědýma očima Bonnie Beckerové.

"Takový zatracený případ," řekl McBride. Natáhl ruku, aby ji podal Robinsonovi. "Dostali jsme zprávu od Ferrery, když jsme se objevili na jednání u Martina. Ten chlap, co nás přivedl sem nahoru, nám řekl všechno o poloze a stavu letadla. Je to pořád tak, jak říkat?"

"Bohužel ano. Nic se nezměnilo. Naposled, když jsme s letadlem mluvili, podmínky už byly stabilní. Teď jsou právě mimo dosah rádiového spojení, ale s tím jsme počítali. Brzo zase, o nich uslyšíme." Když Robinson hovořil, stoupl si k McBridovi, krátce si potřásl rukou s Krausem a nakonec s Beckerovou. Na okamžik zaváhal, když mu Beckerová nabídla ruku, a doufal, že si toho nevšimla. "Jsem strašně rád, že právě vy tři jste tady na východě. Ale to je jediné štěstí, které máme."

"Doufám, že budeme schopni pomoci," řekl Krause. "Určitě ano." Z těch tří Robinson nejvíce spolupracoval s Krausem, zvláště během měsíců, kdy mladý technik dával dohromady program pro kontrolu kvality Star Streaku. Krause byl tichý, mimořádně schopný a jeden z nejkvalifikovanějších technických pracovníků United Aerospace. Před několika týdny Robinson telefonoval Krausemu do nemocnice, aby podpořil jeho přání na brzké propuštění. "Jsem rád, že tě zase vidím v práci, Alexi. Jak se cítíš?"

"Fajn." Krause se zaraženě usmál a uhnul pohledem. "Dobře." Robinson zkoumavě prohlížel Krauseho tvář. Byla hubená a vpadlá. Vypadal unaveně. Všichni věděli, že on i dílovedoucí měli mimořádné štěstí, když se zřítíl portálový jeřáb. Podle všech pravidel by oba měli být mrtví. Robinson se obrátil zpátky k McBridovi. "Myslím, že nejlepší místo, kde začít, je u záznamů o letadle. Dole mám úplný kompletní přehled celého provozu."

"Dole?"

"Ano." Robinson zkoumal jejich tváře. Cítil, že kdyby mohl analyzovat každý detail jejich reakce, byl by schopen všude objevit záchytný bod. Byla to jediná možnost, jak zjistit, kdo z nich je sabotér. "NASA nám tady přidělila jen jeden stůl, ale dali nám i jednu celou místnost dole. Vlastně dvě místnosti. Je tam hlavní místnost s pultem jako tady," řekl a ťukl do kovového panelu za sebou, "plus jedna místnost uvnitř s dalším stolem. Tu vnitřní používám já sám, když nejsem tady nahoře." Krause přikývl. Zdálo se, že McBride se zájmem poslouchá. Beckerová vypadala, jako by byla pohroužena v myšlenkách, rozrušeně, snad až neuroticky.

"Co bychom měli hledat?" zeptal se Krause.

"To kdybych věděl." Který z těch hajzlů to udělal? "Myslím, že bychom se napřed měli pokusit najít vysvětlení, jak se to mohlo stát. To by byl logický začátek." Robinson sledoval všechny tři. Ani na jednom obličeji se neobjevily emoce. "Zkusíme přijít na něco pozitivního, nějaký další postup pro případ, že plán NASA selže. Zatím to vypadá dobře - ale člověk nikdy neví. Pamatujte si," Robinson pokračoval, jako by úmyslně odvracel hovor od zřejmého závěru, "že

letadlo má tolik kyslíku, že jim vydrží jen do tří čtyřiceti pěti. To je konečný termín."

"Jak vypadá plán na záchranu?" zeptal se Krause. Jeho oči zabloudily k veliké elektronické mapě uprostřed OPSCONu, na bílou stopu pohybující se pomalu, ale nepřetržitě.

"Ten člověk dole neřikal nic o záchranném plánu," přidal se McBride.

Robinson vyčkal o vteřinu déle, než bylo nutné, a vypustil největší návnadu, kterou měl. Vlastně jedinou, kterou měl. Věděl, že nikdo z nich neví ještě o Kennerdalově plánu, protože to oficiálně bylo tajemství. "Raketoplán," řekl Robinson lhostejným hlasem. "NASA ho brzy vypustí. Setká se s letadlem. Přiveze mu palivo a kyslík."

"Raketoplán? To je úžasné. A může odstartovat včas?" ptala se Beckerová.

Její slova Robinsona překvapila - ale stejně tak i udivené výrazy na tvářích McBrida a Krauseho. Byli - ať už z jakéhokoliv důvodu - všichni úplně bez sebe z té zprávy. Robinson se jen mohl domnívat, jestli to nehrají. Ale normálně by byl překvapen každý. Záchrana raketoplánem - to bylo neuvěřitelné. "Ano. To říkají," odpověděl Robinson a ukázal na Kennerdala a skupinu techniků uprostřed místnosti. Vyhodil pár návnad a naivně očekával, že sabotér mu skočí na špek a vysype ze sebe úplné doznání. Mohl předpokládat, že jeho dobře míněné otázky a prohlášení byly jenom hloupým plýtváním času. "Lidi z NASA mi řekli, že určitě můžeme počítat s tím, že odstartuje brzy."

"Dobře," odpověděl McBride a popošel pár kroků směrem k přední části balkónu a zvědavě nakukoval přes skleněnou stěnu.

Robinson pozoroval všechny tři. Nebylo snadné rozeznat podle jejich vnějších reakcí skutečný zájem nebo projev vlastního strachu a viny. Bude muset vymyslet jiný způsob, aby to zjistil. "Vezmu vás dolů."

Než se Robinson vydal směrem k chodbě, telefon na jeho stole se ozval znovu. Rozsvícené světélko mu tentokrát napovídalo, že je to linka z Phoenixu. Robinson sáhl po sluchátku a zvedl ho. "Ano?"

"Můžeš mluvit?" Byl to Ferrera.

"Mám tu už ty tři techniky," odpověděl Robinson bez nadšení a kývl směrem k nim. Právě jsem je chtěl vzít dolů a udělat průběžnou informační schůzku."

"Dobře. Rozumím. Zbav se jich. Ať jsou z doslechu. Potřebuji s tebou mluvit. Soukromě. Budu čekat."

"Ovšem," řekl Robinson, hlas stále stejně nevýrazný jako předtím. "Jenom minutku. Hned budu u tebe." Odložil telefon a otočil se na Krauseho. "To jsou aerolinky," řekl a ukázal na telefon. "Mají pro mne nějaké nejnovější informace. Řeknu vám, kde je vaše dolní místnost, a brzo tam přijdu za vámi. Můžete začít studovat manuály a záznamy o letadle všechno je už tam."

"Jasně." Robinson dal příkazy, pak zůstal chvíli bez hnutí, než tři technici opustili OPSCON. Počkal půl minuty, dokud si nebyl jist, že už jsou pryč, pak se obrátil a zvedl telefon. "Pokračuj. Už odešli."

"Víš to jistě?"

"Ano." Robinson pohlédl přes rameno ke vstupu do chodby, která vedla k hornímu patru. Byla stále prázdná. Otočil se a podíval se k balkónu. Zůstali jenom Kennerdale, Novak a jeden další technik, a všichni byli na protější straně místnosti. "Proboha, ano," řekl napjatým hlasem. "Pokračuj." "Měl jsi pravdu."

"S čím?"

"Se sabotáží. Je to jisté." "Co?"

"Je jisté," opakoval Ferrera a pomalu a pečlivě odměřoval slova. "Výrobní čísla, která jsi mi řekl do telefonu - ty součástky ve spodní elektronické sekci toho Star Streaku - nesedí s tím, co by tam mělo být."

"Pane na nebesích. Víš to jistě?" I když to byl původně Robinsonův nápad, pořád bylo pro něj těžké tomu uvěřit. "Ano. Výrobní čísla některých součástek jsou falešná, ale kódová čísla na bezpečnostním plombování na těch krabicích jsou pravá."

"Pravá?" "Ano. Falešné součástky jsou zapečetěny pravými plombami ze série používané v době, kdy bylo letadlo před měsícem ve Phoenixu."

"Chápu," odmlčel se Robinson, těkající myšlenky mu vířily až příliš rychle, než aby se na to mohl soustředit. "Ale mohl je někdo ukrást..."

"To nepřipadá v úvahu," přerušil ho Ferrera, očekávaje tu námitku. "Žádné součástky nechybí, všechny byly odebrány na podpis. Měl jsi pravdu. Dovnitř do letadla bylo vloženo něco - a muselo to být uděláno ve fabrice. Musel to udělat někdo z těch, kdo pracují - nebo pracovali - u United Aerospace."

"Rozumím." Robinsonova představitost daleko předbíhala slova. Někdo, kdo pracuje u United Aerospace. "Ano. To dává smysl. Měl jsem už stejnou myšlenku. Tím se to zužuje. Může to být jenom jeden ze tří lidí."

"Ze tří?" řekl Ferrera nedůvěřivě. "A kdo?"

Beckerová. McBride. Krause. Robinson začal vysvětlovat nový aspekt své teorie o sabotáži, který Ferrera ještě neznal.

Alvin Kingsley stál nahoře na ocelové ploše mobilní startovací plošiny, ruce v bok a hlavu zakloněnou dozadu. Hleděl nahoru na zářivě bílý trup vesmírného raketoplánu 02. Floridské polední slunce stálo téměř přímo nad hlavou a Kingsley cítil vzadu na krku jeho žár. Věděl, že kdyby nebylo čerstvého větru od moře, ochlazujícího a svěže vonícího solí a pískem, temná kovová podlaha startovací plošiny by byla nesnesitelně horká.

"Zdá se vám to dobré?"

Kingsley se otočil, pak se usmál na technika. "Jasně," vykřikl, dost hlasitě, aby bylo jeho hlas slyšet přes burácející a hučící rachot dvou gigantických dieselových motorů, které poháněly ohromný pásový podvozek dole pod nimi. Pohlédl na mužův identifikační štítek. De Phillips. Kingsley ho viděl mnohokrát, ale mluvil s ním sotva jednou nebo dvakrát.

"Chystáte se s tím dnes nahoru?" zeptal se De Phillips hlasitě a ukázal přitom prstem nahoru na oblohu.

"Ano." Kingsley si nemohl pomoci, ale zabloudil očima zpět k lesklým tvarům raketoplánu. Jeho tvar a rozměry připomínaly cestovní proudové letadlo střední velikosti, ale byl těžší a obsahoval nejdůmyslnější leteckou techniku, kterou kdy člověk vymyslel. S přídatnými raketami na pevná paliva a vnější nádrží na kapalná paliva celé zařízení vážilo téměř dva tisíce tun. Jeho obrovské motory spotřebovávaly během počáteční fáze startu přes jedenáct tun pohonných látek každou sekundu. Nákladní prostor uvnitř okřídleného raketoplánu bylo možné naplnit třiatřiceti tunami užitečného zatížení a vynést ho do výšky dvou set osmdesáti kilometrů. A to jenom za krátkou chvíli. Alvin Kingsley měl být pilotem velícím tomuto neuvěřitelnému kovovému monstu.

"Prima," řekl De Phillips, jeho slova se mísila s hlukem dieselových motorů a odnášel je vítr. Zaváhal, jako by měl v úmyslu říci ještě něco, ale pak si to rozmyslel.

Kingsley začal pomalu kráčet k okraji mobilního katapultu. Gestem vyzval De Phillipse, aby ho následoval. Když se dostali k zábradlí, hluk se podstatně snížil. "Jak dlouho ještě?" zeptal se Kingsley a ukázal na velkou železnou lyžinovou věž, která byla stálou součástí startovací plošiny 39A.

"Sklon naší plošiny je perfektní," řekl De Phillips, když začal odpovídat na otázku oklikou. Ukázal na zadní roh ocelové plošiny, kde se k zadnímu konci zvedal složitý hydraulický vyrovnávací systém. Propracovanost mobilní startovací plošiny byly De Phillipsovým polem působnosti. "Nechceme, aby nám náš drahoušek vypadl z postýlky," řekl s obvyklým předstartovním humorem. Naklonil ruku, aby ukázal úhel sklonu dráhy v blízkosti startovací plošiny. "Zatím jde všechno perfektně."

"Jak dlouho to ještě bude trvat?" opakoval Kingsley s ostnem podráždění v hlase. Vždycky ho znervózňovaly průtahy, se kterými jeho spolupracovníci z NASA odpovídali na nejjednodušší otázky.

"Už brzo." De Phillips pohlédl dolů na složku papírů se svorkou v ruce.

"Nemohl byste to určit přesněji? Potřeboval bych to." Jako jediný černoch ve skupině kosmonautů Alvin Kingsley pocítil potřebu sledovat velmi pozorně jeho odpověď. Byl odhodlán nedat nikomu - od nejvyšší úrovně managementu až po řady strážných a písařek - žádný rozumný důvod, který by ho mohl vystrnadit z programu raketoplánu. "Odhad v hodinách, pokud můžete," dodal Kingsley a poklepal si na hodinky. Věděl, že vedoucí na plošině mají nejčerstvější informace.

"To je těžké říct." De Phillips si posunul dozadu žlutou přilbu a otřel si čelo. Na horním rtu se mu objevily kapky potu. "Nemám oprávnění k tomu, abych uvedl oficiální odhad."

"Tak mi dejte neoficiální odhad." Za svým úsměvem ale Kingsley vařil. Trávil celý svůj život - svou dobu studia v Michiganu, svou službu u letectva - tím, že se ostražitě vyhýbal všem neuváženým akcím, které by mohly ohrozit jeho kariéru. Jako nově jmenovaný velitel raketoplánu už dosáhl úspěchu. Jeho tři předchozí starty raketoplánu, u kterých byl jako druhý pilot, dopadly perfektně. Neměl v úmyslu si to teď zvorat. Když měl před sebou první let jako kapitán, mohl si Kingsley dopřát tu radost a začít se chovat stejně nedůtklivě a přísně, jako většina ostatních vesmírných kapitánů.

"Jasně. Neoficiální odhad." De Phillips vyhlédl na dálku k velké šedivé vysokotlaké protipožární stříkačce a za ni ke sféricky tvarované skladovací nádrži na kapalný vodík. Palivo uvnitř kovové koule, podchlazené na - 213° C, bylo tak chladné, že se dole pod ní neustále objevovala sražená pára vyždímaná z vlhkého floridského nebe. De Phillips nepřítomně pohlédl na pramínky vody protékající vyprahlou trávou a dumal v duchu nad alespoň přibližnými údaji.

"Počítání jako při baseballu. To je vše," pobídl ho Kingsley.

"Fajn. Ve startovacím postavení budeme za třicet minut. Zapojení bude trvat dalších třicet. Měli bychom být hotovi asi za hodinu." De Phillips se zastavil. Podíval se přímo na Kingsleye. "Pochopil jsem z toho, že chtějí eliminovat většinu předstartovních testů."

"Ano." Od prvního okamžiku, kdy se Kingsley dověděl, že k jeho letu v raketoplánu dojde o tři dny dříve, než bylo původně v plánu, protože poletí k letadlu uvízlému na oběžné dráze, odmítal začít uvažovat o možných komplikacích. "Všechny ukazatele jsou v normě. Sam jsem to viděl. Všechno je, jak má být. Nepotřebuje to další kontrolu," zopakoval tak oficiální verzi, kterou mu dali.

"To mi taky řekli," ozval se De Phillips. Znovu se usmál, tentokrát ze sympatie. "Pěkný let. Hodně štěstí."

"Díky." Kingsley se otočil a odcházel pryč. Zastavil se opatrně u hromady stočených kabelů, pak obešel svazek přenosných světlometů. Když prošel podél bíle natřeného ocasu raketoplánu, otočil se doleva a spěchal přímo k východu po straně plošiny.

"Počkejte!" Kingsley se obrátil. Po ocelové plošině mobilního startovacího systému přicházel Ty Bellman. Spěchal, jeho pohyb byl něčím mezi během a rychlou chůzí. Kingsley zamával, aby dal najevo, že čeká, pak sledoval trhavý pohyb Belhnanova vysokého a hranatého těla. "Co se děje?" zeptal se Kingsley, když se ředitel startovacích operací přiblížil na čtyři metry k němu.

"Musím s vámi mluvit," vyrazil bez dechu Bellinan. Položil ruce na řetězové zábradlí na konci plošiny a několikrát se zhluboka nadechl.

"Potřeboval byste víc cvičit," řekl Kingsley přátelsky. "Ano. Já vím." Bellinan rychle a prudce lapal po dechu. "Hledal jsem vás," dodal, když konečně popadl dech.

"Jsem tady." Kingsley nebyl nijak důvěrným Bellmanovým přítelem, přestože ředitel pro starty nikdy proti němu nic neměl. Asi je za tím nepatrná alergická reakce mezi jeho temnou kůží a Belhnanovou bledou pleť, na ježka ostříhanými vlasy a jižanským přízvukem, myslel si Kingsley. Zakořeněný předsudek. "Co pro vás mohu udělat?"

"Musíme si promluvit."

"Jsem samé ucho." Kingsley se nenuceně naklonil přes zábradlí a pohlédl dolů na pětapůlkiletrovou šterkovou cestu, kterou raketoplán upevněný k mobilní plošině už měl za sebou. Na vzdálenějším konci té cesty ze speciálního hnědého pískovce mohl přes zamženou, sluncem zaplavenou oblohu pozorovat mohutnou montážní halu. Po jejím boku byla malá a přikrčená budova, o které Kingsley věděl, že je to středisko pro řízení startů.

"Myslím, že ten nápad s předčasným startem nějak smrdí." Kingsley nijak viditelně nezareagoval.

"To není můj nápad," chvatně dodal Bellman. "Odrážoval jsem je od toho. Ale rozhodnutí šéfů ve Washingtonu má přednost."

Kingsley se pomalu otočil. Pohlédl na hodinky. "Nemám moc času. Randy se tady pro mne zastaví už za pět minut. Ještě se musím obléknout. A ještě jednou chci prověřit letový profil."

"Hull? On letí jako druhý pilot?"

"Ano." Kingsley se v duchu usmál. Od tohoto okamžiku za hodinu se stane prvním černochem, který bude řídit vesmírnou loď, a Randy Hull bude jeho asistentem. Hull byl nejčastěji fotografovaným mužem mezi novými kosmonauty.

Byl to mladý hezký hoch s oslnivě bílou pletí. Dokonale fotogenický pro propagační brožury a televizní pořady.

"Co si myslí Hull o nouzovém startu?"

"Totéž co já." Vždycky si to myslí. Kingsley věděl, jak ironické bylo to, že vycházel lépe s Hullem než s kterýmkoliv jiným členem z nového týmu kosmonautů. Když se jednalo o konečném jmenování posádky, Hull podal zvláštní žádost, aby mohl Kingsleyovi asistovat jako druhý pilot. Z těch dvou se stali upřímní přátelé. Propastné rozdíly jejich předchozí životní dráhy i plánů jim umožnily, aby jejich přátelský vztah nebyl poznamenán obvyklými neshodami - soupeřením, žárlivostí - které nejvíce ovlivňovaly vztahy mezi kosmonauty. Hull byl příjemný, bezstarostný mladík z lepší třídy, pocházející z okrajové části Connecticutu - a zároveň nejnižší hodnocený člen jejich třídy kosmonautů. Kingsley se musel tvrdou dřinou vypracovat nahoru z ulic detroitského gheta - a měl ve skupině nejvyšší hodnocení.

Bellman viděl, že hovor s Kingsleyem na téma startu nebude snadný. "Myslím, že bychom to měli zrušit," vyhrkl. Možná bude nejlepší jít přímo k věci. "Je to příliš nebezpečné. Je třeba udělat předstartovní kontroly."

"Zjistilo se něco? Někaké závady?" "Ne," přiznal Bellman.

"Někaké sporné hodnoty? Chybné údaje?"

Bellman znovu zavrtěl hlavou. "O to se nejedná," dodal rychle.

Kingsley stál a nedůvěřivě hleděl na Belhmana. "Tak o co jde?" Bellman mu připadal buď hloupý, nebo neuvěřitelně naivní. "Jaký důvod bychom mohli uvést pro zpoždění nebo zrušení startu? Naléhavou práci jinde? Strach?"

"Neblázněte," řekl rychle Belhnan. Podle změny Kingsleyova výrazu viděl, že začal úplně ze špatného konce. "Co tím míním, je to, že porucha nemusí být zjevná. Znáte zásady stejně dobře jako já."

"Jistě. Vaší prací je sledovat, jestli všechny potřebné parametry vyhovují. Mojí prací je řídit loď."

"Přesně tak. Máte právo to zrušit. Není třeba k tomu nic dodávat."

Kingsley pomalu zavrtěl hlavou, pak se rozesmál. "Mluvíte tak taky v Rotary Clubu? Tohle říkáte studentům ze středních škot? Nechte mě říct toto. Čekáte ode mne..."

"Ale no tak. Nezavádějte to do krajností," přerušil ho Bellman.

"Ne," odpověděl Kingsley trochu zvýšeným hlasem. "Vy to nezavádějte do krajností. Čekáte ode mne, že jako velitel zruším akci jenom proto, že vám se něco nezdá? Cítíte něco ve vzduchu? Z čeho soudíte? Podle čajových lístků? Nebo vám někdo věštil z ruky? Nebo snad máte šestý smysl?"

"Neúplný údaj. To je dost dobrý důvod." "Neúplné údaje? Jak to?"

"Nedokončili jsme předstartovní testy."

"Kristepane." Kingsley nevěřicně zamával rukou. "Tomu vy říkáte neúplné údaje, že?"

"Zabere to. Budu stát za vámi." "Nádhera. Takže nás vyrazí oba."

"Budu stát za vámi," opakoval Belhnan. "Tlačí nás k tomu ten pitomec Kennerdale. Zajímá ho víc prezentace NASA na veřejnosti než bezpečnost celý akce."

"A vy to navrhuje zrušit?" Kingsley se rozhlédl včas, aby zahlédl šedý služební vůz mířící k vrátnici u brány vedoucí k rampě 39A. Pohlédl na hodinky, pak zpět na Bellmana. "Mluvme přesněji. Kde si myslíte, že by mohl nastat problém?"

"Proboha, vždycky nastanou nějaké problémy!" I když to Bellman nerad přiznával, problémy byly běžnou součástí kosmického programu. Vždycky se něco vyskytlo, vždycky něco vybočovalo z normálu.

"Vždycky ne," odpověděl Kingsley. "A konec konců většinou se jedná o blbosti. To víme oba. I když se objeví pár údajů mimo toleranci, nemá to nakonec žádný význam. Máme na palubě spoustu zbytečného zařízení."

"Každopádně navrhuji, abychom se drželi našeho původního plánu," řekl Bellman podrážděně. "Abychom udělali všechny běžné kontroly. To je jediná možnost, jak mít jistotu. Jinak to není nic jiného než ruská rula - se zadkem na tisíce tunách třaskaviny."

"Jediný důvod, proč tady ztrácíte se mnou čas, je to, že jste nenašel žádný negativní údaj, abyste to mohl zrušit vy sám. Nechcete, aby k tomu startu došlo, a chtěl byste, abych vám pomohl to zastavit."

Bellman věděl, že Kingsley udeřil hřebík přímo do hlavičky. Samozřejmě že mohl zrušit celý start jako takový - ať si o tom myslí Kennerdale a ti další blbci z vedení, co chtějí - kdyby věděl, jak to zařídit. "Ne," zalhal. "Chci jen, abyste do toho byl plně zasvěcen. Chci, abyste uznal, že je to příliš riskantní."

"A co lidi v letadle?" Šedivé auto vyjelo ze střežené brány a směřovalo směrem k pásovému podvozku plošiny. Pak zastavilo. Dveře se otevřely. Vystoupil Hull. Belhnan se zachvěl. "Je mi líto, ale nemůžeme dělat nic. Nejsme kouzelníci. Nemůžeme provést nemožné. Nemáme právo ohrozit program za desítky miliard dolarů proto, abychom zachránili stovku lidí. Za to riziko to nestojí. Nemůžeme ohrozit tvůj život - a Hullův - kvůli bravurní póze před veřejností."

Kingsley zamával dolů na Hulla. Gestem naznačil, že už jde, a pak se obrátil k Bellmanovi. Díval se na ředitele s neskrývanou záští v očích. "To nepřípadá v úvahu. Dokud nedostaneme jednoznačný důkaz o konkrétních problémech, nebudu jednostranně rušit ten let. Nevolejte mě, dokud nezjistíte jednoznačný - a vážný - důvod pro zrušení startu."

"Zrušte to. Prosím vás. Budu stát za vámi," naléhal Bellman.

"Ach jo. Jistě. Dokud se nedostaneme ke vstupu do Governor Maddox."

"Cože?" "Ale nic." Kingsley vykročil, pak se ale zastavil a otočil. "Můj otec byl v devadesáté deváté letecké peruti v Africe ve čtyřiačtyřicátém. Lítal s hračičkou zvanou P-47. Žádná údržba, žádné náhradní díly, nic. Lítal s tím do bojových akcí. Bojových akcí, prokrista. Nedělal před letem tisíce zasraných testů pokaždé, když měl jít do akce."

"To bylo něco jiného."

"Kecy, člověče." Kingsley rozzlobeně bouchl rukou do kovového zábradlí. "Nenechám tě, abys mi udělal něco takový ho. Už nás dlouho sereš. Ty i celá tvoje parta." Kingsley začal křičet, ale už mu to bylo jedno. "Já nechci, aby o mě někdo mluvil jako o zbabělý černý hubě, která nechala ty fajnový bílý Američany trčet ve vesmíru. Já nechci, aby celý vesmírný program začal vypadat jako podraz nějakého negra. Ty si můžeš dělat všechny svoje kontroly a svoje zvláštní bezpečnostní opatření a strkat si je do zadku. Já chci letět. Podle plánu."

Bellman mlčky sledoval Kingsleye, jak spěchá po kovovém schodišti v zadní části plošiny, nastupuje do služebního auta a míří k budovám v dálce.

Osmá kapitola

"Říkají, že je to možné."

"Dobře. Jaká je naděje na úspěch?" zeptal se Kennerdale, když pohlížel dolů na mladého technika NASA sedícího u stolu v horním patře OPSCONu.

"Devadesát, devadesát pět procent."

Kennerdale sebou viditelně trhl. Další věcí, která mu šíleně šla na nervy, bylo to, že kdykoliv jim člověk dovolil, technici si začali převádět každou odpověď do nějaké řady nesmyslných čísel. "Předpokládám, že tím míníte vynikající, nebo něco takového. Mám pravdu?"

"Ano, pane." Tvář mladého muže silně zrudla.

"Fajn." Kennerdale se obrátil k Novakovi. "Ten nápad se satelitem a televizním přenosem, se kterým jsme přišli, vypadá dobře. Myslím, že by to šlo."

"Já taky." Novak věděl, že má štěstí, když mu Kennerdale přiznává alespoň nějaké zásluhy za ten nápad se satelitem. "Pane?" přerušil je technik. "Na drátě je místnost se satelity. Co jim mám říct?"

Kennerdale postoupil o krok blíž ke komunikačnímu stolu. Naklonil se nad technika, který seděl u panelu.

"Řekněte jim, že když je čas parníků, je taky čas rozjet to plnou parou," řekl se samolibým úsměvem na rtech.

Technik zmateně vzhlédl nahoru. "Asi jsem vám nerozuměl."

Kennerdalův úsměv zmizel. "To nevadí," řekl stručně. Mark Twain nezapůsobil na výkvět techniků, jejichž odborná hantýrka mu připomínala záhadné, nesrozumitelné vrčení. Jestli nerozumí ničemu jinému než věcným a strohým faktům, Kennerdale jim rád vyhoví. "Řekněte jim jenom, aby ihned přemístili satelit. Aby se mohl setkat s letadlem na oběžné dráze co nejdřív."

"Dobře."

Ještě než mohl technik začít vysílat zprávu, Kennerdale poklepal mladíka po rameni. Chtěl, aby pracující personál jasně pochopil plný rozsah jeho záměrů. Sklonil se dolů vedle technika. "Také jim řekněte," zašeptal chraptivě s tváří pouze pár centimetrů od mladého muže a jeho slova zněla trochu moc hlasitě na to, jaká byla mezi nimi vzdálenost, "že by měli seřídít dráhu satelitu velmi pozorně. Nechci, aby to zvorali. Musí si na tom dát záležet. Měli by," pokračoval a velice pomalu odměřoval slova, "řídít pohyb satelitu tak, jako by na tom závisela jejich kariéra."

Technik v údivu zamrkal. Kennerdale mu připadal ještě horší, než se o něm povídalo. Po několika vteřinách mlčení si uvědomil, že šéf NASA očekává odpověď. "Ano, pane," vyhrkl nervózně. "Naprostou chápou. Všechno jim to řeknu."

"Správně." Kennerdale s uspokojením vstal a otočil se. Pokynul Novakovi, aby ho následoval, když zamířil ke svému stolu v přední části místnosti. "Ještě nám zbývá projednat pár maličkostí," řekl Kennerdale, když ho Novak dostihl. Kennerdale se těžce svalil do své otočné židle. Když dosedl, všiml si Bena Robinsona na druhé straně místnosti. Technický ředitel United Aerospace seděl u stolu, který mu Kennerdale určil, sluchátko na uchu, hlavu skloněnou, oči odvrácené. "Potřeboval Robinson něco?"

"Ne. Od té doby, co jsem mu ukázal, jak ovládat komunikační síť a automatickou volbu u telefonu, nechtěl nic." "Teď bude." Kennerdale věděl, že s Robinsonem ještě mohou být pořádné problémy. Byl přesně ten typ. Teď měl ale Kennerdale naléhavější problémy. Sáhl pro svůj zápisník. "Chci, abys sehnal Reimana. Řekni mu, aby vybral dva své nejlepší lidi a provedli okamžité vyhodnocení té záležitosti s teplotami při návratu," řekl, když si přečetl poznámky zapsané během rozhovoru s Ty Bellmanem na mysu. "Chci vědět přesně, jaké jsou vyhlídky na to, že se letadlo dostane bezpečně dolů, až dojde k poklesu z oběžné dráhy."

"Teploty při návratu," opakoval Novak, když si poznamenal ta slova do zápisníku. "Může se tam vyskytnout nějaký problém?"

Kennerdale potřásl hlavou. "Nevím to jistě. Snad ne." Přemýšlel nad Bellmanovými slovy. Ti lidi si při zpáteční cestě usmaží mozek. Bylo víc než pravděpodobné, že Bellman prostě přeháněl, aby ten svůj předražený raketoplán mohl chránit řadami zbytečných předstartovních kontrol a jiných pitomostí. Ale přesto možnost problémů s teplotami při návratu vyžadovala názor nějakého odborníka. "Mimochodem, je tu ještě jedna věc," dodal Kennerdale, když nahlédl do svých poznámek.

"Ano?" "Namíchání paliva."

"Nebyl to nápad kapitána Collinse?"

"Přesně tak." Kennerdale se zamračil. "Není pravděpodobné, že by se smísení paliva mohlo podařit - a je to asi nebezpečné."

"Pravděpodobně." "Jsem rád, že máš na to stejný názor," dodal Kennerdale sarkasticky. Věděl, že Novak toho ví o technických otázkách ještě méně než on. Znervózňovalo ho, že u téhle záležitosti ani on, ani Novak nevěděli, co si o tom mají myslet. "Jistěže bude lepší, aby to posoudil někdo jiný."

"Ano." Od okamžiku, kdy přijeli do Goddardu, Kennerdale se pouštěl na příliš tenký led při rozhodování o postupech NASA. Jestli bude letadlo schopno dostat se nějakým způsobem samo dolů, Kennerdale nebude mít jak vysvětlit svoje jednání při organizování záchranné akce s přispěním NASA. Lynch a Furgeson budou mít dost důvodů k tomu, aby s ním vyrazili dveře - a určitě to udělají. Novaka vyhodí na mráz taky - a bude bez šance zavazit o jiné teplé místo státního zaměstnance. "Nemáme moc možností."

"Nemáme žádnou možnost. Vůbec žádnou." Kennerdale viděl, že je už příliš pozdě na to, aby připustil možnost záchrany bez NASA. Každopádně už měli příliš mnoho odpovědnosti.

"Myslím, že to byl Abraham Lincoln, kdo řekl, že povinnost je vedena vlastním zájmem," řekl Novak rozpačitě.

"To je jen nepřesný citát," odpověděl Kennerdale. "Velmi nepřesný." Nemohl se ale ubránit úsměvu. Jeho mladý asistent, přes všechny své chyby, mu byl v něčem blízký.

Oba hovořili stejným jazykem. "Lincoln taky řekl, že bychom měli vykonávat své povinnosti tak, jak je chápeme."

"Opravdu?" Novak předstíral zájem o další Kennerdalovy citáty Lincolnových výroků. Před dvěma měsíci to byl Thomas Jefferson - a ještě předtím Kipling. Vždycky někoho citoval.

"Ano," řekl Kennerdale. Odmlčel se, pak se dlouze podíval dolů do spodního patra OPSCONu a otočil se zpět k Novakovi. "Musíme najít nějaký způsob, jak zabít ten nápad s míšením paliva."

"Ten pilot se zdál být tvrdý jako kámen. Bude chtít odpověď. A bude chtít víc než jenom náš názor."

"Já vím." Kennerdale se naklonil kupředu a prohlížel si poznámky. "Musíme jim dát nezvratný důkaz, že to nejde." "To nebude tak jednoduché."

"Možná." Když přejížděl očima svůj seznam podruhé, Kennerdale konečně našel odpověď, kterou potřeboval.

"Už to mám."

"Co?" Kennerdale se zašklebil, pak ťukl tužkou o stránku v zápisníku. "Ten kretén z FAA."

"John Sample?"

"Ano. Zavolej mu. Požádej ho o pomoc. Požádej ho, aby FAA ověřila, že pokusy smíchat kerosin s kyslíkem by docela dobře mohly skončit rozbitím letadla na kusy. Řekni mu, že naše předběžné vyhodnocení ukazuje, že míšení paliva je příliš nebezpečné. Dej si pozor, abys svůj požadavek formuloval přesně tak, jak jsem ti řekl. Neříkej nic víc a nic méně."

Novak prudce sklápěl notes. "Rozumím." Kývl na souhlas. "To je perfektní nápad. Není možné, že by Sample připustil, aby nějaká zkušební skupina FAA spadla do průšvihů. Bude muset souhlasit s naším podezřením, že je to příliš nebezpečné."

"Samozřejmě." Kennerdale se zase usadil. Jedním telefonním hovorem vyřešil dva velké problémy. John Sample a Federální letecká inspekce budou teď mít konečně možnost se ukázat, což je ostatně to jediné, o co se vůbec starají. Zároveň měl Kennerdale zaručeno, že další federální instituce - kromě jeho vlastní - potvrdí, že namíchání paliva je nebezpečné. Výsledek bude dokonale odpovídat byrokratickému myšlení. "Pokud znám Sampla, bude se v tom testování nimrat co nejdéle. Udělá si z toho přidruženou činnost."

"Můžeme ho požádat, aby nám co nejdřív poslal předběžnou zprávu. Pak už zbude jen jediná možnost, jak zachránit lidi v letadle. Raketoplán."

"To je pravda." Kennerdale ucítil malý záblesk vítězství. Plán NASA - Kennerdalův plán - bude brzy nepostradatelný. Jeho jednání, bez ohledu na to, že vybočuje z běžných norem, bude schváleno. Jeho taktika zvítězí. Kennerdale sáhl do kapsy a vytáhl cigarety. V balíčku byla jen jedna. Vytáhl ji a zapálil. Zmačkal prázdný balíček a hodil ho na podlahu. "Fajn. Jdeme na to."

"Jasně." Novak se obrátil k chodbě v zadní části OPSCONu.

"Když už jdeš dolů," zavolal Kennerdale přes sál, "přines mi nějaký balíček cigaret."

"Samozřejmě." Novak zmizel v chodbě. Kennerdale otočil židli kolem dokola a začal se věnovat hromadě papírů tyčící se na jeho stole. Několik minut netrpělivě převracel stránky jednu po druhé, než si uvědomil, že někdo stojí před ním. Zvedl oči.

Seshora se na Kennerdala usmíval Justin Watts. "Ahoj, Ralphe," řekl a jeho majestátní, nasládlý baryton naplnil prostor kolem nich. "Jsem rád, že tě zase vidím."

"Jak jsi se ksakru dostal přes ostrahu?" Pro Kennerdala byla silueta Wattsova hustého napomádovaného účesu a rozevlátého kníru prvním příznakem nepříjemností, které obvykle po jeho vstupu následovaly.

Watts mávl rukou na pozdrav, pak se opět zešíroka usmál. "Měl jsem štěstí."

"Asi bych měl prověřit strážné. Zjistit, který z těch idiotů tě sem pustil." Kennerdale předstíral, že sahá po telefonu, i když velmi dobře věděl, že nemá v úmyslu někam telefonovat.

"Tady mám pověření," automaticky se ozval Watts a ukázal na identifikační průkaz televize, který nosil na klopeč.

Věděl také, že alespoň v tom okamžiku bude Kennerdale naslouchat a nebude zuřit. "Vztahy mezi NASA a televizí byly přece vždycky docela přátelské."

"Kecy. Ten tvůj odznak tady neznamená ani ň. Pro mne ne." Ale Kennerdale věděl, že neříká pravdu. Velcí šéfové z hlavních televizních stanic měli právo oficiálně vyžadovat spolupráci, kdy chtěli. A neoficiálně měli téměř neomezený přístup do kteréhokoliv zařízení NASA, které si zámánili vidět.

"Nezlob se. Tohle je jenom přátelská návštěva."

"To se ti povedlo." Nebylo také žádným tajemstvím, jak mohl Watts a jemu podobná smečka supů tak rychle ucítit nové sousto. "Až zjistím, který z našich příčinlivých zaměstnanců je na vaší výplatní listině," řekl Kennerdale a pohlédl dolů do spodního patra OPSCONu, "přivázu ho za koule k první raketě, kterou máme na rampě."

"Nebruč jako medvěd. Musíš dělat svou práci. A já taky. Nemohl bych šéfovat oddělení televizního zpravodajství, kdybych měl nějaké zábrany."

"Nezdržuj mě. Co chceš?"

Watts si potáhl okraj svého hnědého motýlka. "Nic moc. Jenom trochu spolupráce. Dovolení, abychom se napojili na živý televizní signál, který brzo dostaneš z toho přemístěného satelitu."

Kennerdale potřásl v úžasu hlavou, pak se znovu podíval dolů do patra. Potřeboval chytil někoho, kdo by se teď prozradil pohledem na ně. Strašně rád by vypátral člověka, který dělal Wattsovi práskače. Ale ať to byl kdokoliv - i kdyby byl v této budově - jeho instinkt mu dobře radil se nedívat. Kennerdale se otočil zpátky k Wattsovi. "Ne," odpověděl konečně. "Tohle je čistě naše záležitost. Nemám v úmyslu z toho dělat cirkus a zajišťovat nějaké show pro odpolední televizní diváky."

"To není v souladu s platným zákonem."

"Neoháněj se takovými žvásty jako právo občanů na informovanost. Oba známe skutečnou hranici. Ty musíš něčím vyplnit časový prostor pro zpravodajství. To je vždycky tvoje první priorita. Ždímat každého, kdo se vám dostane do cesty, jen abyste měli senzaci."

Watts pokrčil rameny. "Já si nevymýšlím pravidla. Pracuju s tím, co mám."

"Kecy." Watts posunul nohu a netečně zkřížil ruce. "Normálně bych si s tebou moc rád takhle důvěrně povykládal. Ale ne dnes. Ztraceně mě už z toho bolí hlava, a to je teprve," Watts mrkl na své zlaté náramkové hodinky, "čtvrt na jednu. Jestli se chceme napíchnout na ten satelitní signál, budu potřebovat trochu času, abych mohl dát dohromady svoje zařízení a uvést ho do provozu. Z toho důvodu ti to všechno chci vysypat. Rovnou od plic."

"Tvoje průpovídky na mne nepůsobí." Kennerdale zvedl jeden z papírů a předstíral, že ho studuje. Čas od času žádal Lynche a Furgesona, aby se přestali chovat ke sdělovacím prostředkům s takovými ohledy. Zvláště s takovým mizerou, jako je Justin Watts. Ale Kennerdalovy prosby byly vždy zamítnuty s tím, že přehání.

"Živé televizní vysílání," začal Watts tónem s náznakem familiárnosti, který ho proslavil ve večerním zpravodajství, "z toho satelitu dodá další úžasnou dimenzi té skvělé práci, kterou děláš ty spolu s dalšími pracovníky NASA pro záchranu letadla uvízlého ve vesmíru. Mohu ti zaručit, že určitý čas z našeho přímého satelitního přenosu - a to ne zanedbatelný čas - bude věnován tomu, že vyzdvihneme tvůj vynikající přínos k této záchranné akci."

"To si můžu gratulovat," opovrživě řekl Kennerdale. Watts jeho poznámku ignoroval. "Ale smutné na tom bude to, že pokud nebudeme mít přímý televizní signál ze satelitu, zůstane nám tolik času pro leteckou problematiku, že ho asi budeme muset vyplnit rozbořením každého kroku NASA, který v té záležitosti podnikl. Vsadím se o večeri v Sans Souci, že nebude trvat dlouho a přijdeme na několik problematických oblastí. Možná na několik vyložených chyb v hodnocení situace."

Kennerdale měl ústa mírně pootevřená a oči rozšířené. Sotva mohl uvěřit něčemu takovému, co slyšel, ale zároveň věděl, že mohl s něčím takovým počítat. "Chceš mi vyhrožovat?"

"Jenom shrnuju fakta. Není v tom nic osobního."

Oba pak mlčky stáli téměř celou minutu. Kennerdale sledoval bílou křivku na velké nástěnné mapě, která pomalu postupovala po své předem určené dráze. "Dobře," odpověděl nakonec. "Můžeš se na ten signál napíchnout. Dejte to dohromady s Novakem nebo Reimanem. Jsou dole."

"Díky. Nebudeš toho litovat. Bude to dobré pro nás oba." "Možná." Kennerdale neviděl nic špatného na nápadu na televizní přenos. Vlastně se mu zdálo, že to docela dobře zapadá do jeho celkového plánu na zvýšení prestiže NASA a posílení jeho osobních pozic tím, že udělá něco pro Úřad. V každém případě to vypadá, že nemá jinou možnost. Ale přes všechny zřejmé výhody mu hlodal v mysli malý, ale ostrý osten pochybností. Spolupráce s Justinem Wattsem a televizí se mu přčila, odporovala všemu, za čím stál, všemu, v co věřil. Ztracený cirkus.

Když ozdobné hodiny na leštěném teakovém příborníku začaly odbíjet dvanáct, Stuart Goldman se otočil ve svém křesle a vyhlédl z okna své kanceláře v západním křídle Bílého domu. Proud slunečního světla pronikal rychle se rozplývajícími mraky a zaplavoval krajinu kolem Washingtonova památníku teplým a jasným světlem. Goldman ten pohled ignoroval. "Výborně. Opravdu výborně," řekl Goldman a přitiskl si telefonní sluchátko pevněji k uchu. "To vypadá na dobré zprávy. Projděme to ještě jednou, abych mohl dát prezidentovi přesné informace."

"Ovšem." Kennerdale se zhluboka nadechl a začal vysvětlovat podrobnosti svého plánu na manipulaci se satelitem.

"Takže - pokud tomu dobře rozumím," řekl Goldman s náznakem vzrušení v hlase, "televize chce vysílat živě celý průběh skutečné záchranné akce?"

"Ano." "To jsou velmi dobré zprávy." Goldman si dobře dával pozor, než řekl něco, co by mohlo znít nevhodně ve vztahu k zoufalé situaci lidí na palubě toho letadla ve vesmíru.

"Všechny přípravy na naší straně proběhly uspokojivě," dodal Kennerdale, když vystihl vhodnou pauzu v konverzaci. Byl rád, že byl dostatečně obezřetný, aby naznačil Goldmanovi možnost zájmu televize už předtím, než se z toho stala fait accompli, hotová věc. Teď, přes svoji počáteční nechuť k tomu nápadu, byl přesvědčen, že to byla nejlepší věc, jaká se mohla přihodit. "Jsem rád, že souhlasíte s myšlenkou na umožnění přístupu veřejné televize k tomuto signálu," řekl, aby se ujistil, že mezi nimi nedošlo k nedorozumění.

"Samozřejmě. Veřejnost má právo na informace." "Přirozeně."

"V každém případě neustále informujte také mne. Budu tyto zprávy předávat přímo prezidentovi. Velmi rád uvidí, že využíváte veškerých dostupných zdrojů, které by mohly vést k úspěšné záchráně lidí na palubě toho letadla."

"Můžete ho ujistit, že děláme vše, co je v našich silách. Neočekávám žádné problémy."

"Jistě." Goldman se zamračil. Zdálo se mu, že v Kennerdalově hlase uslyšel osten pochybností. Možná že se přece jen vyskytne problém s odstartováním raketoplánu NASA. Pokud by byly potíže, Goldman věděl, že Kennerdale by byl poslední, který by je připustil. Připojil ještě pár zdvořilostních frází a povzbuzení, a pak konverzace skončila. Zavěsil telefon, pak vstal od stolu a přistoupil k oknu.

Goldman nezáživně hleděl přes trávník před Bílým domem, hluboce zabrán v myšlenkách. Hypersonik uvězněný na oběžné dráze by mohl prezidentovi zajistit obrovskou popularitu - pokud NASA bude schopná odstartovat záchrannou akci včas. Pokud se NASA nepodaří včasný start nebo - což by bylo horší - celá věc se nepodaří, prezident bude vypadat špatně. Goldman se otřásl, když si vzpomněl na pokus o záchranu iránských rukojmí před několika lety. Obrovské fiasko bylo hlavním důvodem pro výměnu Carterovy administrativy. Goldman si lámal hlavu úvahami, co by mohlo snížit toto riziko na minimum, přemýšlel, jak by se dalo

zabránit nepříznivým dopadům na prezidenta v případě neúspěchu.

"Kristepane." Goldman si najednou uvědomil, jaké možnosti se jim ještě otevírají. Rychle přistoupil ke svému stolu, zvedl telefon a stiskl zvláštní tlačítko. "Pane prezidente," řekl za několik vteřin, "mám nejnovější zprávy o tom letadle na oběžné dráze. Ale než o tom začnu hovořit, rád bych vám přednesl jeden návrh." Goldman se usadil u stolu, vzal tužku a velkými písmeny napsal na žlutou stránku jediné slovo. Ještě chvíli se na to slovo díval a pak ho vyslovil nahlas. "Rusové." Odmlčel se, aby si prezident mohl uvědomit význam toho slova. "Zavolejte horkou linkou Rusy. Požádejte je o pomoc. To nám poskytne dvě nezávislé možnosti záchrany. Budeme mít náhradní plán, když se to NASA nepovede. A možnost případných nepříznivých reakcí se sníží na minimum."

Goldman zmlkl a naslouchal odpovědi prezidenta. Přitom si zapsal pár poznámek. "Ano. Jistě," odpověděl, když prezident skončil. "Pokud se to NASA nepodaří a Rusové budou mít úspěch, zůstanete stále vítězem. Vaše osobní zainteresovanost bude hodnocena v tisku jako ohromné humanitární úsilí překonávající hranice izolacionismu. Tím vším se posílí možnosti na znovuzvolení. Mimochodem, zmínil jsem se o tom," dodal Goldman a nepodařilo se mu utajit radost v hlase, "že celý ten pokus o záchranu z oběžné dráhy - bez ohledu na to, jestli celou akci budou provádět NASA nebo Rusové - bude vysílán na národním televizním okruhu živě přes satelit?"

Kapitán Donald Collins utkvěl pohledem na oblasti mraků pod nimi a pokračoval v rádiovém vysílání.

"Takže očekáváte, že za sedm minut budeme zase mimo spojení?"

"Přijem. Ano, je to tak," odpověděl Robinson na druhém konci rádiové linky. "Přesně ve dvanáct čtyřicet šest. Když se dostanete nad pobřeží Ecuadoru."

"Rozumím." Collins stále sledoval tvary mračen. "Tady je obrovská oblast nízkého tlaku vzduchu nad západní stranou Mexického zálivu. Vypadá to jako kresba z učebnice." Stále sevřenější útvar bílých mračen vystupoval dramaticky nad temnou hlubokou modří vody pod nimi. Brázdu sice ohraničovaly určité kontury, ale celkově působila spíš jako plochý beztvářý kotouč. "Připomíná to fotografii modelu z papírové drti."

"Přijem." Robinson začínal chápat potřebu trávit čas ve vzduchoprázdnu tlacháním. Chápal Collinsovu touhu mluvit. "Naše informace ukazuje, že míjíte právě oblast Veracruz na východním pobřeží Mexika. Další projekce ukazuje, že ve dvanáct padesát sedm poletíte nad pobřežím Jižní Ameriky nedaleko Rio de Janeiro. Počítáme s tím, že zpátky na spojení se dostanete po jedné třicet pět." Robinson dal Collinsovi všechny informace, které měl, všechny informace, které se průběžně zobrazovaly na informačních kanálech NASA. Kromě toho - a kromě ještě jedné žádosti, kterou chtěl vyslovit - neměl už Robinson co říci. Přestože se snažil ze všech sil, zjišťoval, že je pro něho čím dál obtížnější hovořit nenuceně a klidně.

"Fajn." Collins se na okamžik odmlčel. Rozhlédl se po pilotní kabině. Briscoe dále na druhé straně vyhlížel ven, ke shluku mdlé svítících vzdálených hvězd. "Je podivné," vysílal Collins, "že vidíme tolik hvězd i za plného denního světla. Ve všech směrech, snad kromě přímého směru k slunci, vidím hvězdy."

"Přijem. Rozumím." Robinson zmáčkl tlačítko svého mikrofону, ale několik vteřin neřekl nic. "Abych nezapomněl," začal konečně, "chtěl bych, aby palubní inženýrka šla ještě jednou do spodního oddělení. Potřeboval bych ještě zkontrolovat pár věcí. Výrobní čísla, abych byl přesný."

"Jistě." Collins pohlédl na Katii, která vzala tužku a kývla na souhlas. "Pokračuj ve vysílání," řekl. "Poslouchá tě." Robinson začal číst seznam dalších položek, které chtěl zkontrolovat. Záměrně čekal až na poslední minuty rádiového spojení, aby mu nikdo z NASA nemohl zabránit v jeho požadavku nebo ho začít kvůli němu zpovídat. Za další minutu nebo dvě nebude nikdo moci zdržovat posádku letadla a nutit ji, aby se zabývala něčím jiným. "Za tři minuty ztratíte rádiové spojení. Ověřte seznam položek během výpadku spojení. Můžete mi je pak odvysílat v jednu čtyřicet."

"Přijem. Provedu," vysílala Katie. Začala si odepínat pás. "Ještě než půjdu," řekla Collinsovi, "chtěla bych vědět, jestli nechcete, abych odpojila napájení některých dalších systémů. Těch, které nejsou v provozu."

"Například kterých?"

"Kontrola paliva, ohřívání oken, něco takového."

Collins chvíli uvažoval o jejím nápadu. Pohlédl dolů na kontrolky raketového paliva, které byly naprosto bez užitku, vzhledem k prázdné nádrži s kapalným kyslíkem, pak zvedl ruce k teplému sklu bočního okna pilotní kabiny. Collins se ohlédl přes rameno na šedivou skříňku nad okenním rámem, odkud byl veden elektrický proud pro ohřívání oken. Jak kontrola raketového paliva, tak i ohřívání oken nemuselo být zapnuto, ale také by nic nezískali, kdyby je vypnuli. V každém případě to jejich situaci nezmění. "Ne. Dokud trvá tento status quo, nemá smysl zabývat se takovými věcmi." "Takové věci rád slyším," ozval se Briscoe.

Collins ho ignoroval. "Přijďte s těmi výrobními čísly co nejdřív."

"Ano, pane." S listem papíru v ruce se Katie pohybovala opatrně zpátky k dvířkům zapuštěným do podlahy v zadní části pilotní kabiny. Uvedla do chodu elektrické ovládání dvířek, pak sestoupila po strmých schůdcích dolů.

Collins sledoval, jak vklouzla do podzemí pod jejich pilotní kabinou. Tam měla své sídlo důmyslná elektronika, která je zradila a vydala napospas tomuto šílenství. Brzy poté co Katie zmizela pod úroveň podlahy, zapnula automatické zavírání zezdola. Vzduchotěsný palubní průlez se zavřel a uzamkl. "Nějaké zprávy ohledně startu raketoplánu?" zeptal se Collins, když se vrátil ke svému panelu.

"Pořád podle plánu. Čtrnáct deset," oznámil Robinson. "To je očekávaný čas setkání. Start je určen na třináct čtyřicet pět - pár minut poté, co vypadneš ze spojení." Nemohl říci nic víc, protože to bylo vše, co se dověděl od Kennerdala.

"Fajn. To vypadá dobře." Opakované prohlášení o časovém rozvrhu záchrany mělo na Collinsovu náladu povzbuzující účinek. I když o tom plánu slyšel už dříve, vždy když to někdo opakoval, bylo důvodem k novému optimismu. "Třináct čtyřicet pět," řekl do mikrofónu, napjal ztuhlé svaly svého těla a narovnal se ve svém křesle. Jeho tón hlasu byl teď řízný a zvučný, oči ve stěhu, mysl mu pracovala horlivě. Rozhlédl se po ukazatelích na svém panelu. Spotřeba kyslíku

je přesně podle předpovědi," ohlásil Collins.

"To je skvělé."

"Ano. Vyčerpá se v patnáct čtyřicet pět," dodal Collins, když vrhl pohled na světélkující číslice svých hodinek, "pořád to jde dost přesně."

"Naše výpočty na Zemi uvádějí stejný čas."

"Ano. Patnáct čtyřicet pět." Když Collins uslyšel svůj vlastní hlas ve sluchátkách, ucítil, jak jím probíhá chladný závan strachu. Několik dlouhých okamžiků seděl mlčky, protože si náhle uvědomil, jak samozřejmě on i Robinson používají to klíčové slovo. Spotřeba kyslíku. Byl to určitý způsob, jak zakrýt skutečný problém. Byl to jiný výraz, eufemismus pro udušení, pro smrt. Patnáct čtyřicet pět.

"Patnáct čtyřicet pět. To je fajn. S tím nebudeme mít žádný problém," řekl Robinson a snažil se, aby to znělo co nejoptimističtěji.

"Ve tvém posledním vysílání byla porucha," odpověděl Collins. Jeho myšlenky se soustředily na nový problém, který se ho teď bezprostředně týkal. I když mu několikrát bylo řečeno, že s tím musí počítat, nebyl schopen zakrýt své zklamání. Měl ještě jednou ztratit své spojení s Robinsonem, své spojení se životem.

"Myslím, že už brzo ztratíme spojení." Věděl, že rádiové spojení znamená v této fázi pokusu o záchranu velmi málo. Ale pro něj to bůhví proč znamenalo pořád hodně.

"Ano. Tvoje vysílání se tady na konci taky komolí." Collins přitiskl sluchátka k hlavě. "Tvoje poslední slova jsem skoro neslyšel. Ztratili jsme se ti? Slyšíš nás ještě?"

Neozvala se žádná odpověď.

"Goddarde. Slyšíte nás ještě?" opakoval Collins trochu zvýšeným hlasem.

"Nech to být." Briscoe se otočil ve svém sedadle. "Výpadek rádia. Je to na minutu přesně podle předpovědi." Ukázal na Collinsovy hodiny. "Už jim stejně nemáme moc co říct." Potřásl znechuceně hlavou. "Celá tahle konverzace stojí za hovno. Všechno visí na startu toho raketoplánu. Radši by tam dole měli pohnout kostrou." Briscoe udělal významný pohyb směrem k podlaze Star Streaku. "Nemáme moc času."

Collins beze slova přikývl. Na okamžik se jeho oči setkaly s Briscoovým pohledem, pak se prudce odvrátil. Vyhlédl z okna na své straně. Minuli již oblast mraků a brázdy nad západním okrajem Mexického zálivu. Mraky stály daleko za nimi a vystupovaly proti zakřivenému obrysu horizontu. Připadaly mu vysoké a hranaté, neměly už tvar plochy, která byla pod nimi o chvíli předtím. Sluneční světlo zešikma osvětlovalo mraky a změnilo jejich barvu z mléčně bílé na smetanově nažloutlou. Vyvolávaly dojem, že jsou vytvořeny z nějaké pevné a pružné hmoty. Kupovité tvary mraků teď spíš připomínaly převrácený zmrzlinový pohár než nehmotné masy vznášejících se vodních par. Když se Collins zadíval na tento výjev, uvědomil si zase, jak s každým míjejícím okamžikem jejich obletu se všechno radikálně mění. "Musíme něco dělat," řekl. "Nemůžeme jenom na ně čekat. Nemůžeme tady sedět a čekat na smrt."

"Panebože," Briscoe zvrátil hlavu dozadu a zvedl oči. "Takové kecy si nech."

Collins ignoroval Briscoovu náladu. "Ano." Ted už přesně pochopil, poprvé od okamžiku, kdy začalo celé to šílenství, čeho se tak bojí. Nejvíce z toho všeho ho děsilo - stejně jako při Susanině chorobě - to hrozné čekání. Čekání na smrt. Čekání na to, jestli jejich život má ještě šanci začít znovu. "Musíme něco dělat," neústupně oznamoval Collins. Začal si rozepínat pás.

"Kam jdeš?" Briscoova slova byla něčím mezi otázkou a povellem.

"Nevím." Collins nechal odpadnout svůj pás. Jednou rukou se držel lesklého krytu přístrojového panelu a druhou se opíral o své opěradlo, aby se udržel ve stabilní poloze. "Myslel jsem, že..."

"Už ani slovo o nějakém namíchání paliva." Briscoe zatínil zuby a oči se mu zúžily. Neměl v úmyslu dovolit Collinsovi - bez ohledu na to, že to byl kapitán - rozbít loď na milion kousků a rozmetat ji do všech koutů vesmíru. Během posledních dvou hodin zapomněl Briscoe na úvahy o své vlastní nerozhodnosti, na to, že nemá žádný plán na záchranu, že není schopen poradit si s jejich omezenými a ubývajícími zdroji života. "Je to absurdní. Nesmyslné." Ukázal prstem na Collinse, který se pro něj stal zosobněním celé té hrůzy, která je potkala. "Neuděláme nic do té doby, než nám NASA řekne, že je to dobrý nápad. Ale pochybuji, že by nám to řekli."

"Nebudu čekat na smrt." Collins ohnul paži a začal se odrážet od svého sedadla. "Ale to není to, co mám v úmyslu..."

Briscoe chytil Collinse za zápěstí. "Ne. Žádné míšení paliva," řekl, než Collins dopověděl. "To nedovolím."

"Pusť mě, ty hajzle." Collins pohlédl dolů na druhého pilota. Jeho paži proběhl pocit fyzické bolesti způsobený Briscoovým hrubým sevřením. Ucítel z jeho ruky chlad a vlhký pot.

"Ne." "Nechej toho!" Collins promluvil hlasitěji, než měl v úmyslu. Pokoušel se vytrhnout mu ruku ze sevření, ale pilot ji držel příliš pevně. "Ty mizero! Nech toho!" Collins věděl, že nemá v úmyslu udělat nic neuváženého. Chtěl si jen soukromě pohovořit s Diederichem, Akinsem a několika dalšími rozumnými lidmi v kabině pro cestující, případně přijít na nějaký nový nápad, jak by si měli poradit se svou situací.

"Nenechám tě, abys nás zabil. Ty jsi nás do toho blázince dostal! To byla tvoje zatracená chyba!" Briscoe vyrazil ta slova rychleji, než si uvědomil, rychleji, než je mohl zadržet. "Neměl jsem tě nechat, abys nás vytáhl na tu oběžnou dráhu. Neměl jsem vůbec lézt s tebou do letadla." Jednou volnou rukou se Collins vytočil ze svého sedadla a obrátil se dokola ve snaze vyprostit se z Briscoova sevření.

"Stůj. Nemám v úmyslu tě nechat, abys nás zabil." Briscoe trhl prudce Collinse za paži, spíš ve zlosti, než v nějakém cílevědomém pokusu dostat ho do určitého směru.

"Panebože. Buď opatrný!" Collinsovo tělo začalo reagovat na sílu, kterou na ně působil Briscoe. Jeho paže, kterou Briscoe pevně držel za zápěstí, začala účinkovat jako kotva. V podmínkách nulové gravitace se Collinsovy nohy vznesly nahoru. Pohybovaly se ve směru volného pohybu, který uvedl druhý pilot do činnosti. V úzkém prostoru pilotní kabiny Collinsovy nohy rychle vyletěly z prázdného místa. Narazily na strop a odrazily se zpět, jako by nebyly ničím jiným než gumovými balóny hozenými proti betonové zdi.

"Stůj!" Collinsovo tělo v souladu se zákony pohybu, působícími v beztížných podmínkách, které je ovlivňovaly, se vrátilo od stropu a začalo se naklánět dopředu. Byl vržen zpátky na místo, odkud ho Briscoe vytáhl.

"Zpátky!" křičel Briscoe. Zbaven všech instinktů uvolnil druhý pilot sevření Collinsova zápěstí a zvedl ruku nahoru, aby se ochránil před lidským projektil, kterým se stalo Collinsovo tělo.

Ke kontaktu mezi Briscoovou zvednutou paží a Collinsovým tělem došlo přímo nad sedadlem druhého pilota. Během okamžiku uvedla tato nová síla Collinsovo tělo do pohybu. Tentokrát ho vrhla proti pravé boční stěně pilotní kabiny - a směrem k nechráněnému panelu palubního inženýra.

"Zastav mě!" řval Collins, když si uvědomil, kterým směrem se začal pohybovat. Směřoval hlavou dolů, k podlaze, a jeho nohy bezvládně a nebezpečně visely před ním. Viděl všechno vzhůru nohama a jeho vnímání bylo navíc zkresleno dezorientací, kterou ten neustálý pohyb vyvolával. Přesto naprosto přesně věděl, kterým směrem se pohybuje.

"Panel!" Vykopl nohy a sáhl po opoře na stropě. Místa, na která mohl dosáhnout, byla však buď příliš hladká, nebo se nedala uchopit tak, aby mohla poskytnout pevnou oporu.

"Tady! Za ruku! Chyť mě!" Briscoe se natáhl co nejvíc dozadu, aby chytil Collinse. Také si konečně uvědomil, co by se mohlo stát. Briscoe se neustále snažil jednou volnou rukou rozepnout svůj bezpečnostní pás, aby se mohl uvolnit a zadržet Collinse. Jeho ruka však nedokázala uchopit sponu pásu.

Natažené ruce obou pilotů, s prsty tápajícími a hledajícími kontakt, se minuly o několik centimetrů. Ale Collinsova dráha byla příliš nakloněná. Kapitán byl dál unášen k panelu palubního inženýra.

Devátá kapitola

Ben Robinson spěchal dlouhou, jasně osvětlenou chodbou budovy číslo 12 Goddardova ústavu. Dotek jeho bot o navoskované linoleum na podlaze vyvolával při každém kroku vrzavý zvuk. Paže se mu rytmicky kývaly u těla a oči těkaly z jedné dveří na druhé. Procházel chodbou s vysokým stropem a pátral po další místnosti pro komunikaci, která byla přidělena United Aerospace. Na bočním sloupu zahlédl písmena H-10. Robinson došel ke sloupu, zahrnul vlevo a zastavil se.

Přes skleněnou výplň dveří viděl Beckerovou a McBrida. Ti dva stáli u protější zdi vedle elektronického pultu. McBride neustále prudce mával rukama, jeho gesta byla zjevně odrazem jeho slovního projevu, který ale nebyl dost zřetelný, aby ho Robinson slyšel přes zavřené dveře. Jeho kulatá masitá tvář se kývala nahoru a dolů v krátkých trhavých pohybech. Bonnie Beckerová, která stála jen kousek od něho, vypadala stejně vzrušeně. Koutky úst měla svěšeny dolů ve výrazu, který se zdál být napůl trucovitý a napůl zamračený. Když McBride konečně přestal mluvit, Beckerová

spustila rychlý proud řeči. Zúžila oči a začala na něho ukazovat prstem. Robinson neslyšel nic z toho, co jeden nebo druhý říkali.

Čtyři metry za Beckerovou a McBridem stál Alex Krause. Zdálo se, že nehledí na to, co dělají ti dva. Jeho ruce spočívaly na hromadě papírů rozházené po pracovním stole, nohu se sádrou vystrkoval v nepřírozeném úhlu ven. Robinson si všiml, že Krause obrací stránky něčeho, co vypadá jako manuál letadla.

Robinsonovi trvalo několik vteřin, než očima přehlédl zbytek místnosti bez oken. Byla přesně taková, jak ji popsal Novak. Úzká a dlouhá, s malou zasklenou oddělenou kanceláří vzadu. Na stropě bylo několik silně svítících zářivek, které zaplavovaly místnost téměř nepříjemným jasnem. Kdyby v hlavní místnosti i v odděleném prostoru nebyl umístěn kovově šedý stůl a skříň s elektronikou, vypadalo by to spíš jako skladovací prostor než jako místnost s technickým zázemím. Robinson se zhluboka nadechl a otevřel dveře.

McBride se otočil. Když uviděl Robinsona, omluvně se usmál. "Zastihl jsi nás ve sporu," řekl. Kývl na Beckerovou, která dál stála nehybně, tělo ztuhlé a tvář hluboce zamračenou.

"Ve sporu?" Robinson se přinutil k úsměvu. Snažil se vypadat nezaújatě. "O čem?"

Beckerová ožila. Zhoupala se z nohy na nohu, potáhla se za nohavici svého plátěného kostýmu, pak udělala krok směrem k Robinsonovi. "Tenhle člověk," řekla a ukazovala prstem na McBrida, jako kdyby matka ukazovala na své zlobivé dítě, "se zajímá jenom o technické problémy Star Streaku. Chce, abychom trávili čas jenom vyhledáváním možných příčin selhání, nic víc. Mám pocit, že bychom se měli zaměřit na hledání způsobu, jakým bychom mohli pomoci, na to, jak bychom se mohli podílet na záchraně."

Robinson přešel jazykem přes vyschlé rty. Beckerová se zjevně nezajímala o odhalení důvodů katastrofického selhání ovládání raketových motorů hypersoniku. "Vy byste se chtěla zaměřit na jiné věci?"

"Ano. Na nápady vztahující se k záchraně. Třeba jak ušetřit kyslík a takové věci. Myslím, že je to teď potřebnější." "Aha." Pokoušela se Beckerová odvést je od oblastí, které by mohly odhalit její vinu? To byla jedna z možností. Mohla by to být pravda. Ale zároveň se to zdálo dost nápadné. Robinson moc dobře věděl, že ho začíná až příliš ovlivňovat jeho osobní nechuť k Bonni Beckerové. Potřeboval udržet se pod kontrolou, zůstat objektivní a nezaújatý. Protest Beckerové nemusel být způsoben ničím jiným než rozdílným názorem, který by vedl k jinému způsobu řešení stejného problému. Přešel si rukou po prořídých vlasech. "Ale to je těžké říct."

"To je jediná rozumná možnost."

"Ne," přerušil ji McBride. "Příčina poruchy raketových motorů je velmi důležitá." Znělo to podrážděně. "Uvažujeme prakticky. Chybné údaje se mohou jednak hodit během záchrany, ale každopádně je budeme potřebovat později, aby každý zatracený Star Streak, který jsme kdy postavili, nemusel trčet na zemi, protože nebudeme umět vysvětlit, co se stalo letounu třicet pět."

"To je pravda." Robinson pohlédl na hodinky. Letu 14 zbývalo kyslíku na necelé tři hodiny. Času už bylo málo. "McBride to vystihl. Možná že ta porucha nás přivede na nápad, který bychom mohli použít při záchraně." Robinson se rozhodl, že zkusí podnítit Beckerovou, aby řekla víc. Hledal vhodná slova. "Měla byste být vstřícnější."

"Cože?" vypadala zmateně.

"Ano. Vstřícnější. Přijímat nápady ostatních. Dokud nebudete mít něco pozitivního a přesvědčivého, s čím byste mohla přijít, radím vám, abyste bedlivě poslouchala McBrida. Ví, co dělá."

Oříškově hnědé oči Beckerové se začaly naplňovat hněvem. "Šéf jste vy," odpověděla úsečně.

"McBride je vedoucí vaší skupiny," vykroutil se z toho Robinson. Vyčerpal už téměř všechno, co chtěl říci.

"Tak dobře." Beckerová zatínala zuby. Pohlédla na Robinsona a obrátila se k němu zády.

"Výborně." Dopřede. Robinsona se zmocnila úzkost. Nedověděl se nic. Rozzlobil Beckerovou, aniž by získal sebemenší novou informaci. Robinson ignoroval McBridův úsměv a místo toho pohlédl zpátky na Krauseho. Třetí technik United Aerospace neprojevoval zájem připojit se k diskusi. Robinson viděl, že Krause několikrát zvedl oči a podíval se na ně, spíš však bezděčně než úmyslně. Teď byla Krauseho pozornost zaměřena opět na manuály letadla. Zdálo se, že Krause je jediným z těch tří, který se zabýval nějakou opravdu potřebnou činností pro záchranu. Robinson se otočil čelem k McBridovi, který se seširoka usmíval, protože zinscenovaná pochvala patřila jemu. "Našel jsi něco, co potřebuješ? Ukázal ti někdo, jak pracuje terminál?"

"Ano. Byl tady s námi technik NASA."

"Dobře, Řekli ti taky, že síť Goddardu byla napojena na počítačovou databázi United Aerospace?"

"Ne. Jak se tam dostaneme?"

"Použij tuhle předvolbu." Robinson položil na stůl list papíru, kde měl napsány kódy, které mu dal Novak.

"Hned když se tam dostaneš, můžeš použít standardní formáty, abys vyvolal data, která budeš potřebovat."

"Fajn." Robinson přikývl, pak zůstal mlčky stát. Byl teď v další slepé uličce. Zoufale si chtěl zatelefonovat, ale také cítil potřebu pokračovat v rozhovoru s těmi třemi. Dokud nezjistí, který z nich je sabotér, záchrana bude výhradní záležitostí raketoplánu NASA - což byla možnost, která se mu přes ujišťování Kennerdala zdála přinejmenším nejistá.

Robinson byl přesvědčen, že na palubě letadla je umístěno druhé zařízení - zařízení, které má sabotér v úmyslu použít pro návrat letadla, až dostane výkupné. To byl jediný cíl sabotáže, který dával nějaký smysl, kromě možnosti, že by s takovým zařízením počítali, aniž by skutečně existovalo. Takový druh rafinovaného podfuku však odporoval pečlivému plánování zbytku sabotáže a kromě toho, pokud by to byla pravda, nic z toho by nemělo význam. Byl přesvědčen, že jeden z lidí, stojících v této místnosti s ním, už ví, jak dostat letadlo zpátky na zem. "Nějaké další nápady?"

"Bohužel ne," odpověděla chladně Beckerová. "Opravdu nevíme, odkud začít," řekl McBride.

Robinson si otřel čelo. Nevolnost a závrať způsobené Méniérovým syndromem se zvyšovaly. Vzal si už dvě pilulky pro nápravu chybné funkce vnitřního ucha, ale zatím neměly žádný účinek. "Taky nevím, kde začít," přiznal váhavě Robinson. Podíval se zpátky na Krauseho. "Je něco v těch materiálech?"

"Zatím ne." Krause několik vteřin hleděl na Robinsona a pak sklopil oči k manuálům letadla na stole. "Mám stejný problém jako oni. Hledám nějaký výchozí bod. Je tady toho moc, z čeho se dá vybírat. Mrzí mě to..." Jeho hlas přešel v omluvné zašeptání.

"Mě taky. Pokoušejte se dál." Robinson se dotkl rukou Krauseho ramene, pak zamířil ke dveřím vnitřní kanceláře. V každém případě už si utvořil určitý obraz o každém z těch tří techniků. Nejpravděpodobnějším kandidátem na sabotéra byla Beckerová. Krause tím nejméně pravděpodobným. Potřeboval mluvit s Ferrerou. "Musím si zavolat. Naše právní oddělení," lhal Robinson. "Zdržím se pár minut." Nečekal na odpověď a vykročil ke skleněné stěně. Zavřel za sebou dveře, pak přešel k elektronickému stolu. Usedl na otočnou židli a sledoval tři techniky, jak se spolu radí a začínají studovat manuály. Nakonec se Robinson otočil k telefonnímu přístroji na stole.

Stejně jako pulty v horním patře OPSCONu, i stůl v oddělené kanceláři měl svůj telefon a automatickou volbu na horním díle. Robinson se naklonil dopředu, stiskl několik tlačítek a pak vytiskl číslo Ferrerovy přímé linky ve Phoenixu. Chtěl tlačítko číslo jedna naprogramovat jako přímé spojení k Ferrerovi. Když dostal volnou linku, začal zaznamenávat do paměti druhého tlačítka telefonní číslo Astrex Corporation, aby se mohl rychle spojit s Rayem Leem, až to bude zapotřebí. Pro ostatní hovory mu zbyla linka číslo tři. Robinson zvedl sluchátko, zvolil pozici číslo jedna a stiskl tlačítko pro opakovanou volbu. Uslyšel sérii rychlých elektronických pípnutí, když automatická volba opakovala volené číslo. Během několika vteřin došlo ke spojení.

"Ferrera." Ředitel zvedl sluchátko už po prvním zazvonění. "Zjistil jsi něco?" okamžitě se zeptal Robinson.

"Ovšem. Mám podrobný přehled o každém z nich." "Pokračuj." Robinson vytáhl z kapsy pero a otevřel zápisník.

"Podle píchaček z hangáru jsem zjistil, že McBride pracoval na letadle dva dny, když bylo ve Phoenixu. Bonnie Beckerová na něm pracovala tři dny."

"A co Krause?" Robinson sledoval vysokého štíhlého technika za skleněnou přepážkou. Vypadal neohrabaně, jak tak stál u stolu s nohou v sádře a sahal po stozích manuálů na druhé straně.

"Žádná pravděpodobnost. Byl na nemocenské. V nemocnici. Byl to jeden z těch zaměstnanců, kteří byli zraněni při nehodě s portálovým jeřábem v hangáru."

"Já vím. Kdy to bylo?"

"V sobotu odpoledne, třináctého srpna."

"Třináctého srpna," opakoval si Robinson a ta slova si poznamenal. Snad si nevzpomínal na datum nehody, ale ještě měl v paměti záležitost bezprostředně se k ní vztahující, kterým se musel věnovat celý další týden. Bylo třeba zajistit

normální provoz a program, i když spadl nejvyšší jeřáb v největším hangáru United Aerospace. "Jak dlouho byl Krause v nemocnici?"

Do sluchátka zaznělo Robinsonovi šustění převrácených stránek. "Nevím přesně, kdy ho pustili. Zjistím to," řekl Ferrera.

"Až budeš u toho, zeptej se jich, jestli mohl mít Krause nějakou možnost, aby se vytratil na nějaký čas z nemocnice v době, kdy tam ležel."

"Samozřejmě." Ferrera se odmlčel. "Ty si myslíš, že je to on?" zeptal se váhavě, téměř jako by to nechtěl doopravdy vědět. "Vždycky to byl vynikající pracovník."

"Ano." Robinsonovy oči sledovaly Krauseho, jak odchází od stolu a kulhá k elektronickému stolu. Technik se usadil před televizní obrazovkou, zmáčkl pár tlačítek, pak začal číst z aktualizovaného displeje. "Nemyslím si, že je to Krause, ale chci mít jistotu. Chci prověřit každou možnost."

"Je pěkné být důkladný, ale nemůžeme moc plýtvat časem. Myslím, že bychom měli Krauseho vynechat, budeme-li vycházet z jeho záznamů. Byl nadšený a loajální od prvního dne, kdy u nás začal. Taký neocenitelný. Byl to on, kdo dal dohromady úplně sám ten počítačový program pro kontrolu kvality."

"Vím." "Když nebudeme počítat s Krausem, koho z těch druhých dvou nejvíc podezříváš?" "Beckerovou." Robinson odpověděl dříve, než si uvědomil, co říká. "Ale nejsem si jistý," dodal rychle. "Zdaleka ne." Navzdory Ferrerovým názorům byl Robinson odhodlán neuchylovat se k ukvapeným závěrům. V sázce bylo příliš

mnoho. Stejně jako při zkušebních letech, které tolik let úspěšně řídil, i tady chtěl být opatrný, systematický a metodický. To byl jediný způsob, jak mohl snížit riziko chybného rozhodnutí. Každý z nich - včetně Alexe Krauseho - je pro něho stejně podezřelý, dokud nedospěje k jednoznačné správnému závěru.

"Jestli je to Beckerová, tak proč ještě nepřišla s žádným požadavkem na výkupné?"

"To nevím." Robinson si nervózně přitáhl vázanku. Ferrera se dotkl jediného aspektu sabotáže, který měl ještě chatrnou konstrukci. "Myslím, že je to tím raketoplánem. Ta nabídka NASA přišla jako naprosté překvapení. Beckerová - nebo kdo to je - čeká, jak to dopadne."

"To je možné," odpověděl Ferrera. "Nevystoupí s požadavkem na výkupné a neposkytne informaci o tom, jak ovládat druhé zařízení - za předpokladu, že teorie sabotáže, o které ses zmínil, je správná - dokud se bude počítat s raketoplánem."

"Přesně tak." Robinson si lehce odkašlal. Modlil se k Bohu, aby měl pravdu v tom, že sabotáž byla velmi dobře naplánována, že není aktem náhodného násilí, nesmyslnou vraždou. "Nemusíme se bát toho, že by někdo z nich zkusil zmizet. Sabotér by se neodvážil odejít pryč, pokud se nedořeší možnost s raketoplánem. Určitě zůstane tady. aby to celé sledoval."

"Nespouštěj z nich oči. Možná bys měl vyhlásit pohotovost ostrahy."

"To už jsem udělal. Zavolal jsem šéfovi bezpečnosti NASA - jmenuje se Frank Schaefer - právě před chvílí." "Doufám, že jsi mu neřekl příliš mnoho." Přes všechn zjevný souhlas nebyl Ferrera stále přesvědčen, že Robinson má se sabotáží pravdu. Tím posledním, co by teď potřebovali, by bylo, aby se k jejich problémům ještě přidala žaloba pro urážku na cti.

"Ne. Jenom jsem Schaeferovi řekl, že vzhledem k možnosti nevhodné a předčasné publicity musíme omezit pohyb lidí z naší společnosti, dokud nebude zveřejněno oficiální prohlášení týkající se katastrofy toho letadla. Naznačil jsem, že to má něco společného s obchodováním našimi akciemi."

"To je pořádně přitažené za vlasy."

"Zdá se, že na to skočil. Schaefer mě ujistil, že se nikdo z United Aerospace nedostane za bránu. Nikdo, pokud inu předem nezavolám."

"Fajn." Aniž si to uvědomil, začal Ferrera ťukat prstem na telefonní vidlici, zatímco dával dohromady roztěkané myšlenky. Série stejných úderů se slabě ozývala v obvodu. "Vraťme se k teorii samé. Co když jich je víc? Zdá se dost nepravděpodobné, že by to celé mohl dokázat jediný člověk. A přinejmenším bude potřebovat pomoc s předložením požadavků na výkupné a vyzvednutím peněz."

"To bude pravděpodobně jen někdo nastrčený. K tomu se dostaneme později, až budeme mít celou situaci pod kontrolou. Ale ta část jejich plánu je téměř nepodstatná. Hlavní části sabotáže - počáteční myšlenka, konstrukce zařízení, skutečné provedení - musely přijít od někoho z těch tří."

"To si myslíš?"

"Ano. Určitě." Robinson odolal nutkání otočit se a podívat se na techniky. Místo toho zaměřil zrak na stůl před sebou. "Mimochodem," řekl, aby změnil téma, "ověřil jsi plán údržby letadla?"

"Ano." Ferrera prolistoval kupu papírů. "Letoun třicet pět se dostal do dílny na nátěr v pátek devatenáctého srpna. Do elektronické dílny byl převezen v pátek dvacátého šestého srpna."

Robinson si údaje poznamenal. "Kdy se vrátil do aerolinek?"

"Druhého září."

"Dobře." Robinson rozevřel zápisník a pohlédl na údaje. Na N35CA se pracovalo ve Phoenixu od devatenáctého srpna do druhého září. Něco přes dva týdny. To bylo pro sabotéra času víc než dost, aby získal nepozorovaný přístup do letadla a k programům pro kontrolu kvality. "Nějaké další novinky?" zeptal se Robinson, když se zvedl ze židle. Stál vedle stolu a bokem se opíral o jeho plochou kovovou stranu.

"Díval jsem se na jejich osobní záznamy. Krauseho záznamy jsou doslova samá chvála. Beckerová tam má zas samé stížnosti. McBridův svazek je něco mezi tím."

"Tak bych to taky odhadoval."

"Taky jsem trochu špehoval kolem a dověděl se pár dalších věcí. Samé drby, ale možná se budou hodit. Nechal jsem to na konec."

"Pokračuj." Robinson se odvrátil od skleněné stěny, takže žádný ze tří techniků neviděl jeho obličej. Měl pocit, že právě takový druh informací bude ten nejužitečnější. "Sondoval jsem, kde se dalo. Diskrétně ovšem."

"Samozřejmě." Robinson netrpělivě podupával nohou. "Říkali mi - je to samozřejmě neověřené - že McBride má finanční problémy."

"Jakého druhu?"

"Obrovské. Sází. Je tím posedlý. Říká se, že dluží velké peníze nějakým darebákům. Nutí ho teď zaplatit."

"Nemohl bys zjistit víc?" "Pokusím se."

"Dobře." Robinson pocítil píchnutí v žaludku. McBride měl motiv. "A co Beckerová?"

"Zdá se, že pro všechny je to nepřítel číslo jedna. S tou dámou je velmi těžké vyjít, když to řeknu jemně."

"To je všechno?" Robinson byl podrážděn. "Nezajímá mě její nepříjemné chování. Potřebuji víc, abych mohl pokračovat." Ohlédl se přes rameno za Beckerovou. Odstoupila od McBrida, nezačala se však dívat do manuálů letadla, které jí ukazoval, ale místo toho pohlédla na hodiny na stěně.

"Dej mi šanci," odrazil Ferrera. "Mám zprávy ze dvou spolehlivých zdrojů, že v poslední době silně kritizovala společnost. V posledních několika týdnech. To by mohlo něco znamenat."

"Ano." Ty zprávy Robinsonovi hezky navazovaly na to, co už věděl. Beckerová se rychle stala zase hlavním podezřelým. "Ale mám jinou myšlenku," ozval se Ferrera. "Nerad bych ti připadal jako polámaný gramofon, ale nemohlo by to být větší spiknutí? Nemohli by na tom pracovat spolu dva, nebo dokonce všichni tři technici?"

"To si nemyslím," řekl Robinson. "Neměli by žádnou výhodu z toho, že jsou tady spolu. Jenom by jim to komplikovalo život a byli by nápadnější. Možná že je v tom ještě někdo z United Aerospace, ale pravděpodobně nikdo další z těch tří. I kdyby byl, odhalením jednoho z nich se ukáže, jestli má partnery. Měli bychom pokračovat přesně tak jako dosud."

"To je rozumné," souhlasil Ferrera. Pokračoval ve vysvětlování, jak zamýšlí ověřovat a získávat další informace. Robinson reagoval na jeho poznámky a přicházel s dalšími návrhy. Když všechno naplánovali, dohodli se na době, kdy se Robinson znova ozve. "Mimochodem," dodal Ferrera, "jak dalece to máš vše promyšleno?"

"Co tím míníš?" znervózněl Robinson. Jeho ruka narazila na řadu plastových vypínačů po straně stolu. Moc dobře věděl, na co se ho Ferrera dále zeptá.

"Jestli k nim raketoplán nebude schopen dorazit, jak donutíš sabotéra, aby dobrovolně dostal letadlo na zem - samozřejmě za předpokladu, že je to vůbec možné?"

Telefonní linku na chvíli naplnilo Robinsonovo mlčení. Trvalo několik vteřin, než byl schopen dát dohromady odpověď. "Nevím," řekl hlubokým, dutým hlasem, oči zavžené a hlavu mírně zakloněnou. Mysl mu naplnila představa Star Streaku unášeného v beztíži mrazivou, temnou prázdnotou vesmíru. Jeho vlastní pocit závratí způsobený dalším záchvatem Méniérova syndromu jen přidal dojmu na síle. "Nemám nejmenší tušení."

Katie Grahamová manévrovala opatrně spodním oddílem Star Streaku. Když skončila se zapisováním čísel ze součástek před sebou, otočila se stranou a začala procházet další skupinu. Jemná vůně ozónu ze sloupců elektroniky ji naplňovala nos. Několikrát se zhluboka nadechla. Byla nervózní a věděla o tom.

Seber se. Nebud' jak malá. Katie si shrnula dozadu kaštanové vlasy. Přinutila se rozhlédnout se kolem. Od jejich startu na oběžnou dráhu to byla její druhá cesta, kterou musela vykonat do spodního oddělení bez oken pod podlahou letadla. Ještě pořád si na to nezvykla. Tento prostor - necelé dva metry vysoký a skoro čtyři metry široký - byl přeplněn elektronickými součástkami, reléovými panely, dráty a potrubím. Na stropě kousek od středu místnosti slabě svítila malá nažloutlá žárovka, ale všechny čtyři rohy byly ponořeny v temném stínu. Katie věděla, že kdyby neměla baterku, nebyla by schopna vůbec přečíst výrobní čísla, o která si zavolali ti na zemi.

"Subsystem tři sedm," vyslovila hlasitě. Zvuk jejího vlastního hlasu jí dodával odvalu. Katie zamířila baterkou na další sekci, úzký kužel světla klouzal po temném okolí. "Tři čtyři. Tři pět," pronesla zvýšeným hlasem odrážejícím se od zakřivených kovových stěn, když přečetla čísla bloků před sebou. "Zatraceně." Odhadla to špatně. Teď viděla, že blok tři sedm byl částí sekce na vzdálenější stěně. Držíc v jedné ruce list papíru a v druhé baterku, odrazila se Katie nohama od stěny za sebou směrem k hledanému místu na druhé straně oddělení.

Byla ráda, že se jí alespoň dařilo manévrovat v nulové gravitaci. Spodní oddělení bylo vhodným místem k tomu, aby si to mohla zkusit, protože tu byla v každém směru spousta držadel, kterých se mohla zachytit. K jejímu překvapení jí beztíže začala připadat jako stav, ve kterém je příjemné a snadné se pohybovat - alespoň tak dlouho, dokud člověka nepostihne závrat' a ztráta orientace. Přes to všechno se zdálo, že právě orientace podle architektury prostoru říká, co je správné a co špatné - vzpomněla si, že se tomu říká místní vertikály. I když nebyl žádný fyzikální důvod, proč by měl mít přednost jeden nebo druhý směr, Katie zatraceně dobře věděla, že v tom asi rozdíl bude.

Sebrala odvalu, napjala svaly a dovolila svému tělu, aby se převrátilo vzhůru nohama. Chtěla zakusit alespoň na chvíli ten pocit, který nikdy předtím nepoznala, zvláštní, lehce děsivý pocit závratě bez hnutí.

Katiino tělo se úplně převrátilo. Její nohy se lehce dotkly stropu. Prsty otírala o kovovou mříž na podlaze. Zažívat něco takového, co se zcela vymykalo běžným pořádkům, jí způsobovalo radost, a zároveň se trochu bála. Měla pocit, že ji tento podivný zážitek přitahuje i odpuzuje zároveň.

Teplé a mdlé světlo osamělé žárovky uprostřed místnosti vycházelo ze stropu jen kousek od místa, kde měla Katie nohy. Vroubkovaná kovová mříž, která pokrývala podlahu spodního oddělení, získala vzhled exotického mozaikového obrazu. Přejížděla prsty po spleťtém vzorku kovových vyvýšenin, kterých si nikdy předtím nevšimla, přestože snad stokrát předtím po nich šlapala.

Katie pomalu otočila hlavu. Její oči viděly všechno vzhůru nohama, jaksi zvráceně. Sestava elektronických skříní po její levici vypadala, jako by rostla ze stropu, stejně jako stalaktity v krasové jeskyni. Pod tím byla hromada kabelů. Soupravy drátů se plazily ven všemi směry jako klubko mořských hadů. Některé kabely se vlivem beztíže vějířovitě rozvinuly a připomínaly stonky a plátky květů ve velké kytici. Výrazné barvy kabelů - červené, zelené, bílé, hnědé, modré - ještě umocňovaly pocit neskutečnosti, pocit, že se ocitla v nějakém nelidském, zvráceném světě. Katie se zachvěla. Alenka v kraji divů. Bláznivý Švec nemá nic na svém místě. Bylo to ryzí šílenství. Peklo.

Katie viděla dost. Začala se otáčet doprava nahoru, směrem k rámu sekce. Pomocí jedné ruky a pomalých, jemných pohybů nohou rotovala k téměř stejnému místu, ze kterého vystartovala.

Než Katie urazila celou tu cestu, uslyšela seshora hluk. Byl to skřipavý zvuk následovaný tlumenými hlasy. "Ernie? Jsi to ty?" zavolala. "Voláš mě?" Pohlédla na dvířka vedoucí do pilotní kabiny. Byla jen kousek od místa, kde se vznášela ve vzduchu, s jednou rukou pevně sevřenou kolem nejbližšího aluminiového držadla a volně se pohupujícíma nohama. Dvířka zůstávala pevně uzavřena.

Dolů pronikl další hluk z pilotní kabiny, ozýval se jen pár centimetrů nad její hlavou. Tentokrát to znělo jako série úderů, jako by někdo cílevědomě kopal do kovové podlahy. Hluk se mísil se zvukem hlasitého hovoru, přestože

slovům stále nebylo rozumět. Něco určitě nebylo v pořádku. Katii zachvátil strach. Chtěla se dostat ze spodního oddělení co nejrychleji ven.

Aniž by si to uvědomila, uvolnila sevření ruky s tužkou a zápisníkem. Začaly se líně vznášet prostorem místnosti, nesený jemným prouděním vzduchu vyvolávaným samostatným systémem pro údržbu normálního atmosférického tlaku. "Jdu nahoru," oznámila třesoucím se hlasem spíš pro sebe. Naklonila se dopředu a sáhla po výstupku přilehlého bloku elektronického zařízení.

Najednou Katie koutkem oka něco zahlédla. Na protější stěně oddělení se rozblíkalo veliké výstražné světlo. Jeho ostrý a zlověstný rudý svit přerušovaně ozařoval spodní prostor.

Světlo bylo přes tři metry od ní, hned vedle dalšího vstupu do oddělení. Varování: Ovládání vnějších dveří - četla štítek nad světlem. Dveře vedle ní umožňovaly přístup do spodního oddílu zvenku. V Katiině mysli se objevila příslušná stránka pilotní příručky pro havarijní situace. Manipulace s vnějšími elektrickými dvířky může být prováděna buď z místa nebo z panelu palubního inženýra. V případě, že ve spodním oddělení během letu vypukne požár, palubní inženýr otevře dvířka, aby stlačený vzduch mohl uniknout ven. Tento postup uhasí oheň.

"Bože, ne!" Katie strnula. Uslyšela temný zvuk otáčení vnitřního mechanismu dvířek. Dveře se začaly otevírat. Přestože Katie byla od nich dost daleko, mohla snadno přechít veliký štítek na ovládacím panelu dvířek oddělení u varovného světla. Ovládání vnějších dveří odblokováno.

"Ernie! Ne!" Katie vykřikla jméno druhého pilota, aniž si to uvědomila. Její myšlenky se teď zcela soustředily na ovládání dvířek na druhé straně oddělení. Odrazila se směrem k nim.

Katie natáhla rozevřené paže vpřed a pokoušela se dosáhnout na ovládání dvířek. Byla ještě příliš daleko. Mezi jejími nataženými pažemi, třesoucími se prsty a plastovým páčkovým přepínačem, na který chtěla dosáhnout, byla ještě vzdálenost asi tři čtvrtě metru. Její tělo pokračovalo v cestě k ovladači dvířek.

Ještě než Katie mohla začít jakkoliv manipulovat s dveřmi, ucítila náhle proudění stlačeného vzduchu v oddělení. Vzduch se začal hrnout ke vzduchoprázdnu ve vnějším prostoru a Katie věděla, že tento jev způsobuje stále se rozšiřující škvíra dveří.

Mezi Katiinou rukou a nouzovým ovladačem dveří už nebylo víc než půl metru. Kopala zoufale nohama. Její paže se natahovaly co nejdál.

Náhle se ozval hluk a vnější dveře se začaly prudce otevírat. Byly už rozevřeny natolik, že za šterbinou mohla Katie vidět vesmírný prostor.

Znovu vykřikla v naprosté panice. Zvuk, který vytryskl z jejího hrdla, jí vůbec nepřipadal jako její vlastní hlas. Ve vzdálenosti, která se zdála být blízko na dosah, se objevily modré, zelené a hnědé barvy Země dole a výrazná temnota nad linií horizontu. Když proud vzduchu zrychlil svůj pohyb ve snaze dostat se ven, začaly Katiiny vlasy divoce vířit kolem jejího obličeje. Ucítila, jak její plíce vysává záladná síla vzduchoprázdného prostoru.

Pohyb jejího těla vpřed se zrychlil proudem vzduchu tlačícího se ven a prsty Kabiny levé ruky udeřily tvrdě do ovládacího panelu dvířek. Nesena silným a neviditelným proudem, který uváděl do hry neúprosné fyzikální zákony, se Katie začala převracet směrem k zejícímu otvoru rozvírajících se dvířek.

Katie se pokoušela sáhnout po plastovém přepínači vedle červeného světla. Jeho jemný zaoblený povrch jí vyklouzl z ruky. Byla jako bezmocný plavec zachvácený bouřlivým vlnobitím, její tělo se převracelo ze strany na stranu, paže a nohy narážely znovu a znovu do rámu dveří.

Nakonec její tělo vypadlo nohama napřed z otevřeného otvoru. Její ruce sklouzly z ovládacího panelu. Znovu vykřikla. Ale tentokrát už z jejího hrdla nevyšel ani zvuk. Ocítila se ve vzduchoprázdném vesmírném prostoru.

Zpomalena svým střetem s rámem dveří, Katie se vznášela jen asi deset metrů od dvířek letadla, která ji vyvrhla. Ke své hrůze zůstala plně při vědomí a viděla vše kolem sebe. Prvních pár vteřin bylo indikátorem jejího nevyhnutelného osudu jen ohlušující hučení v podtlakem otřesených ušních bubínkách a svírající bolest v hrudi prahnoucí po vzduchu.

Katie zvedla hlavu a podívala se na letadlo. Jeho štíhlé linie visely bez hnutí proti horizontu plnému hvězd. Na stříbrných křídlech stroje začaly tančit záblesky šikmých paprsků zapadajícího slunce.

Pohlédla pod sebe. Nad nepravidelnými skvrnami pevniny a moře byly roztroušeny nepravidelné shluky mračen. Pobřeží. Hory. Světlo zářilo jen z jedné strany, protože se blížila tma, a vrstvy mraků, které tu oblast obklopovaly, vypadaly jako majestátní clona zlatých křídel roztažená nad zemí, aby ji zastínila.

Bože, pomoz mi. Katie měla pocit, jako by její mysl byla vzdálená tisíce kilometrů. Zdálo se jí, že její tělo letí rychleji než světlo, ačkoliv viděla, že se nehýbe. Tlak. Vzduch. Pomoc. Její racionální uvažování se začalo vytrácet stejně rychle jako kapky vody, které vystříkly na horkou plotnu. Aniž by si uvědomovala hloubku své dusivé bolesti, Katie zavřela oči. Konečně upadla do bezvědomí. Jejím posledním dojmem byl pohled na tisíce čtverečních kilometrů země dole pod ní. Během několika vteřin získalo její tělo přirozenou polohu zárodku, paže se volně pohupovaly vpředu, nohy se mírně pokrčily a přitáhly k hrudi.

Katie Grahamovou už nic nespojovalo se životem. Její tělo se dál otáčelo v pomalém pohybu, trup letadla, jehož součástí kdysi byla, měla sotva deset metrů před sebou. Jiskřičky světla, tančící na křídlech letadla, přeskakovaly na její halenku a na vlající prameny jejích dlouhých hedvábných vlasů. Sluneční paprsky, paprsky z milionů hvězd Mléčné dráhy a z bezpočtu jiných vesmírných galaxií se spojily, aby obestřely její tělo děsivým a ponurým světlem.

"Jak je jí?"

"Dobře." Paul Diederich s úsměvem zvedl oči k široké tváři lékaře, pak se dotkl Chrisina ramene. "Občas otevře oči. Nic neříká, ale nezdá se, že by trpěla bolestí." Pohlédl na nový obvaz na hrdle své ženy. Byl čistý a suchý - krvácení definitivně ustalo.

"Dal jsem jí pořádné množství sedativ," odpověděl Akins. Poplácal poslední lahvičku utišujícího léku v kapse, ale pak si vzpomněl, že její existence měla být tajemstvím mezi ním a druhým pilotem. Byl rád, že si toho Diederich nevšiml. "Vypadá dobře," řekl Akins, jako by chválil své lékařské schopnosti. "Nebude trvat dlouho a zotaví se úplně."

"Několikrát se na ni přišel podívat kapitán. Měl velkou radost z práce, kterou jste odvedl."

"To je fajn," řekl suše doktor.

Diederich otevřel ústa, aby něco dodal, ale místo toho jen kývl. Pohlédl dál do uličky letadla. Doktor a jedna z letušek byli jedinými lidmi, kteří neseděli. Cestující byli klidní. Zezadu zazníval jemný, nepřetržitý šum hovoru, všichni mluvili polohlasně. Bylo to, jako by se z kabiny letadla stal chrám. Jako by všichni seděli a trpělivě čekali, až začne nedělní mše. Ale nebylo to bezstarostné shromáždění. Do tváře každého muže, ženy i dítěte byl vepsán nepomíjející strach z hrozící katastrofy. Diederich se zachvěl. Přidušený truchlivý klid ho zneklidňoval.

"Kristepane." Diederich se otočil k doktorovi. Na okamžik se jejich pohledy zkrížily a pak se Akins znovu obrátil k oknu. Poklesla mu čelist a ukázal směrem k plexisklu.

"Co je tam?" Sotva ta slova Diederich vyslovil, již znal odpověď.

Její dlouhé vlasy vlály ve všech směrech. Štíhlé opálené tělo bylo natočeno šikmo k letadlu, temná modř jejího kostýmu a oslňující bílá na její košili se ostře rýsovala proti temnému zakřivenému horizontu. Diederich sotva věřil svým očím. "Všemohoucí Bože." Za ním se zvedl sbor vzrušených hlasů, cestující na levé straně kabiny jeden za druhým spatřovali tělo mladé palubní inženýrky vznášející se nedaleko hrany křídel.

"Ten darebák!" Akins se otočil a prudkým pohybem se odrazil vpřed. Mířil ke dveřím pilotní kabiny, jednou rukou svíral horní zábradlí, druhou měl zabořenou hluboko v kapse.

"Počkejte!" Diederich pohlédl dolů na svou ženu. Oči měla stále zavřené, vyschlé rty mírně pootevřené. Věděl, že několik dalších minut tady může zůstat sama. Něco mu říkalo, že by se měl držet v blízkosti Akinse. "Stůjte, doktore. Počkejte na mne."

Desítky lidí na pravé straně letadla už se zvedly ze sedadel. Mnozí z nich se hnali k oknům po levé straně, několik se jich shromáždilo do hloučku a hovořilo hlasitými vzrušenými hlasy. Diederich sledoval, jak se Akins prodírá kolem několika z nich, hlavu skloněnou, ramena vysunutá vpřed. Vypadal jako hokejový útočník razící si cestu hradbou obrany. Zdálo se téměř, že není schopen uvažovat. Ve své pravé ruce svíral malý a ostrý předmět - jehlu. "Doktore. Počkejte." Diederich rychle manévroval přečpanou uličkou.

"Zabije nás všechny," ozval se Akins přes rameno. Přestože ta slova téměř vykřikl, ztratila se ve zmatku a chaosu, který znovu zavládl v kabině pro cestující letu 14.

Desátá kapitola

Ralph Kennerdale zavěsil sluchátko zpátky do vidlice. Otočil se právě včas, aby uviděl dva rozložené televizní techniky zvedat na stativ jednu z jejich televizních kamer. Kennerdale si stále nebyl jist, jestli udělal dobře, když dovolil Justinu

Wattsovi do OPSCONu umístit televizní kamery pro přímý přenos, ale ta otázka už byla čistě akademická. Během další čtvrt hodiny měly televizní stanice začít vysílat zpravodajství.

"Problémy?" Kennerdale se obrátila před sebou uviděl Wattse. "Ne. Právě naopak."

"Opravdu?"

"Ano. Právě jsem dostal zprávu, že náš satelit s televizní kamerou na palubě se má setkat s letadlem za půl hodiny." Kennerdale ukázal přes skleněnou stěnu kolem balkónu k i nástěnným hodinám ve spodním patře OPSCONu. "Ve třináct dvacet devět, abych byl přesný." Bylo už, jak viděl, dvě minuty po jedné. Potřeboval by zavolat co nejdříve Bellmanovi na mys, aby se přesvědčil, že start raketoplánu probíhá přesně podle plánu.

"To je skvělé." Watts poplácal Kennerdala po rameni a významně se usmál. "Jestli je signál ze satelitu jen zpoloviny tak dobrý, jak si myslíme, bude to pro NASA bomba."

Kennerdale ignoroval Wattsovu poznámku. "Naše výpočty ukazují, že letadlo se vrátí zpátky na denní světlo ve třináct dvacet tři. A rádiové spojení by mělo být obnoveno ve třináct třicet pět."

"Nádhera." Watts si smetl imaginární smítko ze svého hnědého proužkovaného obleku, pak tleskl před sebou rukama. "Pro úvodní záběr kamery bych chtěl najet na nástěnnou mapu. Bílá čára představující uvízlý hypersonik je přesně ten pravý začátek. Namíříme záběr tak, abychom dostali do popředí obrysy vašich techniků. Bude to velmi působivé. Lepší než v hollywoodském ateliéru. Mimochodem," pokračoval důležitým hlasem, "myslíte si, že by bylo možné, aby se ti vyšší technici postavili dozadu? Zvláště tamten starší člověk s šedivými vlasy." Watts ukázal dolů. "On by byl perfektní typ pro zvýraznění celého záběru."

"Podívám se, co se dá dělat." Kennerdale se rozhlédl. Čím déle mluvil s Wattsem, tím víc litoval svého rozhodnutí umožnit té bandě komediantů vstoupit do NASA. Watts byl neandrtálec navlečený do společenského obleku.

"Přichází tvůj asistent."

Kennerdale se obrátil právě v okamžiku, když Novak vycházel z chodby v zadní části OPSCONu. Mladý asistent kráčel rychle k těm dvěma. "Něco nového?" zeptal se Kennerdale, jakmile se Novak přiblížil.

"Všechno v pořádku. Všechno klapě." I když Novak nebyl žádným technickým odborníkem, jejich hantýrka se mu líbila. "Reiman říká, že se startem nejsou žádné problémy. Vůbec žádné."

"Kéž by nebyly."

"Jasně." Novak zneklidnět. "Ale nějaké špatné zprávy přece přišly. Teploty při návratu."

"Do prdele."

"Byly ověřeny výpočty, že teplo, které letadlo vyvine během návratu z oběžné dráhy, bude příliš vysoké pro náběžné hrany křídel. Právě proto mají speciální chladicí systém na bázi kapalného vodíku. Ale technici říkají, že tam není dostatečný průtok, aby si s tím ten systém poradil."

"Počkej chvíli," přerušil ho Watts. "Copak to letadlo na křídlech nemá žáruvzdorné obložení, stejně jako raketoplán? . Jsem si jist, že jsem něco takového kdesi slyšel."

"Ablativní povlak. Ano. Ale jenom na spodní straně. Podchlazený kapalný vodík se automaticky čerpá náběžnými hranami křídel. Je to vlastně část jejich raketového paliva."

"Raketového paliva? Ale letadlo už vyčerpalo všechny zásoby raketového paliva. Slyšel jsem, že jsi to sám říkal." "Prokrista." Kennerdale znechuceně potřásl hlavou. "Nemáme čas tady pořádat vědecký seminář. Divím se, že se nevěnuješ výzkumu ty sám."

Wattsova tvář se zešířila zašklebila. "Trpělivost nikdy nebyla tvou silnou stránkou, Ralphe. Měl by ses víc ovládat. Plavat s proudem. Trénovat zen. Naučit se něco z východních umění."

"Běž do háje."

Novak okamžik počkal, odkašlal si a pak začal odříkávat vysvětlení, které dostal před necelou minutou. "Raketové palivo sestává ze dvou základních složek, kapalného vodíku a kapalného kyslíku. Jsou uloženy v oddělených nádržích a směšují se dohromady v motoru. To, co letadlo vyčerpalo dosud, byla zásoba kapalného kyslíku, proto se uzavřely

raketové motory. Ale pořád je na palubě letadla několik tisíc kilogramů kapalného vodíku."

"To je zajímavé." Watts vytáhl zápisník a něco si poznamenal.

"A jak vypadá hlavní cíl?" zeptal se Kennerdale. Zalovil v kapse pro cigaretu, vytáhl ji a zapálil. "Musíme umístit všechny do raketoplánu? Není tam pro ně dost místa." Na krátký děsivý okamžik si Kennerdale představil klasickou situaci u záchranného člunu. Stovky lidí snažících se vyšplhat na vor, který unese pouze deset lidí. Tallulah Bankhead a William Bendix budou vyhozeni do vesmírného prostoru. Kennerdale se při té myšlence zachvěl. Než by do takové neřešitelné situace zatáhl NASA - a sebe - raději by celou akci s raketoplánem zrušil a nechal je všechny zemřít.

"Hlavní cíl vypadá příznivě," odpověděl Novak. Těšilo ho, že má i dobré zprávy, aby vyvážil ty špatné. "Reiman říká, že můžeme neomezeně rozšířit oběžnou dráhu letadla tím, že se připojí k raketoplánu."

"Jak?" "Tak, že ho raketoplán potáhne. Jako vlečnou loď." "Vesmírný remorkér! Panebože! No to je gól!"

Novak nereagoval na Wattsovu poznámku. "Když se oba stroje spojí ocelovým lanem, motory raketoplánu budou schopné vyvinout dostatečný tah, aby je oba udržely na oběžné dráze." Sledoval, jak Kennerdale přikyvuje na souhlas, pak pokračoval v dalším líčení. "Naši technici jsou momentálně v telefonním spojení s klíčovými odborníky z konstrukčního oddělení United Aerospace v Los Angeles. Zkoumají možnost úpravy chladicího systému křidel, který by stačil na to, aby se případně letadlo mohlo dostat samo dolů."

"Fajn. Průběžně mě o tom informuj."

"Samozřejmě." Novak se odmlčel. "Mimochodem, mám ještě jeden nápad, který bych chtěl prodiskutovat. S vámi oběma."

"Co?" Kennerdale pohlédl na Novaka skepticky. Nedůvěřoval každému návrhu, který začínal mlhavě a nenápadně. "Bude to zapotřebí pro televizní přenos. Něčím se musí vyplnit pauza."

"Vyplnit pauza?" Watts postoupil o krok blíže. "Jaká?" "Když se letadlo a satelit obíhající kolem Země dostanou na druhou stranu, přímý přenos bude přerušen."

"Kristepane. Na to jsem nepomyslel."

"Dělá to polovinu času z doby každého obletu - čtyřicet pět minut z devadesáti."

"Zatraceně." Watts si začal prsty probírat huňatý knír. "Jsem přesvědčen, že budete potřebovat ještě něco, i když ten základní záběr, o kterém jste mluvil s dr. Kennerdalem, může vyplnit většinu volného času."

"Přirozeně." Watts se mile usmál. Kennerdale nezareagoval. "Můžete také vysvětlit divákům tu věc s ablativním povlakem hypersoniku a říct něco o chlazení křidel kapalným vodíkem."

"To bude úžasné," podotkl suše Kennerdale.

"Ale určitě budeme mít pár minut navíc," pokračoval Novak. Kradmo pohlédl na šéfa, aby se přesvědčil, jak se tváří. Kennerdale zůstával bez výrazu. "Mám takový návrh. Myslím, že by to chtělo něco ukázat. Nějaký obrázek." Novak moc dobře věděl, že Kennerdale prohlédne ty kecy a bude mu jasné, co je skutečným účelem celého toho návrhu není to nic než Novakova průhledná snaha dostat svou tvář do národního televizního okruhu. Ale za pokus to stojí. Takové vystoupení mu zaručí dlouhou a úspěšnou kariéru ve státních službách víc než cokoliv jiného.

"Jaký je tvůj návrh?" zeptal se Kennerdale.

"Ukázka srovnání s historií." Novak pátravě hleděl do tváří obou mužů. Upoutal plně jejich pozornost. "Jak víte," řekl s vědomím, že Kennerdale asi neví nic, "profil oběžné dráhy letadla je téměř shodný s profilem jednoho z našich nejslavnějších vesmírných letů."

"S kterým?" zeptal se Watts.

"S letem Johna Glenna. Ten s MA-Six, který odstartoval dvacátého února 1962."

"Friendship Seven? Ten první let na oběžnou dráhu?" "Ano."

Kennerdale kývl na souhlas, ale neřekl nic. Viděl, že Novak svůj úkol splnil. Pokud existoval nějaký let, který by vyburcoval paměť veřejnosti, pak to byl Friendship 7.

"Doprdele. To je fantastické." Watts nadšeně gestikuloval. "Jak si to představujete?"

"Navrhuji, že bych mohl předvést srovnání, ukazující, jak ty tři oblety Glennovy cesty před dvaceti lety teď opakuje dráha letadla zachyceného na oběžné dráze. Takovým způsobem by se dala docela zajímavě vyplnit pauza v přímém přenosu."

"To je zajímavé, sakra. To je neuvěřitelné." Watts se široce usmíval na Novaka, pak se otočil ke Kennerdalovi. "Vynikající nápad. To bude trhák. Nemáte žádné námitky, že?"

"Ne." Kennerdale krátce zavrtěl hlavou, spíš jako v údivu nad tím, jak byl zatlačen do pozadí svým asistentem, než na odpověď. Ale v každém případě myšlenka na srovnání letadla s Glennovým letem byla fascinující. Celá ta záchranná akce by se tak stala srozumitelnější, pochopitelnější a také zajímavější - a to by mohlo pomoci základnímu cíli. "Je to přesné opakování?"

"Velmi podobné. Výška a kurz jsou téměř shodné. Největší rozdíl je v době sestupu a v zásobě kyslíku. Glennova kabina šla dolů samovolně po osmnácti hodinách a měl s sebou zásobu kyslíku na dvacet osm hodin."

"To je pěkné spojení," řekl Watts. "Moc pěkné. Dáme se do toho." Jeden z techniků na něho zamával a Watts přikývl, že už za chvíli přijde. Obrátil se zpátky k Novakovi. "Říkáte, že budete mít mapy a grafy? Něco, co bychom mohli sejmut kamerou?"

"Ano." "Bezvadné. Tak jdeme na to." Watts poklepal Novaka po rameni, pak odešel, aby se poradil s kameramanem.

"To je opravdu dobrý nápad," řekl Kennerdale, když Watts zmizel.

"Díky." Novak získal pevnou půdu pod nohama a čekal na další vývoj situace. Jeho instinkt mu říkal, že Kennerdale s ním ještě neskončil.

"Myslím, že s tím návrhem jsi udělal dobrou práci. Použij jakékoliv materiály, které budeš potřebovat, aby to na obrazovce vypadalo dobře. Žádný šmejd." Kennerdale sáhl po příručce na svém stole. "Ale nezapomínej, co je naším hlavním úkolem."

"Ano?" Kennerdale si stoupl blíž k Novakovi. Jejich tváře měly k sobě jen několik centimetrů. "Naším úkolem je přesvědčit ty zasrané politiky, že vesmírný program stojí za to, že NASA by měla dostat z rozpočtu větší krajíc," řekl hlasem příliš tichým, než aby to slyšel někdo jiný kromě Novaka. "Po letech nám lidi poděkují. Budou velebit naše prozíravé plánování, naši manažerskou schopnost, která dokázala udržet při životě tak důležitý projekt navzdory přirozenému uvažování většiny obyvatelstva myslícího jenom na vlastní prospěch."

"Jsem přesvědčen, že to dokážeme. Určitě prosazujeme správnou věc."

"Ale do té doby," pokračoval Kennerdale, "musíme hrát jejich hru. Styk s veřejností. Návaznost na sdělovací prostředky. Sliby. Přehánění. Vlezdoprdelismus. I když bych raději takhle neuvažoval, nedá se to dělat jinak. Když chceme, aby člověk vylétl ke hvězdám, zdá se, že budeme muset napřed strávit nějaký čas v bahně."

"Ano, pane." Novak si nebyl jist, k čemu Kennerdale vlastně směřuje, ale měl dobrý důvod se na to nezeptat. "Chápu," lhal.

Kennerdale zlověstně mlčel. Oči upíral na Novaka, ale jeho myšlenky byly tisíce kilometrů odtud. Vlastně celé světelné roky. Zdálo se mu neuvěřitelné, že nekonečná, fascinující tajemství dalekého vesmíru mohou být odsouvána na druhou kolej. Kennerdala nezajímala věda nebo technika, o tu se Kennerdale vůbec nestaral, na rozdíl od hromady těch bláznů, co pracovali pro NASA. Byli to primitivové. Vesmír byl pro ně jen důvodem k tomu, aby si stavěli drahé hračky.

Kennerdale si plně uvědomoval, že pohrdá technikou. Ale nebyl v tom žádný rozpor. On viděl potenciál NASA především v objevování, ve slavných výpravách za tajemstvími vesmíru. Letět ven z galaxie. Konečně se dostat za hranice času a prostoru. Řítit se ke střetu s osudem, o kterém se nikomu ani nesnilo. To byly - nebo měly být - budoucí kosmické zájmy lidstva. Kennerdale přivřel oči, pak si odkašlal. "Pokud jsi skutečně součástí tohoto týmu - a je nás tady zatraceně málo - pak ti řeknu, že můžeš udělat, co chceš, jen musíš mít na mysli náš cíl."

"Ano, pane. Děkuji."

"Fajn." Kennerdale se na pár vteřin odmlčel. Mezi nimi zavládlo podivné mlčení. "Ale upozorňuji tě," dodal, přivíraje

oči při pohledu přes skla svých brýlí s kovovými obroučkami, "pokud uděláš něco, co naruší proces přeměny NASA v instituci, kterou by měla být - v instituci pro spásu lidstva - pak," řekl a ukázal nesmlouvavě na Novaka prstem, "toho budeš zatraceně litovat. To ti slibuju."

Vladislav Žolobov stál u okna své kanceláře ve vesmírném centru Bajkonur v Kazachstánu. První sněhová vánice, která se hnala jižní částí Ruska, už skoro ustávala a Žolobov spatřil trhlinou v mracích plátek bílé tváře měsíce. "Přestalo sněžit. Předpověď se pro změnu nemýlí."

"Zmínili se v Moskvě, jestli tam taky sněží?" zeptal se Oleg Nikolajev a natáhl nohy.

"Ne." Žolobov sklopil oči k černému telefonu. "V každém případě se o sněhu nezmiňovali." Moskevské počasí bylo tím posledním, na co Žolobov během svého krátkého rozhovoru s Kremlem před okamžikem myslil. Považoval jejich žádost za podraz, nejen pro její nesmyslnost, ale také proto, že narušila jeho mimopracovní čas. Chvilé nicnedělání strávené s dobrými přáteli byly příliš cenné, než aby se jich zbavoval pro takovou ztřeštěnost. Jako zástupce technického velitele sekce startů si to Žolobov už mnohokrát uvědomil.

Nikolajev hleděl na staršího muže. "Co jsi jim řekl?" "Že se brzy ozvu."

"To je ta nejlepší odpověď."

"Ano." Oba muži se na sebe usmáli. Jestli Žolobov něco mladého vědce naučil, bylo to především umění vyhýbat se požadavkům nadřazených až do okamžiku, kdy bude příznivější čas na odpověď. To byl základní požadavek sovětského života - zvláště pro všechny účastníky kosmického programu. Žolobov pozoroval závěj sněhových vloček navátých na okenní parapet. "Máme čas," mumlal si. Jeho slova se lhostejně nesla útulnou přetopenou místností. Obrátil se zpátky k mladému vědci. "Zdá se neuvěřitelné, že by Američani mohli být tak pitomí."

"Myslíš to letadlo?"

"Ano. Hypersonik s raketovým pohonem." Žolobov zvedl oči k noční obloze. Měsíc bylo vidět už ze tři čtvrtin. Nad ním i pod ním visely pásy temných mraků. "Jak se to letadlo mohlo samo dostat na oběžnou dráhu? To zní neuvěřitelné." "Nehody se stávají. Taky jsme jich zažili dost."

"Ani jsem si nevšiml." Žolobov se na okamžik odmlčel a pak se rozlehl jeho burácející smích. Naplnil malou místnost. "Jejich chyba není v tom, že mají havárie. Jenom v tom, že se k nim přiznají."

"Jistě. To je ten americký sklon k sebekritice." Nikolajev se zvedl ze židle, vytáhl karty a položil je na stůl obrázkem dolů. "Co chceš dělat?" zeptal se rovnou. I když se ho to netýkalo, Nikolajev byl osobním přítelem velitele dost dlouho, aby se mohl takhle zeptat.

"Nevím." Žolobov udělal pár kroků po místnosti směrem k místu, kde se v kbelíku s ledem chladila láhev vodky.

"Mám ti nalít?" zeptal se, když si dolil skleničku. "Samozřejmě."

Když Žolobov procházel místností se dvěma sklenicemi naplněnými po okraj, zachytil svůj obraz v zrcadle. Jeho kulatá masitá tvář a prořídle prameny dozadu sčesaných vlasů teď už bílých jako sibiřská pláň pokrytá sněhem - napovídala o jeho letech víc, než si sám uvědomoval. Pracoval příliš mnoho a příliš těžce. Koncem léta měl jít do penze. Měl dostat vilku u Černého moře. Žádný přepych, ale špatné to nebylo. Vodka, kaviár a slunce. Budou ho zvát do Moskvy na oslavy. Naskytne se příležitost k tomu, aby si přišpendlil na prsa medaile a stužky a stanul na pódiu mezi vyvolenými. Byl by jedním z méně významných členů načalstva, elity. Ale nic z toho mu moc nesesedělo. "Velcí soudruzi si přivlastňují všechny zásluhy, když se daří. A když je zle, je to vina těch dole."

"Jak to vypadá teď?" Nikolajev si vzal od starce skleničku. Zhluboka se napil, pak si sedl ke stolu. Věděl, že jeho kamarád ještě neskončil.

"Jestli dám rozkaz ke startu rakety pro záchranu Američanů a něco vybuchne, strávím zbytek života za tou zdí bez oken v Kremlu."

"Nebo na náměstí Dzeržinského."

"Máš pravdu." Pouhá zmínka o ústředí KGB způsobila, že Žolobovovi naskočila husí kůže. Stalinova éra už skončila, ale pohled na šedivou sedmipatrovou budovu v Moskvě přesto stále naháněl všem strach. "Mám dost zdravého rozumu, abych si s tím poradil, ale nevím, jestli to bude stačit."

"Jak brzo je třeba pokusit se o záchranu?"

"Během několika hodin. Chtějí, abychom jim přivezli jídlo a kyslík. Dostatečné množství pro sto lidí na třicet šest hodin. Mají kyslíku jenom tolik, že jim vydrží do doby něco po půlnoci našeho času."

"Do půlnoci?" Nikolajev vrhl pohled na hodinky, pak zavrtěl hlavou. "Ještě na dvě hodiny?"

"Tak nějak." Žolobov znechuceně mávl rukou. "Ale všechno to jsou jenom čísla. Ti idioti z Kremlu se ani trochu nestarají o naše problémy."

"Ztlum hlas." Nikolajev se smál, ale žertoval jenom napůl. "Práskači jsou všude."

"K čertu s fyzí," rozzlobeně odpověděl Žolobov. Ale vzal si upozornění k srdci a ztišil hlas. "Nikdo v téhle místnosti není na výplatní listině KGB."

"Ale co vedle?" Nikolajev ukázal na okno. Hned vedle se tyčila řada budov s byty. Teplý jas z jejich oken odrážel mozaiku na sebe navazujících obdélníkových tvarů na pokřívku čerstvě napadaného sněhu. "Všichni víme, že Kirlenko by práskl své vlastní děti, kdyby za to něco dostal."

"Je to krysa mizerná," řekl Žolobov. Předstíral, že plive na podlahu.

"Ale co raketa? Je možné nechat odstartovat záchrannou výpravu? Dvě hodiny není žádná doba."

"Máme přece jednu raketu připravenou. Dalo by se to." Žolobov si vytáhl židli a posadil se. Pohlédl na mladého muže. "Nechej mě pár minut, ať si to promyslím," řekl a v hlavě si začal promítat různé možnosti.

"Uvažuj rozumně. Vypadá to na pořádné riziko."

"To jo." Žolobov se ještě jednou napil ze své sklenice, pak pohlédl dolů na karty rozházené po stole. "Promluvmě si trochu při hře. Karty uklidňují. Tvoje otázky a názory mi pomůžou se rozhodnout."

"Jak chceš."

Žolobov sebral balíček karet a podal je Nikolajevovi. "Rozdávej," řekl znepokojeně. Jeho myšlenky už byly u amerického letadla uvězněného na oběžné dráze.

Ben Robinson seděl usazen ve své otočné židli, telefon přitisknutý k uchu. Přinutil se nahlédnout přes skleněnou stěnu oddělené kanceláře ve spodním patře Goddardova ústavu do sousední místnosti. Jeho zrak spočinul na okamžik na McBridovi a Robinson nepřítomně kývl. Jen čistou silou vůle byl schopen zabránit hlasu v telefonu, aby ho neovlivnil.

"Vrátil jsem se k těm Krausovým záznamům," pokračoval Ferrera. "Podíval jsem se dokonce na všechna osvědčení. Všechno je čisté jako křišťál, až na jednu stručnou vzpomínku Elliotta Nicholse."

"Nicholse?" Robinson nevěděl, kam to jméno má zařadit. "Právní oddělení. Má na starost naše patenty a licence. Dostal se do menšího sporu s Krausem o tom, jak má společnost požádat o patent na program pro kontrolu kvality, který Krause navrhl. Pochopil jsem, že se to vyřešilo." "Dobře. Co ti další dva?"

"McBride je docela oblíbený typ, i když není zvlášť spolehlivý. Dost často se omlouval pro nemoc - a mockrát ho pak viděli někde po městě nebo na letišti. Vážně pochybuji, že by byl právě na cestě na kliniku." Ferrera se odmlčel a listoval svými papíry. "Beckerová je chladná a povýšená. Není ten typ, co by se ukazoval na večírcích firmy. Také se zdá, že má talent pro vyhledávání problémů tam, kde nejsou."

"Ano. Souhlasím." Robinson pohlédl přes sklo a sledoval, jak Krause trpělivě čeká, až Beckerová skončí s projevem. "Vždycky je v útok, vždycky připravená k boji."

"Totéž mi říkal personální ředitel."

"Konečně se někam dostaneme. Důležité je, že Krauseho máme definitivně venku ze hry."

"Má pevné alibi. Nevylezl z nemocnice až do 11. září." "A není šance, že by se mohl vypařit a pak vrátit - někdy předtím?" Robinsonův přirozený konzervatismus ho vedl k tomu, aby se na totéž zeptal ještě jednou, aby si mohl doplnit svůj vlastní kontrolní list.

"Doktor se zasmál, když jsem se ho na to zeptal. Krause měl ošklivou zlomeninu nohy. Potřebovalo to upevnění na

nějaké šibenici. Druhého září - to byl ten den, kdy se letoun číslo třicet pět vrátil do aerolinek - byl stále pevně připoután k posteli. Nedovedu si představit, že by se v takovém stavu někam dostal."

"Fajn. Takže je to Beckerová, nebo McBride." Robinson pocítil hluboký pocit uvolnění. Kladl tolik záludných otázek na Krauseho jen proto, aby se ujistil, ale při tom všem měl pocit, že Krause je z nich nejméně podezřelý. Teď bude mít dalšího spojence pro věc. "Zasvěťím do toho Krauseho a seznámím ho se situací. Mohl by být užitečný."

"Dělej, jak myslíš." Ferrera děkoval Bohu, že u toho byl právě Ben Robinson. Pokud si někdo mohl poradit v té strašné, šílené situaci, byl to právě on. "Mimochodem, počátky té studie možnosti úpravy chladicího systému křidel u Star Streaku pokračují dobře. Bude to trvat týden nebo i víc, musí se úplně změnit konstrukce automatického ovládání chlazení, ale vypadá to, že budeme schopni dostat to letadlo dolů. Myslím, že část nákladů na tu změnu konstrukce uhradí pojišťovna."

"Výborně." Robinson se ještě zeptal Ferrery na pár věcí a pak zavěsil. Seděl chvíli klidně, vděčný za to, že příznaky jeho choroby už polevily natolik, že byly snesitelné. Nakonec se zvedl ze židle, vyšel z malé kanceláře a zamířil do přilehlé místnosti. Jemný šum od elektronického stolu byl jediným hlukem, který přerušoval mlčení. Tři technici s napětím vyčkávali. "Jak to jde?" zeptal se Robinson.

"Pomalu." McBride zavrtěl hlavou, zamračil se a pak ukázal na otevřené manuály roztroušené po stole. "Pokaždé když najdeme nějaké vodítko, objeví se deset dalších důvodů, proč tudy cesta nevede."

"Asi to bude složitější problém," řekl Krause a postoupil dopředu. "Žádná jednoduchá chyba nemohla udělat něco takového."

"Štve mě, že jsem jediný, kdo přichází s tou myšlenkou, ale nemohla by to být konstrukční chyba?" provinile se zeptal McBride. "Nevím, co jiného by to mohlo být."

"To je dobrý nápad," přidal se Krause. "Chyba v konstrukci."

"Souhlasíte?" zeptal se Robinson Beckerové.

"Neprošli jsme ještě dost údajů. Jen hádáme." Kývla hlavou směrem k haldě papírů, ale neřekla už nic.

Robinson se rozhlédl po místnosti. Červená centrální vteřinová ručička hladce urazila pětinu svého oblouku. Odkášlal si. "Takhle se nikam nedostaneme. Zkusme něco jiného. Vy dva pracujte na koncepci konstrukční chyby," řekl a ukázal na Beckerovou a McBrida. "Já si vezmu Krauseho a projdeme zpětně počítačové kontroly kvality, protože on zná ten systém lépe než kdokoli jiný."

"To je dobrý nápad," odpověděl Krause a následoval Robinsona.

"Došlo v posledních měsících k nějakým úpravám programu pro kontrolu kvality?" zeptal se Robinson, když oba vstoupili do oddělené kanceláře.

"Ne. K žádným. Program se neměnil od počátku zimy." "Dobře." Robinson zavřel dveře a zamkl za nimi. Obrátil

se a gestem ukázal mladému technikovi, aby zůstal na místě, kde je. "Dívej se na mne. Neotáčej se. Musím ti něco říct. Nechci, aby viděli tvoji reakci."

"Kdo?" "Ti dva."

"Rozumím. Pokračuj."

"Na letounu třicet pět došlo k sabotáži. Udělala to buď Beckerová, nebo McBride."

Krause strnule stál beze slova. Několikrát zamrkal. "Víš to jistě?"

"Ano. My oba víme, že neexistuje způsob, jakým by mohlo selhat ovládání raketových motorů."

"Na to jsem právě myslel." Krause přesunul váhu na druhou nohu. Začal si třít rukou levý bok.

"Jistě. Taková chyba není možná. To by se mělo brát v úvahu. V celé zemi - možná na celém světě - není víc než pět nebo šest lidí, kteří by rozuměli konstrukci hypersoniku tak dobře, aby vymysleli takovou změnu. Všichni ti lidé jsou

zaměstnanci United Aerospace. Jenom několik z nich mohlo mít přístup speciálně k tomu letadlu a k továrním plombám a kódovaným špičkám pro připojení vodičů, když bylo ve Phoenixu." Pokračoval ve vysvětlování zbytku své teorie o sabotáži, a přitom se snažil, aby neudělal žádný pohyb nebo gesto, kterým by mohl vyděsit dva techniky za sklem.

"Chápu, co tím myslíš. Nepromýšlel jsem to tak daleko. Ale souhlasím. Je to příliš komplikované, než aby to byla náhodná chyba. Příliš komplikované pro kohokoliv mimo naše zařízení ve Phoenixu. To okruh podstatně zužuje. Jednoznačně na naše oddělení."

"Vím, že jsi to nemohl udělat ty," řekl Robinson. Byl čas udělat si jasno v otázce, která visela mezi nimi. "Kromě tvé pověsti je tady taky tvůj úraz. Jsi jediný člověk z těch tří vedoucích elektroniků, který má spolehlivé alibi."

"Která data se kontrolovala?"

"Zapsal jsem si to." Robinson podal zápisník Krausemu a sledoval, jak ho začal zkoumat.

"Dobře." Krause podal zápisník zpátky. "Jaký je další postup?"

"Napadá tě něco?"

"Pokud myslíš podezření, tak ano. Myslím, že je to Beckerová."

"Proč "Je to vypočítavá mrcha. Taky mi něco říkala dnes ráno. Když jsem se zmínil, že se po našem jednání u Martina chystám do New Yorku, abych navštívil starého kámoše ze střední školy, řekla, že tam jede taky. Bylo to trochu moc rychle, připadalo mi to podezřelé - jako by se pokoušela mě přesvědčit. Nebyl žádný důvod se o tom zmiňovat. Možná že potřebovala krycí historku. Ale vím, že to asi nestačí." "Lepší než nic."

"Jsem si jistý, že je to Beckerová. Mám prostě takový pocit."

Robinson znervózněl. Také se ho v posledních okamžicích zmocnilo podivné tušení, ale nedávalo mu smysl. Vypudil ho z hlavy. "Musíme se přesvědčit. Potřebujeme něco hmatatelného."

Krause se zachvěl a zůstal mlčky stát.

"Předpokládají, že ti dám něco dělat." Robinson se rozhlédl po soukromé kanceláři. "Posaď se. Předstírej, že máš práci."

Krause postoupil o krok směrem, kterým ukazoval Robinson. "Tady?"

"Ano. Sedni si ke stolu. Musí to vypadat, jako bys pracoval." Robinson vyhlédl na Beckerovou a McBrida. Oba měli tváře odvrácené od Robinsonova pohledu, zřejmě spolu hovořili. "Potřebuji si to promyslet."

"Co mám dělat?" Krause zasunul svou neohrabanou nohu v sádře pod desku stolu a usadil se na židli. Zdálo se, že mu není moc příjemně.

"Kristepane, já nevím. Cokoliv. Vezmi si telefon. Zavolej někam. Zatelefonuj svému spolužákovi: Řekni mu, že nemůžeš tento víkend přijet do New Yorku. To ti zaručím. Znáš jeho číslo?"

"Je doma. Dělá v reklamě, je na volné noze. Bydlí na východním konci Manhattanu."

"Předčísli na New York je dva jedna dva." Robinson ukázal na telefonní přístroj na horní straně šedého panelu. "Použij to tlačítko na konci."

"Jo." Krause zvedl černé sluchátko a naklonil se dopředu. "Tlačítko na konci?" zeptal se znovu a ukazoval na první čtvercový knoflík v řadě.

"Na konci," opakoval Robinson. Oči měl přilepené na Bonnie Beckerové, která procházela kolem hrany stolu v sousední místnosti. Byla otočena zády.

"Předčísli na New York je dva jedna dva?"

"Ano." Robinson sledoval, jak Krause vytukává čísla na voliči, pak se otočil zpět, aby sledoval Beckerovou, odkládající stranou manuál, který si brala jen před pár minutami. Věděl, že neexistuje způsob, jakým by mohla prostudovat takový materiál za tak krátkou dobu. Zjevně práci jen předstírala - nevěnovala sebemenší úsilí hledání

důvodů havárie Star Streaku. To vniklo Robinsonovi nápad.

"Haló, Georgi? Tady Alex. Mám bohužel špatné zprávy." "Zůstaň u telefonu," řekl Robinson a obešel ho, ještě než se k nim Beckerová otočila zády. "Mluv dál." Sáhl pro papíry, které byly naskládány na stole. Robinson si uvědomil, že Beckerová by měla určitě zareagovat na jakékoliv zjišťování možnosti existence druhého zařízení, zařízení zkonstruovaného pro návrat letadla, jakmile bude zapláceno výkupné. Pokud s ní bude manipulovat správně, mohly by reakce Beckerové poskytnout klíč k tomu, kde je zařízení umístěno. Jestli se to podaří, bude možná Krause schopen zjistit, jaké je to zařízení a jak pracuje.

"Tento víkend se do New Yorku nedostanu." Krause se díval na Robinsona, když mluvil. "Problémy v práci. Mám toho nad hlavu." Aniž by čekal na Krauseho odpověď, Robinson prošel kolem rohu šedivé skříně, vytáhl pero a začal si něco zapisovat na papír, který držel v ruce.

"Počkej, Georgi. Zkusím něco vymyslet." Krause se zaklonil na otáčecí židli a ruka mu nervózně pobíhala po telefonní šňůře. Snažil se vyhnout Robinsonovu pohledu, ale přistihl se, že každých několik vteřin neodolá a zase se na něho podívá. "Co kdybychom se domluvili na někdy jindy?" řekl Krause po krátké odmlce. "Třeba koncem měsíce. To by mi docela dobře vyhovovalo."

Krauseho jalová slova šuměla na pozadí Robinsonových myšlenek jako bzučení dotěrného hmyzu. Pokoušel se je ignorovat, aby se mohl úplně soustředit na seznam, který napsal, na seznam šesti subsystémů Star Streaku. Byla to, domníval se, jediná místa, kde by mohlo být umístěno záchranné zařízení. "Dobře. Můžeš zavěsit. Už jsem hotov s tím, co bych chtěl s tebou probrat." Robinson věděl, že kdyby dokázal správně určit subsystém obsahující druhé sabotážní zařízení, byl by schopen nachytat Bonnií Beckerovou.

Jedenáctá kapitola

"Zůstat v pohotovosti. Měli bychom mít už brzo obraz." Ralph Kennerdale se opřel rukama o stůl a naklonil se dopředu. Přes skleněný balkon vyhlížel dolů na centrální obrazovku pod elektronickou mapou světa. Televizní obrazovka zůstávala bezvýrazně šedá. "Už to bude," řekl Kennerdale do neurčita. Zoufale si přál, aby se při napojování satelitu nic nepokazilo.

"Ještě pár vteřin," zašeptal Novak, když odložil na stůl domácí telefon.

"Jsme připraveni," dodal Justin Watts také tlumeným hlasem. Ohlédl se přes rameno na svého šéfa techniky, který se mračil za ním. Watts se pokusil o úsměv, ale zjistil, že se mu to nedaří. Porušoval nejposvátnější zásadu televizního vysílání úmyslným vysíláním bez obrazu. Byl přesvědčen, že několik vteřin prázdné obrazovky zvýší dramatický efekt přímého přenosu obrazu letadla - ale opravdu to nesmí být víc než pár vteřin. Watts si přitiskl sluchátko k uchu a poslouchal zvuk ze studia. Komentátor se pokoušel vysvětlit televizním divákům příčinu šedivého změní na obrazovce a už téměř vyčerpal všechno, co mohl říci. Watts věděl, že to nemůže nechat takhle dál pokračovat. "Doprdele. Jestli ten obraz ze satelitu nepříjde hned teď, budeme se muset vrátit k záběrům z OPSCONu," oznámil lidem, kteří stáli kolem něho. Nikdo neodpověděl.

"Tady to je." Novak ukázal na centrální obrazovku, i když z ní nikdo nespustil oko. Neurčitou šed' monitoru vystřídaly rychle se mihající série černých a bílých čar. Na okamžik se objevil záblesk něčeho, co vypadalo jako obraz, pak zmizel, a znovu se objevil. "Tam. Ano. Je to tam."

"Kde?" Wattsovo srdce pokleslo. Obraz na obrazovce byl sotva něčím víc než směsí matných stínů, neurčitě se vlnících čar vyplňujících spodní část obrazovky a temnějších skvrn nahoře. Watts si dovedl představit miliony rozezlených televizních diváků doma, kteří vstávají ze židlí a kráčí k televizoru, aby ho vypnuli. "Není to čisté. Není to dobré, krucinál! Musíme přejít zase na záběr OPSCONu." Watts ucítil, jak se mu v žaludku rozlévá šířající kyselost. "Připraví se dvojka, kamera dvě, připravít," zakřičel na techniky.

"Všemohoucí Bože."

Watts se otočil. K jeho údivu se obraz na centrální obrazovce nádherně vyčistil. Štíhlé stříbrné linie hypersoniku se najednou vynořily ze ztemnělého pozadí, jako by někdo rozsvítil silný reflektor ve studiu uprostřed scény.

Vzdálené letadlo vyplňovalo tři čtvrtiny obrazovky, jeho aerodynamický nos mířil několik stupňů směrem dolů k temnému horizontu, jeho plochá a šikmá křídla byla tak výrazná, že poskytovala věrnou představu o nesmírné velikosti letadla. "Můj Bože. To je neuvěřitelné," ochraptěle šeptal Watts. Záběr byl lepší než to, co si představoval a za co se modlil. Obraz hypersoniku připomínal model zavěšený na neviditelných nitích v modelářském obchodě a zároveň nenechával nikoho na pochybách, že se jedná o děsivou skutečnost. Záblesky jiskřícího slunečního světla tančily na zaoblených kovových stěnách kabiny letadla. Z oken kabiny na levé straně letadla se rozlévaly pruhy nažloutle bílého

světla.

"Co je to?" "Kde?" "Pod nosem." Novak ukázal na tmavou skvrnu v dosahu

světla z předního okna pilotní kabiny. "Tam."

"Nevidím to. Ještě ne. Slunce je ještě příliš nízko." Kennerdale si upravit brýle a pokoušel se zaostřit zrak na temný předmět, ale nepodařilo se mu to. "Ještě pár vteřin."

Když se oslnivě bílé slunce vyhouplo nad obzor, všechny zbývající stíny na televizní obrazovce okamžitě zmizely. Temný předmět, plující v krátké vzdálenosti pod nosem letadla na oběžné dráze, se najednou ocitl v ostré a nemilosrdné sluneční záři, která odhalila jeho skutečnou podobu.

"Ach můj Bože!" Novakův hlas byl jen nepatrně hlasitější než náhlý záchvat vyděšených vzdechů a vzrušených zvuků, které zazněly z hrdel všech lidí v místnosti.

Lidské tělo, vznášející se ve vesmírném prostoru, se neustále pomalu převracelo. Bylo to tělo mladé ženy. Bezvládné paže se pohupovaly před ní, nohy měla trochu skrčené k hrudi a její dlouhé vlasy tančily v rozptýlených vlnách kolem tváře a krku. Přímé sluneční světlo osvětlovalo dva zlaté prýmký na každém rukávu saka její uniformy tak, že jejich záblesky upoutaly pozornost všech.

"Letuška." "Ne. Patří k pilotům."

Kennerdale hrábl pro papíry. Když našel seznam členů posádky, která byla v letadle, přejel očima sloupec jmen. "Tady," ozval se hlasitě, aby přehlušil proud tlumených hlasů ozývajících se kolem něho. "Katie Grahamová. Palubní inženýrka. Určitě je to ona."

"Ano. Bůh ji ochraňuj." Watts přistoupil blíže k okraji balkónu. Kvalita televizního obrazu byla úžasná, ostrost fantastická, celkový dojem dokonalý. Watts teď potřeboval zjistit, jestli měnící se úhel slunce může nepříznivě ovlivnit kvalitu obrazu. Obrátil se ke Kennerdalovi. "Může se teď satelit zase přemístit?"

"Cože?" "Může se satelit pohybovat nahoru a dolů? V různých úhlech?"

"Možná. To se uvidí." Kennerdale vypadal zmateně. Vůbec netušil, co Watts zamýšlí. "Proč?"

"Je to nebezpečné? Mohli bychom úplně ztratit signál, kdybychom se pokusili přemístit satelit?"

"Proboha." Kennerdale trhl sebou zpět a jeho hlas se zadrhl strachem. Vrhle letmý pohled na televizní obrazovku a pak se obrátil zpět na Wattse. "Co tím kruci sleduješ?"

"To nic." Watts mávl odmítavě rukou. Rozhodl se vyčkat a sledovat, jak bude pohyb slunce ovlivňovat kvalitu obrazu. Jeho zájem byl ukvapený. "Řekni mi, jak se tohle mohlo stát," řekl a ukázal na tělo mladé ženy vznášející se vlevo dole na veliké obrazovce. V duchu už začínal uvažovat nad mluveným komentářem, kterým měl v úmyslu doplnit obraz.

Uvažoval, že přeruší komentátora ze studia nějakým svým vlastním názorem na věc. Názor dr. Kennerdala bude perfektním zakončením jeho vyprávění.

"Nevím." "Co bys myslel?"

"Nech toho." Kennerdale si otřel krůpěje potu, které se mu objevily na čele, pak pohlédl vzhůru na nástěnné hodiny. "Dozvíme se to už za tři minuty. Pak se má vrátit letadlo na rádiové spojení."

"Ano. Za tři minuty." Novak se rozhlédl po místnosti, pak pohlédl dolů do spodního patra OPSCONu. Většina techniků dosud stála, oči upřené na televizní obrazovku. Ale šum vzrušených hlasů se vytratil a celý OPSCON upadl do rozpačitého ticha. Všichni lidé v místnosti si konečně uvědomili, čím byla způsobena smrt palubní inženýrky. Novak byl první, kdo prolomil mlčení. "Za tři minuty se nemusíme nic dozvědět. Možná že na palubě letadla už není jediný živý člověk, který by se nám ozval."

"S dovolením," řekl Ben Robinson McBridovi, když se snažil odejít od stolu s elektronikou, kolem kterého se všichni čtyři tísnil. "Musím zavolat Phoenix."

McBride ustoupil stranou, ale nespustil oči z obrazu mrtvého těla, které se otáčelo v levém spodním rohu televizní obrazovky.

"Pusť mě," mumlal Robinson, když odstrkoval Bonnií Beckerovou, pak prošel kolem Krauseho. Kráčel rychle přes sál ke skleněné stěně na druhé straně. Uvnitř se zastavil, zamkl za sebou dveře a sedl si v oddělené místnosti ke stolu.

Robinson se otočil na židli, vytrhl z vidlice telefonní sluchátko a přejížděl prsty po řadě tlačítek pro automatickou volbu. Téměř již stiskl tlačítko číslo jedna pro Phoenix, ale pak změnil názor a přesunul prst k tlačítku číslo dvě. Uklidni se, proboha. Robinsonovi se třásla ruka, když mačkal druhé tlačítko a naslouchal rychlé sérii pípnutí. Ferrera může počkat, teď si musí promluvit především s Rayem Leem.

Automat rychle vytočil zvláštní číslo Astrex Corporation, které Robinson před chvílí zavedl do paměti přístroje. Během několika vteřin telefon zazvonil a Lee ho zvedl.

"Taky se na to dívám," řekl stísněným hlasem Lee. "Ale všechno, co mi tady mohli sehnat, je mizerný přenosný televizor s patnácticentimetrovou obrazovkou a pokojovou anténou. Je to zamžené až hrůza, a tak z toho moc nemám. Jsou na letadle nějaké známky poškození? Je tam jenom to tělo?"

"Ano." Robinson se předklonil, stiskl vypínač televizoru na svém stole a začal studovat obraz letadla plujícího vesmírem. "Dívám se na to teď v televizi. Kromě toho těla vypadá všechno normálně. Zdá se, že letadlo je neporušené."

"Co by to mohlo způsobit?"

"Nevím." Robinson vypnul televizor a vyskočil ze židle. "Vůbec si to nedovedu vysvětlit."

"Já taky ne."

"Brzo se to určitě dozvíme. Během několika minut budeme mít s nimi zase rádiové spojení."

"Přesně tak. Říkal to i televizní komentátor."

Robinson si odkašlal. "Je tu ještě něco, na co bych chtěl znát tvůj názor," dodal, protože musel přejít ke skutečné příčině svého zavolání. "Je to Krause. Nechová se přirozeně." Robinson se pootočil a vyhlédl na tři techniky. Beckerová a McBride stáli několik kroků od stolu. Krause stál na stejném místě jako předtím, ve tváři stále pokřivený výraz špatně skrývaného děsu. Vypadalo to jaksi nepatřičně. Přehnaně. Robinson se s tím vším světil Leovi a přidal ještě pár postřehů o Krausovi. "Vypadá, jako by byl vyděšený a bál se to přiznat."

"Obrovská spousta lidí se tak chová. Připadá jim slabošské ukazovat své skutečné pocity."

"To není přesně to, co myslím."

"Pak ti nerozumím," zmateně odpověděl Lee. "Nepatřičně? Přehnaně? Co tím vlastně myslíš?"

"To je těžké vyjádřit slovy..."

"Asi jo." Lee dumal nad Robinsonovým prohlášením ještě několik vteřin a pak se znovu ozval. "Proč ses teď tak zaměřil na Krauseho?"

"Nehrej si se mnou na advokáta. Je mi jasné, že nic z toho nemůže být u soudu průkazný materiál. Je to jenom pocit."
"To nestačí."

"Vyslychal jsi někdy pilota po katastrofě?" zeptal se Robinson, ve snaze převést znovu konverzaci na přátelštější tón.
"Samozřejmě že ne."

"Já ano. Můckrát. Vždycky když jsem to dělal, snažil jsem se zjistit, jestli pilot byl schopen zhodnotit skutečnou situaci před havárií."

"Co tím myslíš?"

"Špatné počasí. Nedostatek paliva. Technické problémy. Podcenění bezpečnostních faktorů a tak. Účelem je zjistit, jestli taková situace skutečně pilota překvapila, nebo jestli se pokouší zaretušovat jednoznačnou chybu."

"A Alex Krause nebyl překvapen, když jsi se zmínil o sabotáži?"

"Přesně tak. Přijal to jako naprostou samozřejmost." "Tohle jsi měl na mysli?"

"Ano." Robinson sledoval Krauseho sedícího u elektronického stolu. Další dva technici pořád stáli kousek od něho.

"On se nechová podivně." Robinson v duchu uvažoval nad další větou, než se ji rozhodl vyslovit. "Chová se provinile."

"Nesmysl." Obvykle jemný tón Leova hlasu dostal ostrý nádech. "Nechceš, abych se choval jako právník, ale pak se pokoušíš tvrdit přesně to, o čem si myslíš, že by právníci vůbec neměli brát v úvahu."

"Nechej toho. Nechci teď s tebou diskutovat o právnících," vyštěkl Robinson. Přesto, že byli dobrými přáteli, oba se už několikrát pohádali kvůli Robinsonovu názoru, že u soudu spíš dosáhnou svého bezohlední advokáti a kličky v zákonech, než aby se prosadila spravedlnost.

"Souhlasím s tebou v jednom momentu - že bychom o tom neměli diskutovat." Lee se odmlčel, aby si srovnal myšlenky. "A navíc, kromě známých faktů - Krausovy loajálnosti, jeho pověsti, chybějícího motivu - je tu jednoznačný závěr, že ten člověk neměl příležitost. Sam jsem to dokázal. Neexistuje žádný důkaz, takže prostě jen hádáš. Skoro bych si myslel, že je to tím, že pořád nemáš nic jistého na Beckerovou a McBrida. Z nějakého důvodu se pro tebe Krause stal snadným cílem."

"Před chvílí jsem se pokoušel na něčem chytit Beckerovou. Předstíral jsem, že se zajímám jen o ty úseky, kde by mohlo být umístěno druhé sabotážní zařízení."

"A naletěla na to?"

"Ani trochu." Robinson cítil návaly vzrůstající bolesti hlavy, které mu pronikaly v nepravidelných záchvěvech do čela. Přitiskl si k hlavě dlaň. "Chová se, jako kdyby jí to bylo fuk."

"Možná jsi uvedl nesprávné úseky. Možná že to jenom zatraceně dobře hraje. A možná že další zařízení ani neexistuje."

"Možná." Robinson sraštil čelo. Jeho přesvědčení o Krausově vině se vytratilo stejně rychle, jak vzniklo. Lee měl pravdu, příliš spoléhal na své pocity a intuice. Beckerová byla pořád tím nejpravděpodobnějším viníkem. Robinson pohlédl na nástěnné hodiny. Třináct třicet dva. "Máš nějakou představu, proč sabotér pořád nepředložil požadavky na výkupné?" Jen dvě hodiny a třináct minut zbývalo letadlu do okamžiku, kdy mu dojde kyslík. Kde je ten chybějící článek? Musí tu být něco, co jsem přehlédl.

"Je to asi tím, že se do toho vložila NASA s těmi plány na záchranu raketoplánem. To sabotéra vystrašilo. Začalo to být příliš riskantní, když si uvědomil, že nemusí nic získat. Kdyby sabotér předložil požadavek na výkupné - což, jak víme, by nás určitě přivedlo na jeho stopu - a záchranná akce raketoplánu by se podařila, pak by strkal krk do oprátky pro nic."

"Nespoléhej na raketoplán." Robinson myslel na Kennerdala, Novaka a ostatní lidi, které potkal v OPSCONu. Něco v jejich chování říkalo Robinsonovi, že s raketoplánem není všechno v pořádku, něco v jejich chování naznačovalo, že by jim neměl věřit. Robinson měl v úmyslu odejít za okamžik nahoru, aby získal nejnovější informace.

"Pokud vím, NASA má dost šancí na úspěch."

"To je vnější dojem, nic víc. Pokusit se odstartovat s takovým krámem za necelé dvě hodiny může být někdy hrůza, proboha. Koho sakra chce ten Kennerdale vodit za nos?"

"Pořád je naděje," odpověděl Lee. "NASA přece musí počítat s vysokou pravděpodobností úspěchu, jinak by se o to nepokoušela."

"Nevěřím tomu sice, ale chtěl bych doufat." Robinson probral s Leem ještě pár námětů na to, jaké by měly být jejich další kroky. Nakonec zavěsili.

Robinson se rozhodl nevolat do Phoenixu, protože měl na práci až příliš mnoho dalších věcí. Ale na okamžik si dopřál klidu. Zavřel oči, přitiskl si obě ruce k čelu a zaklonil hlavu. Mezi tepajícími záchvaty bolesti, slabým zvoněním v uších a vířící nevolností mu do jeho mysli pronikala řada šílených myšlenek. Během několika vteřin dostaly definitivní směr. Nepatřičně. Robinsonovi ještě jednou probleskla hlavou ta shoda okolností. Krause se nechová, jak by měl. Shoda okolností byla jediným prvkem, kterému Robinson nedůvěřoval. Krause se chová provinile. Kde je chybějící článek?

"Panebože, já bych si dal cigaretu."

"Já taky," odpověděl Paul Diederich, přestože nekouřil. Kdyby se, vzhledem k používání čistého kyslíku, nemusel dodržovat přísný zákaz kouření, možná by si i nějakou cigaretu zapálil. "Jenom kdybych mohl," řekl a ukázal na osvětlený příkaz nahoře v kabině.

"Rozumím." Muž středního věku, sedící přes uličku, se otřásl a pak se odvrátil. Mladý chlapec po jeho boku hleděl dál ještě několik vteřin na Diedericha a pak se také otočil.

Diederich pohlédl dolů kabinou.

V souladu s kapitánovým doporučením, aby se příliš nehýbali, všichni seděli pevně ve svých sedadlech. Ulička byla opuštěná jako zapadlá silnice v pravé poledne. I proud hovoru mezi cestujícími, který nikdo nezakazoval, vyschl. K Diederichovi se nesly sotva tři nebo čtyři šeptající hlasy. Všichni seděli se stoickým klidem. Jako kdyby nikdo neměl co říci. "Paule?"

Diederich se obrátil k manželce.

"Nepřečtu ta písmena," řekla Chris, její slova zněla sotva slyšitelně, hlas měla tenký a slabý. "Co je tam napsáno?" Diederich se naklonil dopředu a vyhlížel ven z letadla. Satelit, který se vznášel vedle nich, se pohyboval dost blízko letadla, takže byla zřetelně vidět písmena na rýhovaném kovovém povrchu. "Spojené státy. To je všechno. Ani americké. Ani vlajka." Diederich se obrátil k manželce a vyloudil úsměv. Pokoušel se nedívat se na velké skvrny zaschlé krve, kterými nasákla její bílá halenka. "Jen klid," řekl a vyhlížel z okna.

Patnáct metrů pod úrovní oken plulo tělo mladé palubní inženýrky. O třicet metrů dál, trochu nad nimi, visel satelit, v dálce se vzdouvalo moře bílých oblaků. Mezi sněhobílými pruhy bylo vidět skvrny modré vody. Na obzoru byly roztroušeny zemské masivy různých odstínů světle až tmavě hnědé a plochy zeleně. "Spi ještě, miláčku." Diederich věděl, že jeho žena ho vnímá jen částečně, ale nebylo třeba ji dál vyrušovat nějakým dalším hloupým pohledem ven z okna. Natáhl se a stáhl roletu. Nevěděl, jestli ho Chris slyšela, i když ihned zavřela oči. Spokojen s tím, že jí je dost dobře, aby ji mohl nechat zase samotnou, Diederich odepnul pás, vysunul se nahoru a začal manévrovat ven z řady sedadel.

Nasládlá vůně léků a obvazů a kyselý zápach zvratků se mísily s dalšími pachy v nehybném vzduchu. Diederich ucítil hned poté, co jim to oznámil kapitán, že výměna vzduchu byla snížena na minimum, aby se ušetřil kyslík. Výsledek bylo již znát. Mnozí z cestujících - zvláště starší osoby - seděli v netečné letargii, protože jejich těla byla omámená minimálním množstvím kyslíku, které mohli dostat. Diederich si všiml, že se také začíná cítit unaveně a zmocňuje se ho závrať.

"Jdete do pilotní kabiny?"

Diederich sevřel horní zábradlí a otočil se za hlasem. Tmavá letuška se posunovala ve vzduchu přes uličku, její levá ruka držela pevně okraj držadla, nohy se jí kývaly kousek nad podlahou. Přicházela z přední kuchyně. "Ano. Kapitán ví, že tam přijdu."

"Říkal mi o tom." Adrienne Brownová potáhla za provizorní pás, který si ovázala kolem boků, aby zabránila vzdouvání sukne své uniformy při stavu beztláče. "Máte plné oprávnění k neomezenému přístupu do pilotní kabiny. Vy a dr. Akins."

Diederich přikývl. Uniformy. Oprávnění ke vstupu do pilotní kabiny. I během nejhorších okamžiků této katastrofy se uznávaly autority a konvence. K Diederichovu překvapení ještě nikdo se nepokusil porušit pravidla, nedodržel zásady. Cestující byli ochotni zachovávat řád.

Bylo to, uvědomoval si Diederich, svědectví o sociálním postavení cestujících, pracovním postavení, osobní prosperitě. Každý z nich věděl, co pro jakoukoliv danou situaci znamená soubor pravidel, a souhlasili s tím, že se jím budou řídit. Šéfové firem, předsedové správních rad, dámy z vyšších vrstev. Celý svůj život nevybočili z úzkého rámce konvencí, psaných i nepsaných. Tímto způsobem chtěli žít - a dokonce i zemřít.

"Jak se drží?" zašeptal Diederich a ukázal gestem na kabinu.

"Zatím dobře. Požádám kapitána, aby přednesl další oznámení do palubního rozhlasu. To by je mohlo uspokojit."

"Dobře." Diederich zdvořile kývl, pak se začal posouvat

kupředu. Cítil se v kabině nevhod. I když věděl jen velmi málo o skutečných úkolech, které vyžaduje práce pilota, v pilotní kabině byl alespoň nablízku základní technice, která s nimi souvisela. Pragmatická, praktická věda - to byl jazyk, který mu byl blízký. Byl to jediný jazyk, kterému rozuměl. Diederich posunul ruku po horním zábradlí, až se dostal ke kuchyni, pak se protlačil přes otevřený prostor.

Když se Diederich dostal ke dveřím pilotní kabiny, otočil se a pohlédl znovu do uličky. Ve tvářích těch několika cestujících, kteří na něho hleděli, se zračilo zoufalství. Pocit beznaděje prostupoval kabinu. Stával se základním pocitem všech.

Traumatem, které odválo pryč poslední zbytky naděje, na které se upnuli, byla smrt mladé palubní inženýrky. Přibližující se satelit na chvíli vzpružil jejich náladu, ale optimismus brzy vystřídala realita. Satelit, jak si velmi brzy uvědomili, byl pro jejich záchranu naprosto bezvýznamný. Visel asi třicet metrů od nich ve vzduchoprázdném prostoru vesmíru.

Satelit působil jako nevhodný žert, výsměšné gesto. Jeho ohybné objektivy vyčnívaly ven z jeho přední části a bezostyšně mířily na letadlo. Obraz jejich utrpení se dostával do televizního vysílání na celém světě. Jejich umírání a smrt bude pro sdělovací prostředky událostí měsíce. Syn nebo dcera každého z nich se na ně mohou podívat. Diederich přitom pomyslel na svou dceru Kim a představoval si ji doma před televizní obrazovkou. Zachvěl se, pak zatlačil na dveře pilotní kabiny a vsunul se dovnitř.

"Jestli tomu dobře rozumím," říkal Collins do mikrofону, když se Diederich opatrně přemísťoval do přední části pilotní kabiny. Kapitán pohlédl přes rameno, aby viděl, kdo vešel do pilotní kabiny, a s uspokojením se vrátil zpátky ke své rádiové konverzaci. "Namíchat palivo není možné, protože složky jsou příliš těžké? To jsi říkal?"

Diederich viděl, že Collins má hodně práce. Stejně tak Briscoe. Druhý pilot seděl upoután ve svém křesle a držel manuál letadla v natažených rukách tak, aby do něho Collins mohl nahlížet. Diederich se zasunul do prostoru za kapitánovo sedadlo a otočil se k Akinsovi, který seděl na prázdném místě palubní inženýrky. "Jak to jde?"

"Jak to mám sakra vědět? Ti chlapi mluví nějakou tajnou řečí," ukázal Akins na oba piloty. "Nechápu ani desetinu z těch jejich keců. Ale alespoň souhlasí s tím, že dají pokoj jeden druhému, než se vrátíme na zem."

"Pak můžou za to všechno jeden druhému nakopat do prdele a bude mi to fuk," dodal Akins trochu moc hlasitě. Diederich by rád věděl, jestli se Collins a Briscoe skutečně pohádali kvůli nápadu se směšováním paliva, tak jak říkali. Nemohl se zbavit pocitu, že Briscoe měl něco společného s otevřením dveří spodního prostoru v době, kdy tam byla Katie Grahamová. Zatímco Diederich čekal, až oba piloti skončí s vysíláním, uvažoval, že řekne ještě něco Akinsovi o injekci. Byl si jist, že ji viděl v doktorově ruce, když se ti dva hnali do pilotní kabiny po smrti palubní inženýrky - ale doktor to vehementně popíral. Nakonec se Diederich rozhodl s tím nezačínat, alespoň prozatím. Možná to byla poslední dávka sedativ, kterou lékař měl, a nechtěl, aby ho kvůli ní někdo otravoval. Akins měl každopádně svou hlavu. Nesnášel moc otázek, zvláště ze svého oboru.

"Dobře. Rozumím," vysílal Collins. "Míchání paliva definitivně nepřichází v úvahu." Odložil mikrofon a obrátil se na Briscoa. "FAA to otestovala. Říkají, že ze čtyřiceti osmi pokusů jim ta testovací dávka vybuchla osmačtyřicetkrát."

"To nejsou dobré zprávy," odpověděl Briscoe. V koutcích úst se mu objevil nepatrný úsměv.

"Přesně tak." Collins se rozhlédl po pilotní kabině, nervózně si přejížděl rukou kořen nosu, pak pohlédl zpět na Briscoa. "Nevím, jestli jim máme věřit. Zdá se mi, že je to pěkná hovadina."

Briscoe překvapeně zamrkal. "Co tím chceš říct?" Pohlédl na Akinse, pak zpátky na kapitána. Collins skutečně přišel o rozum - přestal věřit i vědcům na zemi.

"Protože čtyřicet osm neúspěšných pokusů je naprostý nesmysl. Mixování paliva je teoreticky možné, je tu jen problém se správným poměrem. Jestliže se jim to osmačtyřicetkrát nepodařilo, vyplývá z toho, že doopravdy nezkoušeli nic."

"To kruci nedává vůbec žádný smysl." Akins se zamračil, pak ukázal palcem k podlaze. "Tam dole je váš kamarád, ne můj. Tak si to s ním vyřídíte."

"To taky udělám." Collins pohlédl na hodiny na panelu. Bylo třináct padesát pět - což znamenalo, že raketoplán měl proti plánu už deset minut zpoždění. Ale pokaždé, když se na to Collins zeptal, slyšel jen fráze a vytáčky. Všichni - včetně Bena Robinsona - něco skrývali.

"Nedáváte jim moc velké šance na úspěch," řekl Akins. "Dávám jim šanci až dost." Collins znechuceně potřásl hlavou. Robinson snad kdysi byl jeho přítelem, ale technický ředitel United Aerospace bude pořád dostávat své výplatní šeky od stejné firmy, která vyrobila ten nadzvukový kus šrotu, ve kterém byli uvězněni. Collins vytrhl mikrofon z držáku u svého stolu, zvedl ho k ústům a zmáčkl tlačítko pro vysílání. "Robinsone. Řekni těm lidem, ať sebou hodí. Ať sem dostanou ten raketoplán. Rychle." Aniž počkal na odpověď, hodil mikrofon směrem ke stolu. Tvrdá plastická hmota hlasitě narazila na laminátový povrch a pak se odrazila zpět, tak daleko, jak ji dovolila šňůra. Mikrofon i šňůra se líně vznášely před předním lesknoucím se oknem jako udice s návnadou vyhozená nad klidnou hladinu jezera.

"Jen počkej," řekl Briscoe po malé chvíli ticha. "Raketoplán brzy dorazí."

"A co když ne?"

Všichni tři se obrátili na Diedericha. "Co myslíte vy?" zeptal se náhle Akins.

Diederich se protlačil vpřed, zaklínil levou nohu pod opěradlo kapitánova křesla a jednou rukou se opřel o vystupující rám okna pilotní kabiny, aby získal stabilitu. "Měli bychom se nějak pojistit. Nebo se alespoň o to pokusit." Chovat se ukázněně je jedna věc, posadit se a čekat na smrt je něco úplně jiného.

"Kristepane," mumlal Briscoe. "Jenom ne zas ty kecy." "Počkej. Poslechneme si to." Collins se otočil ve svém křesle a hleděl přímo na Diedericha. Také on už slyšel dost těch slibů ze Země. "Máte nějaký nápad?"

Diederich zavrtěl hlavou. "Zatím ne."

"To jsem si mohl myslet," řekl Akins uštěpačně.

"Ale každopádně je jisté, že na nic nepůjdeme, pokud se o to nepokusíme."

"S tím souhlasím." Collins začal bloudit očima po pilotní kabině Star Streaku. Z aktivního pilota hypersoniku se stal hlavním správcem v leteckém muzeu. Šedý přístrojový panel před ním se svými úhlednými řadami spínačů a ukazatelů byl jen bezcennou hračkou. Všechno to bylo úplně k ničemu stejně jako ovládací zařízení pilotní kabiny tohoto letadla, které je vystaveno v Národním muzeu pro letectví a kosmonautiku ve Washingtonu. To bylo místo, kam se vypravil před několika měsíci se svými syny, na jejich prvním výletě po smrti Susan. Collins měl pocit, jako by byl uvnitř toho useknutého nosu muzejní sekce DC-7, a ne v opravdovém hypersoniku. Téměř očekával, že se bude moci otočit, sestoupit po několika dřevěných schůdkách a vrátit se zpátky do hlavního výstavního sálu.

"Naše situace je stabilní," argumentoval Briscoe a opakoval tak stejné fráze, které použil před několika hodinami Collins při hlášení palubním rozhlasem. "Takové zahrávání si nás může jedině zničit."

Ale Collins věděl, že druhý pilot se mylí. "Ne," řekl a ukázal na dva ukazatele na svém panelu, které byly dosud funkční, stále schopné podávat přesné informace. Když na ně pohlédl, číslice na digitálních hodinách zablikaly, že uplynula další minuta. Bylo třináct padesát šest. Zbývaly jim necelé dvě hodiny. Tenká bílá ručička indikátoru množství kyslíku byla podstatně níž než před chvílí. "Čas a kyslík nejsou stabilní," řekl. Podle ukazatele také viděli, že opatření pro úsporu kyslíku, která zavedl, měla jen velmi malý význam.

"Když tady začneš pobíhat a hledat způsob, jak udělat nemožné, výsledkem bude jenom to, že spotřebuješ víc kyslíku. Každému bys udělal nejlepší službu, kdyby ses prostě posadil na své místo a konečně mlčel." Briscoe pohlédl na svůj boční panel, kde byla uložena jedna ze tří přenosných lahví kyslíku, rezerva pro posádku. Zeleně zbarvená přenosná láhev byla uložena u každého ze tří sedadel posádky v pilotní kabině. Collins už řekl, že má v úmyslu je všechny otevřít v 15:40, krátce předtím, než vyčerpají běžnou zásobu na palubě. To poskytne všem na palubě letadla další tři nebo čtyři minuty dýchatelného vzduchu. Briscoe spočítal, že kdyby nebyl nucen s nikým se o láhev dělit, měl by vzduchu na další dvě hodiny. Dvě hodiny času navíc, pro případ, že by se raketoplán opozdil.

"Nepotřebujeme kruci plýtvat kyslíkem," řekl Akins, aniž se ho kdo zeptal. Obrátil se k Diederichovi a zamračil se. Vyprovokoval ho k tomu, aby na to zareagoval.

Diederich pohlédl na Collinse. "Kolik kyslíku bych asi spotřeboval, když budu hledat způsob, jak si pomoci z naší situace? Jaký bude rozdíl?"

"Pět šest minut. Maximálně." Collins ukázal prstem na ukazatel kyslíku. "Odhad by měl být přesný, je založen na množství naší spotřeby, jaká byla v poslední půlhodině."

"Pak stojí za to riskovat. O tom nepochybuji. Slibuji, že nebudu moc dýchat."

"Nechtějte mě připravit o život, proboha." Akins mávl prstem na Diedericha. "To není dětská hra. Ať se pokusíme o cokoliv, může tu být potenciální nebezpečí. Podívejte se z okna, pokud mi nevěříte."

Přestože se tomu Collins bránil, neodolal a vyhlédl z levého okna pilotní kabiny. Tělo Katie Grahamové nebylo vzdáleno víc než patnáct metrů. Plulo v pravém úhlu vzhledem k nim, dlouhé vlasy se vznášely za ní a skrčené nohy se pohupovaly. Pohybovala se pomalu, její tělo se neustále převalovalo, jako postava gymnastky ve zpomaleném záběru. Collins zavřel oči.

Briscoe. I když Akinsovi, Diederichovi a cestujícím říkal, že nehoda byla způsobena vlastní neopatrností té dívky, Collins dobře věděl, čím chyba to byla. Bylo to Collinsovo tělo, které narazilo na vypínač na panelu palubního inženýra,

ale příčinou smrti mladé ženy byla Briscoova hloupost a výbušnost. Jestli se odtud dostanou živí, Collins přísahal, že se postará, aby za to druhý pilot nesl zodpovědnost. Všechno, co mohl nabídnout památce Katie Grahamové, byl slib, že dosáhne spravedlivého trestu.

"Rád bych věděl, proč si myslíte, že jste odborník na vesmírné záležitosti?" zeptal se jízlivě Akins Diedericha. "Celý život jsem se zabýval vědou. Osmnáct let jsem učil fyziku."

"Kde?" "Na soukromé střední škole v..."

"Na střední škole!" Kdyby ho nedržel zapnutý bezpečnostní pás, Akins by vyskočil ze sedadla. Ruce se mu začaly třást a tvář mu zčervenala. "Jste zatracený blázen, nic jiného. Učíte děti, a myslíte si, že toho víte víc než NASA!"

"Uklidněte se," nařídil Collins. "Vaše hysterie spotřebovává víc kyslíku, než je váš příděl." Jeho oči se stále upíraly na doktora. Neměl v úmyslu snášet další nesmyslné výbuchy.

Akins se otřásl. "Ale nepotřebujeme..."

"Omyl. Potřebujeme." Collins se dlouze, rozvážně nadechl. Někde hluboko uvnitř se začalo probouzet jeho staré předsevzetí z prvních dob létání. Převezmi velení. Nepřipust' špatný vývoj událostí. "Naše situace mi říká, že toho potřebujeme dost."

"Vaše argumenty jsou děravé jak cedník," řekl Akins. Collins zvedl ruku. "To stačí. Poslouchal jsem vás oba, teď

chci říct svoje stanovisko." Collins položil ruku na knípl. Kolo se pod jeho prsty naprázdno rozkývalo. "Odkládal jsem to rozhodnutí už dost dlouho." Collins si uvědomil, že až do okamžiku před několika vteřinami letadlo vlastně nemělo kapitána. Teď ho má. Zamžení myslí, které mu narušovalo jeho myšlenky déle, než si uvědomoval, najednou bylo to tam. Jako by slunce se sežehlo ranní mlhu kolem a on najednou uviděl před sebou jasný směr. "Diederich je nej kvalifikovanějším člověkem na palubě v oblasti obecné vědy. To znamená, že ho budeme považovat v takových věcech za odborníka, až na oblast medicíny. Jestli je jen malá naděje, že by mohl na něco přijít..."

"Není," zamumlal Briscoe v pozadí.

"Pak přijmeme trest," pokračoval Collins bez přerušení. "Kyslík na pár minut je daň, kterou můžeme zaplatit za naději - jakoukoliv naději - že nás přivede k něčemu konstruktivnímu." Vzpomínka na smrt manželky naplnila Collinsovu mysl. Chvilí ji tam ponechal a pak jemně vypudil ven. Poprvé si Collins uvědomil, že se musí vyrovnat s realitou, i když to vůbec není snadné. Snad to bylo tím, že se teď musel začít vyrovnávat s velmi pravděpodobnou vyhlídkou na vlastní smrt. Obrátil se k Diederichovi. "Máte plné oprávnění provádět jakékoliv zkoumání, které budete potřebovat. Zjistěte, jestli se dá provést mixování paliva. Možná najdete ve spodním prostoru nějaké potrubí, které bychom mohli využít. Ale nedělejte žádné zásahy bez předchozí konzultace se mnou."

"Jistě, kapitáne," odpověděl Diederich. "Začnu hned teď. Řeknu vám, pokud budu potřebovat nějakou pomoc." "Dobře."

"Jděte," dodal stručně Akins. Přitiskl si bezděčně ruku k boční kapse svého kabátu, kde měl zastrčenou lahvičku sedativa. Byl rád, že se mu podařilo ukrýt injekci chvíli předtím, než ji Collins spatřil, a že popřel její existenci před Diederichem. "Kapitáne. Nezapomínejte mě průběžně informovat," řekl Akins velmi přívětivým tónem, když si odepjal sedadlový pás.

"Samozřejmě." Akins se odsunul od panelu palubního inženýra. Pokud by Diederich přišel s nějakým ztřeštěným návrhem a Collins by souhlasil, Akins věděl, že má dost sedativa, aby mohl rozdělit zbytek lahvičky mezi oba dva. V každém případě by použil sedativum pro Collinse dřív, než bude 15:40, čas, který se dozvěděl od Briscoa. V žádném případě neměl Akins chuť umožnit Collinsovi, aby se projevil nějakým ušlechtilým zbytečným gestem a vyprázdnil obsah tří přenosných lahví do celého letadla, kde se rozptýlí téměř nepostřehnutelně. Jak mu druhý pilot nenápadně ukázal, přístup ke třem lahvím kyslíku bude pro jednoho nebo dva lidi možná jedinou šancí na přežití.

Dvanáctá kapitola

Dva muži jeli mlčky vzhůru malým výtahem, kde hlasité hučení motoru a lan přehlušovalo jakýkoliv zvuk, který by k nim mohl proniknout zvenku.

Na temně hnědém čele Alvina Kingsleye se výrazně leskly kapky potu.

"Luxusní oddělení," řekl Randy Hull, když se výtah zastavil a dveře se s trhnutím otevřely. Vystoupil na 147. patře

rampy 39A pevné startovací plošiny a počkal, až za ním vystoupí Kingsley. "Jediná věc, která se mi na startu líbí, je, že člověk má to místo pro sebe," řekl Hull, který tím narážel na pravidlo NASA, zakazující komukoliv kromě posádky a několika vybraných techniků přístup k raketoplánu v posledních čtyřiceti pěti minutách před startem. Hull mávl rozmáchlým gestem ruky v oblouku před sebe a usmál se při pohledu na panorama celé startovací oblasti mysu.

"Přesně tak," řekl Kingsley. "Budeme sami, dokud té potvoře nekopnou do vrtule. Pak tu zůstaneme s tisícem tun hořícího vodíku." Položil ovladač chladicího systému na ocelovou plochu a opatrně narovnal hadici mezi ním a svým skafandrem.

"Ukázaly se nějaké nesrovnalosti?" zeptal se Hull, když umístil svůj ovladač vedle Kingsleyova. Jeho úsměv se vytratil.

"Ne. Všechno vypadá perfektně." Kingsley říkal pravdu, ale rád by věděl, proč se nemůže přinutit, aby tomu uvěřil. Vždycky se něco nedaří. Vždycky se objeví nějaký problém. Vzpomínka na rozhovor s Bellmanem byla mûrou, které se Kingsley nedovedl zbavit. Přesto, že slova ředitele pro starty zněla přehnaně, byla to vlastně pravda. Problémy. Komplikace. Jejich počet mohli lidé z NASA přirovnat k množství štěrnic a stonožek, které měly početní převahu nad lidmi ve státě Florida asi bilion k jedné. Kingsley se otočil k zadní části konstrukce a díval se na nouzové skluzy.

"Že bychom si zajezdili?" zeptal se Hull, když zpozoroval, na co se soustředí Kingsleyova pozornost.

"Jasně. Nádherný den pro takové věci. Mohl bych se trochu začít opalovat."

"To je dobrý nápad." Hull se zasmál. Obrátil se a pohlédl na nouzové skluzy. Strávil desítky hodin praxe s tímto nešikovným evakuačním systémem během let svého kosmonautického výcviku a ověřil si, že je to další z těch věcí, které působí jenom potíže. Žáruvzdorné koše - zavěšené po dvou na každém z pěti ocelových lan, která byla natažena ze zadní části pevné startovací plošiny k nádržím zapuštěným do země čtyři sta metrů od nich - byly schopné unést každý dva lidi. "Slyšel jsem, že se jednou pokoušeli skluzy testovat, ale koše se dostaly jenom na půl cesty dolů. Někáký chudák se tam houpal šest hodin ve větru, než přišli na to, jak ho odtud dostat."

"Ten zatracený krám je úplně na hovno." Všichni věděli, že skluzové zařízení není moc dobrým bezpečnostním opatřením. Předpokládalo se, že by se pomocí košů mohlo rychle evakuovat z daného patra startovací plošiny dvacet lidí a ukrýt je před účinky výbuchu nebo požáru v podzemních bunkrech na základně. Ale dostat se do košů by trvalo minutu nebo i víc a dalších třicet pět vteřin by potřebovali na cestu dolů. "Jestli je v pořádku podzemní odpalovací rampa, nebudeme mít šanci využít jejich nádherné zařízení," ozval se Kingsley.

"To je fakt," odpověděl Hull. Pozorně se díval na Kingsleye ve snaze zjistit, co jeho poznámka znamenala. "Zapomeň na to," řekl Kingsley. Zjistil, že se nemůže podívat Hullovi do očí. Předstíral, že si hraje s hadicí, která se houpala po straně jeho kosmického skafandru. "Jsem protivný, to je všechno. Nic není špatného." Kingsley myslel na příběhy, které mu vyprávěl otec, příběhy o jeho vlastní nervozitě před akcí. Jeho otec přiznával, že se často málem podělal strachy, když jeho devětadevadesátka startovala na nálet během té zimy ve čtyřicátém čtvrtém.

"To je jasné. Chápu," kývl Hull. "Myslím, že to jsou ty zatracené skafandry." Škubl za nylonový límec lemující okraj objemného oranžového tlakového oděvu. "Je v tom pekelně horko. Určitě koupili ten můj ovladač chladicího systému z armádních přebyteků, stojí za hovno. Jsem rád, že nám aspoň vynesou k lodi naše přilby."

"Já taky." Kingsley zvedl svůj ovladač a začal pomalu kráčet na konec plošiny vedoucí k raketoplánu. Jako všichni kosmonauti, on i Hull nenáviděli tlakové oděvy. Část přitažlivosti programu raketoplánů byla v tom, že piloti mohli pracovat na palubě v košili, dokonce i během startu. Když člověk už jednou pracoval bez skafandru, obléknout si ho pak bylo jako dobrovolně se zašněrovat do svěrací kazajky.

"Myslím, že stojí za to obléknout si ten skafandr už teď. Nerad bych prosil ty lidi v letadle, aby zadrželi dech, protože nemůžu zatáhnout zip."

"To se ti povedlo." Kingsley souhlasil s tím, že budou mít při této výpravě na sobě skafandry, aby neztráceli čas jejich oblékáním při setkání. Upevní si přilby, rychle opustí raketoplán a budou manévrovat k uvězněnému letadlu. I tak zabere spoustu času přenášení desítek lahví s kyslíkem, které mají s sebou, takže není třeba dál se zdržovat. Kingsley pohlédl na hodinky. Čtrnáct hodin. Zbývalo jednadvacet minut do nově stanoveného startu. "První odhad startu na třináct čtyřicet pět byl naprosto nereálný."

"Ta výprava by jasně odstartovala bez nás," řekl Hull a podíval se na hodinky.

"Jasně. Tak ať už se ten cirkus hýbe." Kingsley trochu zrychlil své tempo, ale vzhledem k objemnosti oděvu zůstaly jeho pohyby nemotorné a nepravidelné.

Přes spousty železa, výztuží, trubic a mřížoví bylo vidět několik částí jiskřivě bílé konstrukce raketoplánu. S každým jejich krokem se k nim víc a víc přibližovala konstrukce gigantického vesmírného stroje, objevující se za kovovým žebrovím startovní věže připomínajícím pavoučí síť.

Když zašli za roh a vstoupili na úzký můstek vedoucí k pilotní kabině raketoplánu, dominantou jejich pohledu se stala mohutná bílá centrální nádrž - podzemní odpalovací rampa.

Člověku se mohlo zdát, že obrovská palivová nádrž, téměř zpoloviny tak vysoká jako loď sama, by měla mít své místo spíš někde na poli a plnit se kukuřicí nebo pšenicí, než aby byla upevněna ke startovací plošině s necelým tisícem tun podchlazeného kapalného vodíku a kyslíku uvnitř. Kingsley viděl, že z otvorů, rozmístěných po obvodu nádrže, neustále proudí vodní páry.

Kingsley se zastavil a spolu s ním i Hull. "Vypadá to jako nakládací plošina," řekl velitel raketoplánu a ukázal na stoh železných válců před sebou, sahající jim až po ramena. Odložil svůj ovladač úpravy vzduchu a naklonil se přes zábradlí plošiny. "Asi bude lepší počkat. Nemá smysl šplhat se přes tohle haraburdí. Máme čas." Při startech, probíhajících podle plánu jednou za týden, se cesty do vesmíru staly tak běžné, že přestaly být spojeny s obřadností a ceremoniemi. Do určité míry to byla výhoda, ale Kingsley přesto stále tesknil po době, kdy kosmonaut nikdy na nikoho nebo na nic nečekal.

"Budou s tím brzo hotovi." Hull sledoval tři muže v bílých kombinézách NASA snažících se opatrně naložit jednotlivé zelené válce do malých dvířek raketoplánu. Starší z nich hlasitě funěl, když se potýkal s další lahví z horní části stohu. "Kýlová brigáda," řekl Hull. "Pomohl bych jim, ale nemám to v popisu práce."

Kingsley neodpověděl. Jeho pozornost se soustředila na hromadu tlakových nádob, která ještě zůstala na plošině. Na boku každé láhve, které muži zvedali, byl nápis Čistý kyslík. "Ještě osm. To je polovina. Říkal jsem, že jich vezmeme s sebou do pilotní kabiny patnáct. Další sto šedesát pět by už mělo být v nákladním prostoru." Ukázal na tenkou temnou spáru podél horní části bílého trupu stroje, kde se setkávala křídla dvacetimetrových dveří nákladního prostoru. Veliké dveře s elektrickým ovládáním byly již pevně zavěny.

"Fajn." Hull vyhlédl do dálky směrem k šedivé skladovací nádrži na vodík a za ní k pobřeží mysu. Vysoký hustý porost trpasličích palem se nakláněl v neustálém větru vanoucím od oceánu do úhlu téměř devadesáti stupňů. Těžká vůně slané vzduchu se zdála tak hutná, že by ji šlo krájet nožem. Hull pohlédl zpátky na raketoplán. Jeho jediná předchozí cesta do vesmíru - také ve funkci druhého pilota - proběhla před sedmi měsíci v raketoplánu U4. Neměl žádnou představu, kdy se sám stane velitelem - jestli se jím vůbec stane. Snad nikdy, pokud by měl dát na řeči kolem. V poslední době se často hovořilo o výrazném omezení programu. Hull se chvíli díval, pak se obrátil na Kingsleye. "Levý první stupeň byl už dvakrát nahoře," poznamenal.

"To mi už taky říkali." Kingsley vrhl pohled na bližší ze dvou raket upevněných po stranách centrální palivové nádrže. "Ta napravo je úplně nová."

"Jedna nová, jedna opravená. Zrovna jako moje káry." "Jasně." Dva pevné raketové první stupně, každý o výšce čtyřiceti pěti metrů bylo možno v soustavě raketoplánu opakovaně použít. Spolu se třemi hlavními motory raketoplánu poskytovaly třicet milionů newtonů síly potřebné pro zvednutí raketoplánu z rampy 39A, tedy sílu víc než stokrát větší než výkon Hooverovy přehrady. Až se raketoplán dostane do výšky třiačtyřicet tisíc metrů - což mu zabere necelé tři minuty - dva první stupně na pevné palivo budou odhozeny a vrátí se na zem pomocí padáku. Přistanou v moři dvě stě šedesát kilometrů od pobřeží Floridy, odkud budou vytaženy a příště použity znovu. První stupeň, který ti dva měli před sebou, již takovým cyklem prošel dvakrát.

Kingsleyovy oči putovaly zpět k střední palivové nádrži, která byla jedinou částí raketoplánu určenou k likvidaci. Když se před dosažením oběžné dráhy oddělí od raketoplánu, klesne k Zemi a vzhledem k vysoké teplotě při návratu se cestou dolů rozpadne. Okřídlený stroj samotný, se svou posádkou tvořenou dvěma piloty a šesti nebo sedmi zraněnými cestujícími z letadla, bude takového osudu ušetřen, vzhledem k tomu, že přední a spodní část lodi je chráněna množstvím ablativních destiček. "Slyšel jsem, že vedení zadalo další studii o návratových teplotách," řekl Kingsley. "Objevily se další problémy s ablativním obložení. Ten nový super tmel nedrží."

"To se dalo čekat." Hull se naklonil přes zábradlí. "Vážně? Proč myslíš?"

"Tmel neudrží ani kachličky v koupelně, proboha." Hull měl na tváři úšklebek. "Jediné, co je na tmelu NASA super, je jeho cena."

"Myslím, že bychom se konečně měli vrátit k původní koncepci konstrukce," dodal Kingsley ve snaze udržet konverzaci na seriózní úrovni. "Kapalinový chladicí systém. Asi vodíkem. Zvedlo by to váhu, ale bylo by to spolehlivé." Aniž čekal na odpověď, zvedl svůj ovladač chladicího systému a udělal několik kroků směrem k hromadě

lahví s kyslíkem. Ať byl Hull kamarád nebo ne, začal už mít dost jeho estrádních vystoupení, unavovala ho každá věta, kterou dovedl transformovat jen do dalšího prázdného, nejapného žertu. Randy Hull měl po Johnu Paulu Jonesovi pověst nejlepšího chlapa pod sluncem, ale přitom byl ještě dítě. "Co se sakra děje s tím bezpečnostním zábradlím?" snažil se Kingsley překřičet hluk větru, když krácel směrem k místu, kde starší technik balancoval s další lahví kyslíku. Strany posledních tří metrů můstku mezi ním a vstupem do pilotní kabiny byly bez zábradlí.

"Opravy," křičel starší muž, svírající pevně v rukou zelený kovový válec, a ani se přitom nezastavil. "Jenom prozatím. Zítřka to tam zas dají." Jeho slova přehlušovaly skřípavé zvuky z podchlazené skladovací nádrže, řinčení nádob s kyslíkem a floridský mořský vítr.

"Cože? Neslyším." Kingsley postoupil ještě o krok k haldě kovových nádob mezi ním a starším pracovníkem.

"Proboha, opatrně!" Mužovi upadla láhev z vrcholu hromady zpět a on se prudce vztyčil. Uvědomil si příliš pozdě, co se stane pak.

Kingsleyova bota zachytila o kovovou hranu v místě odmontovaného zábradlí. Váha a objemnost jeho tlakového obleku mu znemožňovala udržet rovnováhu. Zavrával, pak začal padat dopředu. Hull i stařec vyrazili za Kingsleyem, ale oba ho minuli.

Kingsley padal těžce na kovovou mříž plošiny a jeho tělo se dostalo nebezpečně blízko k okraji můstku bez zábradlí. V posledním okamžiku hrábl po krátké konzole nakládací plošiny a zastavil se kousek před okrajem.

"Prokrista! Dávejte pozor!" Prudký Hullův pohyb směrem ke Kingsleyovi nechtě vyrazil upevňovací klín za kolem vozíku se stohem lahví s kyslíkem. Vozík s nerovnoměrně rozloženými lahvemi uvnitř se převážil a rozjel se k druhé straně nechráněné lávky.

"Chyt' ho!"

Vozík na hraně kovové plochy na okamžik zaváhal a zdálo se, jako by tvořil jednu stranu perfektně vyvážené houpačky. Pak, hnán větrem a pohyby lidí proti němu, zvrátil se ze své stabilní polohy. Převrátil se. Osm těžkých válců začalo padat dolů na plochu startovací plošiny.

Než kterýkoliv ze tří mužů na můstku mohl vyslovit slovo, těžký vozík a láhve hlučně narazily na plošinu u základny raketoplánu. U startovací věže se rozlehl nepříjemný zvuk nárazu a skřípajícího kovu.

"Do prdele."

Jeden z pozemních pracovníků NASA vystrčil hlavu z otevřených dveří pilotní kabiny. "Co se kruci děje?" "Zatraceně." Stařec zvedl oči a ukázal dolů. "Určitě jsme něco rozbili."

"Ty blbče. Ty jsi nechal spadnout vozík? Můj Bože." Mladší technik pohlédl na tváře tří mužů na lávce a pak znovu promluvil. "Vy chlapi byste měli říct čistou pravdu. Zavolám startovací kontrolu."

"Počkejte." Kingsley se zvedl na nohy. Na tváři měl malý šrám, ale to bylo všechno. "Vy jste vedoucí pozemního personálu?" zeptal se mladého muže.

Muž mlčky kývl, zneklidněn tím, že se začíná mluvit o jeho zodpovědnosti.

"Podívejme se, jaká je škoda. Vy a já. Možná že nebude ani co hlásit. Nic, co by stálo za zpoždění raketoplánu." "Děláte si legraci?" Mladý technik vylezl z dvířek raketoplánu a vydal se ke Kingsleyovi. "Ten vozík s lahvemi vážil tak půl tuny. Jsou padesát metrů dole pode mnou." Pohlédl přes okraj nechráněné lávky, pak opět na kosmonauta. "Podle toho hluku bych řekl, že něco tam dole ..."

"Ne." Kingsleyův pohled byl nesmlouvavý, hlas pevný. "Nedošlo k žádnému poškození. K ničemu, co by se mělo hlásit." Vyslovoval každé své slovo pomalu, pozorně, naléhavě. "Jen vy a já. Půjdeme se podívat dolů. Ostatní mohou dokončit zajišťování nákladu v pilotní kabině. Druhý pilot začne s kontrolním listem. Nemůžeme ztrácet čas. Všechno by mělo být v pořádku."

"To snad nemyslíte vážně."

"To sakra myslím." Kingsley zvedl svůj ovladač úpravy vzduchu a zamířil zpět k výtahu. V polovině cesty po lávce vykřikl přes rameno. "Prokrista, hoši. Tak jdeme."

Technik stál jako přibitý. Pohlédl na své dva muže, pak na druhého pilota. Všichni tři se tvářili neutrálně. "Doprdele,"

mumlal. "Můj průser to nebude." Kráčel rychle za tmavým velitelem raketoplánu. Oba dva vstoupili do výtahu hned, když se otevřely dveře.

"Máte ještě kyslík?" zeptal se Kingsley a stiskl na ovládacím panelu výtahu tlačítko přízemí.

"Myslíte další láhve? Jo. Na vozících ve skladu. Ještě tři, myslím."

"Dobře. To bude stačit. Jak dlouho to bude trvat, než se dostanou do pilotní kabiny?"

"Deset minut."

"Fajn. Postarejte se o to." Kingsley se pokusil otočit knoflíkem na svém ovladači úpravy vzduchu, ale zjistil, že už je nastaven na plné chlazení. Když se výtah pomalu snášel dolů, naplnila jeho mysl představa mladého pilota v černé letecké armádní uniformě šplhajícího do pilotní kabiny staré P47. Bojová akce, proboha. V okamžiku, kdy se dveře výtahu otevřely, byly Kingsleyovy svaly ztuhlé napětím, jeho tvář a krk se koupaly v záplavách potu. Uchopil technika za rameno. "Přivezte ty náhradní kyslíkové láhve. Já se na to podívám sám."

Ben Robinson spěchal po opuštěné chodbě v přízemí Goddardova ústavu. Pohlédl nahoru na hodiny na stěně, když kolem nich kráčel. Deset minut po druhé. Podle toho, co říkal Kennerdale o pár minut předtím, měl být teď v televizi prezidentův poradce Stuart Goldman, vystupující s komentářem v přímém zpravodajství. Robinson z Kennerdalova tónu usoudil, že Goldmanův náhradní plán využít Rusy ho nepříjemně překvapil. Pro Robinsona ty zprávy nebyly ani dobré, ani špatné. Pochyboval, že by se Rusové mohli dostat nahoru k letadlu včas, kdyby raketoplán neodstartoval podle plánu během dalších dvaceti minut. Všechno, co by mohli udělat, by bylo vytáhnout mrtvá těla.

Robinson otevřel dveře do místnosti H-10 a vstoupil dovnitř. Poté, co při svém odchodu do OPSCONu vypnul pult s elektronikou, v místnosti nastal mrtvý klid. Robinson přešel po bílém linoleu na podlaze směrem ke dveřím vnitřní kanceláře. Odemkl ji a vstoupil dovnitř, pak popošel k přední části pultu s elektronikou.

Stůl v oddělené kanceláři zůstal omylem zapnutý. Na televizní obrazovce bylo vidět muže v tmavém obleku stojícího v úředně vyhlízející místnosti a čtoucího z listu papíru v ruce. Bylo víc než jasné, že je to Stuart Goldman. Jeho zvukný plechový hlas se rozléhal z osmicentimetrového reproduktoru na stole.

"Prezident je v přímém spojení s ruským vesmírným vedením. Pokračujeme ve vyvíjení veškerého úsilí o vyslání našeho vlastního raketoplánu NASA na záchrannou akci. Sovětský svaz průběžně vyhodnocuje úroveň spolupráce, kterou by mohl reálně poskytnout. Zprávu od nich očekáváme každým okamžikem..." "

Robinson sáhl po vypínači a vypnul televizi. Nezajímalo ho Goldmanovo vystoupení pro sdělovací prostředky. Kromě obvyklého šumu elektroniky v místnosti opět zavládl posvátný klid.

Robinson se usadil zpátky do své židle a hleděl na strop. I když se zdálo, že všechno pokračuje dobře, tak jak se očekávalo - raketoplán se chystal k odletu, Rusové se měli zapojit - Robinson teď pochoval mnohem méně optimismu, než kdykoliv předtím od té doby, co se dověděl o Star Streaku na oběžné dráze. Zhluboka se nadechl, naklonil se na židli dopředu a sáhl po stohu papírů na stole. Okamžik držel papíry v ruce, ale pak změnil názor. Odložil papíry zase zpět.

Robinson se otočil doleva, zvedl telefon a sáhl po automatické volbě. Přestože si nebyl jist, co řekne, měl pocit, že je čas zavolat zase do Phoenixu.

Robinson stiskl první tlačítko v řadě, to, do kterého naprogramoval Ferrerovo číslo. Když naplnila sluchátko série rychlých elektronických pípnutí, zaklonil se dozadu. Telefon zazvonil jen jednou, než ho zvedl.

"Ve čtrnáct hodin byla teplota v Central Parku 8°C a převážně oblačno. Předpověď počasí pro oblast New Yorku na dnešní odpoledne a večer říká, že se oblačnost bude rozplývat, teploty dále poklesnou a vítr bude svěží vítr. V centru..."

Co se ksakru děje? Robinson se narovnal. Pohlédl na ovládání automatické provolby na horní části stolu. Určitě přece použil to správné tlačítko pro Phoenix. Ztracený elektronický krám. Zavěsil sluchátko, sáhl pro svůj zápisník a zalistoval v něm.

Když našel správné číslo, vypnul automatickou provolbu a ručně začal vytáčet číslo Phoenixu. Předpověď počasí pro město New York. Panebože. Robinson potřásl znechuceně hlavou. Přestože si to nikdy předtím nemyslel, začínal být přesvědčen, že všechna ta špičková technika je krám, který stojí za pendrek. Stejně jako u ovládání raketových motorů

ve Star Streaku, i tady se zdálo, že automatická provolba má svůj vlastní rozum.

Jaký pán, takový krám, proběhlo mu myslí. Tak se dal taky omluvit bordel v technice. Lidský faktor, to je to, co se vždycky říká. Když do toho dáme nesmysly, tak z toho nesmysly taky vypadnou. To dává smysl a Robinson viděl, že toto pravidlo se uplatnilo častěji, než by si byl schopen vzpomenout.

Ale ne teď. Robinson odložil telefon, ještě než začal zvonit. Něco tu nehrálo. Byl si zatraceně jistý, že naprogramoval Ferrerovo číslo správně. To přece ví naprosto jistě. Použil už automatickou provolbu do Phoenixu dvakrát. Nikdo jiný do tohoto odděleného prostoru nevstoupil, aby to zmrvil, Sedni si ke stolu. Předstírej, že máš práci. "Ježíši Kriste!" Robinson vyskočil a odsunul prudce otočnou židli na druhý konec malé místnosti. Přece jen byl někdo jiný uvnitř téhle kanceláře. Krause. Zavolej svého přítele v New Yorku. Použij tlačítko na konci.

"Všemohoucí Bože." Krause mu lhal. Nevolať žádnému příteli v New Yorku. Když stál Robinson za ním, Krause zjevně vytočil jediné newyorské číslo, na které si vzpomněl. Ale přitom zmáčkl špatné tlačítko na ovládacím panelu telefonu. Haló, Georgi? Tady Alex. Bohužel mám špatné zprávy. Krause vedl dlouhou fiktivní konverzaci, zatímco se v jeho uších opakovaně ozývala z pásky newyorská předpověď počasí. Proč?

Robinson si uvědomil, že pro to může být řada různých vysvětlení. Možná Krause nechtěl z nějakých osobních důvodů telefonovat svému newyorskému příteli, a zároveň se nechtěl kvůli tomu s Robinsonem hádat. Možná se nikdo na volání neozval nebo bylo obsazené číslo a Krause začal předstírat konverzaci jenom proto, aby vypadal zaměstnaně tak jak mu přikázal Robinson.

Ale možná v tom bylo něco úplně jiného. Možná že žádného přítele v New Yorku neměl. "Zatraceně." Příliš mnoho náhod. Ber v úvahu pravděpodobnost. Hledej jistý důkaz a jednoznačné vazby. To byly zásady, které Robinson už tolikrát předtím úspěšně použil v době svého působení jako zkušební pilot, a teď se rozhodl použít je znovu. Rozhodnutí, které chtěl učinit, mohlo znamenat život, nebo smrt pro všechny na palubě Star Streaku. Robinson téměř cítil, jako by byl znovu na pilotním křesle, jako by znovu řídil letadlo. Věděl, že pokud má učinit správné rozhodnutí, musí zůstat ostražitý a objektivní. Robinson už jednou začal podezírat Krauseho prostě proto, že se mladý inženýr choval provinile. Chování navenek nebylo všechno, ale určitě by se na to měl brát ohled. Stopa číslo dvě byl ten předstíraný telefonát do New Yorku - ne sice významná, ale rozhodně zasluhující bližší prozkoumání. Co Robinson potřeboval, byl další důkaz, že Krause lhal v posledních několika hodinách ještě v něčem.

Robinson si vzal zpátky svou židli, zasunul ji zpět k počítačovému stolu a usedl do ní, hluboko ponořený v myšlenkách. Bonnie Beckerová říkala, že se tento víkend chystá do New Yorku. Robinson se zamračil. Neměl žádnou možnost, jak by si mohl prověřit pravdivost Krausova předchozího prohlášení, aniž by prozradil příliš mnoho

Beckerové. Robinson nemohl být zbrklý - Beckerová byla ještě pořád podezřelou číslo jedna.

Mám stejný problém jako oni. Nemůžu najít výchozí bod. Ale v tom Krausově prohlášení nebylo nic, co by mohl Robinson použít, neměl možnost zjistit, jestli Krause říká pravdu, nebo ne. Robinson napínal mozek a vzpomínal na další Krausova prohlášení, hledal nějaké, na kterém by mohl prověřit jeho poctivost.

V programu pro kontrolu kvality nedošlo ke změnám od začátku poslední zimy. Robinson kývl. To bude dost snadné zjistit. Při modifikaci počítačového programu technik musel uvést do počítače své jméno a své šifrované označení, než mohl provést jakékoliv změny. Ale všechny ty vstupy byly automaticky tříděny a kompilovány. Robinson vytáhl papír, na který mu pracovníci NASA napsali potřebné instrukce, pak se nahnul nad klávesnici počítače a začal na obrazovce Goddardu vybírat spojení, aby si mohl vytáhnout příslušné informace ze svého počítače v United Aerospace. Za pár vteřin naplnila obrazovku tabulka nabídky. Robinson si vybral kategorii, kterou potřeboval, pak zmáčkl příslušnou volbu.

"Ten hajzl!" Robinsonovy oči se nedostaly dál než k prvním řádkům záznamu. Protože sled záznamů o opravách byl uveden v sestupné číselné řadě, datum nahoře bylo posledním vstupem.

5. SRPEN/RŮZNÉ ZMĚNY/KRAUSE

Krause! Mladý inženýr změnil program pro kontrolu kvality jen dva týdny předtím, než byly prováděny práce na údržbě letounu 35, i když říkal Robinsonovi, že nikdo na systém nesahal od začátku minulé zimy! Nebylo pochyb, proč po servisní opravě počítačová kontrola nezjistila na letounu 35 žádné sabotážní zařízení - počítač byl naprogramován tak, aby ho ignoroval! Tím sabotérem byl Krause.

Robinson bouchl pěstí do stolu. Několik papírů spadlo. Líně se snášely na zem. Stopa číslo tři, Krause tam nemohl být. Všechny články do sebe zapadaly - všechny, až na to, že Krause neměl příležitost. Robinson se naklonil a sebral ze

země rozházené papíry. Něco mi pořád uniká. Chybějící článek.

Robinson začal pozorně pročitat poznámky. Každou zkontroloval jednou, dvakrát, třikrát. Nic. Znovu na ně upřel zrak. Nakonec pohlédl na hodiny. Od okamžiku, kdy vešel do zvláštní kanceláře, uplynulo osm minut.

Bylo už skoro pozdě. Robinson teď věděl, že Krause je sabotér, ale když proti němu nebude mít jednoznačný a přesvědčivý důkaz, Krause bezpochyby popře svou vinu. Bude se vytáčet. Pak by mohlo být příliš pozdě pro lidi na palubě letu 14, příliš pozdě pro kapitána Donalda Collinse.

Robinson zavřel oči a přitiskl prsty k busícím spánkům. Lidé na palubě letadla se za devadesát minut udusí. Collins byl už vlastně skoro mrtvý. A nebylo nic, co by Robinson mohl udělat.

Mrzí mě, že jsme se minuli. Před hodinou jsi odletěl do San Franciska. Mezi těmi dalšími omluvami Robinson také litoval, že proměškal tehdy poslední setkání s Collinsem. Litoval, že opustil Phoenix na ten jeden srpnový víkend, ten jediný víkend za celé léto, kdy odejel z města. Měl radši strávit ten víkend doma se Sally než v San Franciscu s Rayem Leem.

Víkend? Robinsonovy oči ze rozšířily. V koutku své mysli pocítil, jak se v něm střetly dvě protikladné myšlenky. Víkend v San Franciscu? Něco nebylo na tom prohlášení v pořádku, něco nebylo v souladu s ostatními fakty, které Robinson viděl. Vrhle se zpět ke svým papírům, rychle listoval v desítkách dokumentů, poznámek a zpráv.

"Zatraceně!" Robinson nemohl uvěřit dvěma papírům, které držel v ruce. Byly tam spolu s ostatními, zahrabané v haldě údajů o plánu, zpoždění a dalších nákladech, které si vyžádal předchozí problém v hangáru. Robinson mohl z papírů zjistit, že hypersonik přiletěl do Phoenixu v sobotu 13. srpna, ale do hangáru se dostal až v pátek 19. srpna. Ve spěchu a vzrušení on, Ferrera, Lee - všichni - nezpозorovali nepatrnou změnu v běžné rutině firmy.

"Kristepane!" Fakta Robinsonovi ukázala, že ve skutečnosti Star Streak N35CA nepřijel do Phoenixu jeden den před tím, než byl dán do hangáru - přestože to byl obvyklý způsob pro postup údržby hypersoniku za devadesát osm milionů dolarů. V důsledku havárie portálového jeřábu v hangáru United Aerospace N35CA zůstalo stát venku po celých šest dní - počínaje přesně tím víkendem, kdy Robinson odejel do San Franciska. Počínaje přesně tím dnem, kdy došlo k zranění Krauseho na letišti, když spadl portálový jeřáb.

Bylo tam ještě něco jiného. Ke Krausově nehodě došlo v sobotu, ale jeho oddělení nikdy o víkendech nepracuje. Nikdo nepomyslel na to, aby se zeptal Krauseho, proč byl tehdy v sobotu v hangáru. Robinson proklínal vlastní hloupost, pak sáhl po telefonu, aby předal své poznatky do Phoenixu.

Než začal Robinson vytáčet číslo, pohlédl ještě na hodiny. "Zatraceně." Už nebyl čas na další hovory, to rozhodnutí bude muset udělat on sám. Velitelské rozhodnutí. Odložil telefon. Nebyla tu žádná jiná možnost. Robinson musí okamžitě vyhledat Krauseho a přimět sabotéra ke spolupráci.

Posbíral své papíry a rychle vyšel z místnosti. Jediný způsob, jak donutit Krauseho ke spolupráci, bude ukázat mu, že nemá jinou možnost, že ho v každém případě dostanou. A v každém případě usvědčí. Robinson měl v úmyslu snažit se přesvědčit Krauseho, že pokud by spolupracoval a dobrovolně přivedl letadlo dolů, mohla by to pro něj být polehčující okolnost. Trest by mohl být nižší. Kromě záchranné akce raketoplánu - o které Robinson zjistil, že už jí příliš nevěří, bez ohledu na to, jak usilovně se snažil doufat v její naději na úspěch - jedinou nadějí, kterou měli, bylo nalezení Krauseho.

Robinson proběhl rychle dlouhou chodbou vedoucí k OPSCONu. Chtěl konfrontovat Krauseho s předstíraným telefonátem do New Yorku, se změnami v kontrolním programu a pak s dalšími fakty. To spolu s vlastním sabotážním zařízením instalovaným na letounu 35 bude dostatečným důkazem, který prokáže, že Krause vmontoval elektronické zařízení do letadla brzy poté, co přijelo do Phoenixu, v sobotu 13. srpna někdy mezi desátou hodinou ranní a třetí odpoledne. To byla jediná možná chvíle před tím, než ho jeho nehoda v hangáru upoutala na nemocniční lůžko. Tím sabotérem byl jednoznačně Krause.

Třináctá kapitola

Jasný měsíční svit ozařoval neporušené plochy čerstvě napadaného sněhu. Poskytoval dostatek světla, takže Vladislav Zolobov snadno mohl přechít velký transparent nad nádvořím.

SLAVA TRUDU! SLAVA KPSS! Velká písmena namalovaná jasně červenou barvou vystupovala z hnědého pozadí budovy. "Sláva práci! Sláva komunistické straně! To je odporný vtíp," řekl Žolobov a odvrátil se od výhledu z okna.

"Že?" Oleg Nikolajev se opřel na gauči a natáhl nohy. "Raději nám dávají slávu než spotřební zboží. Je levnější vyrábět

hesla než boty a auta."

Žolobov neodpověděl. Postoupil o pár kroků blíž k černému telefonu, ale nedotkl se ho.

"Musíš si to rychle rozmyslet," řekl Nikolajev, když narovnal své tělo ze zakloněné polohy a zvedl se, aby se postavil vedle svého přítele. "Už jsi čekal moc dlouho. Jestli zavolají dříve, než se rozhodneš, budeš mít o to víc problémů."

"To je pravda." Žolobov udělal pár zbývajících kroků ke stolu, pak položil ruku na telefon. Ještě však nezvedl sluchátko.

"Nemáme moc na vybranou," řekl mladší muž, pokoušeje se popíchnout svého přítele. "Uvědom si, co jsi řekl. Z toho by mělo vyplynout tvoje rozhodnutí."

"Možná." Žolobov zamrkal, pak si setřel slzy z očí. Vodka, pozdní hodina, i slova jeho upřímného přítele ho unavovala. Cítil v sobě bolest. Žolobov už zažil příliš mnoho strádání, viděl příliš mnoho hrůz. Poté co jako mladík přežil blokádu Leningradu, po vyčerpávajících šichtách v táborech nucených prací v padesátých letech, po nekonečných bojích s korupcí a nezájmem po všechny ty roky, které následovaly, mu nezbyla už žádná síla. "Děficitnoje není jenom naše spotřební zboží. Taký naše odvaha."

"Nedostatkové zboží," přikývl Nikolajev. "Přesné označení. Ale..." Mladý vědec naznačil gesto, které bylo známé na každé pídí matičky Rusi. "Na to jsme oba moc malí. Moc bezvýznamní. To je bezvýchodná situace."

"Vytváříme si bezvýchodnou situaci sami." Žolobov bez váhání zvedl telefon a vydal strohý příkaz spojovatelce. Po celý čas, kdy čekal, až naběhne spojení s Moskvou, stál s očima zavřenýma. Snažil se mít před očima obraz vily u Černého moře, a ne vzdálené americké letadlo obíhající Zemi. "Soudruhu, úkol je neproveditelný," řekl poté, co dostal spojení a pronesl pár slov na úvod. "Nemůžeme pomoci těm Američanům."

"Kostky jsou vrženy," zašeptal Nikolajev se zjevnou úlevou. Modlil se, aby se Žolobov nepustil do nějakých pošetilých nebo neuvážených slibů. "Už je rozhodnuto."

Stařec unaveně kývl na souhlas a přitom poslouchal reakci z telefonu. Zatímco čekal, až nadřízený z Moskvy domluví, jeho ruka nervózně pročesávala husté prameny bílých vlasů. "Ano. Ovšem. Není pochyb, že kdybychom měli víc času, naše sovětská technologie by byla schopná vyhovět jejich požadavku. Je to jen záležitost přípravy, času. To, o co žádají, je prostě nemožné provést během dalších několika hodin."

Po další minutě hovoru - kdy Žolobov byl nucen opakovat své stanovisko ještě někomu jinému na konci telefonní linky v Moskvě - mohl konečně zavěsit. Když odložil sluchátko, usilovně ho tiskl na vidlici ještě několik vteřin, jako by jeho úsilí nějak mohlo zabránit zvonění telefonu, dalším dotazům z Moskvy.

"Hotovo? Budou ještě něco chtít?" zeptal se Nikolajev a pozoroval Žolobova.

Stařec odsunul svou třesoucí se ruku ze sluchátka. "Konec," řekl. "Definitivně. Ta věc je uzavřena." Žolobov přistoupil ke stolu s kartami a sáhl po svém poháru s vodkou. Čirá tekutina bez vůně byla jediným protijedem schopným neutralizovat všechny ty lži, které byla nucena vyslovit jeho ústa. Věděl až příliš dobře, že raketa na jejich startovací rampě by se mohla dostat k letadlu včas a přivést lidem kyslík. Ale znamenalo by to nevyhnutelné riziko - a možnost neúspěchu. Žolobov se zhluboka, dlouze napil a pak se otočil ke svému mladému příteli. "Neřekl jsem jim nic jiného než to, co chtěli slyšet."

"Máš dobrý instinkt."

"Oni nestojí ani o iniciativu, ani o zájem," řekl rozzlobeně Žolobov. "Tak to je všechno, co mohou dostat."

"To je čestné jednání," odpověděl Nikolajev. Až teď, téměř hodinu po prvním telefonátu z Moskvy, si dovilil usmát se. Usadil se znovu na pohovce.

"Ne, kamaráde," řekl Žolobov, smutně se usmál a pak zavrtěl hlavou. "Teď jsi špatně volil slova." Žolobov odložil brýle a krácel k oknu. Měsíc se teď ukrýval za jemným závojem mraků. Pak pomalu, jako by někdo rozplétal mžný přehoz, začaly mraky odplouvat a odhalily znovu jasné měsíční světlo za sebou. "Čestné jednání není ten problém," řekl smutně, "takže o něm nemůžeš vůbec mluvit. Lidé na palubě toho amerického letadla jsou pod vlivem sil - lidských sil - o kterých nemají ani potuchy. Ale ty síly jsou tak reálné a mocné, že je to bude stát život."

Alvin Kingsley spustil oči z tlustého, černě orámovaného skla předního okna raketoplánu. Seděl v tiché, nehybné pilotní kabině raketoplánu, se zády v devadesátistupňovém úhlu k zemi, a s tváří obrácenou přímo k modré floridské obloze. Aníž hnul hlavou, pohlédl na šedý panel, do kterého byly vestavěny svítící hodiny. Ještě pořád byl raketoplán

pevně spojen se startovací plošinou 39A.

"Měli bychom se domluvit," ozval se Randy Hull ze svého sedadla druhého pilota. Otočil hlavu mírně ke Kingsleyovi, jeho brada drhla o kulatý plastický límec, ke kterému později připevní svou tlakovou přilbu. "Ten paušálně placený personál je pro kočku. Kosmonauti by měli začít stávkovat. Úkolová mzda, to je to, co potřebujeme. Pak by nebyla taková zpoždění." Hull se nervózně zasmál.

"To je fakt."

Oba kosmonauti zmlkli. Hull si třel podrážděné místo na levé straně krku. Bez ohledu na to, jak klidný a chladnokrevný se snažil být, věděl, že není nic horšího než čekání. Poté co pročetli kontrolní listy pilotní kabiny, nucená prázdnota nekonečného odpočítávání a zpoždění vedly k tomu, že začali myslet na to, že může dojít k poruše kterékoliv z klíčových částí, že miliony kilogramů hořlavé výbušniny nejsou pod jejich nohama dál než čtyři metry. To byla jediná chvíle, kdy měl Randy Hull problém se sebeovládáním. Věděl, že pokud nedostane velmi brzy něco, čím by mohl zaměstnat své ruce a myšlenky, může se stát, že začne šplhat ze svého sedadla, otevírat dvířka a vystupovat z raketoplánu. "Chceš probrat ještě jednou kontrolní list pro setkání?"

Kingsley neodpověděl. Místo toho stiskl dotekový senzor na šikmé krátké řídicí páce, která vyčnívala mezi jeho nohama. "Start? Můžeme začít s odpočítáváním?"

"Zůstat v pohotovosti."

"Idioti," mumlal Kingsley a palcem přešel po vysílacím tlačítku okamžik předtím, než se jeho hlas mohl dostat otevřeným rádiovým kanálem mezi ním a startovní kontrolou ven z raketoplánu.

"Idioti," opakoval Hull. Pokoušel se myslet na něco, co by ještě dodal, ale zjistil, že nemůže. Snažil se usmát, ale zjistil, že není schopen udělat ani to. Místo toho zvedl ruku a setřel si kapky potu, které se mu začaly hromadit na krku. Otočil se zpátky ke Kingsleyovi. "Víš to jistě, že je tam závada?" zeptal se náhle. Hull věděl, že s Kingsleyem není něco v pořádku, ale nemohl zjistit, co to je. Prosil Boha, aby to nemělo nic společného s pádem těch lahví s kyslíkem půl hodiny předtím, ale měl tušení, že asi bude mít.

Kingsley několik vteřin neodpovídal. Stále upíral oči na černý gyroskopický horizont uprostřed svého palubního panelu, přístroj, který používal ke sledování jejich polohy po startu a ke kontrole udržování přesné polohy stroje během návratu. Hlavou mu proběhly desítky nejrůznějších odpovědí, než se Hunovi ozval. "Ano," řekl, když se rozhodl pro jedinou odpověď, která byla upřímná. "Ale jak už jsem ti říkal předtím, není to nic, z čeho bys měl mít obavy."

"Vysvětlí mi to ještě jednou," řekl Hull bez sebemenší

stopy humoru v hlase. "Chtěl bych slyšet ještě jednou, co jsi zjistil, když jsi byl tam dole."

"Ty láhve úplně minuly raketoplán," odpověděl Kingsley nedůtklivě. "Dopadly na základnu startovací plochy prvního stupně."

"Všechny? Všechny osm? I vozík?"

"Ano." Ne. "Dopadly v okruhu necelých pěti metrů od upevňovací objímky prvního stupně číslo dvě." Všechny kromě jedné. Ta mrcha zasáhla přesně objímku číslo dvě. Dopadla zrovna na její kryt. Kryt je promáčknutý. Možná praskl. Nevím. "Všechno je v pořádku," lhal Kingsley. "Přesunul jsem láhve na druhý konec můstku. Nebudou tam stát v cestě." Kingsley se odmlčel. Zabrnkal prsty o hranu centrálního panelu mezi sedadly obou pilotů. "Měli jsme štěstí," dodal pro jistotu.

"Jasně," přikývl Hull. Uspokojilo by ho to, kdyby nebylo výrazu v Kingsleyových očích. Hull věděl, že Kingsley je typem člověka, který bere všechno mimořádně vážně, a to bylo dobře. Ale dnes vypadal spíš vyděšeně než starostlivě. To bylo neobvyklé. Něco nebylo v pořádku. Navíc to byl první Kingsleyův let ve funkci velitele. Mohlo se jednat o kteroukoliv z tisíce různých věcí, které určitě měl v hlavě. "Uvažuješ o setkání a evakuaci?" ptal se Hull.

"Ne." V podstatě říkal velitel raketoplánu pravdu. Kingsley věděl, že manévrování s raketoplánem kolem hypersoniku bude hračka. Obléknutí tlakových skafandrů a cesta zvláštním dopravníkem od raketoplánu směrem k letadlu možná bude trochu komplikovanější - ale není tam nic, co by si v podstatě už stokrát předtím nevyzkoušeli v praxi. "Je to jenom to čekání. Strašně mě znervózňuje. To je všechno." "Mě taky."

Kingsley se obrátil k panelu na své straně a předstíral, že se zabývá zkoumáním řad plastových vypínačů. V hlavě měl obraz instruktážního nákresu osmi upevňovacích objímek prvního stupně. Čtyři kónické podpěry o výšce sto padesáti

centimetrů byly umístěny pod oběma pevnými prvními stupni. Když byly zažehnuty čtyři sekundy před vlastním startem hlavní motory raketoplánu, upevňovací objímky zabráňovaly předčasnému zvednutí raketoplánu z rampy. Jakmile bylo dosaženo plného výkonu, objímky současně povolí a raketoplán bude volný.

"Raketopláne, tady je startovní kontrola," praskalo v rádiu. "Byla upravena odchylka v tlaku vodíku. Začneme znovu s odpočítáváním od T minus pět minut, čtyřicet dvě sekundy mého času."

"Rozumím," stručně odvyšlal Kingsley, pak odsunul prst z tlačítka. Zavřel oči. Objímka číslo dvě je promáčknutá. Možná praskla. Kingsley věděl, že kdyby se jedna z objímek uvolnila brzy, raketoplán by se zvedl v jiném úhlu. V nesprávném úhlu. V jakém? Na to nebyla odpověď, to záviselo na příliš mnoha faktorech. Kdyby se objímka neuvolnila vůbec, raketoplán by se převrátil na rampu. Nádrž s palivem by explodovala. On a Hull by se už nikdy nedověděli, co se stalo.

Kingsley otevřel oči a pohlédl před sebe na jasně modrou oblohu. Upevňovací objímka může být taky naprosto v pořádku. Mohl se promáčknout jenom její kryt, nebo - pokud došlo k nějakému porušení uvnitř, možná k takovému, že se úhel odpálení raketoplánu odchýlí jen nepatrně - tak, že se to podaří zvládnout pomocí raketového řídicího systému.

"Čas. T minus pět minut, čtyřicet dvě sekundy." "Rozumím," odpověděl Kingsley, když znovu přitiskl prst na vysílací knoflík. Pohlédl na Hulla, který přikývl a ukázal ruku se zvednutým palcem. "Všechny systémy začnou pracovat od tohoto okamžiku," oznámil Kingsley rázně do mikrofonu. Možná. Protože poškození objímky číslo dvě bylo čistě fyzikální, Kingsley věděl, že se na kontrolním panelu startovací kontroly nic neukáže. Všechno, co mohou zkontrolovat, je činnost elektrických obvodů, která byla zatím normální. Neexistoval žádný způsob, jak zjistit rozsah poškození, aniž by se objímka zcela odstranila a podrobila kompletnímu testu. To by znamenalo celé hodiny, snad i dny, které by zpozdily start výpravy. Znemožnilo by to jakýkoliv pokus zachránit lidi ve vzdáleném letadle.

"Tlak vodíku v normě. Oběžná čerpadla vypnuta. Ventily otevřeny," vysílal Hull, když se ujal své části kontrolního listu. V koutcích jeho úst se konečně objevil úsměv, když se jeho ruce začaly pohybovat po centrálním a bočním panelu, aby uvedly do chodu příslušné spínače.

"Podle mého času, T minus čtyři minuty." Kovový hlas z rádia se na několik vteřin odmlčel a pak dodal: "Ted'." "Příjem," odpověděl Kingsley okamžitě. "Odvzdušňovací ventily uzavřeny. Jsme v konfiguraci pro start." Kingsley věděl, že by mohl ohlásit zpoždění a vyžadovat kompletní kontrolu. Ale pokud by nebylo zjištěno nic, co by vybočovalo z norem, nikdy by nebyl schopen vyrovnat se s tím, co udělal. Negr nechává zemřít své bílé spoluobčany ve vesmíru. Kingsley se oťrásl, pak sevřel ruce pevně v pěst. Rozhodl se. Vlastně nemá jinou možnost. Musí brát raketoplán tak, jako by to nebylo nic než zakalkulované riziko. Je to, uvažoval Kingsley, asi stejné riziko, jako když vylétala do akce nad severoafrickou poušť stará P-47.

Ben Robinson stál v horním patře OPSCONu s tváří patnáct centimetrů od Bonnie Beckerové. Jeho výraz byl směsicí napětí a strachu, čelo a temeno hlavy se mu leskly potem. "Nemám čas na nějaké vaše pitomé vtipy," prohlásil tichým, hrozivým hlasem. "Chci se vás zeptat ještě jednou. A chci přímou odpověď."

"Nesnažte se mě zastrašovat," odpověděla prostořece Beckerová. Ale věděla, že Robinson se právě o to pokouší. Na jedné straně cítila, že nikdo nemá výhradní právo vměšovat se do jejich soukromých záležitostí, ale přitom věděla, že právě na tohoto muže by se to nemělo vztahovat. "Nechápu, co je vám do mého soukromého života. Moje plány na víkend nemají nic společného s United Aerospace."

"Ted' vám to nemohu vysvětlovat. Ted' ne," naléhal Robinson. Nemohl připustit možnost, že by - ať už úmyslně nebo bezděčně - řekla něco Krausemu.

"Když mi neřeknete, proč to chcete vědět, neodpovím vám."

"Jste nafoukaná ješitná ženská. Dovedete si představit, že by mohlo existovat i něco jiného než vaše osobní problémy?" Prudce se od ní odvrátil a rozhlédl se po OPSCONu. Krause

nebyl nikde v dohledu, Kennerdale, Novak a ten člověk z televize také ne. Podle McBrida ti čtyři opustili OPSCON společně čtyři minuty předtím, než tam přišel Robinson.

"Mlčte a dejte mi pokoj!"

"Jděte do háje." Robinson byl vděčný, že až na jednoho televizního technika bylo horní patro OPSCONu v tu chvíli prázdné. "Kam se chystáte tento víkend? Proč jedete do New Yorku?" zeptal se znovu. Potřeboval si ověřit své podezření, že celou sabotáž způsobil Krause sám, jen aby si byl absolutně jist, že se rozhodl udělat správnou věc. Jestli

nedostane od Beckerové uspokojivou odpověď včas, neví, co udělá. Možná ji dá zadržet. Ale to by mohlo vést k veřejnému zmatku a ohrožit jeho jednání s Krausem.

"Proč mi nedáte pokoj?" řekla Beckerová téměř v slzách. "Proč si vždycky zasednete na ženy? Ptal jste se na totéž těch dvou chlapů?"

Robinson spatřil v jejích hnědých očích chaos. To samotné mu řeklo téměř všechno, co potřeboval vědět. Ale pořád cítil, že potřebuje slyšet vysvětlení ještě předtím, než se bude věnovat svému plánu. "To víte že ano. McBride se chystá do Atlantic City." Robinson se v duchu vrátil k McBridovým slovům. Mám nový systém. Chtěl bych ho vyzkoušet na východě, kde mě nikdo nezná. Můžu rozbít bank v blackjacku. Bylo to příliš absurdní, než aby si to vymyslel.

"A co Krause?" řekla Beckerová.

"Nemohu ho najít. Je někde s Kennerdalem. Zeptám se ho, až se vrátí." Jestli se vrátí. Robinson se modlil za to, aby Krause ještě nepochopil. Pokud by se tak stalo, Krause už mohl být pěkně daleko od Goddardu. "Naposledy se vás ptám, řekněte mi, co budete dělat tento víkend."

"Dobře." Beckerová si rukou prohrábla krátké rudé vlasy. "Je to pracovní záležitost. Odcházím od United Aerospace. Mám nějaké sponzory v New Yorku, kteří mě budou financovat, abych si mohla otevřít vlastní počítačovou firmu."

"Panebože! Proč jste mi to neřekla?" Robinson ustoupil o krok vzad. Nepochyboval, že mu říká pravdu.

"Protože jsem se bála." Zvedla ruku k tváři, aby si setřela slzu, která jí stékala po tváři. "Kdyby to společnost zjistila, myslela jsem, že by mě vyhodili. A pak by moji sponzoři mohli ustoupit. Musela jsem to zachovat jako tajemství." Beckerová udělala krok k Robinsonovi a dotkla se jeho ramene. "Slibte mi, prosím, že nepoužijete tu informaci proti mně. Prosím. Nechejte mi tu šanci."

"Nebojte se," řekl Robinson nepřítomně, když se odvrátil. Otočil se a kráčel rychle ke dveřím v zadní části OPSCONu, hlavu plnou myšlenek a plánů. Všechno teď souhlasilo. Ostatní měli alibi. Jediné, co chybělo, byl Alex Krause. Robinson neměl tušení, kam se mohl sabotér ztratit.

"T minus šedesát sekund a počítám."

Alvin Kingsley na rádiovou zprávu startovací kontroly neodpověděl. Stanovený postup vlastně ani žádnou odpověď nevyžadoval, protože všechno bylo předem naprogramováno. Postupně se nastartují raketové motory - nejprve hlavní motory raketoplánu, pak za několik sekund dva pevné první stupně raket upevněné po stranách k palivové nádrži. Všechno probíhalo automaticky, pokud tento postup nepřerušil někdo v pilotní kabině nebo u startovní kontroly.

Kingsley se ohlédl přes levé rameno a podíval se ven z bočního okna raketoplánu. Daleko za nosníky můstku, které jeho pohled zachycoval, viděl několik neurčitých obrysů budov. Byly to, jak Kingsley věděl, montážní hala a po její levé straně příkřeňá stavba, ve které sídlilo středisko pro řízení startů.

Jeho silueta se mu vynořovala za ramenem jako ostrážitý přísný otec. "Zatracený Belhnan," mumlal si.

"Cože?" "Ale nic," ostře odpověděl Kingsley. Obrátil se k Hunovi a ukázal na přístrojový panel druhého pilota. "Jak vypadá tlak vodíku?"

"Přesně uprostřed. Všechno je perfektní."

"Bezva." Kingsley přikývl, pak se zamračil. Pohlédl dolů na svůj panel. Tlaky, teploty, množství - všechno bylo v normě. Kryt je promáčknutý. Možná praskne. Poprvé od chvíle, kdy se stal kosmonautem, Kingsley zjistil, že se tiše modlí, aby se v lodi ukázalo, že něco vybočuje z normálu.

"T minus třicet sekund a počítám. Všechny systémy v provozu."

"Příjem," odpověděl Hull. Naklonil se dopředu a zmáčkl další tlačítko na svém postranním panelu. "Kamera jede." Kingsleyovy oči zabloudily k malé širokouhlé kameře, která na ně mířila ze stropu. Každá scéna v pilotní kabině raketoplánu byla přenášena do pracoviště startovací kontroly a zaznamenávána na film. Byly natočeny záznamy o každé akci, kterou podnikli, o všem, co se jim přihodilo. Kingsley se zachvěl při pomýšlení, co by snad film mohl ukázat za několik sekund.

"T minus patnáct. Startujeme."

"Tak jedem," řekl Hull do neurčita. Trochu se zavrtěl ve svém pilotním křesle, pak pohlédl na Kingsleye. "Připraven?"

"Připraven." Ne. Kingsleyovi začalo bušit srdce. Jeho čelistní a krční svaly začaly bolet. Sliny v ústech se zdály odporně hořké. Křečovitě svíral opěrku svého křesla, sevřené prsty mu zbělely. Upevňovací objímka prvního stupně číslo dvě je prasklá.

"Deset, devět, osm, sedm..."

Kingsley ucítil za sebou známé tupé dunění. Tři hlavní motory raketoplánu se vzňaly. Začaly spotřebovávat energii. "Šest, pět, čtyři..."

Tah hlavních motorů lodi se rychle začal zvyšovat. Kolem raketoplánu se vzedmula bílá vlna spáleného vodíku. Zahalil rampu, můstek a všechno ostatní ve startovací oblasti do tajemného oblaku husté kalné mlhy. Poškození. Prasklina. Převrátíme se. Explodujeme.

"Tři, dva, jedna..."

Kingsley vymrštil paži směrem k centrálnímu panelu. Aniž si uvědomoval, co dělá, Kingsleyův prst strhl kryt, který zajišťoval vypínače motorů raketoplánu, a se stejným důrazem prudce stiskl prostřední tlačítko.

Než byl Kingsleyův mozek schopen vyprodukovat jakoukoliv myšlenku, počítač připojený k raketoplánu zaregistroval a vyhodnotil novou polohu spínače. Byl použit nouzový vypínač pro raketový motor číslo dva, což znamenalo, že došlo k manuálnímu zastavení motoru.

Elektronické monitory také pochopily tuto abnormalitu. Během dalšího zlomku sekundy mimořádné podmínky vyvolaly počítačový poplach. Celým elektronickým startovacím obvodem začal probíhat regulovaný tok proudu.

"Zrušení startu!" křičel hlas ze střediska startovní kontroly. "Máme automatické zrušení startu!"

Než Kingsley stáhl prst z plastového spínače na stole, počítače ve startovacím centru, které monitorovaly raketoplán 02, automaticky uzavřely motory lodi a předčasně ukončily jeho start.

"Řekni mi radši sakra pravdu," řekl Ralph Kennerdale. "Doufám proboha, že to není nějaká snůška výmyslů."

"Vůbec né," odpovídal klidně Ty Bellman a jeho protáhlý jižní přízvuk naplňoval telefonní sluchátko. "Kingsley zastavil start před pěti minutami na základě podezření na prasklou upevňovací objímku prvního stupně."

Kennerdale se snažil představit si upevňovací objímky pod prvním stupněm raketoplánu a neurčitě si vzpomínal na jejich účel a význam. "Takové věci by se snad měly zkontrolovat." "Zkontrolovaly se," krátce odvětil Bellman.

Kennerdale naslouchal mlčení z druhého konce telefonu. Ředitel startovních operací se zjevně rozhodl neříkat dobrovolně víc, než musel. Kennerdale pohlédl na tři muže, kteří s ním sdíleli malou jednací místnost. Justin Watts stál zády ke zdi, paže zkřížené, tvář bez výrazu. Gilbert Novak seděl na okraji židle, krk natažený dopředu, ústa mírně pootevřená, a prsty mu neklidně pobíhaly. Alex Krause seděl na židli hned po levici Kennerdala, sádra na jeho levé noze vyčnívala do uličky před ním. Krause se zdál být klidný, ale jeho oči bloudily po místnosti v neustálém úzkostném pohybu. Kennerdale obrátil svou pozornost k telefonu. "Jak kruci ten Kingsley mohl vědět, že objímka je poškozená?" řekl. "Řekl jsi mu to? Poslal jsi někoho na rampu s železnou palicí?" Jedním zazvoněním telefonu se z přislíbené záchranné akce stal bluf.

"Pochopil jsem, že při nakládání došlo k nehodě," odpověděl Bellman. Neměl v úmyslu se nechat vyprovokovat Kennerdalovými jízlivými otázkami. "Kingsley zřejmě viděl, že k tomu došlo, ale rozhodl se, že to není dost vážný poškození, který by se mělo hlásit."

"Měl se držet svého původního rozhodnutí."

"Ne. Soudil správně. Právě jsme udělali zkrácený test upevňovací objímky. Objímka číslo dvě je zablokována. Raketoplán by se převrátil na rampu."

"Doufám kruci, že nekecáš. Spolehni se, že to důkladně prověřím."

"Rád tě tu přivítám."

Kennerdale třásl telefonem. Pohlédl na hodiny na zdi, pak na tři muže v malé jednací místnosti. "Raketoplán nebude. Aspoň v dalších čtyřadvaceti hodinách."

"Doprdele." Justin Watts spustil ruce, pak si rukou přejel knírek. "To jsme teď prošvihli. Tolik možností jsme pustili k vodě."

"Ne tak úplně." Novakovi už možnost opožděného startu raketoplánu vnukla nějakou myšlenku. Když vstal, urovňal si sako a pomalu přešel místnost, všechny oči se obrátily k němu. "Pokud bude raketoplán připraven během dvaceti čtyř hodin..."

"Tak to slibují," odpověděl opatrně Kennerdale:

"Pak základní plán, který jsme prodiskutovali už předtím, může stále platit."

Novak se potáhl za límeček upjaté košile, obrátil se, aby se podíval na Wattse a pak na čtvrtého muže v místnosti, Alexe Krauseho. "Letadlo za dalších devět minut opustí oblast spojení a další půl hodiny s ním nebude kontakt."

"Ano, ale jak..."

"Měli bychom oznámit, že raketoplán má jen nepatrné zpoždění. Nic víc než to," řekl Novak důrazně. "O pět minut. Nebo méně. Můžeme potom přidat dalších pět."

"Aby v letadle stále věřili, že je raketoplán na cestě?" zeptal se Krause a pohnul pomalu nohou, zvedl se a vykročil do středu místnosti. Krause začínal chápat Novakovy úvahy a okamžitě si uvědomil, jak dobře navazuje Novakův nápad na jeho vlastní plán.

"Přesně tak."

"Ale k čemu to bude dobré?" Kennerdale pohlédl na nástěnné hodiny. "Letadlo se vrátí na rádiové spojení ve tři dvacet pět. Pak jim určitě budeme muset říci pravdu. O dvacet minut později jim pak podle předpokladů dojde kyslík."

Novak viděl, že neexistuje způsob, kterým by mohl zaobaleně naznačit to, co měl v úmyslu navrhnout, že kolem toho nemůže přeshlapovat. Ale už je všechno příliš daleko, než aby bylo možné ustoupit zpátky. Všechno - budoucnost financování NASA, Kennerdalovi osobní iniciativa, jeho vlastní kariéra - směřovalo jen k jedinému rozhodnutí. Odkášlal si a začal. "Rozhodli jsme se pozvat sem pana Krauseho," spustil úvodem Novak a ukázal na technika United Aerospace, "aby nám pomohl s technickými problémy týkajícími se uvězněného letadla." Novak ignoroval skutečnost, že ze čtyř pracovníků United Aerospace v Goddardu jenom Krause byl vstřícný a ochotný - mladý technik vlastně nabídl svou pomoc, ještě než ho o ni Kennerdale požádal.

"Jsem rád, že vám mohu pomoci," ozval se rozpačitě Krause. Přenesl váhu, pak položil jednu ruku na roh stolu. Jeho tvář byla křídově bílá, čelo měl zvlhlé potem.

"Také jsme uvážili," pokračoval Novak, "že další myšlenky kapitána Collinse na zahájení nějakého zoufalého pokusu o návrat - snad namíchání paliva nebo něco podobného - by poškodily celkový pokus o záchranu raketoplánem."

"Míchání paliva je příliš nebezpečné," řekl Kennerdale, ale vynechal zmínku o tom, že největší nebezpečí by hrozilo jeho vlastní kariéře. Pokud by se Collinsovi podařilo nějak namíchat palivo, aniž by letadlo hned explodovalo, NASA by vypadala jako banda pitomců znemožněná nějakým amatérem. A co by bylo horší, jakékoliv zkoumání původních testů NASA s mícháním paliva by ukázalo, že byly jenom fiktivní. Kennerdale už v živém televizním vysílání veřejně na ty testy poukázal. Kdyby se to všechno provalilo, byl by konec.

"Byla to myšlenka dr. Kennerdala," pokračoval Novak, "pozvat pana Krauseho a požádat ho, aby vymyslel nějaký způsob, kterým by mohl zabránit posádce provést něco nepředloženého. Ta myšlenka je nyní ještě důležitější."

Novak se mile usmál na Kennerdala, pak pohlédl opět na Krauseho. "Musíme uvažovat realisticky. Bez pomoci Rusů a bez raketoplánu není možné zachránit životy lidí na palubě letadla. Musíme přesvědčit toho pilota, aby nedělal nic, co by mohlo fyzicky ohrozit letoun. Jestli se nám to podaří, pak celá záchranná akce můžeme být pro nás i nadále prospěšná." "Zapomínáte na mne," zmateně se ozval Watts.

Novak doufal, že nebude zapotřebí nic víc dodávat. Zhluboka se nadechl, pak váhavě ukázal na nástěnné hodiny. "Za čtyřicet minut budou všichni na palubě toho letadla po smrti." "To je pravda, ale..."

"Za dvacet čtyři hodiny od této chvíle - až bude dán do pořádku raketoplán - bude možné ho vyslat nahoru, aby přivezl dolů těla těch lidí. Naložit ta těla do nákladního prostoru raketoplánu zabere dva nebo tři dny. To nám zajistí téměř týden stálé pozornosti sdělovacích prostředků."

"Stejně jako při startu raketoplánu Columbia," horlivě přisvědčoval Kennerdale. První let raketoplánu - včetně dramatického zrušení původního termínu startu a nechutných ohlasů tisku, který si vzal na mušku to, že při startu odpadlo několik bezvýznamných destiček obložení - zaujímal pozornost veřejnosti téměř celý týden. NASA pak byla na přetřesů hned po první misi Columbie, ale Kennerdale také mnohokrát viděl, jak krátká je paměť veřejnosti. NASA zoufale potřebovala další týden pozornosti sdělovacích prostředků, aby měla šanci přijít k většímu balíku při bližším se projednávání rozpočtu. "Jak řekl Plutarchos: 'Co je zapomenuto, jako by se nestalo.'"

Novak zvedl oči, vyloudil nevýrazný úsměv, pak začal přecházet sem a tam před svými třemi společníky. "Nejpozoruhodnější je," pokračoval, "možnost státního pohřbu obětí. Snad se zúčastní i prezident. Můžeme si pak stěžovat na nepředvídané zpoždění, které způsobilo, že jsme neměli šanci je zachránit. Je to téměř stejně tak dobré, jako dostat je dolů živé."

"Ano. To dokáže všem, že by NASA mohla udělat dobře svoji práci, kdyby na to měla víc času - a víc peněz."

"Jsem stejného názoru," přidal se Watts.

"Budou z toho mít prospěch všichni," pokračoval Kennerdale a jeho slova zněla jako výstřely. "Nejen NASA." Obrátil se na Krauseho. "United Aerospace bude mít sotva dost času zjistit, jaký problém letadlo mělo, když ho kapitán Collins zničí při nějakém přiblíženém pokusu o návrat."

"Jistě." "A nemyslete si, že vaše spolupráce nebude oceněna," dodal Kennerdale, když viděl, že nastal pravý čas získat Krauseho pro jejich plán. "Mohu vám slíbit, že NASA si bude vědoma vašeho přínosu. Budeme vás vyžadovat jako technika United Aerospace, který poletí s raketoplánem při zítřejším letu."

"A co moje noha?"

"Ve stavu beztlíže pro vás ta sádra nebude nic znamenat. Nebude vás omezovat. Budete schopni prozkoumat letadlo, zatímco posádka bude nakládat těla. Přineste s sebou veškeré součástky, o kterých si myslíte, že by mohly pomoci vaší analýze nehody."

"Díky. Vážím si té příležitosti," řekl Krause. Sotva mohl uvěřit svému štěstí. Původně chtěl dobrovolně asistovat Kennerdalovi prostě proto, aby byl nablízku informacím z letadla, aby viděl, jak daleko se může odvážit. Když Robinson byl už tak blízko pravdy, potřeboval vědět jistě, jaká je naděje na návrat a odhalení. Teď se zdálo, že bude jedním z těch, kteří se dostanou do nákladního prostoru Star Streaku první. Mohl by zničit obě sabotážní zařízení, ještě než se k nim vůbec někdo dostane, předtím než si Robinson uvědomí, že to byl on, a ne Beckerová nebo McBride, kdo je instaloval.

Čtyři muži v místnosti stáli několik vteřin mlčky. Nakonec jeden po druhém kývli na souhlas.

"Dobře." Kennerdale sáhl po telefonu a vytočil OPSCON. "Kurte," řekl, když šéf techniků zvedl telefon. "Chci, abys odvyšlal letadlu následující sdělení. Start raketoplánu se o pět minut opozdil vzhledem k nutnosti menší údržby. Předpoklady pro start a záchranu jsou stále optimální."

"Ale právě jsem dostal informaci, že na mysu došlo k automatickému zrušení startu."

"Řekl jste to už letadlu?"

"Ne." "Neříkejte jim nic než to, co jsem vám řekl já. Brzo přijdu nahoru a vysvětlím vám to." Kennerdale zavěsil, ještě než mohl technik odpovědět. "Bude to prostě případ chybné interpretace informace," řekl, když se obrátil na ostatní. "Tak si musím krýt záda žvaněním o krátkém zpoždění."

"Bezvadné. Tím získáme čas, který potřebujeme." Novak se otočil na Krauseho. "Doufám, že vás napadne nějaký způsob, jak zabránit pilotovi, aby zničil letadlo. Nikdo z nás tří nemá dost technických znalostí, aby to mohl udělat."

"Jsem si jist, že to dokážu," lhal Krause. Viděl, že ani jeden z nich neví nic o technice, jinak by věděli, že neexistuje žádná možnost, jak Collinsovi zabránit v tom, aby udělal to, co chce. Ale nic z toho se Krauseho netýkalo. Pokud se letadlo zničí samo při cestě dolů, bude to, i když si to Krause nerad připouštěl, nejlepší věc, ke které by mohlo dojít. Byl by to nejrychlejší, nejčistší způsob řešení situace. Kdyby hypersonik zůstal na oběžné dráze a raketoplán se k němu konečně dostal, pak to měl být podle plánu Krause, kdo prozkoumá spodní oddělení Star Streaku. Vyšetří svůj vlastní zločin. Krause věděl, že je schopen dobře zvládnout potřebné úpravy. "Potřeboval bych si to chvilku promyslet," řekl

Krause Kennerdalovi. "Bez jakéhokoliv vyrušování. Zvláště od Bena Robinsona. Pokud mě najde, využije mě pro nějaký jiný plán." Krause cítil, jak mu po páteři probíhá mrazení, když pomyslel na Robinsona, na všechny věci, ke kterým došlo v tom krátkém úseku několika posledních hodin. Kdyby neměl možnost, jak se z toho dostat se zdravou kůží, okamžitě by se vypařil.

"To není problém. Zůstaňte tady. Řeknu Robinsonovi, že jsem vás poslal ven v pracovní záležitosti. Do jiné budovy." "Fajn. Až se letadlo dostane zase na spojení, budu mít způsob, jak zastavit kapitána Collinse."

Čtrnáctá kapitola

Paul Diederich odsunul ruku z manželčina klína a začal si protírat oči. Zvyšující se nečistota vzduchu v kabině a jeho nedostatečné proudění mu neustále přivádělo slzy do očí. Zatuchlý pach se šířil celou kabinou. S tím, jak se snižovalo množství dýchatelného vzduchu, všichni lidé na palubě se stávali omámenější a apatičtější. Mnozí z nich již upadli do hlubokého spánku plného snů. Diederich sám cítil, že napůl spí.

Chris pomalu otevřela oči, párkrát zamrkala, pak se obrátila k manželovi. "Jsi tady?" zeptala se slabým hlasem. Pokoušela se zvednout hlavu z polštáře za sebou.

"Ano." Diederich se jemně dotkl tváře své ženy, pak přitiskl její hlavu zpátky na polštář, když viděl, že i sebemenší pohyb jí působí zjevnou bolest. "Nehýbej se."

Chris otevřela ústa na protest, ale zvuk z nich nevyšel. Místo toho poslušně položila hlavu zpět a zavřela oči. Diederich se přistihl, že studuje rysy jejího obličeje, tak jak to už dělal tolikrát během čtrnácti let jejich manželství. Už kdysi byl uchvácen jejími jemnými oblými tvářemi a ladnou křivkou krku. Diederich se chvíli díval, pak se odvrátil.

Když nepřišel na žádný způsob, jak dostat letadlo dolů z oběžné dráhy, rozhodl se Diederich, že zůstane v kabině s Chris. Nemělo smysl nechávat ji samotnou, když nemohl dělat nic užitečného. Collinsův návrh, aby se pokusil se o namíchání paliva jako posledního východiska z nouze, přišel příliš pozdě. Diederich tuto možnost prozkoumal a informoval kapitána, že by trvalo dvě nebo tři hodiny, než by provedl potřebné změny v instalaci potrubí - pokud by se vůbec daly provést. Jestli se do dvaceti minut neobjeví raketoplán, všichni zemřou. Bylo to tak prosté.

Diederich potřásl hlavou, aby si ji uvolnil, pak se rozhlédl po kabině. Několik cestujících sedělo s otevřenými očima, někteří slabě nařkali, jeden nebo dva hlasitě plakali. Většina vypadala, že spí. Sotva kdo promluvil. Všichni se modlili za přilet raketoplánu, a zároveň se každý z nich smířoval s Bohem, jak nejlépe dovedl.

Diederich pohlédl uličkou kabiny směrem k zadní části letadla. Jediným člověkem, který neseseděl na svém místě, byl doktor Akins. Se zjevnou námahou se pomalu propracovával kupředu, jeho krátké zavalité tělo se komicky vznášelo někde mezi podlahou a stropem a ruce se posouvaly po okraji držadel. Z toho, co říkal doktor předtím, Diederich usuzoval, že se vrací zpátky do pilotní kabiny. Diederich věděl, že kapitán očekává také jeho, ale nemělo smysl tam chodit. Nemohl už nic udělat.

Diederich vyhlédl oknem kabiny do temnoty venku. Země pod nimi nebyla vůbec vidět, což znamenalo, že byli buď nad oceánem, nebo nad hlubokou a pevnou clonou mraků. V každém případě v tom nebyl rozdíl. Pokud se brzy neobjeví raketoplán, bude to jejich poslední oblet. To, co leželo stovky kilometrů pod nimi, mohlo být zrovna tak vzdálené jako galaxie Andromedy - neznamenal by to o nic méně.

Diederich několikrát zakašlal, pak opět pohlédl na noční oblohu. Někde venku, nedaleko od letadla, se vznášel jak satelit, tak i tělo Katie Grahamové. Obojí bylo zahaleno závojem tmy. To bylo jen dobře. Čím méně takových věcí uvidí, tím to pro ně bude snadnější. Natáhl se k oknu a stáhl roletu.

Diederich se usadil zpátky a zavřel oči. Po několika vteřinách cítil, že se o něho otřel Akins při své cestě do pilotní kabiny. Diederich odolal pokušení pohlédnout na doktora. Místo toho se soustředil na nesmyslný návrh, který před chvílí vyslovila Chris.

Kotva. Hodit ji do vzduchu. Stáhne nás dolů. Když to poprvé vyslovila, Diederich nebyl schopen poznat, jestli to myslí vážně nebo ne, jestli to nejsou jen halucinace. Přesto, jakkoliv to bylo absurdní, něco ho na té myšlence zaujalo. Kotva. Vzduch. Zhluboka se nadechl, pokoušel se uvolnit, pak nechal pracovat svou mysl.

Kotva. Člun. Vítr. Ta jednotlivá slova se mu míhala v hlavě jako obrácené stránky ve slovníku. Vítr. Síla. Proudící vzduch. Kotva. Jeho prsty přestaly pevně svírat opěrky, svaly na krku se uvolnily. Kotva. Brzda. Kola. Pneumatiky. Kola. Přistání. Diederich otevřel oči. Přistání. Podvozek. "Všemohoucí Bože."

"Co říkáš?"

"Počkej." Diederich zacloumal sponou bezpečnostního pásu, rozepjal ho, pak se prudce odrazil nahoru. Než se dal do pohybu, naklonil se k manželce. "Myslím, že už vím, jak se dostaneme dolů," řekl a jeho hlas zněl, jako by šeptal i křičel zároveň. Na tváři se mu objevil chladný pot a jeho tělo se zachvělo.

"Cože?" zkoušela se posadit. "Já jsem ne..."

"Nemluv ještě. Ještě ne. Vráť se za minutu." Aniž počkal na odpověď, Diederich se obrátil a rychle se dal na postup do pilotní kabiny. Podvozek. V duchu o tom nepochyboval, dovedl si to představit jasně a přesně. Síla, která se uvolní, bude určitě stačit. Pokud raketoplán nepřijede včas, Diederich už znal způsob, jak dostat letadlo z oběžné dráhy.

Když Donald Collins uslyšel za sebou první zvuky, předpokládal, že je to Briscoe, který jde vykonat jeho příkaz a zkontrolovat jističe obvodů v zadní části pilotní kabiny. Collins netušil, že by se mohlo stát něco jiného, dokud se kolem jeho krku nesevěřela Briscoova paže.

"Pust'!" vykřikl Collins, ale jeho slova dusil intenzivní tlak Briscoovy ruky na jeho průdušnici.

"Mám ho! Ted'! Briscoe sáhl volnou rukou přes kapitánovo rameno, odepjal jeho sedadlový pás, pak ho stáhl dozadu přes opěradlo pilotního křesla. "Obrátím ho."

"Jsou kyslíkové láhve stále plné?" zeptal se rychle Akins. "Ano."

Collins ucítil, jak se jeho tělo vši silou napíná zpět a doprava. Zahlédl letmo Briscoův profil, když se jeho hlava zmítala dozadu a dopředu. Collins lapal po vzduchu. Za Briscoem spatřil Akinse, držícího se jednou rukou za výstupek v zadní části kabiny, druhou ruku nataženou před sebe a v ní injekční stříkačku.

"Tady. Polož jeho paži na okno."

"Ano." I když měl Briscoe velkou sílu, beztíže a Collinsova reakce způsobovaly, že Collinse sotva udržel. Jednou, pak podruhé Collins z jeho sevření téměř vyklouzl, než Briscoe našel tak výhodnou polohu, aby ho mohl chvíli udržet. "Rychle, proboha. Moc dlouho to nevydržím."

Collins zkroutil tělo a zuřivě vykopl nohama, ale nedokázal se uvolnit. Pokoušel se křičet, ale Briscoovo sevření bylo příliš pevné. Mohl sotva dýchat. Pokaždé když ucítil sebemenší uvolnění tlaku, nasál Collins zhluboka vzduch - a vzápětí zjistil, že Briscoe znovu upevňuje své sevření.

"Držte ho." "Rychle." Akins se posunul dopředu. Použil volnou ruku, aby se chytil okenní římsy vedle Collinse, pak se soustředil na směr stříbrné jehly injekce naplněné sedativem. "Projdu přes košili."

"Pospěšte si."

S Briscoem nad sebou i pod sebou byl Collins bezmocně přibit k bočnímu oknu pilotní kabiny, tvář a rameno přitlačeny na teplé sklo. Všechno, co mohl Collins vidět, bylo několik stěnových panelů, černý rám lemující sklo, vypínače dole označené čísly a písmeny. Po straně rámu vyčnívala šedivá rozvodná skříňka se zástrčkami pro vyhřívání oken.

"Vykrouť se mi. Rychle."

"Snažím se, jak můžu, idiote. Držte ho pevně."

Akins zvedl levou ruku z bočního panelu a chytil Collinse za paži, aby ji znehybnil. Jeho pravá ruka s injekční stříkačkou se rychle přiblížila k místu, které si zvolil. "Ještě okamžik. Držte ho pevně."

Collins s námahou uvolnil jednu ruku a pohnul jí o pár centimetrů - tak aby dosáhl na malou šedou skříňku u okenního rámu. Bez váhání odsunul prstem kryt a namířil ho ke kovovým kontaktům.

Napětí v obvodu pro vyhřívání oken bolestivě zasáhlo Collinsův prst a kolem se zajiskřilo. Proud putoval po vedení tvořeném svaly a tkání Collinsovy paže, až dosáhl bodu, kde ji svírala Akinsova zpocená ruka.

Henry Akins zaklínal svou pravou nohu o kovové podpěry pod spodní částí laminátové konstrukce křesla navigátora, aby získal stabilitu. Jakmile proud vycházející z okenního kontaktu zjistil, že nemá volnou cestu, aby dokončil okruh po své původní dráze - dráze nejmenšího odporu - rychle se zaměřil na nově objevenou cestu. Jako kdyby to bylo jeho původním záměrem, tok proudu přeskočil do Akinsovy paže, pak proběhl středem jeho hrudi a dolů do pravé nohy.

Opustil jeho tělo v místě, kde se jeho kotník opíral o kovovou konstrukci pilotního křesla. Kousek nad lemem ponožky, kde se kůže dotýkala kovové trubky, proud vypálil do jeho nohy začernalou skvrnu.

Akins upadl dopředu. Injekční stříkačka mu vypadla z otevřené ruky a odplula ke stropu pilotní kabiny.

Když Briscoe ucítil proud, bezděčně uvolnil sevření a Collins se mu vykroutil. Kapitán se nadechl, narovnal a vrhl se svým tělem proti druhému pilotovi.

"Ty hajzle!" Collins se pokusil zvednout pravou ruku, ale zjistil, že vzhledem k ochrnutí, které způsobil elektrický šok, to nejde. Tváře obou mužů měly k sobě jen pár centimetrů. Horký a kyselý Briscoův dech se nesl nad Collinsem. Briscoe se rozmáchl k ráně první, ale Collins odrazil úder levým ramenem. Briscoova pěst tvrdě dopadla na laminátový stropní panel.

S posledním zbytkem síly, kterou ještě měl, Collins napřáhl levou paži. Jeho sevřená pěst zasáhla Briscoa přímo do čelisti. Druhý pilot zavrával a odplul vzduchem dozadu. Collins ucítil, že Briscoovi zlomil čelist, když srazil jeho tvář na stropní sekci jen několik centimetrů od středního panelu. Když se Briscoe odrazil od stropu, jeho tělo ochablo.

"Kristepane!" Collins se otočil. Do pilotní kabiny vklouzl Diederich. "Co se stalo?" Přes veškerý zmatek měl Diederich dost duchapřítomnosti, aby za sebou zavřel dveře pilotní kabiny, takže nikdo z cestujících nemohl vidět, co se stalo. Poslední věcí, kterou by teď potřeboval, by byla panika cestujících.

"Přenosný kyslík," přerývaně ze sebe vypravil Collins, lapaje po dechu, aby mohl mluvit. Naklonil se dopředu, zavřel oči a začal zhluboka dýchat.

Diederich se rozhlédl po pilotní kabině. Pomalu si uvědomil, co se asi stalo. Briscoe, druhý pilot, a Akins, lékař - člověk, který zachránil život Chris - se pokoušeli získat rezervní kyslík jen pro sebe. Diederich se obrátil na Collinse. "Jste v pořádku?"

"Ano. Myslím že ano." Collins uchopil levou rukou opěradlo svého sedadla, aby udržel rovnováhu. Jeho pravá paže visela bezvládně, stále ochromena účinkem elektrického proudu, přestože nyní začínal cítit sérii bolestných podnětů, jako by do jeho svalů pronikaly desítky ocelových střepein.

"Nehýbejte se." Diederich se přesunul ke Collinsovi a pomohl mu dostat se zpoza kapitánova křesla do pohodlnější polohy. Pohlédl na Collinsovu ruku - špička pravého ukazováčku byla do černa spálená. "Co se vám stalo s rukou?"

"Chytil jsem se kontaktu pro vyhřívání oken." "To jste si pekelně zahrával."

"Neměl jsem jinou možnost."

Diederich mlčky přikývl, pak se otočil a manévroval dopředu, aby prozkoumal Akinsovo tělo. Vtlačil se násilím do sedadla navigátora a zapnul si bezpečnostní pás. Začal prověřovat Akinsův puls, pak si poslechl jeho srdce. "Je mrtvý." Diederich poznal podle stop na doktorově paži a místě nad jeho kotníkem, kudy proběhl proud. Cestou z levé paže do pravé nohy zasáhl střed jeho hrudi. Prošel přes srdce. Přímý zásah proudu ho zabil. Diederich se vrátil ke Collinsovi. "Měl jste z pekla štěstí," opakoval, "kdyby se vaše tělo o kousek posunulo a dotklo se nějaké části kovové konstrukce, pak by Akins nebyl jediný, kdo by byl usmrcen elektrickým proudem."

Collins neodpověděl. Znovu se zhluboka nadechl, zavrtěl hlavou pomalu ze strany na stranu, pak se otočil, aby se zvedl. Protlačil se směrem, kde se ve vzduchu vznášelo Briscoovo bezvládné tělo, uchopil Briscoovu kývající se paži, namířil s ním k sedadlu navigátora a připoutal ho k němu spolu s Akinsem.

"A co je tohle?"

Collins viděl, na co Diederich ukazuje. Natáhl se proti zářícímu oknu pilotní kabiny a chytil vznášející se injekční stříkačku. "Sedativum."

Diederich přisvědčil. "Viděl jsem ji už předtím. Měl jsem si to uvědomit."

"Nechávali si to pro mne. Chtěli mít rezervní kyslíkové láhve jen pro sebe."

"Neuvěřitelné." Diederich potřásl hlavou, pak pohlédl na oba muže, jednoho mrtvého, druhého v bezvědomí. Když na to pomyslel, ani to vlastně tak neuvěřitelné nebylo. Diederich žasl nad tím, jak stovka dalších lidí v letadle ani nepomyslela na něco takového - nebo to prostě bylo jen proto, že o třech přenosných kyslíkových lahvích nevěděli?

Byl rád, že se to nikdy jistě nedoví. Diederich pohlédl na Briscoa. Druhý pilot měl na bradě velkou nevýraznou skvrnu, ale zjevně stále dýchal.

"Hajzl." "Umíte s tím zacházet?" zeptal se Collins a podal injekční stříkačku Diederichovi.

"Ano." "Dejte trochu Briscoovi. Nechci ho mít v cestě, až přiletí raketoplán."

"Dobře." Diederich vzal injekční stříkačku a pohnul se směrem k druhému pilotovi. "Ale přišel jsem vám vlastně říct..."

"Počkejte." Collins se pokusil pohnout pravou paží. Zkřivil tvář bolestí, ale zjistil, že je schopen ji o pár centimetrů zvednout. Následky zjevně nebudou trvalé. Protlačil se dopředu, tam kde byly uloženy tři přenosné kyslíkové láhve, a všechny je vytáhl. Otevřel postupně jejich ventily. Stlačený kyslík hlasitě unikal z lahví a jeho obsah se rozptýlil do kabiny. "To je pět minut navíc."

"Možná že je budeme potřebovat." Diederich vyhlédl z okna pilotní kabiny. Venku byla pořád tma jako uhl, ale na obzoru se objevil náznak světla. Za pár minut se navrátí do denního světla.

"Kde je kruci ten raketoplán?" "Nemám ponětí."

Diederich se obrátil zpět ke druhému pilotovi a vpíchl

jehlu naplněnou sedativem do jeho paže. Dal Briscoovi jen polovinu zbývajících dávek, aby nedostal utišovacího prostředku příliš. "Ale co jsem vám chtěl říct..."

"Lete čtrnáct, slyšíte Goddard?" zaburácely najednou rádiové mikrofony. "Pokud ano, ozvěte se."

Collins se vrhl po mikrofonu na panelu druhého pilota, uchopil ho a stiskl tlačítko. "Ano, Goddarde. Pokračujte. Slyšíme vás jasně a zřetelně." Collins teď začal cítit každý jednotlivý úder svého srdce, pohyb každého centilitru krve proudícího žilami dolů k žaludku. Pohlédl na hodiny na panelu před sebou. Patnáct dvacet pět. Spojení bylo obnoveno přesně podle předpovědi.

"Je mi líto," začal bezvýrazně hlas po několika vteřinách ticha. Byl to nepochybně Kennerdale z vedení NASA. "Raketoplán zrušil svůj start. Nebudeme schopni se k vám dostat včas."

"Ano. Souhlasím," řekl Ben Robinson. Svíral pevně plastový mikrofon, nakláněl se nad Kennerdalovým stolem v horním patře OPSCONU a díval se dolů. Kde sakra může být ten Krause? Robinson vrhl krátký pohled přes rameno, pak znovu směrem do spodního patra. Krause nikde, i když Kennerdale říkal, že se vrátí do doby, než bude obnoveno spojení s hypersonikem. Získali kontakt s letadlem už skoro před pěti minutami, a Krause se zatím neobjevil.

"Spustím brzy podvozek," odpověděl Collins a jeho hlas duněl z reproduktoru rádia uprostřed stolu.

"Počkej." Robinson uvolnil tlačítko pro vysílání, setřel si pot z čela, pak pohlédl na Kennerdala a Novaka. Watts stál za nimi obrácen zády a mával na televizní techniky na protější straně místnosti, kam byla přemístěna kamera.

"Cože? Na co mám sakra čekat?" ptal se Collins. Hněv v jeho hlase byl zmírněn potížením s dýcháním. Několikrát zakašlal před otevřeným mikrofonom, než mohl znovu začít mluvit. "Vy se chcete pustit do další studie? A kdy budu mít čas to udělat? Kdyby Diederich nepřišel s tím nápadem, nemohl bych ani spoléhat na míchání paliva, protože na to už není čas!"

"Žádné studie. Váš plán je dobrý." Robinson pohlédl do zápisníku na údaje, které měl před sebou. Bylo téměř jisté, že otevření podvozku - které uvolní tlak vzduchu uvnitř všech obrovských prostorů pro kola - vytvoří sílu dostačující k tomu, aby se dostali dolů, aby klesli z oběžné dráhy. Využit proud stlačeného vzduchu - který se v žádném případě nedá použít pro dýchání - byla prostá a primitivní myšlenka a Robinson si nedovedl vysvětlit, proč na ni nepomyslel on nebo někdo jiný z United Aerospace, případně z NASA. Možná že už pro stromy nevidí les. Všichni na zemi se soustředili na řešení problémů s raketovými motory a raketovým tahem.

"Alespoň budeme schopni dostat se z oběžné dráhy bez pomoci vašich lidí," vysílal Collins.

"Ale návratové teploty jsou pořád velmi nebezpečné." Přestože se o tom nechtěl zmiňovat, Robinson věděl, že tyto skutečnosti nelze přehlédnout. Bojoval s myšlenkou vůbec se o tom nezmiňovat, ale pak se rozhodl, že Collins by měl vědět pravdu. "Náběžné hrany křídel se vznítí. To nám potvrzují naše výpočty."

"Vsadím se, že vaši lidi dovedou spočítat tak kola u podvozku." Collins stále ještě nevěděl, co si má o Robinsonovi myslet, ale už si vytvořil mínění o ostatních, kteří pracovali pro United Aerospace. "Žádné letadlo nikdy nedávali dohromady." Collins přerušil vysílání, protože se chtěl věnovat jiným věcem. "Je to šance, kterou musíme využít," řekl vlídnějším tónem. "Nemáme jinou možnost."

Snad. Robinson stiskl tlačítko pro vysílání a přidržel si mikrofon před ústy. Jeho ústa se otevřela, jako by chtěl něco říci, ale neřekl nic. Kde je kruci ten Krause? Ten ví, jak vás dostat dolů. Tím jsem si jistý. Robinson nechal svůj prst sklouznout z tlačítka, aniž řekl slovo. Říkat Collinsovi pravdu byla jedna věc, zbytečně ho rozčilovat slibem, který je nemožné dodržet, je něco jiného. Vysílač umkl.

"Postupně zajišťujeme všechno v kabině. Připravujeme na to cestující," odpověděl Collins, když měl konečně volný rádiový kanál. "Ještě tři minuty. Pak vysunu podvozek."

"Rozumím. Tři minuty. Hodně štěstí." Přestože na velké televizní obrazovce stále setrval živý záběr satelitu na hypersonik ve vesmíru, Robinson upíral oči na mřížku, která zakrývala reproduktor na stole. Bylo to, jako by očekával, že se spolu s Collinsovým hlasem přímo před ním objeví jeho tvář. Po několika vteřinách odložil Robinson mikrofon, pohlédl na obrys letadla na čelní obrazovce a pak se otočil.

V zadní části OPSCONU stál Alex Krause. Paže měl nenuceně zkřížené na prsou. Opíral se o stěnu za sebou. Krauseho pozornost byla soustředěna na ohromnou televizní obrazovku za okrajem balkónu, kde sledoval postup uvězněného letadla.

Robinsonovi to okamžik trvalo, než zareagoval na Krauseho přítomnost. Už se vzdal veškerých nadějí, že by se sabotér mohl vrátit. Papíry, které Robinson držel v ruce, vypadly z jeho rozevřených prstů a rozlétly se po zemi. "Panebože." Robinson se vrhl dozadu, kde stál mladý inženýr.

"Jaká je situace?" zeptal se nervózně Krause, když k němu Robinson přistoupil.

Robinson Krauseho prudce uchopil za paži. Jeho hlavou vířily stovky obvinění. "Ty hajzle," konečně řekl tichým hlasem a snažil se přitom ovládat. "Já vím, že jsi to byl ty."

"Cože?" Krause lehce zavrával. Sádra na jeho noze hlučně narazila na stěnu za ním. "O čem to sakra mluvíš?" Krauseho oči přelétly po místnosti a rychle zaregistroval, že tam není nikdo, kdo by je poslouchal.

Robinson se pevně držel Krauseho paže. "Já ti to dokážu," řekl vzteklým šepotem. Obrátil se tak, aby zakryl pohled na Krauseho před kýmkoliv v OPSCONU. Pokud chce mít nějakou šanci, jak přimět sabotéra ke spolupráci, musí se pokusit to udělat v soukromí. "Ten telefonát do New Yorku byla bouda. Změnil jsi program pro kontrolu kvality už 5. srpna, takže se nedalo zjistit, co chystáš. Sabotážní zařízení jsi umístil během dopoledne 13. srpna. Těsně před svou nehodou v hangáru."

"Ty ses zbláznil." Krause se pokoušel uhnout vlevo, ale Robinsonovo sevření a nedostatečná rovnováha způsobená sádrou na noze mu v tom zabránila. "Pusť mě."

"Ne. Řekni, kde je druhé zařízení. Víš, že tam je. Dostal jsem tě. A mám důkazy. Když mi pomůžeš dostat je dolů, bude to pro tebe lepší." Robinson doufal, že se Krause nezeptá blíže, jaké důkazy proti němu Robinson má, protože jich měl jen velmi málo. Bez skutečného sabotážního zařízení uvnitř letounu 35 by důkazy, které získal, neuspěly u žádného soudu. Nebylo to nic než pár odhalených lží, zjevná příležitost a Robinsonovo vlastní přesvědčení a spekulace.

"Lepší pro mne?" Krause předstíral, že nepochopil poslední Robinsonovo prohlášení, a rychle analyzoval novou situaci. Robinson byl ještě chytřejší, než očekával. Ten člověk už toho zjistil příliš mnoho. Nejlepší věcí pro Krauseho by bylo přistoupit na všechno, co Robinson řekne. Krause věděl, že potřebuje získat čas. Robinson zřejmě má na mysli nějaký plán - něco s druhým zařízením - jinak by se už v OPSCONU hemžila policie. Zjistit, jaký je Robinsonův plán, a hrát jeho hru byla jediná šance, jaká se zdála být Krausemu možná.

"Řeknu, že jsi za mnou přišel dobrovolně. Soud to vezme v úvahu. Bude k tobě shovívavější."

"Nikdo tomu neuvěří." Krause začínal chápat, kam Robinson míří. Ještě pár informací a bude to vědět jistě. "Můžeš napsat přiznání. Doplním na to datum a čas. To bude důkaz, že jsi za mnou přišel sám." Robinson věděl, že jeho nabídka svědecké výpovědi za moc nestojí, ale to bylo všechno, s čím mohl přijít. Doufal, že Krause je opravdu tak zoufalý, jak vypadá. Za dalších patnáct minut budou tlakové láhve s kyslíkem v letadle prázdné. A několik minut poté, jakmile spotřebují zbytek kyslíku, všichni na palubě zemřou.

"Dobrovolné přiznání. Chápu." Krause přešel jazykem po vyprahlých rtech, pak nervózně ťukl rukou o sádku. Druhé zařízení. Pomoz mi je dostat dolů. To byla slova, která pořád nedávala smysl.

"Pospěš si. Uvažuj. Je to tvoje jediná šance. Moc času nezbyvá." Robinson doufal, že nenaléhá na Krauseho moc tvrdě nebo moc rychle. "Za další minutu budou už na cestě z oběžné dráhy. Chtějí využít tlaku vzduchu v prostoru podvozku."

"Tlak vzduchu v prostoru podvozku?" Krause slyšel o tom neurčitou poznámku, už když se před několika minutami vrátil do OPSCONu. Až dosud si neuvědomil všechny důsledky.

"Nehraj to na mě, sakra. Je to součást tvého plánu na návrat?"

Krause okamžik počkal, pak pomalu zavrtěl hlavou, jako kdyby právě dospěl k rozhodnutí. "Ano." Očima sledoval televizní obraz před sebou. Letadlo viselo zdánlivě bez pohybu, ostré paprsky zářivého slunečního světla se odrážely od jeho leskle kovového povrchu. Pokud mohl vidět, dveře prostoru podvozku zůstávaly stále pevně zavřeny.

"Vím, že máš plán, jak si poradit s teplem při návratu. Musíš mi říct, jak to udělat." V pozadí Robinson slyšel Kennerdala hovořícího rádiem s Collinsem. Pokud odtud mohl sledovat, šéf NASA se pokoušel oklikou přimět Collinse k tomu, aby si sedl a v klidu zemřel, a nepokoušel se o jakýkoliv pokus o návrat. I když sem doléhaly jen zlomky a útržky konverzace, Kennerdalovo zoufalé a podivné zdůvodňování znělo absurdně. Robinson už nějakou dobu podezříval Kennerdala, Novaka a Wattse, že nechystají nic dobrého, ale teď si tím byl jist.

"Alexi," vykřikl Novak přes celý OPSCON, když konečně zahlédl Krauseho. Novak ustoupil o krok stranou z místa, kde se tiskl spolu s Wattsem vedle Kennerdala. "Máte něco pro nás? Chcete říct něco pilotovi?" zeptal se.

"Nevím to jistě," záhadně odpověděl Krause. Střídavě se díval na Robinsona a Novaka.

"Všechno stojí za pokus." Novak mával na Krauseho, aby přišel za nimi, pak se znovu otočil ke stolu před sebou. Robinson pohlédl přes sál na ty tři muže, pak na Krauseho.

"Co to sakra znamená? Co tím chce říct?"

Krause viděl, že se mu naskytla slabá naděje na únik. Bude to zoufalá hra, ale nemá jinou možnost. První kroky celého plánu mu už začaly vířit hlavou. Musí přiznat sabotáž. Dobrovolné přiznání. Plán na návrat. Návratové teploty. "Ti muži jsou v takových věcech větší mistři než já." Ukázal na ty tři před sebou.

"Oni?" Kennerdale a jeho dva společníci měli něco v úmyslu, jak tušil už předtím. Robinson proklínal sám sebe, že si to neuvědomil dříve.

"Už od začátku lhali ve spoustě věcí. Většina toho jejich pokusu o záchranu bylo jen gesto." Když už to měl všechno přiznat, Krause viděl výhodu v tom, že s sebou stáhne Kennerdala, Novaka a Wattse. Přinejmenším to posílí jeho zásluhy.

"Na to teď nemáme čas." Robinson se nezajímal o nic, co přímo nesouviselo se záchranou lidí na palubě letadla, alespoň v té chvíli. Podíval se na hodinky. "Máš způsob, jak dostat letadlo bezpečně dolů přes vysoké teploty při návratu? Odpověz otevřeně." Jen obrovské osobní úsilí zabráňovalo Robinsonovi popadnout Krauseho za krk.

Krause pohlédl na televizní obrazovku. Jeho myšlenky a plán byly už o několik okamžiků vpředu. "Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit."

Robinson přikývl, ale neřekl nic.

"Je to tak, jak jsi říkal. Otevření prostoru podvozku je první krok."

"Ale teploty při návratu..."

Krause zvedl ruku. "Jak už jsi říkal, zavedl jsem i druhé zařízení. Dokonce jsi uhodl nepřímě, jaký má účel. Mění to předem stanovené instrukce pro čerpadla k chlazení křidel. To je to, o čem jsi říkal, že chce společnost udělat v dalších týdnech, aby dostala letoun dolů," řekl Krause, jako by opakoval, co už říkal před hodinou.

"Ano." Podle předběžné analýzy United Aerospace by to vyřešilo intenzivnější proudění kapalného vodíku do křidel. Ale vyžadovalo by to čas k realizaci. "Jak dlouho..."

"Obvody jsou už na palubě." V Krausově hlase se objevil náznak pýchy. "Moje zařízení umožňuje, aby se čerpadla

rozběhla na trojnásobek normálního výkonu. Uvést je do činnosti trvá jen okamžik. Všechno je automatika."

"Trojnásobek kapacity? Vydrží potrubí a ventily křidel takový tlak?"

"Jistě," nadšeně přisvědčil Krause. "Udělal jsem kompletní analýzu všech součástek." Krause se rozhlédl po místnosti, pak pohlédl zpátky na Robinsona. "Většina materiálu, který jsem použil, pochází z mé práce na programu pro kontrolu kvality. Víš, jak jsem si na tom dal záležet." Krause na okamžik sklopil oči k zemi, než znovu pohlédl na Robinsona.

"Myslel jsem, že vím přesně, co dělám," vyslovil téměř šeptem. "Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit."

"Věřím ti." Robinson upřeně hleděl na Krauseho. Neměl vůbec představu, jestli mu má věřit nebo ne, ale teď nebyl čas myslet na takové věci.

"Podej mi pero," řekl náhle Krause. "Napišu to přiznání." Věděl, že písemné přiznání bude mít větší význam než jakékoliv ústní ujišťování. Všechno by se tím mohlo dát do pořádku.

"Rychle." Třesoucími se prsty vytáhl Robinson z kapsy pero. "Napiš to stručně."

"Napišu tam taky něco o Kennerdalovi, Novakovi a Wattsovi," řekl Krause a vrhl pohled po třech mužích v místnosti. Byli to oni, jak se domníval, kteří by měli být potrestáni, oni, kteří neměli důvod jednat tak, jak jednali. Ne jako on. Oni nebyli podvedeni, jako se to stalo jemu. "Napišu tam o tom, co ti tři chtěli, abych udělal." Krause se naklonil k sousednímu stolu, sklopil hlavu a začal rychle psát. Rukopis brzy naplnil stránku.

"To stačí." Robinson odtrhl papír hned poté, co se Krause na něj podepsal, pak se otočil právě včas, aby uviděl, jak Kennerdale odkládá mikrofon. Šéf NASA znechuceně kroutil hlavou.

"Neotravujte mě s takovými žvásty!" Collinsův hlas burácel hlasitě z reproduktorů OPSCONu a naplnil každý kout náhle ztichlé místnosti. "Už mám plné zuby takových lidí, jako jste vy - a vás především." Collins několikrát zakašlal, pak začal hovořit tišším hlasem. "Je patnáct třicet čtyři. Včetně těch tří lahví kyslíku navíc, které jsem už vypustil do kabiny, zbývá nám kyslíku na mizerných šestnáct minut. Už jsem začal spouštět podvozek. Všechny troje dveře do prostoru podvozku jsou otevřeny. Jsme na cestě dolů. Bůh nás ochraňuj."

Patnáctá kapitola

"Nehýbeme se," řekl Paul Diederich. Ze svého místa na sedadle palubního inženýra měl dobrý výhled ven přes okno kapitána i druhého pilota. Horizont Země se symetricky před nimi zakřivoval, zaoblené hrany ztrácely obrysy a klesaly do beztvaré mlhy vzadu. "Kolik ještě zbývá"

"Čtyřicet sekund" Collins ukázal na hodiny na panelu. Zelené digitální číslice systematicky přeskakovaly.

Diederich se naklonil dopředu tak daleko, jak mu dovolil jeho bezpečnostní pás, a hleděl na Zemi dole. Nepravidelné skvrny mraků překrývaly většinu prostoru pod nimi. Trhlinami mezi oblaky prosvítala pestrá pokrývka tvořená hlubokou modří oceánu a hnědí a zelení země. Diederich stále nemohl zjistit jakoukoliv zjevnou změnu v jejich pohybu. "Možná jsem se mýlil. Možná ten podvozek nebude fungovat," řekl nervózně.

"Počkejte." Collins se obrátil k bočnímu oknu a vyhlédl ven. V dálce spatřil satelit. Collins soustředil svůj pohled na něj, jako kdyby to nebylo nic víc než dopravní značka kosmického věku. "Podívejte."

"Kde?" Diederich sledoval Collinsovo gesto. Ale Collins neukazoval na satelit. Místo toho ukazoval na něco bližšího. Na tělo Katie Grahamové. Její levá paže se zvedla směrem nahoru za hlavu, ale jinak se stále překlápěla pomalu z jedné strany na druhou, stejně jako během poslední hodiny. Vzadu nad ní byl satelit. "Sledujte jejich vzájemnou polohu."

Diederich se naklonil blíž k bočnímu oknu. Po několika vteřinách také uviděl změnu vzájemné polohy těch dvou objektů. Změna znamenala důkaz vlastního pohybu letadla dolů: "Ano, kruci, ano! Jsme na cestě dolů!"

"Správně. Skvělá práce." Collins se snažil, aby to znělo nadšeně, ale zjistil, že nemůže. Bez ohledu na to, jak se pokoušel ovládat, měl jeho hlas stále napjatý, nervózní nádech. Jeho myšlenky byly soustředěny příliš daleko dopředu, než aby byl schopen cítit jakoukoliv radost z tohoto mimořádného okamžiku. Collins zvedl mikrofon a ohlásil novinky o zjištění jejich sestupu do Goddardu.

"Myslím, že už si toho taky všimli." Diederich ukázal za sebe. Přes zavřené dveře pilotní kabiny k nim doléhaly tlumené výkřiky radosti, když si cestující rychle uvědomili, že už skutečně došlo k pohybu letadla směrem dolů.

"Měli by sedět klidně. Spotřebovávají kyslík." "To není tak velký rozdíl."

"Snad ne." Collins posunul své tělo příliš rychle a pohyb mu způsobil intenzivní bolest v pravé paži. "Ten gauner," zašeptal a zavřel oči.

"Jak to s vámi vypadá?" Diederich velmi dobře věděl, jakou odpověď dostane, ale zároveň věděl, že na tom nezáleží. Už ne. Bez Collinse, ať už byl v jakémkoliv stavu, by jejich šance byly absolutně nulové.

"To bude dobré," odpověděl mírně Collins, oči stále zavřené a hlavu zakloněnou. Doufal, že až přijde čas, bude schopen uvést svou pravou ruku do stavu, ve kterém bude moci spolehlivě ovládat řízení letadla. "O čem jsme mluvili?" zeptal se, když otevřel oči a opatrně se otočil k Diederichovi. Věděl, že si jeho mozek vůbec nesmí připustit ostrou, řezavou bolest v ruce a musí jen pokračovat v úkolu před sebou. "Kyslík. Kolik ho spotřebují, není tak důležité."

"Máte pravdu." Diederich měl pravdu, že na to, aby dokončili sestup, měli kyslíku víc než dost. Zápas o zásobování kyslíkem byl vyhrán kontumačně. Ať tak nebo tak - nedotčení nebo roztržštěni na tisíce kusů - letadlo se dostane do dýchatelné atmosféry ještě předtím, než se zásoby kyslíku úplně vyčerpají. Pět minut navíc ve třech přenosných lahvích mělo rozhodující význam.

"Opravdu klesáme dolů," řekl Diederich, když znovu vyhlédl bočním oknem. Satelit se ztrácel v dálce. Katiino tělo už bylo příliš malé na to, aby bylo vidět.

"Je to tak." Už neměli možnost zastavit svůj sestup, i kdyby se o to pokoušeli. Collins si setřel pot z čela. Teplo, pachy, zatuchlý vzduch v kabině se stávaly nesnesitelnými.

"Dobře," řekl, když si odkašlal a začal prověřovat stav letadla. "Podvozek je zpátky na místě. Klapky jsou nahoře. Máme je nastaveny na vysokou rychlost." Vysoká rychlost. Brzy dosáhnou rychlosti dvacetpětkrát vyšší, než je rychlost zvuku - tři nebo čtyřikrát vyšší, než je rychlost, pro kterou bylo letadlo konstruováno. To samotné znělo už jako nejpříjemnější vtíp. Collins takové věci musel vypudit z hlavy a raději se soustředil na poslední klíčový úkol, který měl ještě před sebou. "Máte připraven kontrolní list pro chlazení křidel?"

"Jsem připraven." Diederich si nervózně pohrával s potištěným papírem v ruce, pak pohlédl na řady spínačů na panelu palubního inženýra. Poté co s Collinsem prošel dvakrát celý postup, cítil, že zná svou úlohu dost dobře na to, aby neudělal žádnou chybu. Alespoň v to doufal. "Už to mám." "Jen dodržujte mé pokyny."

"Ano." Diederich pohlédl dolů na tištěný text. "Tak jedem."

"Pokračujeme. Sleduji tlak." Collins sledoval dvojité ručičky na svém panelu, když Diederich zapnul vypínače uvádějící do činnosti ventily pro chlazení křidel a čerpadla. Jakmile k tomu došlo, systém běžel zcela automaticky. Podle NASA to ovšem bylo naprosto nedostačující, protože množství tepla při návratu, se kterým se měli setkat, bylo tak vysoké, že přítok kapalného vodíku do křidel bude příliš malý. Bylo by to, jako by chtěli uhasit požár domu kbelíkem ledových kostek.

"Ventily otevřeny."

Collins uviděl, že se ručičky odlepily od začátku stupnice. Ještě mají před sebou dlouhou cestu, kterou musí urazit, než ukážou normální tlak. "Pokračujte v postupu. Přesně jak je uvedeno."

"Jede to." Diederich ťukl do dvou vypínačů, pak ještě do dalšího. Zadržel dech. Pokud chladicí systém s kapalným vodíkem pracuje normálně, zůstala jim slabá naděje na úspěšný návrat. Bez toho nemají vůbec šanci.

"Tři sta padesát kilopascalů," ohlásil Collins tichým, bezvýrazným hlasem při pohledu na bílé ručičky umístěné na spodní hraně jeho palubního panelu.

"Tři sta osmdesát pět." Ručička pomalu, těžkopádně stoupala.

"Tak jedem, holka." Diederich se pokoušel pohlédnout Collinsovi přes rameno, ale neviděl vůbec nic. Ukazatel byl upevněn na kapitánově panelu příliš nízko. "Pokračujte." Každý kilopascal chlazení křidel navíc jim dával větší naději. Přiblížili se o další krok směrem k domovu.

"Čtyři sta padesát pět."

"Bože. Prosím tě," šeptal Diederich. "Ať to ještě stoupne." Sedl si až na okraj svého palubního křesla, tak jak mu dovolil jeho bezpečnostní pás.

"Čtyři sta devadesát."

"Pokračujte v čerpání. Nezastavujte."

"Pět set šedesát." Collins se obrátil k Diederichovi. Poprvé se na jeho tváři objevil náznak úsměvu. "Je uprostřed stupnice. Na normálu."

"Můžeme z toho dostat ještě víc."

"Ne. Je to automatika. Předem nastavená. Ale máme alespoň tolik."

"Díky Bohu." Diederich dlouze s úlevou vydechl, pak se posadil zpátky. Vnitřnosti se mu třáslly a snažil se uklidnit pomalým a pravidelným dýcháním. Nepříjemný zatuchlý vzduch ho nutil ke kašli.

"Jenom klid."

"Jasně." Zatímco se Collins zabýval palubním panelem, Diederich se rozhlížel po kabině. Rád by věděl, co bude následovat v tomto nekonečném šílenství. Oběžná dráha. Beztížný stav. Zranění Chris. Briscoův a Akinsův pokus o vraždu. Uspávající injekce pro druhého pilota Briscoa. Akins, člověk, který zachránil Chrisin život před několika hodinami, mrtev. Diederich váhavě pohlédl doleva směrem k sedadlu navigátora, kam před chvílí připoutal Briscoa a Akinse. "Podívejte se."

"Co je to?"

"Tamhle." Diederich ukázal přes pilotní kabinu. Briscoova paže se uvolnila z ramenního popruhu a pohupovala se před ním nahoru a dolů. "Jeho ruka vyklouzla. Mám ji upevnit zpátky?"

Collins se otočil, ale neviděl dobře na Briscoův obličej. "Už se probral?"

"Ne. "Tak čert ho vem. Nechte ho být. Nemáme čas." Collins se nechtěl ničím takovým nechat vyrušovat. Podle údajů, které Collinsovi dala před několika okamžiky NASA, mělo by to trvat jedenáct minut od začátku jejich pohybu dolů, než se dostanou do výšky patnáct tisíc metrů a budou moci nastartovat své proudové motory a zapnout čerpadla pro normální klimatizaci. K tomu by mělo dojít v patnáct čtyřicet pět podle hodin na panelu. Jestli se jim podaří dostat se dolů, aniž by se roztříštili, pak už bude snadné bezpečně přistát. "Co jste řekl cestujícím, když jste šel zpátky?"

"Přesně to, co jste mi doporučil. Necelých patnáct minut do sestupu z oběžné dráhy. Aby zůstali na svých místech, v zajištěné poloze do té doby, než se jim ozvete."

"Fajn." Připoutejte se, prosím. Předkloňte se a polibte si na rozloučenou prdel. Collins byl rád, že měl dost práce v pilotní kabině a nemusel se vracet k cestujícím. "Neříkal jste nic o teplotách při návratu, že?"

"Ovšem že ne."

"Dobře." Collins věděl, že Diederich by o tom neřekl nikomu ani slovo - zdálo se, že si sotva uvědomuje tuto skutečnost sám.

"Všichni v kabině jsou připraveni," řekl Diederich, protože chtěl konverzací zaplnit čas. "Chris je už vzhůru - vypadá docela dobře. Ta letuška s popáleninami taky nevypadá tak hrozně jako předtím. Led jí zachránil obličej. Myslím, že jí ani nezůstanou větší stopy. Vzadu křičí nějaké dítě, jako by ho na nože bral."

"Na palubě je jen jedno dítě."

"Pak myslím, že je to také dobré znamení."

"Asi jo." Collins nepřítomně přikývl, pak se podíval na svůj palubní panel. "Podle údajů NASA zbývá do okamžiku maximálního dynamického namáhání šest minut," řekl Collins a ukázal prstem na digitální hodiny. "V patnáct čtyřicet tři. Pokud se dostaneme přes ten bod maximálního zatížení, jako bychom už byli doma."

"Povede se to."

"Jistě." Snad měl Diederich pravdu. Měli by přestat myslet na problémy s teplem při návratu. Sestup zpátky do atmosféry Země z výšky přes sto šedesát kilometrů by měl být považován za rutinu jako každý jiný přistávací manévra. Udělali už všechno, co mohli, a kromě toho vědci a technici v Goddardu se mohli také mýlit při stanovení teploty při

návratu. Už se zmýlili dost často.

"Kdy začnou pracovat palubní přístroje?" zeptal se Diederich.

"Hned když dosáhneme hranice atmosféry. Za pár minut." Collins si pohrával se zatím zbytečným kniplem. Brzy se začnou třít o plášť letadla první molekuly vzduchu. Konečně se tak objeví pro měřicí přístroje sousto, do kterého se budou moci zakousnout. Další průběh letu bude především záviset na tom, jak bude Collins manipulovat s řízením v prvních sekundách. "Potřeboval bych víc údajů," řekl nepřítomně Collins, když hleděl dolů na své palubní přístroje. "Žádné z těch zařízení nebylo kalibrováno pro to, co se chystáme udělat."

"Chápu." Diederich sotva mohl říci ještě víc, protože technické problémy, se kterými se setkával pilot, byly téměř za hranicí jeho chápání. Ale znovu si uvědomil fakt, že Donald Collins je mimořádně schopný člověk. Pokud by se to někomu mohlo podařit, Diederich měl pocit, že právě Collinsovi. "Jen víc takových dobrých pocitů."

"Instinkty moc neznamenají. Alespoň ne při létání."

"To se mýlíte." Diederich se naklonil ke Collinsovi. "Moje ne, ale vaše určitě. Instinkty a vnitřní pocity nejsou žádným kouzlem. Jsou odrazem podvědomých znalostí. Vaše intuice jsou založeny na velkém množství vlastních zkušeností."

"Tím chcete říct, že toho vím víc, než si myslím?" "Ano."

"Doufám, že máte pravdu." Collins pohlédl zpátky na palubní panel, pak přešel jazykem po suchých rozpraskaných rtech. Možná má Diederich pravdu, možná jeho vlastní úsudek a zdravý rozum, který ho provázel tolik let létání, ho nakonec ještě neopustil. Možná že mají ještě naději. Collins sevřel pevněji knipl.

"Patnáct třicet osm. Pět minut do maximálního zatížení," oznámil Diederich poté, co vrhl pohled na digitální hodiny. "Přístroje by už pomalu mohly začít reagovat." Collins se zavrtěl v sedadle a pokoušel se usadit do nejpohodlnější polohy. I kdyby prováděl sestup s učebnicovou dokonalostí, ovlivní je především vysoká úroveň vyvolaných aerodynamických sil, značně vysoká nechtěná rychlost. "Připravte se." Collins položil svou pravou ruku na segment regulátoru mezi sedadly obou pilotů. Zdálo se mu, že prsty už ho bolí méně, než bolely ještě před několika minutami.

"Jsem připraven." Diederich si utáhl bezpečnostní pás tak pevně, jak dovedl. Začal se v duchu modlit.

"Čtyři minuty třicet sekund." Ať se stane cokoliv, za necelých pět minut bude po všem. Je-li jejich osudem zemřít, stane se to rychle. Nebude žádné zdoluhavé umírání. Jen pár vteřin intenzivního tepla a pak úplné roztržštění. Nebude ani čas na to, aby si uvědomili, co se jim stalo.

Ben Robinson se vrhl k přednímu stolu v OPSCONu a zvedl mikrofon. "Donalde. Dávej teď pozor a poslouchej. Nemám čas ti nic vysvětlovat. Chci ti dát k mikrofonu jednoho z našich techniků, Krauseho." Robinson se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že tam Krause je. Byl tam. "Musíš se držet přesně jeho instrukcí."

"Proč? Co sakra pro mě může udělat?" Collins rychle odpověděl, jeho hlas se zdál sevřenější a ostřejší než dříve. "Chlazení křídel. Krause objevil způsob, jak zvýšit proudění." Robinson se zarazil, aby neřekl víc, než chtěl. "Je těžké něčemu takovému uvěřit."

"Nemohu ti to teď začít vysvětlovat. Prosím tě, věř mi." Robinson pohlédl na Krauseho. Sabotér měl na tváři neutrální výraz, ale něco - výraz očí, způsob, jakým stál se založenými rukama - nebylo v souladu s jeho slovy a sliby. Co to sakra dělám? Na prchavý okamžik zatoužil Robinson vědět, jestli nenaletěl, jestli nějakým způsobem nepomáhá Krausemu letadlo zničit, místo toho, aby ho zachránil. Měl sice v kapse Krausovo vlastnoruční přiznání, ale rád by věděl, jestli bude u soudu něco znamenat. Možná že ne - a možná že to Krause ví.

Ralph Kennerdale přistoupil ke stolu, vzal Robinsonovi mikrofon a stiskl vysílací tlačítko. "Prosím. Kapitáne. Víím, že máte právo na úplné a podrobné vysvětlení, ale není čas na to, abychom vám teď nějaké poskytli." Pohlédl na Krauseho a krátce přikývl, oba si vyměnili kradmé pohledy. Kennerdale byl rád, že vidí, jak Krause zjevně přichází se způsobem, který zabráni kapitánu Collinsovi zničit letadlo. Šéf NASA obrátil pozornost k televiznímu monitoru na přední stěně. Letadlo mizelo daleko vzadu v rohu obrazovky. Výrazně se zmenšilo. Bylo téměř z dohledu kamer satelitu, téměř zpátky na hranici atmosféry. "NASA souhlasí s plánem vypracovaným v United Aerospace," vysílal Kennerdale, i když neměl představu, jaký je Krauseho plán.

Robinson sáhl opět po mikrofonu. Jak se dověděl od Krauseho už předtím, on a Kennerdale měli zřejmě mezi sebou nějakou dohodu. Robinson nevěděl, co si z toho má vybrat, všechno to probíhalo příliš rychle. "Donalde. Prosím. Už nemáme vůbec čas," řekl, když zmáčkl vysílací tlačítko.

"To právě říkám vašim lidem poslední dvě hodiny," odpověděl Collins.

Robinson se rozhlédl po OPSCONu. Televizní kamera ve vzdáleném rohu mířila přímo na něho, ale její červené světlo nesvítilo. Televizní studio zřejmě ještě vysílalo záběry ze satelitu a pravděpodobně v tom budou pokračovat až do okamžiku, kdy už nebude nic vidět. Pak se vrátí ke kameře v OPSCONu. Watts a Novak stáli vlevo od kamery, několik televizních techniků a pracovníků NASA postávalo vpravo. McBride a Beckerová, v souladu s Robinsonovým příkazem, už odešli dolů. "Musíte zvýšit proudění kapalného vodíku," řekl Robinson do mikrofonu. V rozporu s tím, co namlouval Collins sám sobě, bez Krausovy pomoci neměli vzhledem k návratovým teplotám vůbec šanci. Žádnou. "Krause ví, jak to udělat."

Několik vteřin bylo ticho, než se Collins ozval znovu.

"Fajn, Bene. Doufám kručí, že víš, co děláš. Jednal jsi se mnou vždycky na rovinu." Collins se na okamžik odmlčel, ale mikrofon měl stále v poloze pro vysílání. Z reproduktorů na stole v OPSCONu se chvíli odrazil jeho těžký dech, než začal zase vysílat. "Čtyři minuty do okamžiku nejvyššího tepelného zatížení. Jen abys věděl určitě, že je to ta správná věc, kterou je třeba udělat."

"Vím to určitě." Robinson podal mikrofon Krausemu. Mladý technik okamžitě začal vysílat sérii technických instrukcí.

Collins poslechl instrukce bez zaváhání. "Panebože," vysílal, když znovu uvedl do provozu poslední ze spínačů, které mu Krause přikázal aktivovat. "Tlak chlazení dále stoupá. Šest set třicet kilopascalů, a ještě šplhá nahoru! Sedm set!"

Krause se obrátil k Robinsonovi. "Funguje to. Přesně jak jsem říkal."

Robinson neodpověděl. Místo toho zvedl mikrofon na stole. "Pokračuj v hlášení tlaku."

"Už to nejde. Už je mimo stupnici, za zářáčkou. Ukazuje to něco přes tisíc."

"Nádhera." Prokrista. Robinson by rád věděl, jestli je ukazatel přesný, a pokud ano, jestli trubky a ventily letadla snesou takový tlak. "Všechno ostatní funguje normálně?"

"Ano." Collins se odmlčel. "Ne. Počkej." Odtikalo několik vteřin. "Ztrácíme kapalinu. Kapalný vodík. Dostává se ven ventily na špičkách křídel. Vidím za levým křídlem tenkou stopu, jak se soustavně odpařuje."

Robinson se podíval na televizní obrazovku, ale letadlo už bylo mimo dosah kamery satelitu. Otočil se za sebe a pohlédl na Krauseho. "Co se to sakra děje?"

"Nic hrozného. Opravdu. Patří to k plánu, je to součást konstrukce." Krause si všiml, že Kennerdale, Novak a Watts se tísni v hloučku, jejich výrazy jsou rozhněvané a napjaté. Krauseho pohled na ty tři odpuzoval. Jenom litoval, že nebude u toho, když Robinson zveřejní přiznání, ve kterém napsal i o nich, o tom, jak se pokoušeli bránit záchraně vlastní hloupostí a nesmyslnými důvody. Krause pohlédl na své náramkové hodinky, pak srovnal polohu těla tak, aby se mu se sádrou stálo pohodlněji.

"Doufám, že máš pravdu," řekl Robinson znepokojeným hlasem. "Pro tvoje dobro." Také on si všiml náhlé změny u Kennerdala. Co se sakra děje?

"Spočítal jsem ztrátu vodíku," dodal Collins, když pokračoval ve vysílání. "Jestli se už dál nezvýší..."

"Už ne," řekl Krause vzadu nervózně. "Jsem si jistý, že ne."

"...pak máme dost kapalného vodíku na to, aby vydržel nejméně patnáct minut. To bude bohatě stačit."

"Dobře. Průtok je teď dostatečně vysoký, aby udržel teplotu křídel na potřebné úrovni."

"To doufám. Zbývají tři minuty a dvacet sekund. Budu vysílat jen v případě, že se budeme chtít na něco zeptat. Budu mít spoustu práce, dokud se nedostaneme přes bod maximální teploty."

"Hodně štěstí." Robinson odložil mikrofon. Na čele se mu leskly kapky studeného potu a žaludek se inu houpal nahoru a dolů, jako by uvnitř toho rychle klesajícího letadla byl on, a ne Collins. V uších mu začalo zvonit a pocítil najednou závrat a nevolnost. Věděl, co to je. Pevně stiskl okraj stolu. Další záchvat. Všemohoucí Bože. Robinsona zachvátila nová vlna Méniérovovy choroby. Sklonil hlavu a pokoušel se zavřít oči, ale to bylo ještě horší - svět kolem něho začal vířit ještě rychleji. Na okamžik myslel, že se zhroutí. Upřel oči na jedno místo na stole, tak jak ho učil lékař, a přemáhal nevolnost. Po chvíli nejhorší záchvat pominul.

"Prosím. Měl bys jít se mnou."

"Co říkáš?" Robinson zvedl oči. Krause stál vzadu, asi tři metry od něho.

Krause kývl na Robinsona, aby šel k němu. "Pojď se mnou. Závisí na tom bezpečnost celého letadla." V Krausově tváři byl podivný zoufalý výraz, jako kdyby chtěl říci nebo udělat něco, co původně neměl v úmyslu. Krause rychle odcházel, sádra na jeho noze rytmicky tloukla do linolea na podlaze.

"O čem to proboha mluvíš?" Robinson se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, pak se odsunul od stolu a spěchal do zadní části OPSCONu. Sledoval technika United Aerospace skoro celou cestu do zadní chodby, než ho konečně dostihl. "Stůj. Dál už nepůjdeme."

"Musíme." Krause udělal ještě pár kroků, pak sáhl po tlačítku výtahu a stiskl ho. "Jestli chceš zachránit letadlo, musíš jít se mnou. Nepůjdeme daleko." Dveře výtahu se otevřely a Krause vstoupil dovnitř.

"Pojď zpátky." Robinson přidržel rukou otevřené dveře výtahu.

Krause zavrtěl hlavou. "Ne." Pohlédl na hodinky, pak zpátky na Robinsona. Z Krausova obličeje vyprchala všechna krev. "Za dvě minuty a padesát pět sekund od tohoto okamžiku," řekl a slova se z něho jen sypala, "bude letadlo procházet bodem největšího dynamického zatížení, bodem nejvyšší teploty."

"Já vím."

Krause zdvihl třesoucí se prst. "Minutu poté - plus minus patnáct sekund - letadlo exploduje." Odmlčel se, aby jeho slova patřičně vynikla. "K výbuchu dojde v patnáct čtyřicet čtyři východního času." Krause ukázal na hodinky, aby zdůraznil svá slova.

"Lžeš." "Ne. Kéž by to nebyla pravda." Krause potrásl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit, jako by to poslední prohlášení pronesl někdo jiný. "Musíme si pospíšet. Moc času nezbyvá." Krause použil stejná slova a tón, jakým k němu promluvil před necelými deseti minutami Robinson. Krause se opřel o zadní stěnu výtahu, jako kdyby ho stání příliš vyčerpávalo. "Můžeme letadlo zachránit, jestli půjdeš se mnou. Prosím. Pokud to neuděláš, letadlo vybuchne."

Po několika vteřinách Robinson vešel do výtahu a nechal za sebou zavřít dveře. Oba muži mlčky sjížděli do přízemí. Co chce Krause udělat? Robinson pohlédl na své hodinky. Za dvě a půl minuty bude Star Streak procházet oblastí nejvyšší teploty.

"Vím, co si myslíš," řekl Krause, když se výtah zastavil a oni vystoupili. Obrátil se ke vstupním dveřím a dal se do kroku tak rychle, jak dokázal. "Zvýšený průtok kapalného vodíku bezpečně dostane letadlo přes oblast maximální teploty. To je pravda." Krause otevřel dveře a vyšel ven. Odpolední slunce jasně svítilo a proti nim foukal svěží větřík. Krause kulhal podél dlážděného chodníku, který vedl ven z budovy 12. "Ale posádka nemá možnost, jak zastavit to proudění kapalného vodíku. Jak už pilot oznámil, přebytek vytéká ven ventily na špičkách křídel. V patnáct čtyřicet čtyři - od tohoto okamžiku za tři minuty - jakmile se letadlo dostane do dostatečně husté atmosféry, kapalný vodík exploduje."

"Zbláznil ses."

"Udělal jsem spoustu chyb, ale v tom mám pravdu. Teplo, palivo a vzduch. Všechno to je zapotřebí pro explozi. Jedinou součástí, která zatím chybí, je vzduch. Ale už brzy ho budou mít dost." Když se dostali k místu, kde chodník zatáčel, Krause pohlédl znova na hodinky. "To stačí."

"Tak rychle."

Krause zavřel oči, zhluboka se nadechl, pak se podíval na Robinsona. Krausovy oči byly vlhké, téměř se v nich leskly slzy. "Měl jsi pravdu ve spoustě věcí. Sabotáž. Výkupné. Technik z United Aerospace, který pracuje sám."

"Ale proč?" Robinson vůbec netušil, kam Krause směřuje. "Od začátku," pokračoval Krause, aniž Robinsonovi odpověděl, "tam byla dvě sabotážní zařízení. Přesně jak sis myslel. Ale pak jsi mě přecenil. Nějak jsem udělal osudnou chybu. Konstrukční chybu. Jednak v tom, že první zařízení zablokovaný obvod raketových motorů - se mělo aktivovat už před více než dvěma týdny, ale kromě toho jsem počítal s tím, že se neobjeví nic víc než upozornění na displeji, oznámení toho, co se může stát. Mělo se to aktivovat jenom na tři sekundy, pak se to mělo samo vypnout."

"Tři sekundy?"

Krausova tvář byla plná utrpení a bolesti. Pomalu přisvědčil. "Něco jsem zblbnul. Pořád ještě nevím co. Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit. Možná že jsem mohl mít šanci přijít na to, kde je chyba, při pozdějších kontrolách, které jsem

chtěl provést, když jsem to zařízení zavedl, ale k tomu už jsem se nikdy nedostal, protože došlo k havárii jeřábu v hangáru." Krause pohlédl na svoji nohu v sádře, pak opět na Robinsona.

Hustá atmosféra. Hořlavý kapalný vodík unikající ven. Zbytkové teplo při návratu. Taková kombinace prvků už postačuje na explozi, pokud jsou tyto složky ve vhodném poměru. Asi jsou - nebo brzy budou. "Jak se mi podaří zastavit kapalný vodík?"

"To ti nemohu říct. Ještě ne. Řeknu ti to v patnáct čtyřicet dva. Budeš mít ještě minutu na to, aby ses dostal zpátky do budovy, a pak další minutu na to, abys řekl Collinsovi, který obvod má vypnout."

"Řekni mi do hned."

"Všechno co jsem chtěl, bylo jenom to, co mi patří, co jsem si zasloužil, co jsem si vydělal. Nemůžu jít do vězení, nemohl bych být někde zavřený jako zvíře. Není to moje chyba. Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit." Krause se díval na Robinsona zoufalýma, prosebnýma očima. "Když se první zařízení nevypnulo, jak mělo, přihlásil jsem se na cestu do Baltimore, abych se mohl tento víkend dostat na newyorskou údržbářskou základnu Consolidated a to zařízení mohl odstranit. Asi bych ho tam nikdy nedal zpátky, i kdybych přišel na to, kde jsem udělal konstrukční chybu."

"Řekni mi, jak zastavit vodík."

"V patnáct čtyřicet dva budeš mít dost času, abys zachránil letadlo. A já budu mít dost času, abych se odtud dostal. Kvůli té noze," řekl Krause a ukázal na sádrový obvaz, "budu potřebovat co nejvíc času, který mohu získat. Naštěstí je tohle místo v obydlené oblasti." Ukázal na řady domů v dálce. "Je tu dost aut a lidí, kteří mi pomůžou se odtud snadno dostat."

"Slibuji ti, že ti dám desetiminutový náskok, když mi to řekneš už teď."

"Ne. Tolik ti nevěřím."

Robinson ustoupil o krok dozadu, jako by se chtěl vrátit zpět.

"Ne. Počkej," řekl Krause úsečně. "Neblázni. V té pilotní kabině je přes šest stovek vypínačů. Nikdy nepřijdeš na to, které jsou ty pravé - musí se vypnout postupně. Prosím tě, udělej to, jak chci já. Je to jediná možnost."

"Proč bych ti měl věřit?" Robinson uvažoval o tom, že prostě Krauseho popadne a odtáhne zpátky s sebou do OPSCONu, ale pak takovou myšlenku zavrhl. Krause nemohl být přesvědčován násilím nebo zastrašováním. V jedné věci měl pravdu - muselo se to udělat podle něho, nebo vůbec ne.

"Nemáš jinou možnost. Ani jednomu z nás nezůstala jiná možnost. Říkám ti pravdu. Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit. Všechno, co jsem chtěl, bylo to, na co mám nárok." Krause nervózně pohlédl na hodinky. "Ještě padesát vteřin." "Tak už mi to řekni."

"Ne." Krause zneklidněl, pak začal hovořit, aby vyplnil zbývající čas. "To první zařízení bylo jenom varování, abych na ně upoutal pozornost. Když by poznali, co dovedu, prodal bych originální plány na druhé zařízení za milion šest set tisíc dolarů. Ani o penny víc nebo méně. I za takovou cenu by bylo pro ně levnější mi zaplatit, než vykuchat úplně letadlo a snažit se najít ten obvod."

Robinson neřekl nic. Díval se o patnáct metrů dál za Krauseho, ke vstupní bráně, pak se přes rameno ohlédl na budovu 12.

"Víš," řekl Krause a zrychlil řeč, jeho ruce začaly gesty doprovázet slova, "že jeden milion šest set tisíc měl být můj podíl za patent. Ošidili mě o ty peníze, když Nichols odmítl uvést moje jméno na patent pro program kontroly kvality, který jsem vytvořil. United Aerospace prodalo tu koncepci do celého světa."

"Cože?" "Ten nápad na provedení kontroly kvality byl od samého začátku můj. Projekt i provedení byly jenom moje." Krause postoupil o krok k Robinsonovi, oči rozšířené, tvář zkřivenou. "Snažil jsem se být rozumný. Všechno co jsem po Nicholsovi chtěl, byl poloviční podíl. Říkal jsem mu, že bych šel se společností půl na půl. Vysmál se mi. Říkal, že na něco takového nemám žádný právní nárok, prohlásil, že veškerá práce, kterou jsem udělal jako zaměstnanec, patří výhradně společnosti. Bylo to, jako kdybych vůbec neexistoval, jako bych byl něco jako robot nebo otrok. Nichols připustil, že koncepce programu je moje, ale řekl, že společnost mi za to vůbec nic nedluží. Řekl, že bych měl být rád, když za to dostanu pět tisíc a povýšení."

"Ale druhé zařízení...?"

"Druhé zařízení muselo být destruktivní. Bylo navrženo tak, aby se uvedlo do činnosti v průběhu běžného letu, když bylo kolem křidel dost vzduchu, aby se vytvořily podmínky k explozi. Směs kapalného vodíku a atmosférického kyslíku by se vznítla normálním teplem z tření o povrch letadla. Nechtěl jsem to udělat, nechtěl jsem zavádět skutečné destruktivní zařízení, ale neměl jsem jinou možnost. Planá hrozba by nebyla vlastně vůbec žádná hrozba."

"Už je čas."

"Nepřibližuj se ke mně." "Už mi to řekni, proboha!"

"Zůstaň, kde jsi." Krause o pár kroků ustoupil. Rozhlédl se. Nikdo nebyl v dohledu a mezi ním a vstupní branou byla vzdálenost dvanáct metrů. Ustoupil ještě o krok, pak se otočil k Robinsonovi. "Navigační světla jako první, pak jeden z ohřivačů Pitotovy trubice. Jističe obvodů číslo jedna sedmáct a dva šedesát." Krause rychle zamířil k přední bráně, ještě než domluvil.

Jedna sedmáct a dva šedesát. Robinson se odvrátil od Krauseho a ze všech sil se rozběhl k budově 12. Běžel přes trávník, přeskočil pár schodů u vstupu a vřítel se do prázdné chodby dole. Jedna sedmáct a dva šedesát. Navigační světla a Pitotovy ohřivače.

Robinson se vrhl k výtahu, pak několikrát zabušil rukou do přivolávače. Dveře se neotevíraly. Místo toho uslyšel, že začal hučet motor výtahu a výtah se dal do pohybu shora. Výtah byl tedy v horním patře. Nesmí ztratit už ani okamžik. Robinson se odvrátil od výtahu a vyrazil k úzkému schodišti v zadní části chodby.

Když šlápl na první schod, kombinace napětí, fyzického vyčerpání a rychlých pohybů hlavy zapůsobila tak, že vyvolala další vlnu Méniérový choroby. Dlouhá a úzká chodba se začala naklánět na jednu, potom na druhou stranu, jakmile Robinsonovým vnitřním uchem proběhla k mozku série rozporných signálů. Všechno začalo kroužit kolem, jako by se ocitl na kolotoči, který nikdo neřídí.

Robinsonova levá noha minula čtvrtý schod. Zavrával. Jeho ruka se natáhla po zábradlí, ale nezachytila ho. Těžce upadl, pak se zhroutil bez hnutí na strmé úzké schody. Levá strana Robinsonovy hlavy tvrdě udeřila o kovovou hranu pátého schodu.

Šestnáctá kapitola

Když Ben Robinson konečně otevřel oči, nevěděl, jestli jeho bezvědomí trvalo pět vteřin nebo pět hodin. Potřásl hlavou, aby si ji uvolnil, pak se nejistě zvedl a stál na tmavém, úzkém schodišti vedoucím do horního patra OPSCONu. Robinson pevně uchopil zábradlí, aby nabral rovnováhu, a zjistil, že symptomy Méniérový choroby se snížily natolik, že bude moci pokračovat v chůzi nahoru.

Letadlo exploduje v patnáct čtyřicet čtyři, plus minus patnáct sekund. Robinson začal stoupat po schodech. Jeho nohy se těžce vlekly a sotva byl schopen zvednout je tak, aby dosáhly na okraj dalšího stupně. V levé straně hlavy mu tepala bolest. Cítil teplé proudění krve, která vytékala z dlouhé šikmé trhliny na jeho hlavě a stékala dolů po levé tváři. Dostal se do poloviny schodiště, pak znovu zavrával a upadl na kolena.

Tentokrát se Robinsonovi podařilo zavěsit se na zábradlí, když padal. Vstaň. Zvedni zadek. Není čas. Robinson se znovu vydal nahoru. Zhluboka se nadechl, pak pokračoval napůl v běhu, napůl v chůzi nahoru po zbývajících částech schodiště. Jednou se pokusil podívat se na hodinky, ale v chodbě byla příliš velká tma na to, aby něco viděl.

Když Robinson vešel do chodby nahoře za schody, uslyšel zevnitř OPSCONu hlasitý hovor a několik výkřiků. Nebyl schopen říci, jestli to jsou výkřiky radosti nebo zoufalství. Exploduje v patnáct čtyřicet čtyři, plus minus patnáct vteřin. Výpnout je postupně. Jističe jedna sedmáct a...

Robinson vešel do zadní části OPSCONu a hnál se k přednímu stolu, kde stáli Novak, Kennerdale a Watts.

"Kde jste byl? Už jsou v tom! Procházejí oblastí maximálních teplot!"

Robinson neodpověděl. Místo toho se podíval na hodiny na panelu. Patnáct čtyřicet tři a třicet devět sekund. "Dejte mi mikrofon!"

"Ne." Kennerdale se na Robinsona zamračil a dál držel mikrofon u své hrudi, jako by byl jeho osobním majetkem. "Jsme v záběru, proboha. Chovejte se jako dospělý člověk. Počkejte, až na vás přijde řada."

"Otočte se na druhou stranu," šeptal Watts. "Máte pořezanou hlavu. V záběru je vidět krev."

Robinson zahlédl červené světlo na televizní kameře v rohu OPSCONu, která mířila přímo na něho. "Jděte do hajzlu." Robinson se obrátil ke Kennerdalovi, prudkým pohybem ho odstrčil a vytrhl mu mikrofon.

"Počkejte! Co to děláte?"

Robinson je ignoroval. Patnáct čtyřicet tři a padesát pět sekund na panelových hodinách. Jističe jedna sedmnáct a ... "Donalde!" vykřikl a zmáčkl vysílací tlačítko. "Slyšíš mě?" "Goddarde, slyším vás špatně!"

I při zkresení způsobeném reproduktory v OPSCONu Robinson mohl říci, že na Collinse působí vysoké fyzické napětí vyvolané aerodynamickými silami. "Dva jističe!" křičel, když stiskl vysílací tlačítko. "Hned je vypni! Číslo jedna sedmnáct a..."

Robinson si vzpomněl, že to měl být jeden z Pitotových ohřivačů, ale nebyl schopen vybavit si, který. Bylo tam osm ohřivačů Pitotových trubic rozmístěných na třech různých panelech v zadní části pilotní kabiny, a pokud si nevzpomene na číslo toho pravého...

"Jedna sedmnáct a..." Hlavu měl plnou nejrůznějších kombinací všech možných čísel. Robinson se snažil oddělit Krausova poslední slova od ostatních souborů čísel - data narození, telefonních čísel domů, do práce, provozních údajů letadla - které měl v hlavě. Minutový ukazatel na stolních hodinách blikl a přeskočil z trojky na čtyřku. Patnáct čtyřicet čtyři, plus minus patnáct vteřin. "Jističe jedna sedmnáct a ..." Pořád nic. Číslo se mu rojila hlavou jako sarančata snášející se na zralé pole. Stejně rychle, jak vytěšňoval z mysli nesmyslná čísla, se na jejich místo tlačila další. Čtyřicet dva, sedm čtyři jedna, dva nula pět nula. Byla všude a všechna zoufale nesmyslná.

Robinson zavřel oči a pokoušel se číslo k sobě přivolat. Jako kdyby bylo tvorem z masa a kostí, s vlastním rozumem a vůlí, snažil se ho nenásilně přivábit.

Dva šedesát. Číslo se najednou samo objevilo v jeho mysli jako přízračná vzpomínka, která najednou dostala tvar a formu. "Dva šedesát! Jističe jedna sedmnáct a dva šedesát! Vypni je v tom pořadí! Okamžitě!"

"Co říkal? Nerozuměl jsem mu!" "Nevím! Taky jsem nerozuměl!"

"Zatraceně!" Donald Collins vrhl ještě jeden rychlý pohled přes rameno směrem k náběžné hraně levého křídla. Během posledních několika vteřin se její barva změnila z jasně červené na nevýrazně zlatožlutou. Křídlo, které dosahovalo teploty přes tisíc stupňů Celsia, už začínalo chladnout, poté co překonali bod nejvyšší teploty. Ale Collinse teď začalo trápit to, co spatřil na špičce křídla. "Kapalný vodík pořád proudí ven!" vykřikl tak hlasitě, jako by mohl svým hlasem přehlušit nepřetržitý řev způsobený nadzvukovým prouděním, který se ozýval jen pár centimetrů před pilotní kabinou. Bylo to, jako by řídil auto stošedesátikilometrovou rychlostí a měl stažená všechna okna dolů.

"Ukazuji to i přístroje!" řval Diederich za ním. Nevěděl, co ještě říci. Byl příliš daleko od bočního okna, aby viděl ven, a kromě toho silné aerodynamické síly, které je zatlačovaly dolů, jim znemožňovaly pohnout se. Diederich seděl s rukama bezvládně složenýma do klína, obličejové svaly znetvořené zvyšujícím se zpomalením při sestupu, když se snažil porozumět slovům vycházejícím z reproduktoru v pilotní kabině. Žněla tlumeně, nebylo možné je rozluštit - možná to způsobila kombinace tepla vyvolávajícího rádiové poruchy a hluku v pilotní kabině. "Pořád mu nerozumím!"

"Já taky ne!" Collinsův hlas zněl slaběji, když zápasil s řízením letadla, jeho pozornost se soustředila na ukazatele na palubním panelu. Ručička výškoměru rychle poklesla z vrcholu stupnice, když Star Streak prošel hranicí sedmdesát šest tisíc metrů. Také ukazatel rychlosti vzduchu se začal vracet zpátky ze své zarážky. Brzy budou opět v oblasti normálních provozních parametrů. Zdálo se, že i hluk v pilotní kabině poklesl. Collins pozorně naslouchal hlasu ozývajícímu se z rádia, ale zase marně, pořád si z toho nemohl nic vybrat. Sáhl po mikrofonu. "Goddarde, není ti rozumět!"

"Jističe?" zeptal se Diederich. Zdálo se mu, že zaslechl pár slov.

"Nevím!" Collins zvedl oči a vyhlédl ven z předního okna. Obraz zemského horizontu se výrazně vyrovnal, poté co se dostali při sestupu blíž k atmosféře. Nejvyšší úroveň mraků bílá plochá pokrývka, posetá nadýchanými šedými čepičkami - byla stále ještě hluboko pod nimi. Podle výpočtů NASA byli teď nad východním Pacifikem, nedaleko Kalifornie.

Collins věděl, že za další tři minuty budou už tak nízko, že budou moci nastartovat čtyři proudové motory a zapojit normální tlaková čerpadla. Pak by už mohl přivést letadlo k tomu, co by v podstatě mělo být rutinní přistání. Diederich měl pravdu, sestup do atmosféry byl mnohem snazší, než očekával, mnohem méně bouřlivý než start. "Dokážeme to!" řval Collins přes hluk v kabině, který ještě přetrvával, spíš sám pro sebe než pro Diedericha. Kapalný vodík. Collins znovu pohlédl přes levé rameno k ventilu na špičce křídla. Neustálé proudění podchlazeného vodíku zůstávalo jedinou

abnormalitou, která se ještě objevovala. Nastartovat proudové motory - napájit kapalným vodíkem. "Všemohoucí Bože!" V náhlém děsivém záblesku poznání si Collins uvědomil, že jakmile se dostanou tak nízko, aby mohli spustit proudové motory, ocitnou se zároveň v situaci, kdy může explodovat hořlavý kapalným vodíkem. "Musíme zastavit proudění kapalného vodíku!"

Diederich prudce stiskl vypínač na panelu, ale z ukazatele poznal, že to nemělo žádný význam. "Nejde to. Nedá se to zastavit!"

"Počkejte!" Collins ukázal na reproduktor. "Pořád něco vysílají!" Collins zaslechl několik částečně zkomolených slov, pak ticho. Ale mikrofon v Goddardu zůstával zapnutý, pořád na vysílání, i když nikdo nic neříkal. "Říkal něco jako jedna sedmnáct." Zdálo se, jako by to byl Robinsonův hlas, a také mu připadalo, že se uprostřed poslední věty zastavil.

Collins pohlédl dolů na palubní hodiny, ukazovaly pár sekund po patnáct čtyřicet čtyři.

"Dva šedesát!" vyrazilo najednou z palubního reproduktoru v pilotní kabině. "Jističe číslo jedna sedmnáct a dva šedesát! Vypni je v tom pořadí! Okamžitě!"

Diederich se zvedl a sáhl rukou na sponu bezpečnostního pásu. "Mám..

Byl to spíš Robinsonův tón než jeho slova, který způsobil, že Collins zareagoval, protože v něm ještě zůstal zakořeněný pocit, že může svému příteli důvěřovat a spolehnout se na něho. "Ano." Útržky jednotlivých slov začaly dostávat smysl. "Rychle! Jističe jedna sedmnáct a dva šedesát! Jsou na zadním panelu - vypněte je!"

Diederich strhl svůj bezpečnostní pás a vrhl se k panelu v zadní části pilotní kabiny. Jeho oči začaly zoufale přejíždět po nekonečné řadě černých plastových spínačů, z nichž každý měl pod sebou štítek s číslem. "Jedna sedmnáct!" vykřikl, když objevil první jistič a šukl za něj. Pokračoval v hledání jističe číslo dva šedesát.

Patnáct čtyřicet čtyři a osm sekund. Robinson se sotva odvažoval dýchat, když otočil hlavu, aby se rozhlédl po OPSCONu. Každý se zdál být přimrazen na místě a s napětím vyčkávat. Pouze na televizní obrazovce byl pohyb. Živý záběr satelitu přenášel detail Katie Grahamové, jejíž tělo se stále překlápělo ze strany na stranu ve vesmírném prostoru. Když letadlo zmizelo z dohledu, nebylo kolem nic než hluboká a prázdná temnota pokropená zářícími hvězdami.

Robinson se přinutil ohlédnout se na hodiny na stole. Patnáct čtyřicet čtyři a dvanáct vteřin. Letadlo exploduje v patnáct čtyřicet čtyři plus minus patnáct sekund. Robinson se kousl do spodního rtu a drtil rukama mikrofon. Co jsem to sakra udělal? Je to moje vina. Bylo příliš pozdě na vysílání jakýchkoliv dalších zpráv, příliš pozdě na jakékoliv vysvětlování. Byl už jen čas se modlit a doufat.

"Jedna sedmnáct! Už to má!" Collinsův vzrušený hlas naplnil OPSCON. Pár lidí radostně vykřiklo, ale většina mlčela. Jediný člověk v místnosti, který naprosto přesně znal všechny aspekty toho, co jističe znamenají, nepromluvil ani slovo.

Pulzující číslice na digitálních hodinách na stole dál přeskakovaly jedna za druhou. Třináct sekund. Čtrnáct sekund.

"Počkej! Myslím.." Collins nechával zapnuté vysílání. Všichni v OPSCONu, všichni, kteří seděli doma u svých televizorů, mohli slyšet hluk z pozadí pilotní kabiny, úzkost v Collinsově hlase, jeho rychlé, namáhavé dýchání.

Patnáct čtyřicet čtyři a patnáct sekund. Čas vypršel. "Povedlo se to! Jistič dva šedesát je vypnut!" Collins na kratičky okamžik zaváhal a pak začal znovu vysílat. "Kapalným vodíkem je zastavený! Kristepane, už to vidím. Je vypnutý"

"Už to mají!" zařval Robinson a jeho hřimavý hlas se nesl do každého koutu místnosti. "Povedlo se jim to!"

OPSCON explodoval do ohlušujícího sboru výkřiků nadšení a radosti. Lidé plácali jeden druhého po zádech, mnozí se objímali. Někteří plakali a po jejich zkřivených směřících se tvářích stékaly slzy radosti.

Robinson se naklonil ke stolu, zavřel oči a pustil z ruky mikrofon zvlhlý potem. "Všemohoucí Bože," zašeptal tiše. "Díky."

"Co to všechno mělo znamenat, jestli se můžu zeptat?" Robinson se otočil.

Pár kroků od něj stál Kennerdale a vedle něho Watts a Novak. "Myslím, že máme nárok na vysvětlení," řekl tiše Kennerdale. "Za okamžik budeme zpátky v éteru - co mám kruci říct televizním divákům?" Kennerdale nenápadně ukázal gestem na televizní kameru v protějším rohu OPSCONu, jejíž červené světlo teď nesvítilo.

"Bene? Slyšíš mě?" volal Collins.

Robinson se odvrátil od Kennerdala, Novaka i Wattse. Popadl mikrofon na stole. "Ano." Chtěl mu toho tolik říci, že ani nevěděl, odkud začít. "Pokračuj."

"Klesli jsme na výšku patnáct tisíc metrů. Všechny čtyři proudové motory byly znovu nastartovány. Jedou normální tlaková čerpadla - ten čerstvý vzduch je fantastický!" Collins se dlouho a hlasitě smál. "Fouká mi to přímo na tvář."

"To ti věřím." Robinson si celou tu dobu představoval, co Collins dělá, a i teď si dovedl představit, jak dobře se asi cítí. "Na druhém kanálu mám spojení s řízením leteckého provozu. Vráť se k tobě za minutu."

"Jasně." Robinson se obrátil zpátky ke Kennerdalovi. Jeho úsměv rychle pohasl. "Co chcete vědět?" Robinson musel udělat ještě spoustu věcí - musel se spojit s FBI, aby mohli začít stíhat Krause - a nechtěl v tu chvíli ztrácet čas s Kennerdalem. Ale věděl, že Kennerdale a jeho dva společníci se pokusili zneužít záchrannou akci ve svůj vlastní prospěch, a měl v úmyslu s tím taky něco udělat.

"Nehrajte si přede mnou na šéfa - tady je pořád ještě NASA a já za všechno zodpovídám. Myslím, že můžeme snadno najít způsob, jak to udělat, aniž byste se staral o rádio."

"To je dobře." Robinson odcházel.

"Počkejte." Watts vykročil, aby zahradil Robinsonovi cestu. "Uklidněte se," řekl a vyloudil na tváři svůj známý široký úsměv, pak kývl na televizní kameru. "Nepokazte teď show. Amerika se dívá." Červené světlo už svítilo, byli snímáni v přímém přenosu. "Co kdybychom začali s tím," řekl Watts, když se dostal do výhodné pozice před kameru, s rukou důvěrně položenou na Robinsonově rameni, "že dáme nejprve slovo panu Robinsonovi. Může krátce informovat diváky - a nás - o významu jističů."

"Na to nemám čas." "Opravdu? A proč ne?"

Robinson se zachvěl. V tomto okamžiku nechtěl říkat o Krausovi nikomu jinému než FBI - nechtěl snižovat jejich šanci na nalezení sabotéra tím, že by řekl na veřejnosti příliš mnoho, a nechtěl také ohrožovat své vlastní sledování Kennerdala, Novaka a Wattse. "Dobře. Udělám krátké prohlášení o jističích." Robinson došel k závěru, že by mohl ukázat něco, co by všechny alespoň na chvíli uspokojilo, a pak zamířit na policii. Jedna minuta navíc nic nepokazí. Krause byl každopádně už někde za horami.

"Souhlasím s tím," řekl Kennerdale. "Především tu věc s jejich vypnutím." Kennerdale sledoval, jak televizní technik umísťuje mikrofon do stojanu pár kroků před Robinsona, pak gestem naznačuje, že už jede živý zvuk.

Robinson se postavil k televiznímu mikrofonu a odkašlal si. Když kamera zamířila přímo na něho, všichni v OPSCONu ztichli. Červené světlo, ukazující, že kamera jede, se jasně rozzářilo. "Dámy a pánové," začal Robinson s pohledem do objektivu kamery, "jak jistě víte, letadlo bezpečně sestoupilo do atmosféry. Bude jen otázkou času..."

"Bene? Posloucháš mě ještě?"

Robinson se natáhl přes stůl a zvedl mikrofon. "Pokračuj," řekl a jeho hlas se nesl ven rádiovým kanálem k letadlu i do televizní sítě.

"Naše letadlo míří přímo k Los Angeles. To je nejbližší velké letiště. Za dvacet minut jsme dole. Všechno jde jako po másle, neměli bychom mít další problémy."

"To je skvělé."

"Jasně. Už je na čase." Collins se zasmál. "Ale než se dostaneme příliš nízko na to, abych s tebou mohl mluvit přímo," dodal a jeho hlas znovu zvázněl, "dej mi k rádiu Krauseho. Chtěl bych mu poděkovat za úpravu systému chlazení křidel. Jsem si jistý, že to nás zachránilo. Je to taky on, kdo přišel s tím, jak to zastavit?"

"Tak nějak." Krause byl sabotér. Robinson se zhluboka nadechl, nevěděl jistě, co má říci. Natočil se částečně stranou, aby se vyhnul přímému pohledu na Kennerdala, a pak bloudil očima po vzdálenějších koutech spodního patra OPSCONu.

Alex Krause stál u zdi, po jedné ruce měl ozbrojenou stráž, po druhé energicky vyhlízejícího muže v elegantním obleku. I když se ním ještě nikdy nesetkal, Robinson věděl, že muž po Krausově levici musí být šéf bezpečnosti OPSCONu.

Frank Schaefer. Robinson až do tohoto okamžiku nepomyslel na svůj telefonní rozhovor se Schaeferem před několika hodinami. Nikdo z United Aerospace se nedostane ven z brány, nikdo bez vašeho povolení.

Robinson se rychle odvrátil. Byl čas na jiné velitelské rozhodnutí. Až do této chvíle se Robinson v United Aerospace necítil dobře, nebyl spokojen s vyhlídkou na to, že stráví zbytek života jinde než v pilotní kabině. Ale najednou měl pocit, že je připraven na všechno, zvláště na úkoly, které ho čekají v novém místě - v místě, které mu nabízí tolik možností. Robinson vzal zase život do svých rukou, jeho-pilotní kabinou se stal svět.

Robinson si stoupl blíž k televiznímu mikrofonu. I když byl Krause dopaden, Robinson neměl v úmyslu nechat někoho z nich - ani Krauseho, ani Kennerdala, Novaka nebo Wattse - vyklouznout. Dlužil to Donaldu Collinsovi, všem těm, kteří tolik trpěli na palubě letadla, i těm, kteří tam zemřeli. Dlužil to bezpočtu spolehlivých a svědomitých lidí z United Aerospace a Consolidated Airways, kteří tiše trpěli s Collinsem a ostatními.

Robinson věděl, že bude mít možnost zařídit, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost, ještě dlouho předtím, než se případu ujmu soudy a advokáti a začnou se patlat v nekonečných technických detailech. Právě ty technické detaily by mohly dokonce umožnit některým viníkům vyhnout se spravedlnosti. "Nevím, kde je teď Krause," vysílal Collinsovi Robinson, jeho hlas současně zazníval do mikrofonu a šířil se národním televizním okruhem k milionům lidí sedících ve svých křeslech před televizory. "Není tu teď."

"Kde by mohl být?" ptal se Collins. Z jeho hlasu znělo opravdové překvapení, i když ho zkresloval stolní reproduktor.

"Nevím." Robinson se obrátil přímo na kameru. "Ale Krause tu něco nechal." Jeho ruce se třásly tak, že je sotva mohl ovládat. Zdvihl hlavu a podíval se na Kennerdala, Novaka a Wattse. Odolal pokušení obrátit se a pohlédnout na Krauseho. Místo toho sáhl do kapsy a vytáhl složený list papíru. Robinson viděl, že na několika místech papíru jsou načmáraná všechna tři jména. Kennerdale. Novak. Watts. "Mám tady od něho pár řádek," řekl Robinson a zpomalil tempo své řeči tak, aby miliony diváků před obrazovkami svých televizních přijímačů mohly zřetelně slyšet každé slovo. "Je to zpráva, kterou Krause vlastnoručně napsal. Vlastně takové prohlášení. Přečtu vám je."

KONEC